ELENA GHIRVU – CĂLIN

SUPERBA ZI DE MÂINE
roman

În loc de motto:
Deschisă în tăcerea regretului din mine
Sub arcuita boltă a întrebării duse
Cu şerpuirea orei acum treptat revine
Grădina harpelor rămasă în litere apuse.

Şi lângă socluri zeificat de gând
Aştept ca cerul sub pleoapă să coboare
În clipa umbrei care simte când
Pruncul din mine învaţă cum se moare.

LIVIU CĂLIN, *Iniţiere.*

I.

De câteva luni bune, Noel Cretzeanu, nu mai voia să doarmă din pricină că avea nişte vise deosebit de ciudate. Adolescentul înalt, subţirel, cu ochii verzi, intens coloraţi, venise pe lume într-o frumoasă şi geroasă amiază din ianuarie, 1971, ca unic fiu al soţilor Gabriel şi Ivona Cretzeanu, el, conferenţiar universitar la politehnică, ea, profesoară de fizică la un liceu, şi dintotdeauna fusese parcă deja învăţat cum să navigheze printre fiordurile fascinante ale matematicii. În primii ani de şcoală generală studia şi câte zece ore fără întrerupere. Îl pasiona misterul. Năzuia să cuprindă într-o ecuaţie simplă toate secretele cerului. Acolo, credea el, sălăşluiau instanţele

superioare, îngerii, călăuzele tuturor. Elimina necunoscutele din problemele de algebră convins că la fel va face şi cu enigmele din sufletul său, asaltat de întrebări ce-şi cereau zilnic răspunsuri. Lumea în care îi era dat să trăiască îl plictisea, îl enerva. Oamenii i se păreau urâţi şi nedemi de iubire. Spera să descopere un alt univers, făcut anume pentru el, cu oamen i frumoşi, blânzi, plini de delicateţe, dornici să primească iubirea lui, fără limite şi fără condiţii. Nu era singurul adolescent introvertit, izolat într-o falie psihică tranzitorie, era însă alcătuit din esenţe tari, pentru a-şi suporta propriile exigenţe. Viaţa, în genere, părea că se rânduia după un scenariu deja scris, un plan cu infinite faţete, oglindit în stele, cum spuneau astrologii, ameliorabil printr-o relaţie personală cu Dumnezeu.

La o vârstă când alţii, tineri sau adolescenţi, orbecăiau încă pe coridoarele existenţei lor în căutarea propriilor identităţi, Noel, cam prea matur pentru vârsta lui, era asaltat de întrebări legate de natura existenţei. De unde şi de ce venise pe pământ? Cine era el, cel adevărat? Ce erau viaţa, moartea, iubirea, binele, răul? întrebări de genul acesta, omul, indiferent de vârstă, nu şi le punea, în genere, fiindcă nu-i veneau în minte. Cine a ştiut vreodată cine era el cu adevărat? Cine ar putea afirma că ştie cu deplină certitudine de unde şi de ce a venit pe pământ? Ce era inteligenţa? Ce era credinţa? Ce era iubirea? Nu se lăsau definite. Substanţa lor ţinea de suflet. Dar inteligenţa, credinţa, iubirea erau realităţi mai adevărate, mai reale decât lumea materială. Inocent şi singur, Noel decela, prin tehnica paşilor mărunţi, adevăruri care-l extaziau, dar îl şi îndurerau. Îşi dorea aprig ceva imposibil de dobândit în lumea materială, un tărâm al iubirii şi al bucuriei, al inteligenţei şi al bunătăţii, ceva similar cu împărăţia cerurilor.

La cei şaisprezece ani ai săi, îşi punea întrebări

nepotrivite, ceea ce n-ar fi fost mare lucru; întrebările cum veneau tot aşa se şi duceau, şi existenţa se făcea din amănuntele fiecărei zile trăite pe rând; nicio întrebare, oricât de dură, n-ar fi contat dacă n-ar fi fost silit de exigenţele spiritului său să zăbovească în căutarea răspunsurilor. Voia să ştie de unde venise pe pământ şi unde se va duce după moarte. Se înverşuna în convingerea că numai dezlegarea acestui mister îl va elibera de sentimentul haosului şi-l va ajuta să colaboreze cu propriul destin. Îl căuta, cu alte cuvinte, pe Dumnezeu condus de o foame lăuntrică de certitudini fără de care simţea că viaţa lui n-ar avea niciun sens. Credea că omul era un zeu căzut din înaltul cerului, un zeu corupt, depravat, alungat de lăcomie din splendoarea paradisului. Fără să aibă vreo speranţă că va descoperi adevărul se avântă curajos în paginile Genezei. Citi multe capitole din *Biblie,* inclusiv *Vechiul şi Noul Testament,* într-un timp record. Reţinu din toate, ideea constructivă până la un punct, că ar trebui să abandoneze tot ce învăţase despre lume, ba chiar şi ansamblul de imagini din care îşi încropise substanţialitatea lui Dumnezeu, imitând practicile religioase impuse de părinţi, dar interzise de şcoală. Avu revelaţia că *Biblia* era cartea care comunica lumii Planul lui Dumnezeu. Istoria vizibilă nu era decât o reproducere ca în oglindă, una infidelă, a istoriei invizibile.

Dornic să memoreze esenţa revelaţiilor, le notă în jurnal. Însemnările făcute de-a lungul anului 1986 dovedeau o doză de fantastic. De pildă, nota din 10 martie: Omul e născut din mister pentru mistere şi revelaţii şi viziuni supranaturale. Sunt asaltat de prea multă curiozitate legată de natura umană coruptă, păcătoasă. Ştiu că vreau să ştiu, iar puterea credinţei mele abia dacă trece de 1 pe o scală de la zero la o sută. Sau nota din 16 aprilie: Profeţii *Vechiului Testament* îmi întăresc ideea că mai înainte să accepte un pământ al iubirii, omul trebuia

să experimenteze realitatea unui pământ al urii, al vrajbei, al voinţei de putere. Îmi vin gânduri nebuneşti.

Deşi visele ciudate îl bântuiau, evita să le descrie în jurnal. Curând însă stranietatea coşmarurilor deveni obsedantă. În somn participa la evenimente ce nu existaseră nicicând în istorie. În vis el însuşi se preschimba într-o altă persoană, era preot, sau profet, sau un suflet rătăcit în iad, chinuit de orori nemărginite. Închipuindu-se atins de vreo boală deosebit de ruşinoasă, nu îndrăznea să spună nimănui de ce nu mai voia să doarmă. Unii sau alţii dintre colegii lui visau şi ei, da, dar femei goale dansând în faţa ochilor lor făcându-i să le dorească. Visele de acest gen, la vârsta lor, păreau oricum mai normale decât visele lui, venite dintr-o dimensiune din afara oricărui timp.

După vreo patru, cinci luni, nemaiputând să îndure chinul nesomnului, se duse la vestita vrăjitoare Lolita. Colegul lui de bancă, îi vorbise de ea, îi spusese că fusese la ea şi-i făcuse vrăji să-l iubească fetele şi, de atunci avusese vreo cincizeci de iubite. Noel îi ceru adresa şi, fără să stea prea mult pe gânduri, se duse şi el la Lolita.

Vrăjitoarea locuia pe o stradă desfundată la marginea Bucureştiului, spre Chitila, într-o casă scundă cu pereţii coşcoviţi, stând să se dărâme. Poarta era deschisă şi adolescentul Cretzeanu intră în curtea năpădită de bălării, înaintând prudent spre uşa larg deschisă. O copilă murdară, zdrenţăroasă îl conduse în camera Lolitei. Ţiganca, fioros de grasă, şedea la o masă pătrată pe care se înşiruiau felurite obiecte, unul mai sinistru ca altul. Pe pereţi, jur-împrejur, atârnau alte unelte înspăimântătoare. Pe neaşteptate îl zgudui o senzaţie violentă de vomă. De teamă că va începe să vomite, smulse o bancnotă din portofel, o aruncă pe masă, în faţa ţigăncii şi fără să rostească un singur cuvânt, părăsi locul fugind copleşit de mânie împotriva lui însuşi: Ce-a fost în mintea mea? Doamne, cum am putut fi atât de tâmpit? Frânt, derutat,

zguduit, nu-i venea, probabil, să creadă că tocmai el se lăsase sedus de presupunerea că vrăjitoarea îl va elibera din ghearele suferinţei.

Ajuns acasă, în strada dr. Lister, cu groaza-n suflet, se prăbuşi în genunchi în faţa Ivonei Cretzeanu, mama lui, şi-i povesti totul. Fără coerenţă, fără măsură, relatarea în sine se transformă într-un veritabil dezastru pentru urechile mamei.

La vreo doi ani după ce-l născuse pe Noel, Ivona Cretzeanu, pe atunci ca şi acum profesoară de fizică la un liceu, îşi mai dorise un copil, de preferinţă o fetiţă, o surioară pentru Noel, să nu fie singur pe lume. Dar fără să sufere de vreo boală nu mai rămânea însărcinată, iar dorinţa de-a avea o fetiţă îi frigea inima. La un moment dat fusese ispitită să apeleze la aceeaşi faimoasă vrăjitoare Lolita, mai tânără pe atunci. Se rugase cu fervoare la Dumnezeu, să-i arate calea, şi Dumnezeu i-o arătase într-un vis: o mare de păcură în care se sufoca. Se trezise cu febră mare, văzuse în asta un semn şi renunţase la dorinţa de a mai avea un alt copil. Nu îndrăznise să înfrunte voinţa lui Dumnezeu şi să obţină pe o cale interzisă ceea ce El îi refuza din raţiuni numai de El ştiute.

Pe măsură ce înţelegea, din mărturisirea dezlânată a băiatului, natura demersului, ochii Ivonei se umpleau de spaimă. Se controlă însă cu atenţie ca să nu-l sperie şi mai mult.

— Nici nu-ţi închipui! Somnul e un chin, îmi provoacă o stare rea, de continuă panică!

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am crezut că nu se vor mai repeta. Nu-i normal să visez, noapte de noapte, numai tâmpenii!

— Şi ce aşteptai de la ţiganca vrăjitoare?

— Un leac, o explicaţie, ceva, orice să mă scape de tortură.

— Cine ţi-a spus de ţigancă?

— Un coleg.

— Şi?

— Şi când am văzut-o am fugit năpădit de scârbă!

— N-ai apucat să discuţi cu ea?

— Nu.

— Bine! Linişteşte-te şi roagă-te. Roagă pe Dumnezeu să te apere şi nu te teme. Visele sunt o continuare aberantă a preocupărilor din timpul zilei. Te-ai gândit cu emoţii prea puternice la ceva ce-ai citit şi te-a impresionat. Te rog, ai încredere în mine şi în tatăl tău şi nu ne mai ascunde nimic, indiferent ce este. Faţă de noi nu trebuie să te jenezi. Cum bine ştii, sănătatea şi fericirea ta reprezintă aerul, viaţa noastră. Vom găsi un medic şi el ne va spune ce avem de făcut.

Ceva mai târziu Ivona intră în camera soţului, hotărâtă să-i relateze, în puţine cuvinte, aventura fiului lor. Noel avea o problemă ce trebuia grabnic rezolvată. Gabriel Cretzeanu, doctor în tehnologia informaţiei, profesor universitar la Politehnică, nu întotdeauna pragmatic, dar cu soluţii bune pentru orice chestiune, oricât de complicată, avea o singură mare slăbiciune: odorul său Noel. Ei bine, da, îl ador, îi replica surorii sale, Augusta, când ea îi reproşa ataşamentul prea mare faţă de băiat, nu văd nimic nepermis în asta. Să-l adori întâi pe Dumnezeu care ţi l-a dat, îl povăţuia Augusta, ca să nu-i trezeşti gelozia.

Cu multe menajamente, evitând imaginile stresante cu ţiganca, Ivona îl puse pe Gabriel oarecum în temă cu natura suferinţei băiatului.

— Vise rele? Brusc livid, o privi cu vădită spaimă.

— Din câte am înţeles scene, imagini înspăimântătoare din istoria străveche. Se visează în Egipt, în Babilon, vândut ca sclav şi, din cine ştie ce pricini, i se taie capul.

— Doamne Iisuse Hristoase! E cu putinţă una ca

asta?

Da, era. Tocmai inocentul lor fiu se confrunta cu o încercare căreia nu ştia cum să-i facă faţă. Îl înhăţa mâna lungă a cunoaşterii suprasensibile trăgându-l printr-o poartă deschisă către o altă dimensiune.

Gabriel aduse pentru consult un faimos medic psihiatru, însoţit de un nu mai puţin celebru psiholog. Psihanalizarea viselor băiatului se dovedi inutilă şi ineficientă. Gabriel şi Ivona Cretzeanu se simţeau prizonierii unei situaţii, pentru moment cel puţin, fără ieşire. Ştiinţa medicală, psihologia, iată, nu valorau mare lucru, când era vorba de tainele sufletului omenesc. În ascuns, Ivona, mama tot mamă, luă drumul bisericilor lăsând pretutindeni acatiste, stând ore în şir în genunchi în faţa icoanelor Maicii Domnului, implorând iertare şi ajutor.

Adolescenţa, sau tranziţia de la inocenţă la cunoaştere, provoca, prin intensitatea chimismelor sufleteşti, dezechilibre afective şi mintale; nu era de mirare, nu-i aşa, că unii o considerau o formă de nebunie.

După vreo opt, nouă luni, chinul lui Noel dispăru la fel de misterios, cum apăruse. Încetă să mai fie asaltat de catastrofe. Vesel şi ferice, scăpat de visele rele, începu să se uite după fete. Dar mai ales se afundă cu pasiune în matematică şi de asemeni în vastele teritorii din literatură, istorie, filosofie, religie acumulând multă informaţie. Uneori îl făcea părtaş la izbânzile lui culturale şi pe tatăl său, care venea adesea în camera lui şi nu se mai dezlipea de el, agasându-l cu sfaturi şi repetând exasperant întrebarea:

— E adevărat? Ai scăpat de coşmaruri?

Da, dar nu vorbea prea des de asta, de teamă să nu revină.

Paralel cu pregătirea pentru bacalaureat şi admiterea la facultate, evident automatizări şi calculatoare, preocupat de religie, copleşit de ideea experienţei mistice,

se încumetă şi scrise un eseu incitant asupra esenţei păcatului, închipuind un scenariu al Căderii lui Adam. Considera că Adam reluase de la capăt Căderea lui Lucifer. A vrut puterea şi ştiinţa lui Dumnezeu. A vrut, şi-a dorit să cunoască, în detrimentul ascultării şi supunerii din iubire faţă de Dumnezeu. Avea în minte vorbele lui Aristide Balş, unchiul său, soţul Augustei, sora unică a tatălui său: O mână nevăzută ne conduce unde trebuie să ajungem, nu unde vrem noi s-ajungem. Toată viaţa mea am alergat ca să-i întrec pe toţi şi, adevărat, i-am întrecut, dar azi constat că direcţia era în partea exact opusă. Oricâte ştii şi realizezi nu-s opera ta, dar asta n-o afli decât târziu, la maturitate, la bătrâneţe, când nu mai ai nicio şansă s-o iei în direcţia bună.

Viaţa de zi cu zi era cel mai adânc mister şi continua să-l tulbure. Exigenţele timpului îi cereau să devină un bun inginer în ştiinţa computerelor, a electronicii de vârf, a informaticii, pentru ca, la finele studiilor, să poată obţine, prin repartiţie guvernamentală, un loc de muncă în Bucureşti. Era cel mai bun elev din clasa lui, premiantul, culegătorul de lauri olimpici la olimpiadele de matematică şi fizică. La ce bun atunci rătăcirea prin labirintul religiei, a originii şi esenţei păcatului? Dumnezeu nu-i cerea speculaţii, ştiinţă, teorie ci simplu şi practic: iubire şi credinţă. Îşi făcea multe iluzii legate de rostul lui pe lume, în această lume, convins că apăra binele, frumosul şi dreptatea.

Odată cu vacanţa de vară, familia Cretzeanu se pregăti să plece, ca de obicei, la Bran, pentru o lună şi jumătate. Erau dintotdeauna convinşi că locul expunea o fâşie de rai şi avea să-i facă mult bine băiatului. Între timp slăbise prea mult şi crescuse prea repede în înălţime; măsura deja, la doar şaisprezece ani un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri. Sigur că era sportiv, făcea baschet, dar se înălţase totuşi prea repede într-un timp prea scurt;

şi ca şi cum nimic nu era suficient, se mai trezi şi cu o acnee pe frunte. El însă arăta hotărât să suporte totul cu stoicism. Micile neajunsuri îl enervau, dar nu-i anulau voioşia. Citea sau scria mici povestiri despre oameni şi îngeri trăind într-un paradis de culoarea azurului şi uita astfel de coşurile de pe frunte şi de mustaţa care-i creştea pe sub nas.

Aflaţi pe picior de plecare, cu o bună parte din bagaje făcute, în vreme ce Ivona umbla cu Noel din magazin în magazin în căutare de adidaşi şi blugi, Gabriel se trezi cu Iustin Dabija, directorul general de la Agerpress, sunând la uşă. Erau prieteni de multă vreme, se vizitau reciproc, mai ales de când Iustin renunţase la viaţa de burlac şi se căsătorise, în fine. Acum era însoţit de o copilă.

— Salut!

— Ce surpriză! Intră!

— Mersi. Dar ce-i cu bagajele astea?

— Mâine în zori plecăm în vacanţă.

— Fericiţilor! Vă invidiez!

— Asta era şi ideea, de aia ţi-am spus. Cine-i copila?

— Oana Poenaru, fata vecinilor mei de apartament. Părinţii ei au trebuit să plece din Bucureşti la o rudă bolnavă din Timişoara şi m-au angajat pe post de bonă! Vor lipsi cel puţin o lună. N-aveau cu cine s-o lase şi nevastă-mea e ca opărită că m-am oferit să le vin în ajutor. Liana nu prea are suflet, n-o să-mi facă niciun copil. Mare greşeală că m-am însurat cu ea.

— Dacă fetiţa vrea să vină cu noi, o putem lua la Bran. Poţi veni şi tu în weekend să te asiguri că totul e bine.

— Gabriel, eşti un înger, îmi salvezi viaţa! Se întoarse către fata care tocmai cerceta în partea cealaltă a camerei o statuetă ce reprezenta o păpuşă enormă de porţelan. Oana, o strigă Iustin, vino mai aproape, vreau să-l cunoşti pe bunul meu prieten, Gabriel Cretzeanu!

— A cui e păpuşa? vru ea să ştie.

— A fost mai de mult a fiului meu, Noel, răspunse Gabriel dornic s-o convingă că ar putea să i-o dăruiască.

— Ai un fiu?

— O, da, da.

— Gabriel ar fi foarte bucuros dacă ai accepta să mergi cu familia lui în vacanţă, îi spuse Iustin în continuare.

Oana era singură la părinţi şi s-ar fi împrietenit cu absolut oricine. Împlinise doisprezece ani şi credea că nu mai aparţinea lumii, fiindcă nimeni n-o mai lua în seamă, nu era destul de mare să fie considerată o domnişoară şi nici nu rămăsese mică, într-o vârstă ideală când toţi o mângâiau pe păr şi-i ofereau ciocolată pe săturate. Culmea necazului o atinsese chiar în ziua în care mama îi spuse că va rămâne o vreme cu Iustin, că era acum destul de mare să-şi poarte singură de grijă, să nu-l agaseze, să n-o sâcâie pe Liana, să se spele în fiecare dimineaţă şi seară pe dinţi şi să-şi facă baie. De spaima perspectivei de a rămâne singură cu Liana, Oana îşi propusese să se transforme într-un castan bătrân, schimbare salvatoare, după părerea ei. Seara se furişase din casă, nimerise castanul ales, îngenunche tremurând, închise ochii şi repetând întruna: Oana vrea să fie castan ca tine, aşteptă transformarea. Numai că, alarmat de dispariţia ei, tatăl ieşise în stradă şi, tot căutând-o, o găsise, în cele din urmă, ghemuită la rădăcina arborelui. O ridicase de jos năucit de supărare, întrebând-o cum putea să fie atât de nepăsătoare faţă de el, tatăl ei, care o iubea? îi sărise inima din piept când văzuse că nu-i în casă, cum de nu se gândise la durerea lui când hotărâse să nu mai fie fetiţa lui mult dragă? Sunt dezamăgită, dezamăgită, se justificase ea, acceptând, în cele din urmă, să stea cu Iustin, în absenţa lor.

Prima zi petrecută cu el se dovedi pentru copilă un nou dezastru. El plecă la slujbă lăsând-o în seama Lianei,

care-i dăduse să citească *Marile Speranţe,* cu rugămintea să n-o bată la cap cu fel de fel de prostii. După amiază, întors acasă, Iustin o găsi într-un ocean de lacrimi. În ziua următoare nu se mai duse la birou, se plimbă cu ea prin parc dornic s-o consoleze, să-i facă suportabilă absenţa părinţilor. Oferta lui Gabriel, fără exagerare, îl salva de un munte de necazuri.

— Dacă tu vrei să mă duc, mă duc, spuse Oana, cu un soi de resemnare ce-l mişcă adânc pe Gabriel. Copiii din ziua de azi, gândi el, erau cumplit de vulnerabili, dar cât de des îşi dădeau maturii seama? Nu prea des, sau numai când ei strigau disperaţi după ajutor.

— Vreau, scumpo, zise Iustin, Gabriel şi Ivona sunt cei mai buni prieteni ai mei şi acum sunt şi ai tăi! Nu-i aşa, Gabriel?

— Aşa este, confirmă el.

Odată convenite aranjamentele, Iustin o mută pe Oana la familia Cretzeanu în aceeaşi seară. Rămase până târziu, observând, când anxios, când încrezător, gradul de adaptabilitate al fetei la noua situaţie. Avu parte de mai multe surprize. Noel se arăta politicos şi atent cu musafira lor, iar Oana se uita la el mută de admiraţie. Mai pe urmă sosiseră Petru şi Augusta Balş şi Iustin nu mai avu ochi decât pentru Augusta.

În primele zile la Bran, Noel îşi petrecu mai tot timpul scriind o povestire cu titlul: *Imitaţia.* Ivona observa de multă vreme, cu multă tristeţe, schimbările care surveneau în expresia adoratului fiu, trăsăturile superbe ale feţei lui se modificau parcă sub presiunea unor gânduri sumbre, care se insinuau pe frumosul lui chip, îmbătrânindu-l sau ştergându-i din ochi strălucirea tinereţii. Într-un timp îl tot întrebase dacă avea vreun motiv de mâhnire şi nu căpătase niciun răspuns. Acum încetase să-l mai sâcâie. Accepta că, oricât îl iubea, puterile ei de a-l face fericit erau teribil de limitate.

Branul era ca o fâşie din rai, pace şi splendoare, faţă de restul ţării sufocată sub mizeria industrializării forţate, de tenacitatea imbecilă a lepădăturilor comuniste, dornice să desfigureze natura în favoarea furnalelor ce înnegreau totul cu fumul iadului. Deşi prezentul era sumbru, povestirea lui Noel evoca un băieţaş plecat de acasă în căutarea lui Dumnezeu. După ce o citi, Oana spuse că era plângăcioasă. În schimb Gabriel şi Ivona au căzut pe gânduri şi n-au comentat. Ce trebuie să fi fost în inima lor! Erau oameni inteligenţi, sănătoşi, încă tineri, îşi adorau singurul copil şi trăiau cu spaima că nu-i puteau asigura fericirea. Mai mult, trebuiau să accepte să trăiască la Bucureşti, când visau permanent să fugă oriunde în Occident, să se asigure că acolo, Noel ar scăpa de barbaria comunismului. Exista oare ceva mai greu de dus, ca povara iubirii paterne?

După vreo săptămână, când lipsit de inspiraţie literară, n-avea ce să mai scrie, la insistenţele Oanei, Noel acceptă să se plimbe şi să-i arate drumul prin pădure la castel. Răsucindu-şi degetele pradă emoţiilor, cu hotărârea celei ce nu zăboveşte pe marginea prăpastiei, ci se aruncă direct cu capul în jos, Oana îi propuse să-i fie măcar puţin prieten, fiindcă era acum prea singură. Ca să-i înlesnească acceptarea îi oferi în dar toate desenele ei din clasa a doua, păstrate de maică-sa cu oarecare sfinţenie, plus o casetă cu divina voce a divinului Elvis.

— Nu-i greu să fii puţin prieten cu mine. Sunt bună şi prietenoasă. Vrei?

Noel o privi mai întâi mut. Îşi închipui că ea era atât de fragilă că nu trebuia nici măcar să vorbească prea tare. O asigură, în şoapte, că propunerea ei îl onora, nu trebuia să-l mituiască pentru asta, putea fi prietenul ei de dragul prieteniei. Ea nu înţelese prea bine cum era cu onoarea şi mituirea, dar îi povesti cât de fericită fusese la grădiniţă, că atunci făcuse parte dintr-o trupă de teatru şi-i plăcuse

la nebunie. Avusese mulţi prieteni odinioară când fusese în clasa întâi şi chiar şi mai târziu.

Se temeinici astfel un legământ şi urmară cele mai extraordinare patru săptămâni din viaţa ei şi-a lui. Dimineaţa, după ce îşi făgăduiau prietenie şi iubire veşnică, plecau în drumeţie. Ivona era în al nouălea cer de fericire. Noel începu să zâmbească din nou şi destul de des. O învăţa pe Oana să vorbească englezeşte, sporovăiau ore în şir, ea îi povestea, el îi povestea, se luau la întrecere în mici curse de atletism, în fine, vremea trecu repede ca un vis frumos, iar când Iustin apăru într-o sâmbătă cu părinţii fetei, Ivona simţi că pierde ceva fundamental. O rugă pe doamna Poenaru, mama Oanei, s-o mai lase pe fată la ei; repeta cu o implorare surdă în glas, că se ataşaseră de ea, era o scumpă roz-aurie-azurie, o bucurie pentru ea, Ivona, care-şi dorise, şi-şi dorea încă nebuneşte, o fată. Doamna Poenaru spuse că n-o mai putea lăsa la ei pentru simplul motiv că Poenaru fusese numit ataşat economic la ambasada noastră din Praga şi trebuiau să plece imediat.

La despărţire Oana apucă totuşi să-i spună lui Noel că se va gândi mereu la el şi-i va scrie cel puţin două scrisori pe zi. El crezu în promisiunea ei, ba mai mult ştia că ea va creşte şi atunci când va fi destul de mare va deveni iubita lui şi dragostea lor va fi veşnică. Se exersa murmurând: I love you for ever.

Un timp, destul de lung, aşteptă zilnic scrisorile ei, dar nu primi niciuna şi nici măcar o felicitare de Crăciun.

*

În ciuda hotărârii de a urma ştiinţele matematice, Noel era tot mai preocupat de misterul din care era făcut omul. Voia să aibă curajul şi să abordeze chestiunea cu unchiul său, Aristide Balş, doctor în istoria artelor şi un pasionat cercetător al religiilor, bineînţeles neştiut de nimeni, decât de el. Se temea totuşi de parcă se îndemna să facă vreo crimă.

Reveniţi în Bucureşti de la Bran, după ce vacanţa se terminase, se pomeniră cu Nicolae Cretzeanu la uşă. El venise de câteva zile de la Londra şi era gata să se înapoieze nefericit la gândul că nu-i văzuse şi nu-l văzuse mai ales pe Noel, finul său.

Despre Nicolae Cretzeanu, care-i frecventa an de an, ori de câte ori venea la Bucureşti, nici familia Balş şi nici Gabriel şi Ivona nu ştiau mare lucru. Nicolae sau Nicolas sau Nik, pe numele de alint, era cetăţean britanic, de origine română, ceea ce însemna că se născuse cândva, cumva în România, dar trăia parcă dintotdeauna într-un Occident străin şi vag, fără identitate. Părea să aibă reşedinţe personale în toată lumea, călătorea în permanenţă, sau cel puţin asta pretindea el. Le spuse de la bun început că ataşamentul pentru ei fusese spontan, inexplicabil şi nu era niciun motiv de suspiciune. Deşi trăia de multă vreme în Anglia, pe undeva în sufletul lui se mai găseau rămăşiţe de sentimentalism pur balcanic.

Aproape de sfârşitul vizitei, Noel îşi învinse timiditatea şi-i spuse că voia să-i arate ceva. Îl luă de mână trăgându-l, speriat şi confuz, în camera lui. Câteva momente vru să renunţe, dar cum Nik aştepta convins că la mijloc era ceva serios, el scoase, de sub un vraf de hârtii menite să-l ascundă, eseul despre oameni şi îngeri. I-l dădu lui Nicolas şi el îl citi de mai multe ori în tăcere, apoi ridică privirea şi şi-o fixă pe faţa adolescentului. Rareori, spuse el, citise ceva mai adânc. Se vedea că sufletul autorului era înfometat de esenţa divinităţii şi se număra printre puţinii aleşi care veneau la Dumnezeu din iubire pentru ceea ce Dumnezeu era, nu pentru cele aflate pe masa Lui. Cu alte cuvinte, deşi atât de tânăr, intuise, trăise în esenţă disocierea dintre iubirea interesată şi dezinteresată faţă de Dumnezeu. Se vedea adică, în lucrarea lui, că el însuşi îl iubeşte pe Dumnezeu Tatăl pentru ceea ce Este nu pentru ceea ce-i dăruieşte.

Deşi nimic din toate astea nu se găsea în eseu, pornind de aici Nicolas împinse conversaţia pe teritoriul primejdios al ocultismului făcut din secretele furate de oameni de la zei. Tehnicile pentru lărgirea conştiinţei, posibilităţile nelimitate ale omului în dobândirea puterilor ascunse, artele marţiale, meditaţia zen, yoga indiană, tibetană, europeană, dacă putea spune astfel, în fine, toate erau căile neîngăduite de învăţătura creştină, de a impune lui Dumnezeu voinţa ta. Enumerându-le, aprecia totodată că erau astăzi mai primejdioase ca niciodată. Şamanii din Siberia, magii din Urali, lamaiştii din Tibet, centuriile japoneze, vrăjitorii Africii, Americii, toţi de pretutindeni, alcătuiau oastea demonului şi se aflau în spatele apărătorilor comunismului, în Rusia şi în inima unui popor creştin, care-a dezlănţuit cel mai înfricoşător măcel din istorie. Că nu vor birui, până la urmă, da, nu era nicio îndoială, mai devreme sau mai târziu, se vor prăbuşi în sânge şi oroare, asemeni Germaniei naziste, dar preţul Constantiniei, căci va fi o victorie, va cutremura umanitatea, va accelera evoluţiile, va înlesni apariţia unei noi ordini mondiale, o rânduială în care omul va dispărea ca individ şi odată cu el şi valorile lui religioase şi morale. Magii din spatele liderilor politici, conchise Nicolas, ţinteau departe. Planificau binele şi răul planetei în proporţii suportabile.

Noel ascultă monologul cu impresia că mai auzise cumva, pe undeva, aceste cuvinte. Nu-l plictisea, nu-l încânta, aştepta cu răbdare să se sfârşească.

— Dar te agasez, spuse, dându-şi seama că îi scăpau prea multe.

— Nici vorbă, sunt numai urechi!

Şi Nik continuă să vorbească alunecând de la una, la alta cu uşurinţa peştelui în apă. Dumnezeu, reveni el, trecând de la magi la îngeri, a făcut lumea cu un scop finit, nu-i aşa, a făcut omul după ce o parte dintre îngeri l-a

urmat pe Lucifer în Cădere, iar această parte se va reface prin îndumnezeirea omului. Logic, nu-i aşa, răbdarea lui Dumnezeu era şi este pe măsura expectaţiei. Era greu de crezut că Dumnezeu ar fi putut lăsa ceva în voia sorţii sau că n-a izbutit să dea creaturii, celui rupt din Sine şi care era acum în afara Lui, incapacitatea de a păcătui. Era ilogic să-L recunoşti pe Dumnezeul Atotputernic împiedicându-se într-o chestiune cum era, de pildă, aceasta: să acorde creaturii cât şi îngerilor liberul arbitru, nu-i aşa, libertatea de a se întoarce cu faţa de la Sine. Însemna să admitem limitarea divinităţii, ceea ce ne-ar pune în mare încurcătură. Căci Dumnezeu nu cunoaşte mărginiri ori dileme. Dumnezeu n-a voit să acorde făpturii omului şi nici îngerilor în acelaşi timp liberul arbitru cât şi harul de a nu putea păcătui. N-a vrut. Dar de ce n-a vrut? De ce L-a lăsat pe Lucifer să cadă în păcatul trufiei? De ce L-a lăsat pe Adam să repete greşeala îngerului? Aceasta era, poate, înfricoşătoarea taină a lui Dumnezeu. Voinţa de a rămâne credincios lui Dumnezeu din iubire, asta i-a lipsit lui Adam. Voinţa de putere a fost mai tare decât voinţa de iubire. De aceea lumea era, este şi încă multă vreme va mai fi, un loc al voinţei de putere şi nu al voinţei de iubire.

După vreun ceas Nic spuse din nou cât regreta că trebuia să plece, şi mai spuse ceva care-l buimăci pe Noel. Îi ceru permisiunea să-i publice eseul într-o revistă de profil din Londra. Noel nu rosti nici un singur cuvânt. Nic desluşea pe chipul băiatului sentimente multiple şi ca şi când i-ar fi scăpat fără voie mai puse o întrebare: nu cumva făcea parte din vreo societate secretă ai cărei membri căutau misterul Inteligenţei Supreme? Nu, spuse Noel zâmbind, nu avea o asemenea calitate, era însă adevărat, căuta Inteligenţa Supremă, dar o făcea de unul singur. La despărţire îl rugă să păstreze secretul faţă de toţi ai lui, părinţi, unchi şi mătuşă, ceea ce Nic şi făcu.

*

Cercetarea pe verticală a istoriei familiei Cretzeanu, din care făcea parte şi Noel, se împotmolea undeva în jurul anilor 1800. Până la 1860 documentele sigure lipsesc. Primul Cretzeanu, cu identitate precisă pare să fie Constantin, înscris în registrul de boteze al bisericii Kretzulescu în vara respectivului an, 1860, ca fiul lui Iordache şi al RuxNoel Cretzeanu, având ca naşi pe Nicolae şi Ileana Băleanu. După studii de Drept făcute la Paris, Constantin revine la Bucureşti, face politică liberală, ajungând în scurtă vreme deputat, apoi bancher, iar câţiva ani mai târziu renunţă la funcţiile publice pentru a se ocupa de afaceri. Cel mai probabil, se căsătoreşte prima dată cu Adela, una dintre fiicele magistratului Filipescu. Din scurta căsătorie are trei băieţi, dar doi dintre ei mor imediat după naştere. Abia al treilea născut, Amedeo Cretzeanu, rămâne în viaţă. Curând Adela se prăpădeşte şi ea. Multă vreme nu se mai gândeşte la familie, se îmbogăţeşte pur şi simplu, făcând vaste speculaţii financiare. Totuşi Constantin se recăsătoreşte, cam prin 1900, a doua oară.

Amedeo Cretzeanu, singurul lui fiu, creşte într-o atmosferă de familie destul de rece, fără să se simtă prea ataşat de tatăl său. De altfel, pe la treisprezece – paisprezece ani, se trezise elev la un colegiu din Paris, într-un fel de internat, unde îşi petrecea mai tot timpul citind cărţi de aventuri. Visa să devină el însuşi un mare aventurier. Dar până una alta, făcuse studii de economie şi la somaţia tatălui, în 1914, după ce-şi luă licenţa, se întoarse acasă preluând, alături de el, afacerile băncii mereu mai prosperă. La începutul războiului, tânărul Amedeo avu inspiraţia să investească în industria de armament şi se îmbogăţi considerabil. Tot atunci se căsători cu Casandra Blank şi trei ani mai târziu deveni tatăl a doi băieţi gemeni, Nicolae şi Şerban. După marea criză, care nu putea trece fără să-l afecteze, reuşi să-şi

refacă o bună parte din averea pierdută şi câţiva ani se bucură de o colosală prosperitate. Îşi construi o locuinţă nouă, de fapt un mic palat pe strada Batiştei, finisat în interior de mari specialişti italieni, aşa încât, la inaugurarea din 1935, ziariştii descriau palatul bancherului Amedeo Cretzeanu numai cu superlative. Dorinţa lui Amedeo de aventură se manifesta poate în acest fel, într-un spaţiu închis, măgulind câte ceva din ascunzişurile sufletului său. Fiii săi, gemenii, Nicolae şi Şerban, de care era teribil de mândru, crescuseră bine, erau sănătoşi şi inteligenţi, draga lui Casandra, soţia minunată, se dovedea o mamă tot atât de minunată. Dar la niciun an după ce se instalaseră în palatul din Batiştei, primul născut dintre gemeni, Nicolae, începu să nu mai doarmă chinuit de coşmaruri. Părea că-şi va pierde chiar memoria, iar medicii consultaţi, afară de siropuri pentru somn şi liniştire nu prescriau alt remediu, iar Nicolae nu simţea decât o continuă somnolenţă şi mai propice viselor rele. Cuprins de panică, la sfatul unui clarvăzător, erau destui şi pe vremea aceea, Amedeo Cretzeanu îl duse pe Nicolae mai întâi la Paris. Cum însă avea amintiri foarte neplăcute, din anii studiilor, nici două săptămâni mai târziu, plecă la Londra. Întâlnirea cu acest oraş insular avu asupra lui un efect inimaginabil. Îl seduse. Acţionă asupra lui ca o fatalitate. Amedeo simţi cum se îndrăgostea, fără voia lui, de oraş. Ştia fără să ştie că aparţinea acestui loc, că numai aici, în imensul, primejdiosul, uluitorul oraş Londra, sufletul lui dornic de aventură simţea binefacerile unei libertăţi de o calitate diferită, ceva minunat şi exaltant ca o mare iubire împlinită. Când se instală la hotel Mayfair ştia deja că aici era la el acasă. Prin una din băncile londoneze, transferă o mare parte din capitalurile băncii Cretzeanu din Bucureşti la Londra cercetând totodată toate oportunităţile de afaceri. Ciudăţenia şi mai mare veni dinspre însănătoşirea lui Nicolae, aproape

spontană; îndată ce se aflară pe pământ britanic Nicolae se schimbă, deveni vesel şi liniştit dormind fără coşmaruri. Prin urmare în toamna lui 1937 îl înscrise pe Nicolae la colegiul Eton, şi după ce îşi cumpără un imobil destul de luxos şi scump în Kensington Street, se stabili la Londra. Rămasă la Bucureşti cu Şerban, Casandra îi ceru soţului explicaţii, dar el nu fusese în stare să i le dea. Toată copilăria, adolescenţa şi tinereţea lui, Amedeo visase, din pricina lecturilor exaltante, la o viaţă luxoasă şi liberă, un fel de libertate similară cu haosul în existenţa lui. Doar acest haos era guvernat de nişte legi plăcute lui şi se părea că nimic nu-l putea ferici mai mult decât constatarea simplă şi directă că viaţa imita literatura, că viaţa îi oferea posibilitatea să experimenteze imposibilul.

Casandra îi cerea să revină acasă, dar Amedeo găsea destule motive s-o facă să creadă că nu-l putea lăsa pe Nicolae singur. Între timp Amedeo descoperise drumul spre câştiguri fabuloase, ceea ce, dacă aşa era, explica, fie şi parţial, refuzul de a se mai întoarce la Bucureşti. Îndată ce Niky deveni student la Oxford, cam prin anii 1939 – 1940, Amedeo plecă în Texas în căutare de terenuri petrolifere, împreună cu David Briton, prietenul său, ale cărui idealuri de viaţă se potriveau mănuşă cu ale sale. Războiul, al doilea mondial, îl găsea pe Amedeo în California, atras magnetic de lumea filmului, în care, împreună cu Briton, făcu mari investiţii, cu perspectiva unor la fel de mari profituri. Pe toată perioada războiului Nicolae rămase singur la Londra, continuând să ţină legătura prin corespondenţă cu mama şi fratele său.

Şerban Cretzeanu urmă pilda bunicului Cretzeanu, apoi pe cea a bunicului Blank acceptând absenţa lui Nicolae, fratele său, jumătatea lui, de care îi era un dor cronic asemeni unei boli cronice. De la plecarea tatălui şi a fratelui, Şerban trăia cu impresia că parcurgea două dimensiuni existenţiale, de parcă beneficia de privilegiul

rar al dublei locaţii. Făcu, la cererea şi îndemnul familiei, studii de economie şi drept, fără să strălucească, fără tragere de inimă. Identic cu Nicolae ca fizic, era ca personalitate aproape opusul. În vreme ce Nicolae, preocupat de misterele lumii, studia pentru bucuria de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, fapt care îl împinsese foarte departe în ştiinţele matematice, în filosofie, teologie, istorie, Şerban urmărea să devină un bun om de afaceri spre a nu periclita averea familiei. Era un tânăr foarte aspectuos, înalt, cu trăsăturile specifice familiei, un neam de oameni frumoşi, devenind curând ţinta multor fete ajunse la vârsta măritişului. Cu siguranţă că avea şi el vreo iubită, dar, într-un mod cât se poate de neobişnuit, în noiembrie 1942, se căsători cu Valentina Sava, fiica ministrului Industriilor, Constantin Sava, divorţată de două ori şi aproape cu zece ani mai în vârstă ca el. Ziarele vremii, în ciuda războiului care era pretutindeni devastator, comentaseră evenimentul monden, îndelung, mai cu seamă din pricina vieţii scandaloase dusă de Estela până la al treilea măritiş. Războiul care sfâşia lumea simplificase la un moment dat toate opţiunile omeneşti, prin durată, prin marile sacrificii impuse. În 1945 Şerban şi Estela deveniră părinţi; primul lor născut fiind un băiat îl botezară Gabriel. Amedeo Cretzeanu trimitea de la Londra mesaje clare CasNoel să vină împreună cu Şerban şi familia acestuia, în capitala Marii Britanii sau măcar să ajungă cumva la Paris, fiindcă armatele staliniste nu vor mai părăsi România. Casandra se încurcase marital cu un bărbat care nu credea că ruşii vor face comunism în România. Prin mimetism nici Şerban nu credea că bolşevismul ar putea să-l afecteze. Numai Constantin Sava avea mari îndoieli că ruşii bolşevici vor mai părăsi România. O sfătuia pe Estela să fie pregătită de plecare, în eventualitatea că lucrurile luau o întorsătură dezastruoasă. Dar Estela era din nou însărcinată şi chiar la începutul

anului 1947 avu al doilea copil, respectiv, o fată, pe Augusta. După abdicarea şi plecarea în exil a regelui Mihai, ultimul rege român, în 1949 toată familia Cretzeanu, respectiv Casandra, Şerban, Estela şi cei doi copii ai lui Şerban, împreună cu Constantin şi Aglaia, nevastă-sa, se hotărâră, în fine, să fugă din ţară. Sava aranjase cu un pilot să-i transporte cu un avion militar de vânătoare până în Austria. În timp ce încercau să urce în avionul ascuns în pădurea de la Brăneşti, apărură torţionarii. Lucrurile luară o întorsătură sinistră. În momentul când grupul adulţilor era arestat, bona copiilor, Virginia Lambru, fostă profesoară, împătimită legionară, care şi-ar fi dat viaţa, fără să clipească, pentru Mareşal, avu aceeaşi pornire pentru copii Cretzeanu, nepoţii lui Sava. Riscă fugind prin pădure cu copiii în braţe, se ascunse apoi într-o scorbură unde rămase până noaptea, când porni pe jos, spre un sat din apropiere. Estela, Şerban şi Casandra, pe de o parte, Aglaia şi Constantin Sava pe de alta, luară drumul puşcăriei. Anchetările erau cu adevărat cumplite; nu rezistau torturilor decât cei mai sănătoşi şi mai puternici. Una din versiunile care încercau să descripteze secretele vieţii lui Nicolae Cretzeanu susţinea că în 1950 Nicolae ar fi intrat în România, l-ar fi găsit pe Şerban în închisoarea de la Piteşti, l-ar fi răpit de acolo şi l-ar fi dus în Austria unde avea o reşedinţă secretă, dar Şerban n-a supravieţuit din pricina torturărilor care-i perforaseră ambii plămâni.

Estela, în schimb, prin cine ştie ce mister scandalos al sorţii, în timpul anchetei ajunse sub ochii lui Romeo Groapă, director general sau poate chiar ministru adjunct al Securităţii poporului. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, deosebit de pasionat de formele cele mai ingenioase de tortură. În scurtă vreme devenise legendar prin cruzime şi poftă nesăţioasă de a asista la anchetarea diverşilor duşmani ai poporului, sau ai tinerei republici, sau ai

dictaturii clasei muncitoare. Văzând-o pe Estela Cretzeanu, excitat de harta existenţei ei pământeşti, avu brusc o inspiraţie, o înaltă şi rafinată idee de reeducare. O luă în custodie personală şi cu cât ea refuza cu mai mare disperare, cu atât el o voia cu şi mai multă patimă. Estela rezistase până în ziua în care Groapă o duse într-o cameră de anchetă din sediul Securităţii din Rahova, unde erau adunaţi părinţii ei, copiii ei, viteaza doamnă Lambru, găsită de oamenii lui Groapă, şi soacra ei, Casandra Cretzeanu, care era mai mult moartă decât vie. Fiecare în parte, cu excepţia copiilor Cretzeanu, Gabriel, în vârstă de patru ani, şi Augusta, de doi ani, arăta bătut straşnic; Constantin Sava avea la o ureche o plagă aproape deschisă.

— Îi vezi, începu Groapă, uită-te bine la ei şi alege: accepţi să mă serveşti şi veţi trăi cu toţii în casa din Batiştei care-i acu a mea, sau vă spânzur unu după altul de copacii din pădurea Băneasa, iar pe tine, curvă proastă, ultima, ca să ai parte de spectacol, să-ţi vezi întâi plozii atârnând de crengile copacilor.

Estela nu prea mai avea ce alege, dârzenia i se spulberă şi deveni sclava lui Romeo Groapă.

Seceta, mai întâi, devastase doi ani la rând câmpiile României. Mulţi oameni, aproape pretutindeni, muriseră de foame. Apoi comuniştii devastară ce mai rămăsese. Biruiau, asemeni ciumei, pretutindeni. Nebunii şi disperaţii mai credeau încă, chiar şi prin 1953, în bunăvoinţa anglo-americană. Se iluzionau, ziua şi noaptea, cu presupunerea fabuloasă că jocurile, la ruleta istoriei, nu se încheiaseră, că vor veni americanii şi vor schimba nefericita soartă a eternei Românii. În acelaşi timp Groapă, ministru adjunct la Securitate, instalat în palatul bancherilor Cretzeanu, din strada Batiştei, satisfăcut de serviciile noilor săi sclavi, se abandonă bucuriei de a trăi gândind că se instala în inima puterii comuniste pentru toate veşniciile posibile. La

poarta palatului păzeau miliţieni înarmaţi, iar Groapă nu se despărţea de pistolul său încărcat cu gloanţe de război, nici când se ducea la toaletă. Imaginaţia scăpată de sub control îl purta pe vastele câmpuri ale plăcerii oferite de libertatea de a fi cel mai mare şi mai tare. Banii şi puterea dată de dictatură, asta era totul pe lume. Când le ceruse subalternilor lui să-l scoată din palat pe cel ce era proprietar nu ştiuse că imobilul aparţinea bancherului Cretzeanu; ceruse informaţii despre el şi se umpluse de mânie. De unde a adunat o asemenea bogăţie într-o ţară în care era o atât de cumplită sărăcie? Le voi cere subalternilor mei să-mi adune informaţii despre ăsta! Despre Şerban Cretzeanu, adică. Mama lui de bandit! Am să-l găsesc oriunde s-o afla pe glob şi-am să-i arăt eu lui!

Furia lui Groapă împotriva lui Şerban Cretzeanu, confirma oarecum presupunerea că Şerban fusese răpit de un comando, din închisoarea de la Piteşti.

Fire de maniac, bolnav, psihopat abisal, apropo de încrâncenarea voinţei, despre Groapă se putea spune că era locuit de legiuni de demoni. Îşi privea în oglindă, când se bărbierea, chipul negricios, cu sprâncene stufoase, nas teşit, buze prea mari şi prea cărnoase dând impresia că atârnau, şi-şi amintea de suferinţa din prima tinereţe când şi cea mai sărmană dintre fete, fugea de el. Azi se culca absolut cu cine voia. Femeile prinse la înghesuială îşi ridicau poalele şi tremurau de groază sub el. Şi cu toate că insuccesele de odinioară nu-şi mai aveau nicio temeinicie în prezent, ştia că nu se vindecase, nu scăpase de otrava lor. Ce vreau eu pe lumea asta? se întreba, îşi răspundea: Putere, da, tot! Ori tot ori nimic.

Îl stăpânea o mânie surdă împotriva tuturor, bănuia pe toată lumea, se temea de toată lumea. Până mai ieri, alaltăieri fusese sigur că va fi numit ministru plin cu atribuţii de anvergură, cu libertatea de a acţiona în forţă, declarând stare de asediu şi împuşcând pe oricine

îndrăznea să respire mai sonor decât se legiferase. Stalin reuşise să nimicească poporul rus pentru că ştiuse să acţioneze la timp şi fără să se încurce în amănunte de tip sentimental cum se întâmpla, când şi când, la noi. Groapă dospea de nerăbdare, voia să cureţe partidul de reziduurile putrede, reprezentate în ochii lui de cei ce-şi ziceau comunişti, dar nu erau în stare să tortureze un negustor de pe Lipscani, care nu pricepea că regimul ce se înscăunase în România nu mai avea nimic de a face cu afacerile lui cu piei de cloşcă moartă.

Lumea, oamenii, viaţa. Ce-i viaţa? Ce putea el, Groapă, săvârşi atât timp cât era viu? La ce putea năzui? Ce putea cuceri? Răspunsul era invariabil: O lume care să tremure de frica lui, să sughiţă, să crape de adoraţie pentru el. Era comunist, revoluţionar de profesie, misionarul unei mistici fără Dumnezeu. Printre cărţile lui se aflau la loc de cinste câteva tratate de magie, din conţinutul cărora deprinsese cu multă migală, tehnici de lucru invulnerabile.

Vremurile erau excepţionale mai ales prin zelul lor distructiv; o parte din lume presupunea că diavolul lucra slobod pe pământ, aciuat în comunişti. Tot ce păruse trainic în împărăţiile terestre se năruia sub secera şi ciocanul comuniştilor. Dintre prizonierii personali ai lui Groapă, Aglaia Sava se prăpădi prima. Într-o dimineaţă ieşise din casă sub pretext că se duce la piaţă; cine ştie însă ce gând nebunesc o lovise, că pornise spre gară. Un ţigan cât o namilă, o urmărise, o lovise, o imobilizase, o purtase în spinare şi la câţiva zeci de metri mai departe de poarta palatului, o lăsă să cadă direct pe piatra trotuarului şi dispăru. Îndată fusese înconjurată de un grup de trecători şi păzită de un proaspăt miliţian, adus la faţa locului de natura evenimentului; Aglaia Sava părăsise această lume. Îngerul morţii se îndurase de ea şi-i scurtase suferinţele. Faţă în faţă cu o asemenea privelişte, ori cât

de oţelit era, Sava se prăbuşi psihic. Preluată de gura lumii, tragedia familiei Sava deveni subiectul istoriei care îngrozea şi cutremura pe fiecare în parte. Regimul terorii, spunea Casandra, nu alegea, lovea unde nimerea; epoca celei mai vaste şi oculte omucideri, slujită de sacerdoţii lui Abadonna, înota în sânge şi sângele ajunsese deja până la genunchii cailor. Apocalipsa, începută cu Revoluţia franceză, susţinea ea, ca o lunatecă, a continuat cu primul război mondial şi Revoluţia bolşevică, apoi cu măcelul nazist, al doilea război şi internaţionalizarea comunismului, înălţarea omuciderii la rang de lege. Pentru consideraţiile ei, vădit mistice şi duşmănoase fusese bătută până la ultima suflare. Din palat mai dispăruse un suflet. La Londra Nicolae Cretzeanu era, în fine, aşezat într-un gen de existenţă coerentă, în măsura în care, partea aceea de lume, nu se zguduia de transformări sociale, similare celor de la Bucureşti. Casandra Cretzeanu, mama sa, murise la Bucureşti, fără să mai apuce să-l vadă. Amedeo Cretzeanu plănui, împreună cu Briton, o acţiune în forţă pentru salvarea nepoţilor. Briton îl preveni că avea date noi. Şi Estela şi copiii ei erau prizonierii personali ai directorului Securităţii poporului, Romeo Groapă, un individ cu a cărui ferocitate era bine să nu ai niciun contact.

Amedeo asculta, înregistra, dar parcă totuşi nu-i venea să creadă. Era prea mult, excesiv, depăşea credibilul, friza supranaturalul riscând să pară ficţiune. Briton încheie asigurându-l că-i stătea la dispoziţie indiferent ce i-ar cere să facă. Să înlăturăm comunismul de pe pământ, să oferim lumii pace şi libertate, spuse Amedeo.

— Ai un plan? Întrebarea lui Briton era cât se poate de serioasă.

— Nu. Vreau cât mai multe informaţii, tot ce ne poate ajuta să ne facem o idee clară de proporţia fenomenului.

— Bine. Ne vedem peste zece zile la Harry.

În drum spre casă, Amedeo se străduia să-şi facă suportabilă vestea morţii fiului său Şerban şi cea a CasNoel. Zadarnic îl somase pe Constantin Sava să facă toate demersurile şi să vină de urgenţă la Londra cu toată familia înainte să se închidă graniţele ţării. Nu-l ascultase şi el nu izbutise să facă nimic mai mult. Iar acum situaţia scăpase de sub control. Cum să pătrundă în bolgia comunistă şi să-i salveze? Niciun for internaţional nu putea, ori nu voia să intervină, Rusia bătea cu pumnul în masă la tratative, cerea şi voia stăpânire absolută asupra ţărilor în care intrase. Echilibrul de forţe era fragil, Occidentul abia îndrăznea să negocieze salvarea Germaniei. De România nici nu putea fi vorba. Puţinul timp petrecut cu Şerban revenea în sufletul lui Amedeo, suflet de părinte, stârnind emoţii neîndurătoare: nu pot abandona copii, îşi repeta mereu, nu voi birui sentimentul de vinovăţie, trebuie să fac ceva, orice, nu mă pot ascunde, nu pot arunca vina numai pe Casandra. Eu sunt cu mult mai vinovat, eu am ştiut cum vor decurge lucrurile şi-am fost neatent, egoist, m-am închis în bucuria iubirii mele egoiste, m-am gândit doar la Nicky şi la mine, iar acum culeg roadele. „Copilaşii fiului meu, Şerban, sânge din sângele meu, aruncaţi în iadul, în păduchii şi mizeria nemărginită a Securităţii, în înfometarea şi bătaia zilnică…” Imaginile reverberau în el o durere insuportabilă; peste chipul fiului părăsit se aşternea chinul remuşcării. „Trebuia, îşi reproşa el acum, să-l iau cu mine fără voia CasNoel, era dreptul meu legal şi, afară de aceasta, puteam forţa lucrurile, fiindcă era un caz de forţă majoră”. Acum veştile dezastruoase făceau din Casandra o prezenţă în prezentul lui Amedeo, sau invers, transforma trecutul în prezent, dându-i sentimentul ucigător că bestia comunistă îi călca pe suflet, i-l bătea în cuie, îl sfărâma în mii de cioburi. Amintirea băiatului lăsat la Bucureşti urca

la suprafaţa conştientului plutind în jurul lui ca un spectru aducător de moarte. Era în el o zonă de întuneric pe care nu izbutea, în ciuda tuturor eforturilor, s-o aducă în lumină. O percepea ca pe un corp străin, ca pe un implant netolerat, neacceptat de restul organismului şi-i răpea şi puterea de a birui suferinţa. Omenească teamă trezea în el instinctul de apărare. Nepoţii, familia lui Şerban, pentru salvarea lor era dator să trăiască, era obligat să se gândească, mai înainte de orice, la binele lor, la siguranţa lor, nu avea dreptul să-şi domolească remuşcările pe seama vieţii lor.

Până la sfârşitul anului 1953, Amedeo Cretzeanu făcu demersuri teribile, prin toate autorităţile legale, pentru a-şi salva nepoţii minori din ghearele torţionarilor de la Bucureşti. Cazul celor doi copii, Gabriel şi Augusta Cretzeanu, se afla pe mesele sau în sertarele tuturor organizaţiilor umanitare. De peste tot Amedeo primea acelaşi răspuns: nu se putea interveni în afacerile interne ale României. Prin părinţi, copiii erau cetăţeni români, numai bunăvoinţa românească avea puterea de decizie. Ţara era oricum izolată, puterea politică de la Bucureşti înainta cu succes în experienţa de exterminare a populaţiei, sub pretextul reeducării. Un prieten al lui Amedeo, contele Nickolas Kelleman, delegat permanent la proaspăt înfiinţatul ONU, îi spusese că informaţiile despre ceea ce săvârşeau comuniştii români în ţara lor erau la fel de cumplite şi la aceleaşi scară cu cele săvârşite de Stalin în Rusia la începutul bolşevizării. Motiv pentru care mulţumea bunului Dumnezeu că nu era nici rus, nici român. Singura soluţie era răbdarea şi ruga necurmată. În astfel de epoci istorice numai puterea divină putea să-i oprească pe comunişti. După experimentele devastatoare ale magiei naziste, oamenii, fiinţele normale, naturale, omuleţii planetei albastre, făptuitorii unei civilizaţii de care erau mândri, se confruntau cu noi experienţe

traumatizante: revenirea în forţă a barbariei sclavagiste. Sclavia de tip rusesc se distingea între celelalte forme de sclavie prin faptul că nemaiavând gloanţe sau gloanţele fiind cu mult mai preţioase decât orice sclav, pentru a scăpa de ei, îi izolau şi-i lăsau să se mănânce între ei, înainte să moară de foame.

Amedeo conveni, în cele din urmă, că Briton avea dreptate, numai o acţiune în forţă, numai un comando bine pus la punct, trebuia să răpească băiatul şi fata din palatul din Batiştei pe care el, Amedeo, îl construise. În infinita lui devoţiune, David Briton, fiindcă Amedeo nu avea timp, prins de multiple obligaţii, printre care şi cea legată direct de controlul afacerilor, întinse pe trei continente, puse la punct cea mai secretă şi puternică operaţiune de salvare a copiilor Cretzeanu. Amedeo muri însă de infarct în avionul care-l aducea de la Boston la Londra cu două zile înainte să pună planul în acţiune. Pentru ceremonia funerară veniră de la Paris câţiva români cu care Niky era în relaţii ceva mai apropiate. În timpul slujbei de înmormântare, răzbită de durere şi mânie, Claudia Arnetti plânse cu sughiţuri, până când Iustina Olteanu o luase de braţ şi o silise să iasă din capelă. Ce blestem cumplit se abătuse peste români, ce tragedie inimaginabilă! Nu era cu putinţă ca o oribilă silnicie, cum era aceasta a comunismului, să se abată asupra unui popor, fără voia lui Dumnezeu. Unul sau altul se temea că românii vor dispărea ca popor. Veştile din ţară, crimele şi jaful ruşilor, dovedeau că asta se urmărea. Iustina plângea cu sughiţuri de parcă descoperea acum, întâia oară, ce era plânsul.

— Nu mă pot uita la Nic, spuse ea, printre lacrimi, n-am văzut nicio dată pe faţa lui o atât de nemărginită durere. Mă tem, e în mine o frică bolnavă, la gândul că s-ar putea întinde comunismul?

După înmormântare, adunaţi în salonul reşedinţei Cretzeanu, se priveau unii pe alţii cu sentimentul că în

lume se petrecea ceva rău, ce-i va nărui pe ei, ca persoane, după ce mai înainte se vor fi ruinat toate valorile morale, culturale, în care crezuseră. Eleonora Duca, venită de la Paris singură, se agăţase de braţul lui Nic şi repeta ca ieşită din minţi:

— Nu mai avem în noi decât ură, durere şi disperare. Spune-mi tu de ce îngăduie Dumnezeu, ca un popor bun şi blând şi credincios, ca al nostru, să fie batjocorit şi scuipat şi umilit şi…

— Oh, nu acum, interveni Briton, care nu se îndepărta sub niciun chip de Nicky, nu-l întreba acum, n-a dormit o săptămână, a stat de veghe, zi şi noapte.

Briton vorbise în franceză, nu foarte corect, dar politicos şi dornic să fie de ajutor. Eleonora era şocată de moartea lui Amedeo, care abia împlinise şaizeci şi cinci de ani, dar arătând ca de patruzeci, înfricoşată de ştirile care veneau din ţară. Socrul ei, bătrânul prinţ Duca, dispăruse, după ce fusese arestat şi ţinut o lună la închisoarea Văcăreşti. Şi ea şi soţul ei erau în pragul nevrozei. De altfel, cu excepţia lui Briton şi a lui Nicky, care erau de multă vreme cetăţeni ai lumii, ei toţi, în ciuda eforturilor de adaptare, arătau dezorientaţi, străini de locurile şi de oamenii şi de mentalităţile celor printre care se străduiau să supravieţuiască. Deveniseră un grup de români fără patrie, dezrădăcinaţi, smulşi din rosturile lor. Chiar şi Paul Arnetti, în pofida faptului că-i mergea bine şi pusese pe picioare o afacere înfloritoare, îmbătrânea văzând cu ochii, expresia i se modifica, avea ceva de om care plânge; îl devora tristeţea ca o boală ascunsă. Fie că erau la Paris sau în SUA, românii duceau cu ei dorul de patria lor, pretutindeni. Pribegia nu le pria, nu li se potrivea. Paul încerca timid să glumească, să alunge atmosfera rece, disperată, care se adâncea, care-i făcea să se simtă şi mai nenorociţi decât erau.

— Vă mulţumesc tuturor, c-aţi fost lângă mine în

aceste momente teribile, spuse Nic în cele din urmă.

Toţi cei prezenţi cunoşteau vag istoria copiilor lui Şerban Cretzeanu, rămaşi la Bucureşti cu Estela, dar nu întrebau fiindcă nu era un moment potrivit. Ştiau numai ce vedeau anume cât de adânc îl iustinase pe Nic, moartea fratelui, a mamei şi-acum a tatălui, într-un răstimp de numai câţiva ani. Voiau să-i uşureze chinul, dar nu puteau. Nimeni nu putea ajuta pe nimeni cu adevărat în momentele de cumpănă. Omul era făcut din mistere, pentru mistere, era un adevăr la care Nic însuşi ajunsese de o bună bucată de timp. Şi de ajutat pe om numai Dumnezeu o putea face, dacă voia.

Discuţia s-ar fi prelungit, probabil, dar era târziu; trebuiau să se despartă. Celor care aveau de traversat Canalul, Nic le mulţumi din nou, pentru prezenţă.

În paralel, la Bucureşti timpul trecea nepăsător peste oameni şi lucruri; era parcă, mai pregnant ca niciodată, o dimensiune esoterică, invizibilă, mult prea liberă de resorturile concrete ale lui **azi** şi **mâine.** Încă un an şi încă unul şi apoi altul veneau, începeau, se terminau şi Romeo Groapă tot în miezul arzător al comunismului se afla şi tot mai aştepta să devină împărat peste toată suflarea pământului. Construise o reţea din cei mai buni agenţi secreţi care fuseseră infiltraţi în ambasadele din toată lumea, specialişti străini, din domeniu, fuseseră de asemenea momiţi, cooptaţi, organizaţi într-o reţea vastă, pentru apărarea comunismului etern biruitor. Murise Stalin, murise Beria, da, dar Groapă trăia, extermina sute de mii de români, îşi netezea drumul spre vârful puterilor lumeşti şi, printre multe altele, rezolvase şi problema cu Estela, o divorţase de Şerban Cretzeanu, neştiind că acela murise, şi-o luase de nevastă, pentru că era în Estela ceva care-l îmbolnăvea de furie. Luna iulie, 1955, aducea, zi de zi, peste Bucureşti, călduri mari, caniculare; oraşul era ca un cuptor încins. Viaţa ministrului Groapă se

preschimbase, dintr-o bucurie mare, într-o patimă care-l ardea înăuntrul. Din ziua, din chiar ceasul când a privit-o prima dată pe Estela Cretzeanu, a simţit, a ştiut că se petrece în el ceva misterios, incontrolabil, dar pe moment pusese fenomenul în seama duhului bun, acel spirit care-l ghida, ca pe Rasputin, să capete puteri nemărginite şi să pregătească pământul pentru venirea omului nou, pentru rasa cea nouă de oameni care trebuia s-o înlocuiască pe cea prezentă, prea deteriorată, prea devotată lui Dumnezeu Tatăl, Creatorul cerului şi-al tuturor văzutelor şi nevăzutelor. Rasa cea nouă, tipul nou de om fusese conceput de Lenin, a cărui minte fusese hrănită cu înţelepciunea marilor magicieni din Asia, din Africa, de pretutindeni. Socialismul magic nu murise în laboratoarele naziştilor, nici nu se născuse din deşteptăciunea lor. O, nu, nici poveste. De doi ani Groapă studia filierele magiei, ros de patima dezlegării misterului puterilor, care, odată cunoscute în absolutul lor magnific, trebuiau să-l slujească. Nu ştia că puterile întunericului nu slujeau, ci erau slujite. Nu ştia multe lucruri, dar era convins că ştia totul ba şi ceva pe deasupra.

În martie, 1957, Estela scăpă şi ea de chinurile pământeşti. Scăldată literalmente în lacrimi, luându-şi, cu ultimele puteri, rămas bun de la adoraţii ei copii, Gabriel şi Augusta, încredinţându-i socrului ei, Costi Sava, implorându-l să aibă grijă de ei, murise fără să-i ceară voie lui Groapă; el lipsea de-acasă în acele momente. Anunţat de credincioşii lui soldaţi că soţia lui moare, sosi la faţa locului repede, dar totuşi după ce ea murise. Înnebunit de durere şi ură, urlând ca un animal, se aruncă peste trupul moartei blestemând-o cu o patimă cumplită. După înmormântarea Estelei, mai îndârjit ca nicio dată se dedică magiei negre, însetat de puteri nelimitate. În noaptea de joi spre vineri, 6 iulie, acelaşi an, Groapă se trezi cam pe la douăsprezece jumătate zgâlţâit de umăr de un bărbat pe

care nu-l recunoscu în primul moment, din pricina tulburării. Era Ghiţă Fătu, agentul lui, specializat în ritualuri de magie, spiritism, descântece, formule care deschideau porţi către cealaltă dimensiune, prin care ei treceau şi întâlneau spiritele conducătoare ori spiritele coborau la ei, cei ce le invocaseră şi le chemaseră. Fătu îi aminti că trebuia să se fi trezit până acum, că erau aşteptaţi în pădurea de la Snagov, de cei mai tari vrăjitori, majoritatea ţigani, dar şi doi indieni autentici, făcători de miracole, sosiţi la Bucureşti de marţi seara. Îi cazase la Buzatu, să mai înveţe şi el câte ceva de la ei. Groapă se dezmetici, se duse în baie şi-şi făcu un duş rece. Imobilul imens era cuprins de linişte. Estela murise de patru luni, după ce, o scurtă vreme, câteva luni din calendar, umpluse nopţile cu strigătele ei de durere. Văduvul nu le uitase; dacă cineva îl trezea brusc din somn, avea halucinaţii, îi auzea iar şi iar strigătele.

Trezit de-a binelea, Groapă se îmbrăcă şi-o porniră. La volanul maşinii, cu experienţa lui de fost vânător de ţărănişti, demară în viteza a patra. În drum spre Snagov, îl informă pe şef că toţi cei zece tovarăşi aleşi de el, comunişti de elită, cu funcţii înalte, erau prezenţi la locul ales de vrăjitori, dornici să supună ghizii astrali, să-i ducă pe vârfurile biruinţei.

Groapă nu auzea nimic pentru simplul motiv că de câteva minute era prada unei vedenii, ceva uluitor, înspăimântător. Nu dormea, nu visa; era aievea pe terasa de la restaurantul Cina, aşezat la o masă, faţă în faţă cu Stalin. Emoţia îl încinsese, avea impresia că intrase într-un cuptor. Stalin se uita la Groapă cu ochi aburiţi, după ce repeta mereu acelaşi gest, care mima tăierea gâtului unui om. Scena îl zguduia pe Groapă, dădea parcă foc plămânilor lui, unde nu mai ajungea strop de aer. Stalin se ridică, de parcă pricepuse că invitatul lui avea nevoie de aer, de o nouă privelişte. Eşti gata să mă urmezi? Da, o, da,

arată-mi direcţia, răspunse Groapă, horcăind, cuprins de un chin cu totul nou, dornic să se arunce la picioarele zeului său, dar neputând s-o facă; zeul îi zâmbea pe sub mustaţa-i, cine ştie din ce pricini, zbârlită. Stalin părea să înţeleagă tot mai bine ce se petrecea cu discipolul acesta al său şi înainte să-l urce într-o caleaşcă neagră, trasă de doisprezece cai negri corb, îl mai întrebă o dată dacă săvârşise toate fărădelegile posibile pe pământ, dacă era gata pentru o nouă experienţă, dacă nu cumva îl încerca vreun regret, vreo milă prostească pentru victimele lui. Nu, niciodată, bolborosi Groapă, am străbătut o mare de sânge pentru a dobândi o putere care să-i facă şi pe îngeri să tremure. Să nu-ţi închipui că dau înapoi tocmai acum când sunt aproape de ţintă.

Plecară de pe terasă în caleaşca neagră; Stalin îl purtă în braţe, ca pe un bebeluş şi Groapă se minuna cum de încăpuseră pe terasa restaurantului Cina cei doisprezece bidivii care sforăiau şi băteau nerăbdători din copite. La un semn al lui Stalin caii se preschimbară în păsări uriaşe, ridicară caleaşca în văzduh; zburau; după senzaţia de sufocare şi plămâni care ardeau, acum devenise uşor ca un fulg şi euforic. Zborul se sfârşi brusc pe o altă terasă, de data aceasta una de necuprins cu ochii, din marmură neagră. Aici se dădură jos din caleaşcă şi după ce Stalin îi spuse: de aici încolo, te vei descurca singur, Groapă se agăţă cu mâinile de umerii lui, dornic să-l reţină. Inima-i zvâcnea, şi-o auzea bubuind în timpane. Cu ochi rătăciţi căuta jur-împrejur să desluşească taina locului. Văzu că terasa era de fapt o depresiune mărginită de munţi înalţi, cu creste negre şi abrupte. O linişte de mormânt domnea peste munţi şi în văzduh. Se obişnuise cu întunericul; desluşi acum umbrele unor coloane ce păreau că ating fâşia de cer de unde venea un strop de lumină neguroasă. Încerca să desluşească formele, dar muntele începu să se cutremure, terasa şi coloanele se prăbuşeau

tot mai în adânc şi se tot prăbuşiră până când nu mai rămase nimic, afară de o beznă care-i frigea pleoapele. Mereu conştient, Groapă trăia fiecare senzaţie cu o intensitate infinită, la o scară insuportabilă; îşi dorise puteri suprasensibile şi acum le avea, îl purtau printr-o dimensiune unde cunoştea o altă realitate de a cărei existenţă nu avusese nici cea mai vagă idee; exigenţele puterilor suprasensibile nu puteau fi îndurate de limitările trupului, care-i ardea ca încins de flăcări. Ceva se dovedea peste puterea lui şi-l tot striga pe Stalin, să se întoarcă şi să-l ajute. În locul celui chemat veni o fată care-i zâmbi şi-i făcu de departe semn cu mâna în chip de salut. Fata era singura formă luminată, dar el întoarse capul, nu pe ea o chemase, voia s-ajungă odată la destinaţie, nu mai suporta dogoarea care-i lua toată forţa lăsându-l vlăguit şi pradă unor suferinţe atroce.

— Te superi că m-am ţinut după tine?

Fata i se adresă simplu şi direct. O recunoscu dintr-odată şi în aceeaşi clipă simţi cum îl devoră frica. Părul i se ridică vâlvoi în vârful capului. Era şi nu era Estela, vocea ei puţin răguşită, fără niciun motiv explicabil, îl cresta în inimă.

— Nu mă supăr, n-am timp de supărare, spuse el, dar nu cu vocea lui şi nici măcar nu erau cuvintele lui. Ce cauţi tu aici? Eşti moartă, ai murit, nu-i vina mea, fugi, nu-mi sta în cale!

— Voiam s-ajung la gară, voiam adică până când mi-au spus că vii şi tu şi trebuie să te întâmpin, să te conduc la întâlnire.

Nici nu termină de rostit bine cuvintele că se şi pomeniră pe o scară neagră ce părea să-i ducă tot mai adânc, în abis. Priveliştea nouă îl fermeca, dar îl şi înspăimânta de moarte pe Groapă, pe Estela, nu. Ea părea familiarizată cu aburii iadului. Păşea hotărâtă pe scară în jos şi parcă nerăbdătoare să ajungă la capătul călătoriei,

îşi iuţi paşii atât de mult, încât lui îi dădu impresia că iarăşi cade într-o altă prăpastie. Se dezmetici, mereu lucid şi coerent, în faţa unei porţi gigantice, din spatele căreia urca un miros cumplit de putreziciune. Estela rosti un soi de descântec, poarta se deschise şi ei se pomeniră, ca aspiraţi de o forţă fantastică, într-o încăpere, care, deşi avea un tavan boltit, era atât de mare, încât lui i se păru că-i o câmpie nesfârşită. În mijlocul sălii se plimbau mulţimi nemărginite de oameni, care-şi ţineau fiecare mâna dreaptă la piept. Aveau toţi paloarea străvezie a morţii; ochii adânc înfundaţi în orbite arătau ca nişte meteoriţi fosforescenţi ce licăreau noaptea prin cimitire. Unii umblau cu paşi rari, cufundaţi cu totul în visare; alţii scoteau ţipete asurzitoare de durere, alergau ca turbaţi în toate direcţiile, ca nişte animale rănite de moarte, alţii scrâşneau furioşi din dinţi, făceau spume roşii de sânge la gură, apucaţi de o nebunie mai violentă decât a celei mai violente fiare. Se fereau unii de alţii şi, deşi mulţimile păreau nesfârşite, fiecare era singur şi rătăcea la întâmplare ca printr-un deşert prin care n-a călcat nicicând vreun picior de om.

Groapă înmărmuri. Avea sub ochi, din plin, în exces, la o scară înfricoşătoare, priveliştea macabră a bolgiei, a suferinţei omeneşti la care atât de mult visase, atât de mult îşi dorise s-o vadă sfârtecând feţele semenilor săi, încât acum, când o putea avea în faţa ochilor la scară planetară, se simţi doborât de bucurie, dar şi de o disperată invidie că altcineva, şi nu el, reuşise s-o facă. Privea ca drogat, ascultaurletele de durere şi simţea o bucurie, un extaz neîncăpător în inima lui de făptură de lut. Nu voia să mai părăsească locul, ah! sunt fericit aici, ah, sufletul se preschimbă într-o sferă de foc, îmi arde inima de prea puternică plăcere. Ea însă, Estela, îl prinse de păr şi-l trase după ea, ca pe un obiect uşor, în ciuda îndârjitei lui opoziţii; îşi urmară drumul prin mulţime,

trebuind să treacă uneori printre flăcările ce se înălţau până la tavanul boltit. Intrară apoi într-un loc unde nenumăraţi bătrâni cu bărbi albe până la glezne şi soldaţi îmbrăcaţi în armuri stăteau cu fruntea lipită de pământ în faţa unei stânci în vârful căreia şedea Lucifer pe o sferă de foc. Avea înfăţişarea unui tânăr, dar trăsăturile chipului său, cândva nespus de frumoase, suferiseră modificări ample, se ruinaseră din pricina aburilor şi-a flăcărilor. În ochii lui de fost cândva înger al luminii, se mai oglindea acum doar deznădejdea absolută de dimensiuni copleşitoare, fiindcă realiza, cu toată puterea unei conştiinţe cosmice, că, pentru el, speranţă nu mai exista. Pletele ce-i curgeau pe umeri mai semănau întrucâtva cu cele ale unui înger al luminii; în mâna lui lovită de trăsnet purta sceptrul de fier, în faţa căruia tremurau monştrii celor patru zări, demonii şi toate puterile întunericului. Groapă vru să-l vadă mai de aproape, să afle cine este; Estela îi auzi gândul şi-i potoli curiozitatea:

— E împăratul, se poate să nu-l recunoşti?

— Ce împărat, care-mpărat? Unde-i Lenin? Unde-i tătucul Stalin? Ei sunt împăraţi! Ei, tu ăla, lasă prostiile, dă-te jos de pe foc şi hai să-i tragem o beţie, contra setei, zău, e dogoare mare pe aici, nu-i nevoie să-i păzeşti chiar tu, pune nişte slugi ticăloase la muncă.

— Să-l informeze careva pe noul venit, să ştie unde se află, vorbi acel cineva fără nume, împăratul Nimeni, al întunericului, al deznădejdii eterne, adresându-se bătrânilor cu bărbi albe, care stăteau la picioarele lui cu faţa în jos şi-şi loveau fruntea de podeaua de piatră. Apoi i se adresă direct lui Groapă: Făptură de lut, te primesc în împărăţia mea, te pun la număr, te-ai dovedit un adorator al meu statornic, ai comis toate fărădelegile posibile unui chip de lut, dar la judecată nu vei mai ajunge.

— Ce-s prostiile astea? vociferă Groapă, cine te crezi de-mi vorbeşti mie, cum adică, sunt eu făptură de lut?

Unul dintre bătrâni îl luă în primire şi, la fel ca adineaori Estela, îl duse, fără voia lui, într-o altă sală; aici domnea un întuneric sumbru; se auzeau gemete groaznice, dar nu se vedea cine le scotea. Groapă prinse curaj şi-l apucă pe bătrân de gât cu dorinţa să-l sugrume; trebui să se oprească imediat simţind că se sugruma pe el însuşi. Horcăi din adâncul trupului, cerând: Aer, vreau aer, mă înăbuş! rămase nemişcat crezând că astfel va înceta chinul. Dar suferinţa sporea pe măsură ce începea să realizeze că nu mai avea nicio putere asupra nimănui; din bezna în care îl târâse bătrânul, auzea doar glasul hârâit al acestuia care-i spunea că-i mort, că murise şi intrase acum în împărăţia morţii eterne, fiindcă de aici nu mai pleca nimeni niciodată; din alte locuri, se mai întâmpla să apară, după multe veşnicii, câte o graţiere, dar din locul ăsta n-a mai plecat nimeni. Noi toţi, continuă bătrânul, am săvârşit tocmai acele rele, am slujit răul, am contestat şi l-am sfidat pe Dumnezeu, ne-am închinat acestui Nimeni, care există datorită nouă, căruia nu i s-a dat nicio putere de sus, acolo a fost trăsnit şi alungat în beznă, şi aici jos îşi cloceşte ura şi răzbunarea, împotriva îngerilor şi a oamenilor, ştiind că numai aşa îl întristează pe Dumnezeu. Iată de ce Dumnezeu îi părăseşte pe îngerii şi pe oamenii care, prin faptele lor, îi dau răului formă, consistenţă, putere să existe, să perpetueze răzbunarea, invidia, ura şi deznădejdea. Cum ai văzut, împăratul e trist, aşa că tristeţea şi disperarea e pretutindeni stăpână aici, de unde nimeni nu se mai poate înălţa, căci mila lui Dumnezeu nu poate pătrunde aici pe nicăieri. Cei de la etajele de mai sus au săpat pe sub uşi tunele şi, dacă nimereşte cineva acolo, se poate să aibă parte de un strop de speranţă. Mila e atât de nesfârşită acolo sus, că se strecoară, pentru sufletele oamenilor, chiar şi prin fisuri mici cât urechile acului. Pentru îngeri nu, un înger ajuns jos nu mai are scăpare. Cu timpul vei afla destule, se cunoaşte aici tot ce-ai făptuit, şi

mult ai făcut, mult, înmiit ţi se va da şi ţi se va face. Dacă vrei să mă întrebi ceva, dă-i drumul, nu te formaliza.

— Spui c-am murit, dar eu sunt viu, sunt viu şi am o grămadă de planuri de îndeplinit! Eram pe terasă cu Stalin, vorbeam, plănuiam.

— Crezi ce vrei! Dacă eşti viu, cum de-ai nimerit aici?

— Eram cu Stalin pe terasă.

— Stalin? Dar nu-i mort pentru pământeni?

— Ba da.

— Atunci cum puteai fi cu el pe terasă la Cina?

— Nu ştiu. Era miezul nopţii şi urma să…

— Cum vezi, n-ai mai ajuns la şedinţa de magie neagră, ai nimerit direct la noi. Îmbată-te dacă poţi, dar nu poţi, nu mai ai trup, sufletul tău e gol şi arde şi-o să ardă aşa miliarde şi multe miliarde de ani.

— În clipa asta plec ca să-ţi dovedesc că sunt viu!

— Du-te!

Îl îmbrânci rânjind cu viclenie; Groapă, însoţit din nou de Estela, aterizã la locul din pădure, îi văzu pe cei zece tovarăşi agitându-se în jurul unui trup întins pe iarbă; colonelul care şofase plângea şi-şi smulgea părul din cap, văicărindu-se:

— Nu poate să fie mort! Cum să moară aşa, nu se poate!

— Du-te mai aproape, îl îndemnă Estela, du-te să-ţi vezi cadavrul, omul ăla mort eşti tu!

Furios, vru s-o lovească, dar mâna lui era mai fluidă decât aerul. Se năpusti înainte şi se lovi de unul dintre magii indieni; acela avu o oarecare ştiinţă despre prezenţa lui; propuse un ritual păgân, prin care îndemna sufletul mortului să caute lumina, să se ţină tare, ca nu cumva să se reîncarneze în trupul vreunui animal, căci, după credinţa lor, dacă se întrupa într-un animal, nu mai putea scăpa din ciclul karmelor animaliere, pierzând pentru totdeauna condiţia umană, al cărei avantaj era mare; una

era să fii om şi cu totul alta, un dobitoc oarecare, necuvântător.

Un număr mare de demoni mărunţei, puşi pe batjocuri, făcură roată în jurul lui Groapă scuipându-l în obraz şi hohotind asurzitor; el credea că-i vor sparge timpanele. Încerca, ascunzându-se în spatele Veturiei, să se apere de murdăriile ce le aruncau asupra lui, dar fără nicio şansă. Îşi aminti din nou că ea era moartă; auzea jelania tovarăşilor şi incantaţia indianului şi simţi că nu mai poate îndura; se aruncă deodată nebun de disperare peste trupul său întins pe iarbă, căutând să-l învieze cu puterile pe care ştia că le are; le folosise de atâtea ori, semănând moarte-n jur; de ce n-ar putea, măcar o dată, să-şi aducă sieşi viaţă? Cei prezenţi fuseseră loviţi brusc de o imensă duhoare infernală şi, biruiţi de greţuri, fugiră care-ncotro să vomite fără să fie văzut de ceilalţi. Pe dată fruntea neînfricatului Groapă se încreţi de chinul agoniei; scoase un urlet înfiorător şi-şi duse mâna la inimă, spre a nu o mai mişca nicicând din locul care devenise sălaşul focului veşnic. Din hăul morţii se auzi un glas vestind: S-a sfârşit. Mintea ministrului Groapă se întunecă şi după ce blestemă amarnic pământul şi pe femeia care-l adusese pe pământ, fu luat de un vârtej şi începu să se rotească fără oprire. Cu o bufnitură îngrozitoare, căzu din nou în locul macabru de unde fugise, în aceeaşi sală străbătută de fiinţe aflate în căutarea odihnei şi a mângâierii sufletului, căutare zadarnică; fiecare purta în piept o inimă chinuită de flăcări. Fiecare nenorocit îl ocolea pe celălalt, fiecare credea că mâna ţinută pe inima în flăcări o ferea de privirile tuturor. Regatul răzbunării, al deznădejdii era regatul celor condamnaţi printr-o sentinţă fără întoarcere; erau sufletele demonizate, cărora li se luase cel mai preţios dintre darurile cerului: nădejdea iertării.

Înainte să se piardă în blestemata mulţime, Groapă observă că inima Veturiei nu luase foc, nu ardea; ea nu-şi

ţinea mâna la piept; mai mult chiar, o văzu cum se îndepărtează. Vru s-o urmeze, voia s-o întrebe unde se ducea; de durere scrâşnea din dinţi furios, sau scotea răgete care cutremurau văzduhul. Un demon de o urâţenie sălbatică îl opri:

— Vinovăţia ei e mare, s-a dedulcit cu desfrânări, dar tu ai chinuit-o şi-ai luat o parte din fărădelegile ei asupra ta. Sentinţa ei nu se compară cu a ta, e cu revenire, a fost repartizată la etajul cel mai de sus unde stau cei ce aşteaptă o nouă judecare şi cel mai adesea iertarea. Pentru tine însă s-a terminat, ai intrat în focul subpământean, aici e capătul.

Rămăşiţele pământeşti ale ministrului Groapă zăceau la morgă, pe masa din sala unde cei patru medici legişti, asistaţi de un medic din cadrul Securităţii, terminaseră autopsia încercând să cadă de acord asupra cauzei morţii. Prea mari ravagii cardiace nu găsiseră, sângele nu fusese deosebit de îngroşat cu toate că, şi lucrul se ştia, omul nostru bea cantităţi sinucigaşe de alcool. Meticuloasa cercetare medicală scotea la iveală că Groapă era sănătos şi puternic ca un bivol. Nicăieri, niciun organ vital nu fusese atins de stricăciuni care să cauzeze moartea. Mirarea medicilor o depăşea pe a securiştilor aflaţi în subordinea directă a ministrului, respectiv toţi cei care lucrau pe filiere numai de el ştiute.

În toamna lui 1957 Nic Cretzeanu veni la Viena să-l întâlnească pe Briton, care tocmai avusese o lungă convorbire cu ataşatul militar al Marii Britanii, la Bucureşti. Printre altele, îi vesti şi moartea Estelei urmată de a ministrului Groapă. Constantin Sava se căsătorise cu Virginia Lambru şi, împreună, se dedicaseră celor doi copii ai lui Şerban. Fuseseră evacuaţi din palatul Cretzeanu şi locuiau undeva într-un cartier.

Nimic nu distrugea mai temeinic un popor, gândi Nic, decât batjocura de a fi sub călcâiul celor mai josnice

lepădături. Umilirea popoarelor, ridiculizarea demnităţii popoarelor, transformarea gloatelor în călăi anonimi, fusese ţinta celor ce lucrau la eliminarea identităţii naţiunilor. Forţe invincibile, invizibile, priveau fix spre o omenire preschimbată în turmă fără Dumnezeu, fără speranţă. Se uita la Briton şi, poate printr-o bizară asociere de idei, îşi amintea de ultima zi petrecută cu tatăl său, la hotelul Scribe, din Paris. Amedeo Cretzeanu o rugase pe Eleonora Duca, invitată la dejun tocmai în acest scop, să-i vorbească despre Estela, să i-o descrie.

Nu putea s-o descrie, începuse Eleonora, nu putea da detalii despre felul cum arăta, nu-şi dădea seama dacă Estela fusese realmente frumoasă, poate că nici nu fusese într-adevăr o frumuseţe; n-avea aerul unei cochete, deşi era una dintre cele mai elegante femei, cu aerul ei vetust, de principesă de veac nouăsprezece, arbora un stil, o alură care-o prindea şi poate că în asta consta farmecul ei, fiindcă, da, poate nu era frumoasă după tipic, dar avea mult farmec, era o prezenţă ravisantă. Nici măcar nu încuraja bărbaţii, nu-i lua în seamă şi totuşi bărbaţii erau nebuni după ea şi înnebuneau şi mai tare în faţa răcelii ei, un fel aparte de a fi distantă, n-ar fi putut spune că era arogantă, nu, dar nici accesibilă, prietenoasă nu, vai, nu. Ea, Eleonora, îşi amintea că în micul lor cerc, când Estela îşi făcuse apariţia în lume, cum se zice, făcuse valuri uriaşe. Avea şaptesprezece ani, şi tocmai se întorsese de la un pension, un liceu de fete din Germania, unde erau admise numai fetele nobilimii germane, cu nesfârşite titluri princiare. Constantin Sava, tatăl ei, se prevalase probabil de descendenţa Aglaiei. Un an sau doi mai târziu, Estela se măritase cu prinţul Mavrody, dar mariajul lor n-a ţinut şi-aici a fost ceva de neînţeles, în ciuda splendorii ei şi-a averii pe care Sava i-o pusese ginerelui său, Mavrody, la picioare, după nici doi ani, Mavrody a fugit la Paris şi-a lăsat-o pe ea să ceară divorţul. Curios, nu-i aşa, bărbaţii

roiau în jurul ei, dar n-aveau curajul să se însoare cu ea, după ce se aflase că Mavrody, plecase pentru că nu mai putuse efectiv îndura s-o privească doar, pretinzând firesc drepturi de soţ, refuzate însă de Estela cu o îndărătnicie care-l făcuse să renunţe, în cele din urmă. Presa de scandal a delirat destulă vreme pe tema asta. N-a existat bărbat care s-o vadă pe Estela şi să nu se gândească la căsătorie, dar numai unul a mai avut curajul să se aventureze, după experienţa lui Mavrody, un tip interesant, fără istorie, militar de carieră, fiul sărac al unei mame scăpătate, care fusese scurtă vreme şeful gărzii la Palat, Dinu Bălănescu. Imediat după nuntă mirii plecară la Veneţia, să-şi petreacă luna de miere. La numai câteva zile după plecarea lor, Sava primi telegrama care-l chema la Veneţia. Vestea căzu peste el ca un fulger. Mirele se împuşcase în cap sub ochii miresei.

De teama scandalurilor de presă, Sava o duse pe mult iubita lui fiică într-o călătorie în jurul lumii, iar la întoarcere izbucnise războiul şi nimeni nu mai punea atât de mare preţ pe aventurile Estelei. Oricum ea îşi revenise şi se măritase din nou, se găsise un bărbat şters şi inofensiv ca Şerban Cretzeanu, care se încumetase să se însoare cu ea. Deşi Sava, persoană publică, ministru în slujba mareşalului, dorea ca Estela să nu mai treacă prin vreo experienţă traumatizantă, ea nu l-a ascultat, şi nunta s-a făcut. Dacă Şerban a iubit-o sau nu, după părerea Eleonorei, era ceva greu de ştiut. De data asta, în plin război, cu graniţele ţării închise, lumea nu mai bârfea chiar cu atâta patimă, nu se mai spălau public rufele murdare. Sava îşi răsfăţa ginerele, i-a cumpărat vila maură de la Şosea, i-a dăruit apoi primului născut, Gabriel, un bol de argint plin cu cocoşei de aur. Poate că tocmai ştersul şi delicatul Şerban Cretzeanu reuşise cumva să ajungă la inima Veturiei, s-o smulgă din lumea iluziilor ei mereu spulberate, să-i ofere bucuria maternităţii, a familiei.

Indiferent de câte se spuseseră, sau se crezuseră despre Estela, ea şi Şerban fuseseră nedespărţiţi până la data cumplitei lor arestări. Ultimele lucruri despre cuplul Cretzeanu, Eleonora le aflase de la norocosul Steriade care ajunsese la Istanbul ascuns în cala unui vapor.

Ascultând-o, Amedeo Cretzeanu se gândea atunci la demonul urcat în lume din lumea lumpenilor generaţi de mahalaua Bucureştiului; la demonul care se întrupase în Groapă, lăsându-i fiului său Nicolae o grea moştenire.

Zece ani mai târziu, după mai multe întrevederi cu persoane greu de identificat, aflate în zona Puterilor lumeşti invizibile, Nicolae Cretzeanu era numit consilier economic la ambasada Angliei din Bucureşti. De data asta, la întrebarea lui Briton: Ai un plan? Nicolae răspunse: Da, am. Şi tu vii cu mine.

— Fii sigur că vin! Nu te voi scăpa o clipă din ochi!

— Şi încă mai ai ceva de făcut.

— Numeşte ce anume?

— Toate la timpul lor.

Indiferent dacă Nicolae intrase sau nu în România în anii cincizeci, cert e că începând din 1967, în plină domnie a lepădăturilor comuniste, Nicolae Cretzeanu, cetăţean britanic de origine română, venea aproape an de an la Bucureşti, fie ca turist, fie ca diplomat sau om de afaceri. Trăia la Londra de multă vreme, avea un castel în Scoţia, o reşedinţă la Paris, alta la Florenţa, şi mai multe în Statele Unite. Venea din când în când la Bucureşti, se întâlnea cu profesorul Anton Otescu, marele orientalist, academician, savantul în domeniu cu cea mai impresionantă carte de vizită. Cum Aristide Balş era mâna dreaptă a lui Otescu, la un moment dat, Otescu i l-a prezentat lui Nicolae, cu precizarea expresă că, dacă Nicolae ar fi venit la Bucureşti şi nu l-ar fi găsit pe el, pe Otescu adică, în absenţa lui avea libertatea să rezolve toate urgenţele cu Aristide în timp, între Aristide şi Nicolae se cimentă, în ciuda diferenţei de

vârstă, o prietenie dintre cele mai durabile, cu devoţiuni şi dovezi de loialitate mişcătoare. Nicolae dori să-i cunoască familia şi astfel, din aproape în aproape, o cunoscu pe Augusta Balş, născută Cretzeanu, soţia lui Aristide, apoi pe Gabriel şi pe Ivona, respectiv cumnatul şi cumnata lui Aristide. Nu-i sigur că Nicolae a văzut chiar imediat în Gabriel şi Augusta pe copiii fratelui său Şerban, n-a crezut că-s nepoţii lui până n-a făcut ample cercetări şi n-a găsit dovezile legale, dacă se poate spune aşa, căci pe cele spirituale le putea accepta mai uşor. Din primul moment, privindu-l pe Gabriel, îl izbise faptul de a găsi pe chipul lui ceva din trăsăturile tatălui său, Amedeo Cretzeanu. Curând Nicolae avu în faţă toate documentele care atestau identitatea lui Gabriel şi-a Augustei. Era în toamna anului 1969 când ataşatul militar de pe lângă ambasada Marii Britanii la Bucureşti, într-unul din birourile ambasadei, îi puse în faţă toate documentele. Când n-a mai avut nicio îndoială, privind hârtiile adunate de mari specialişti în servicii secrete, Nicolae a plâns, el, care nici nu ştia poate ce-i plânsul. Lor însă, lui Gabriel şi Augustei, nu le-a spus multă vreme adevărul. Dar începând de la acea dată, de câte ori venea la Bucureşti, nu pleca până nu-i vedea, iar după ce se născuse Noel, pe care, împreună cu Augusta şi cu Aristide, îl botezase, începuse să caute o cale prin care să-i scoată din România, fără ca mai înainte, să-i tulbure din rosturile lor cu dezvăluiri inutile. Se desprindea însă din ce în ce mai greu de micuţul Noel. O certa pe Ivona ca un bunic sfătos, nu era bine, zicea, să-l lase pe băiat să se joace cu păpuşile, se efemina, devenea superficial şi, în genere, nu era bine să-i arate o atât de nemărginită iubire. Mai târziu, în viaţă, va căuta aceeaşi iubire totală, necondiţionată şi cum n-o va găsi, se va revolta şi împotriva vieţii şi a iubirii. Nu se putea stăpâni, recunoştea Ivona, Noel era soarele, aerul, sufletul ei.

Gabriel şi Ivona Cretzeanu erau oameni cu multă

dragoste pentru cultură, pentru semeni, cultivând în ei şi în elevii lor ideea că, prin educaţie şi învăţătură, fiinţa umană avea acces la marea taină a lui Dumnezeu, altminteri de ce ar mai fi lăsat Dumnezeu ştiinţa pe pământ dacă n-ar fi fost o cale de cunoaştere a unei mari părţi din secretul Creaţiei. Gabriel era genul de savant pătruns de credinţa că în univers mai important era ceea ce nu se vedea, ba şi mai mult, avea certitudinea că, într-o bună zi, se va dovedi cu armele ştiinţei că Dumnezeu făcuse lumea şi o păstorea după un Plan care se dezvăluia numai celor aleşi. Considera ateismul, pozitivismul, materialismul exacerbat canale prin care răul se extindea ca un cancer pe toată suprafaţa pământului. Răul, teoretiza el, era o emanaţie şi un accesoriu ineluctabil al chiar sfintei existenţe a lui Dumnezeu, de aceea păcatul nu avea o existenţă în sine. Pofta de păcat însemna pofta de profanare a virtuţii fără de care n-ar avea din ce izvorî; cu alte cuvinte, păcatul consta din folosirea libertăţii, pe care Dumnezeu trebuise să o acorde celui rupt din Sine, împotriva sfinţeniei, iar pietatea şi virtutea însemnau folosirea pe căile binelui a libertăţii. Solemn, sobru, Gabriel, pedagog înnăscut, nu lăsase educaţia religioasă a adoratului său Noel la voia sorţii. Îl pisa, vorba Ivonei, mărunt, mărunt, cu discursuri despre libertate, cât de cumplit de importantă era libertatea dată de Dumnezeu, omului, preferând să-i lase, atât pe oameni cât şi pe îngeri, expuşi păcatului, decât să-i lipsească de libertate. Ar fi mers şi mai departe şi dacă nu i-ar fi fost frică de posibilele consecinţe i-ar fi vorbit fiului şi de marea crimă pe care o săvârşeau necontenit comuniştii, sfidând voinţa lui Dumnezeu, răpind fiinţelor omeneşti liberul arbitru, transformându-i în turme aproape animalice, pentru că, nu-i aşa, un om care nu gândeşte câtuşi de puţin la sensul vieţii lui în lume decade automat din condiţia umană, se tâmpeşte, ajunge o simplă unealtă. Copilul rostea,

privindu-şi părintele cu ochi inocenţi: **libertate**. Cuvântul suna destul de straniu în gura lui mică şi frumoasă; lui Gabriel i se punea un nod de lacrimi în piept şi fugea atunci în birou, se aşeza la lucru pornind iarăşi şi iarăşi în căutarea antimateriei, a dimensiunilor ce trebuiau să existe dincolo de frontiera dimensiunii a patra, lumea de dincolo, paralelă cu cea de aici. Căuta certitudini transmiţând poate telepatic fiului său aceeaşi irepresibilă dorinţă de a găsi Inteligenţa Supremă, absolutul. Ivona era cu mult mai cuminte, mai înţeleaptă, dacă se poate spune aşa; se mulţumea să-l adore, să-l îngrijească să-l ştie sănătos şi puternic. Când se născuse Noel, la Bucureşti erau vremuri mai puţin cumplite; comuniştii triumfaseră pretutindeni.

2.

La despărţire, Oana Poenaru îi promisese lui Noel că-i va scrie zilnic şi el, îndrăgostit şi naiv până la cer, crezuse că va fi năpădit de scrisorile ei ca de o apă roz aurie cum ea însăşi era. Îşi făcuse multe iluzii legate de sentimentele lor reciproce prezente şi viitoare. După vreo patru luni de aşteptare văzând că ea nu-şi onora promisiunea, decise că nu trebuia s-o mai iubească. Se strădui s-o uite, să nu se mai gândească la ea. Rupse toate paginile din jurnal unde închipuise deja felurite răspunsuri la eventualele ei scrisori. În unele îi povestea că ţinuse cont de îndemnurile ei de a scrie povestiri mai puţin *plângăcioase,* că aştepta să i le trimită pe cele scrise anume pentru ea. Augusta fusese prima din familie care observase melancolia lui Noel. Îi spuse Ivonei că băiatul se schimba văzând cu ochii şi n-ar fi fost exclus să se fi îndrăgostit de vreo fată. I se părea că expresia lui dovedea tocmai asta. O întrebă dacă observa şi ea acelaşi lucru, dar se vădi că ea nu descifra

încă expresia odorului, nepricepând mai nimic din tot ce-i explica Augusta, în schimb se alarmă, temeinic şi vorbi pe un ton ridicat ce semăna foarte bine cu un ţipăt: „nu se poate, scumpa, Noel e prea inteligent ca să nu-şi dea seama că timp pentru iubire va avea destul în viitor, acum trebuie să înveţe”. Preocupată ca de obicei de confortul total al fiului, în aceeaşi zi, pe seară îndată ce sosi acasă, intră în camera lui şi-l întrebă dacă era cumva îndrăgostit de vreo fată, sau îşi dorea vreo fată. El roşi până la rădăcina părului, se bâlbâi şi nu se descurcă prea bine cu ceea ce trebuia să răspundă. Câteva zile mai târziu, Gabriel, pus în temă de soţia sa, convins că orice problemă are o soluţie, îi aduse fiului o studentă uimitor de frumoasă, căreia nu-i displăcea să se culce cu băieţi virgini şi să-i scape de grija de a visa la iubiri imposibile. La prima întrevedere cu Noel, îşi ridicase privirea la cer şi exclamase cu maxim entuziasm: Eşti frumos ca un Apollo! Se cuibări repede în patul lui şi rămase până a doua zi. Făcuse şi-l învăţase de toate şi anume de nota zece. Dar plăcerea cunoscută astfel nu şterse melancolia din expresia lui Noel, nu-l făcu nici mai comunicativ, nici mai vesel. La capătul câtorva luni, cu puţin înainte de Crăciun, îi spuse studentei că era mai bine să nu mai vină la el. Surpriza o făcu pe fată să se albească. Nu-şi crezdea auzului şi nici nu voia să creadă, fiindcă sperase că Noel se va ataşa de ea şi-i va oferi un viitor de aur. Se străduise din răsputeri să-l seducă, să-l facă dependent de ea, dar Noel se dovedi plictisit, nu prea amator să facă exces de zel.

— De ce să nu mai vin?

— Nu mai vreau să vii.

— Te-am supărat cu ceva?

— Nu. Trebuie să mă ierţi fiindcă m-am îndrăgostit de altă fată.

— Ticălos mic, spuse zâmbind. Nu te las, eşti al meu şi nu te las. Aştept să mai creşti. Ai să vezi ce viaţă

frumoasă vom avea.

Insistenţa studentei se dovedi zadarnică, Noel rămase total inflexibil, de neclintit în decizie şi asta spunea ceva esenţial despre încăpăţânarea lui saturniană, ceva demn de luat în seamă despre felul său de a fi consecvent, după ce lua o hotărâre, indiferent cât de mult îl costa. Altfel spus, nu negocie cu sentimentele. Încă din toamnă, după ce se înfuriase pe Oana şi-o calificase în inima lui drept o mincinoasă, privise în jur, o văzuse pe Denisa David şi se îndrăgostise de ea, *coup de foudre,* cum se spune, deşi era colega lui de clasă şi crescuseră împreună. Niciodată toamna n-a fost mai frumoasă, nici când un adolescent n-a fost mai laş sau mai curajos decât Noel atins de aripa sublimă a iubirii. Nici măcar nu bănuia ce lucru grav, sever, i se întâmpla. O descoperise pe Denisa şi o vreme se tot uitase la ea mai mult pe furiş, iar când se întâmpla ca ochii lor să se întâlnească, în suflet simţea mii de săgeţi otrăvite cu dorinţe care-l umpleau de o ruşine intensă. Luni la rând îndură cu stoicism, cu vitejie nespusă chinurile provocate de foamea nouă, ivită în sufletul său. Dorinţa înspăimântătoare de a o săruta făcea din el un adevărat martir. Colegii lui vorbeau de culcatul cu fetele cu uşurinţa cu care descriau cum consumau o îngheţată între două staţii de metrou. El însă era un timid. Îndată ce se apropia de Denisa inima îi bubuia prea tare. Trăia impresia că ea ştia totul şi-l dispreţuia, în timp ce el voia să-i apuce mâna cu degete subţiri, să i-o sărute, să o mângâie ca hipnotizat de pielea ei ca de mătase. Era îndrăgostit pe viaţă şi pe moarte. Simţea că trebuia să spună cuiva, să se verifice, să afle de la cineva cu experienţă dacă tot ce trăia el, era dragoste sau dacă nu cumva înnebunise peste noapte. Trebuia să pice în poala cuiva şi să-şi descarce povara din inimă. Ştia însă că n-o putea face în faţa maică-sii. Ivona îşi exterioriza supărarea cu o avalanşă de gesturi care-l îndemna să-i dea numai

veşti bune. O durere împărtăşită se înjumătăţea sau cel puţin aşa se credea. Ca purtat de duhuri, într-o după amiază, de la liceu, se duse direct la Augusta şi se trezi, ca un lunatec, în faţa ei, dornic să i se confeseze şi înfiorat de teamă că nici ea nu-l va înţelege.

Augusta era singură acasă. Aristide, soţul ei, plecase de câteva zile la Sibiu, cu diverse treburi. Şi Noel nici nu intră bine în casă că şi începu a-i mărturisi abrupt cum iubea o fată, cum murea de dorinţă s-o sărute şi să se culce cu ea. Augusta făcu ochii mari, apoi se luă cu mâinile de cap şi căzu imediat într-o stare de uimire. Se aştepta poate la orice năzdrăvănie din partea adoratului nepot, să-i spună, cum o mai făcuse şi altă dată, cum se visa rege incaş, sau babilonian, ori cum îşi amintea de viaţa lui din Paradis de dinainte să se nască; sau ceva mai plăcut pentru urechile ei, de pildă cum se străduia el zilnic să descopere o formulă matematică aptă să salveze omenirea din ghearele urâtului complot al imbecililor. Orice i s-ar fi părut mai firesc decât faptul omenesc şi simplu că Noel se îndrăgostise de o fată. N-ar fi trebuit să fie într-atât de surprinsă de îndată ce mai de mult văzuse pe faţa lui chiar semnele ce prefaţau de obicei dragostea. Şi afară de aceasta nu prea demult, fratele ei, Gabriel, o asigurase totuşi că rezolvase problema puiului său drag, prin urmare uitase de acest aspect din viaţa lui Noel, mulţumită oarecum că el, ca un erou din basme, nu păşise încă în marea vrăjită a dragostei, ce se transforma, de obicei, în foarte scurt timp, în valea plângerii.

Aristide şi Augusta Balş îl botezaseră pe Noel şi cum nu aveau copii şi nici nu mai sperau să aibă, îl considerau a fi şi fiul lor. Deşi era sora lui Gabriel, caracterul Augustei se situa undeva la polul opus celui al fratelui. Îşi construise o existenţă dublă, una în văzul familiei şi-a lumii, chiar dacă lumea în care se învârtea se dovedea amarnic de mică, şi o alta în ascuns, un fel de univers umplut cu fapte

şi disperări greu de privit la lumina zilei. În adolescenţă, în frumoşii ani ai liceului, Augusta se izolase într-o lume a ei, îşi umpluse singurătatea cu filme melodramatice sau cu aventuri colosale în teritoriile vaste ale romanului francez, englez, rus, spaniol, german. Evada din realitate şi trăia în compania personajelor din romanele citite pe nerăsuflate, sau în atmosfera filmelor, cele mai multe melodrame din Europa sau America de Sud. Ocolea cu bună ştiinţă filmele neorealismului italian, speriată de adâncimea suferinţei omeneşti. Dacă bunicul ei, Constantin Sava, o întreba de ce-i plăcea atât de mult să citească, îl informa că era în căutarea unui model feminin, că voia ca viaţa ei să imite literatura. În cele din urmă reuşise, după absolvirea liceului, să studieze şi să-şi ia licenţa în regie de teatru şi film. Dar nu ajunsese la Hollywood, cum nădăjduise cu fervoare, fusese repartizată la radio apoi trecuse la televiziune şi supravieţuia ca regizor de emisie, slujbă pe care o ura din toate puterile şi nu înceta să-şi plângă de milă că era obligată să-şi câştige pâinea zilnică într-un asemenea chin. Din anii studenţiei purta în minte dorinţa inflexibilă de a ajunge în SUA, la Hollywood, să dea lovitura cu filme scrise şi regizate de ea, dar asta n-o confesase nimănui, niciodată, de teamă că visul i se va destrăma, că va auzi comentarii de genul: dar ce-ţi închipui că Hollywood-ul e la Chitila şi te aşteaptă pe tine să faci filme despre oribila silnicie a comuniştilor? Acolo sunt unsprezece mii de regizori, sunt mari regizori plecaţi din Londra să dea lovitura, şi din o mie, dacă reuşesc doi, cel mult trei. Fiecare an ce trecea întărea în mintea Augustei convingerea că pe pământul unde se născuse fericirea îi era interzisă. Îşi refuza orice amintire legată de mama ei de teamă că va înnebuni de durere şi ură. Gabriel arăta că uitase totul şi ea nu voia să-l necăjească, fiindcă era prea disperată în clipele când se gândea că trăiau poate sub puterea vreunui blestem ce le cerea doar

tributul suferinţei fără limită. Erau imagini ca din altă lume care o bântuiau în vis, despre care nu-i vorbea nici lui Aristide, de teamă că securiştii vor începe din nou să scormonească în trecutul familiei şi să-l tortureze şi pe el. Purta în inimă rana nevindecată a certitudinii că aici, pe pământul cel românesc, toţi oamenii erau siliţi să trăiască experienţa deşertului, că, de fapt, treceau pe lângă viaţă aşteptând să li se întâmple un miracol care nu se mai întâmpla. De câteva ori, Gabriel, susţinut psihic de puterea rugăciunii, el chiar credea în Dumnezeu şi spera necontenit la mare şi multă milă, îşi sfătui sora să încerce să-şi trăiască viaţa cu bune şi rele, căci alta nu va mai fi. O îndemnă să ierte, să nu vadă duşmănia trecutului, să caute calea bucuriei. Vorbele lui Gabriel o făcuseră să-şi dea seama că suferinţele ei erau detectabile şi vizibile. Dacă Gabriel citea deznădejdea din sufletul ei, însemna că nu şi-o ascundea prea bine şi i-o puteau detecta şi alţii; Aristide, de pildă, îi putea dibui secretul şi asta chiar nu voia. Din sufletul ei pierise orice speranţă de fericire; nu mai dorea nimic, nu se mai străduia să dea vreun sens vieţii ei; nu voia însă să-l împovăreze pe Aristide cu disperările ei, avea oroare de lipsa de eleganţă a unui cuplu în care partenerii se sfâşiau veşnic între ei reproşându-şi neputinţa de a fi fericiţi. Se exersă în rolul femeii mulţumite, răsfăţată de soartă, cu un soţ minunat, splendidul Aristide Balş, iubit şi râvnit de o grămadă de alte femei, printre care se număra, vorba Ivonei, până şi Lavinia Petrescu, nevasta faimosului mare mahăr securist, Tudor Petrescu, vârât de Nic Cretzeanu cu forţa în viaţa lor.

— Te rog, Augusta, spune ceva, nu sta ca lemnul, o imploră Noel, dintr-odată îngrozit la gândul c-o îndurerase, că săvârşise un păcat în lumea aceasta unde nu era loc şi pentru iubire.

Augusta tresări:

— Da, neapărat trebuie, se impune să spun ceva căci

e minunat să fii îndrăgostit şi să iubeşti. Ca să vezi tărăşenie!

Nu-i venea nimic mai bun în minte, ochii băiatului căutau în ai ei sprijin şi ea nu se pricepea deloc, dar absolut deloc, la spinoasele probleme ale adolescenţilor; citise undeva, într-o carte, că adolescenţa era o formă de nebunie; cu nebunii trebuia să te porţi ca şi când n-ar fi nebuni, să le cânţi în strună, cu alte cuvinte. Gândi că dacă n-ar fi fost atât de alintat de Ivona, băiatul ar fi devenit mai robust în faţa vieţii; numai ea era vinovată că Noel se purta ca un tăntălău; iubea o fată, mare scofală în ziua de azi, să se culce cu ea; dar nu, domnule, pentru Noel, adoratul Ivonei, totul se transforma într-un cap de ţară. Şi-aminti dintr-odată de studenta pe care taică-său i-o vârâse în pat.

— N-o fi fata pe care ţi-a adus-o taică-tău?

— Nu. E altcineva.

— Nu te mai culci cu studenta?

— O, nu, nu. Ce să fac, spune-mi ce să fac?

— Sunt profund mişcată, Noel scump, de gestul tău! Mi te-ai confesat mie, apreciez faptul de suflet, dar cred că mai profitabil era dacă-i spuneai fetei de care te-ai îndrăgostit. Cum ai zis c-o cheamă?

— Denisa David.

— Frumos nume, să ştii, mie îmi place numele Denisa.

— Ce să-i spun?

— Mai întâi că îţi place de ea, că o socoteşti demnă de dragostea ta şi mori de poftă să te culci cu ea.

— A, nu, nu mor de aşa o poftă. Mi-ar plăcea mai mult să ne iubim platonic.

— Atunci, spune-i asta.

— Şi dacă râde de mine?

— Fii bărbat, înfruntă situaţia. N-ai cum şti în ce fel va reacţiona decât vorbind cu ea. Şi dacă va râde de tine e

treaba ei, tu o să suferi câteva zile ca de gripă dar măcar vei putea trece mai departe. Nu te vei bloca în acest moment. Dar, de ce te temi că va râde de tine? E posibil să fie într-atât de vulgară?

— Crezi c-ar trebui să vorbesc cu tata?

— Neapărat. Mi-amintesc că la vârsta ta, taică-tău avea vreo zece iubite. Le scria scrisori, le dădea întâlnire, se sărutau prin parcuri până le venea rău. Bunicul zicea că lui Gabriel îi sărise o doagă. Gabriel a fost nebun după fete, până s-a însurat cu maică-ta. Zic că are ceva experienţă.

— Dacă se supără pe mine?

— De ce s-ar supăra? E natural să vrei să te iubeşti cu vreo fată de vârsta ta. N-o să se cramponeze de problema cu studenta.

— Bine. Aşa voi face, promise Noel înainte să plece.

În urma lui, ca să nu uite, copleşită de eternele ei probleme, imediat ce Noel ieşi pe uşă, Augusta îi şi telefonă Ivonei s-o anunţe că Adoratului îi căzuse cu tronc o colegă de clasă, că era mort de îndrăgostit şi cum Dumnezeu de ea, ca mamă, a neglijat educaţia copilului, nu l-a învăţat cum să fie sociabil, cum să vorbească fetelor şi la vârsta lui se vădea a fi prea din cale-afară de naiv, mai rău decât dac-ar fi crescut într-o mănăstire. O sfătui să fie atentă, doar era şi profesoară, mamă şi pedagog, la urma urmei. Ivona se sperie, mai mai să leşine, nu înţelese prea bine ce voia Augusta să spună. Dar din nou absentă, uitând că Noel avusese deja o experienţă, îi ţinu împanicatei mame, un mic discurs pe tema importanţei primei experienţe erotice pentru băieţi, că li se putea întâmpla şi băieţilor să rămână marcaţi pe viaţă, ceea ce era important, nu-i aşa?

— Dar scumpa, eşti complet greşită, Gabriel s-a ocupat, Noel s-a plictisit deja de fata aia pe care i-a adus-o.

— Când te aud vorbind aşa, scumpo, i-o întoarse

Augusta pe un ton plin de sarcasm, mă ia cu fiori.

Ivona ridică din umeri şi schimbă subiectul fiindcă nu voia să se certe cu Augusta.

O spusă înţeleaptă din vremuri preistorice, de la Pitagora, probabil, susţinea că toate cele ce trebuiau să se întâmple, se întâmplau fie că oamenii o voiau sau n-o voiau, demonstrând matematic că Dumnezeu întocmise un plan pentru fiecare făptură, plan cu mii de drumuri pe care să le aleagă în mersul către o finalitate ce-i drept inflexibilă. În ce-l privea pe Noel, probabil că Dumnezeu îi dăduse deja tot ce era mai bun în împărăţiile lumeşti: inteligenţă, sănătate, puterea credinţei, puterea de a nădăjdui şi puterea de a iubi. Mai mult de atât nimic nu mai era. Gabriel şi Ivona se arătau încă o dată a fi cei mai buni părinţi posibili; cu mult tact, cu multă dragoste izbutiră să depăşească criza; fata îndrăgită de Noel, Denisa David, unica fiică a soţilor David, el medic chirurg, ea farmacistă, era, la rându-i, îndrăgostită de Noel, dar ca şi el, speriată de intensitatea emoţiilor, şi mai ales de noutatea tulburătoare a prefacerilor din sufletul ei, nu-şi manifestă, nu-şi exterioriză sentimentele. Dar a fost suficient ca el să-i întindă mâna, nimic mai mult. Se treziră fericiţi unul în braţele celuilalt. Îşi declarară iubire, credeau că se iubeau şi-şi doreau să oprească fiecare clipă socotind-o cea mai frumoasă. Părinţii nu le stătură în cale, nu-i împiedicară să fie fericiţi. A iubi şi a fi iubit erau două aspecte diferite; se spunea că, în esenţă, era mai aproape de Dumnezeu cel ce iubea, nu cel iubit. În fapt, iubirea lor era o cutezanţă extremă a sufletelor dornice să realizeze ieşirea din izolare, să se găsească şi să nu se mai despartă niciodată; de altfel, iubirea era oricum un privilegiu hărăzit sufletelor puternice, apte să-i îndure înălţimile. Fără oprelişti, fără socoteli meschine, Noel şi Denisa erau nedespărţiţi la liceu, acasă, învăţau împreună, mâncau, dormeau, se plimbau, se distrau, toate le făceau împreună

ca un adevărat cuplu şi plănuiau ca după bacalaureat şi admiterea la facultate să se logodească. În intimitate departe de ochii celor curioşi într-o sâmbătă intrară într-o biserică din Cotroceni şi îşi jurară, în faţa icoanelor şi-a lui Dumnezeu că vor fi mereu alături unul de altul la bine, dar şi la greu şi niciodată nu vor uita să-i mulţumească pentru că Le-a îngăduit bucuria de a fi împreună.

Nimic nu părea să atingă, să distrugă cuplul; şi totuşi, în plină zi, într-o pauză, în mai 1989, Denisa dispăru, pur şi simplu, fără urmă. Familiile Cretzeanu şi Balş o căutară zile în şir înnebuniţi, alertară Miliţia, direcţia liceului, ba şi Crucea roşie. Cu vreo câteva luni în urmă, cel mai probabil la începutul lui februarie, soţii David plecaseră prin ONT într-o excursie în Franţa sau în Germania, iar Denisa rămăsese în grija bunicii paterne, singura care mai trăia. Rareori însă se mai ducea acasă. Rămânea şi dormea la Noel şi Ivona începuse deja s-o considere drept fiică. Dispariţia Denisei îi lovi pe toţi. Se simţeau responsabili, vinovaţi fără vină. Absenţa ei îl făcea pe Noel să se comporte ca un om bolnav şi nebun. Gândul că Denisei i se întâmplase ceva rău îi rupea inima, îi smulgea urlete ca de apucat. Gabriel şi Ivona erau aproape la fel de prăpădiţi; o iubeau pe Denisa ca şi când ar fi fost copilul lor. Nu le venea să creadă. Cum să dispară aşa din senin? Cum? Nu puteau accepta. Bănuielilor sumbre le lua locul o spaimă devastatoare; o răpire, o crimă, de ce nu le spunea nimic Miliţia, de ce dispăruse şi bunica fetei? Totul friza agonia. Noel se frânse, încetă să mai frecventeze şcoala, nu mai ieşi nici măcar din cameră. Durerea copilului zdrobea inimile părinţilor. Lui însă părea că nu-i mai păsa de nimic şi de nimeni. Zăcea în pat, plângea, nu-şi putea înfrânge dorul de ea; nu reuşea să-i accepte absenţa. Trecuse o lună de la dispariţia fetei şi nimeni nu reuşise încă să afle ceva sigur. Noel nu mai vorbea cu nimeni, se ascundea într-o tăcere teribilă şi Ivona îl veghe

zi şi noapte îngrozită la gândul că i-ar putea încolţi în cap ideea sinuciderii. Era limpede că Noel nici nu mai voia să-şi revină. Noroc că pe la începutul lunii august se întâmplă ca Nic Cretzeanu să fie din nou prezent în Bucureşti şi, ca de obicei, veni să-i vadă. După ce plânse cam o oră, cu o pasiune demnă de reţinut, Augusta îi povesti lui Nic toată tărăşenia cu Denisa, a cărei dispariţie îl îmbolnăvise pe Noel şi-i prăpădise şi pe ei toţi. Nic o linişti mai întâi şi-o sili să nu mai plângă şi să-i dea mai multe amănunte legate de cum şi când dispăruse fata. O mângâie pe cap cu o tandreţe ce-o sperie de-a dreptul. Niciunul dintre ei nu ştia încă cine era Nic, chiar dacă purtau acelaşi nume, şi nu prea înţelegeau nici de ce se implica în viaţa lor, cu o atât de nemasurată afecţiune. Era afectuos şi generos şi uneori parcă fără să vrea, faţă de Augusta şi de Gabriel şi mai ales faţă de Noel, nu se putea înfrâna să-şi arate sentimentele. Impresionat de povestea cu Denisa îi ceru Augustei să nu mai plângă, nu avea motiv şi, afară de asta, plânsul pătimaş nu era sănătos din pricină că îl supăra pe Dumnezeu. Din trei în trei cuvinte Nic rostea Dumnezeu şi Augusta încetă brusc să mai plângă, trăsnită pur şi simplu de timbrul vocii lui care i se păru a fi a tatălui ei. Inima îi îngheţă de surpriză şi lacrimile îi secară. Deşi nu-şi amintea chipul tatălui, era prea mică atunci când el dispăruse, undeva, în adâncul memoriei, rămăsese vocea lui caldă, tandră, când se apleca asupra ei şi-o săruta pe obraz şi-i spunea: noapte bună, iubito! îl privi pe Nic cu ochi uimiţi de surpriză şi de spaimă. Era prima dată când ea îşi pierduse cumpătul şi lăsase să-i afle cineva disperarea. Nu era numai mila pentru suferinţa lui Noel. Era cu mult mai mult. I se ivise prilejul să-şi plângă de milă fără să trezească suspiciunile cuiva. Şi plânse cu o rară disperare, dovedind că suferea de multă vreme de o depresie psihică majoră. Nic o linişti şi-i promise că în cel mai scurt timp posibil va avea informaţii despre fată.

Acelaşi lucru îi spuse şi lui Noel şi-l sili să-şi revină, să-şi regăsească verticalitatea. Nic acţionă eficient, silenţios izbutind să-i redea lui Noel nădejdea. În câteva zile avu informaţii precise despre Denisa, veşti însoţite şi adeverite de fotografii luate de un detectiv de înaltă clasă. Fata era vie, sănătoasă, cu familia ei la München, în afară de orice primejdie, în Germania Federală. Îl părăsise pe Noel fiindcă aşa dorise. Scurt şi fără drept de apel. Indiferent cât era de revoltat, Noel se apucă de învăţat şi reuşi să promoveze clasa. Multă vreme continuă să semene cu un ascet, să arate de parcă rămăsese singurul supravieţuitor al unui naufragiu. Multă vreme nu se decise dacă va urma sau nu vreo facultate. Nu comunica bine nici cu părinţii şi nici cu Aristide sau Augusta. Dacă Gabriel insista, Noel îl privea cu expresia cuiva care căuta ceva dar nu-şi amintea ce. Ivona apelă din nou la un psihiatru, un tânăr rezident, care nu găsi nimic mai bun de spus decât că Noel era bolnav.

Toamna anului 1989 îl găsi pe Noel cuprins de o rea deznădejde dar decis să lupte, să urmeze cursurile facultăţii de Istorie, să meargă mai departe din dorinţa de a readuce pe chipul mamei sale expresia de mai înainte, bucuria şi zâmbetul. După ce reuşi să scape cu bine de bacalaureat, trebuise să spună ceva hotărât despre facultatea pe care o va urma şi le-a vorbit de Istorie ca de singura opţiune, pentru că i se acrise de matematică şi fizică. Spuse că ambele ştiinţe îl îndemnau spre înaltul cerului, îl învăţau ce însemnau libertatea, inteligenţa superioară, Dumnezeu.

— Ori eu tocmai învăţ să nu-mi mai doreasc libertate. Cu fruntea în ţărână, treaz, păşesc în istorie. Cândva în somn mă visam rege în Babilon, sau preot în Teba. Asistam la ceremoniile iniţiatice. Pe cine să întreb de ce? Cine-mi poate spune cine sunt şi ce pot face cu timpul meu, cu viaţa mea?

— Eu, spuse Gabriel. Şi-o să-ţi spun acum îndată că Istoria nu-i decât o sumbră evidenţă a măcelurilor omeneşti. Îţi vei reveni. Ai să te îndrăgosteşti de vreo altă fată, timp pentru dragoste vei avea din belşug şi în toate paturile din lume se va găsi câte o muiere, dar pentru profesia pe care trebuie să o ai, timpul nu că pare dar chiar e cumplit de limitat. Matematica şi fizica sunt singurele ştiinţe care vor arunca în aer comoditatea umană, vor produce saltul spre mileniul trei, vor schimba lumea. Aş zice că vor sili omenirea să treacă frontiera cunoaşterii, să pătrundă în sferele dimensiunilor invizibile ochiului fizic…

— I don’t care.

— You don’t, huh!

Inima lui Gabriel plângea cu lacrimi de foc. Îl adora pe Noel. Se întreba cum putea să-l smulgă din prăpastia în care puiul său căzuse. În gând, cu nădejde rostea o rugăciune scurtă, ştia că numai Dumnezeu putea să schimbe totul, că numai El deţinea secretul existenţei fiecăruia. Îşi îndreptă atenţia spre Ivona, vru s-o îmbărbăteze, nu îndura s-o vadă într-atât de tristă.

Noel, tânărul de 18 ani, frumos, după cum spuneau fetele, ca un sfânt bizantin, cu ochii lui verzi, moşteniţi mai degrabă de la frumoasa lui mamă, în somn trăia un tip de coşmar, treaz bătea la porţile istoriei, voia să-i afle toate tainele. La urma urmei, în mintea sa, Istoria se configura ca un alt gen de coşmar, mai greu de dus. Nu dispărea la trezire, dimineaţa la lumina zilei nu se schimba nimic. Popoarele plângeau, găseau adăpost în plânsul lor. Abia scăpat dintre fiordurile accidentate ale adolescenţei, căuta un drum spre înţelepciune, slujindu-se de cărţi, reţinând ce era esenţial, gândind deja singur la accelerarea evoluţiilor, descriind pentru uzul său natura timpurilor, veştejind ideile post industriale, post hippyste, tendinţele fanatice ale revoluţiilor sexuale, un fel de luptă cu morile de vânt;

pentru orice problemă complicată exista o soluţie simplă şi aceea greşită; istoria lumilor de aici, pagini de iluzii consemnate în cronica universului, zgomote vii, eterne; nimănui nu i se întâmpla niciodată nimic mai mult decât i se potrivea, o cruce de dus pe măsură. Ostenit, atent să nu-şi împovăreze părinţii cu griji inutile, începu să gândească altfel decât matematic. Îşi împărţi timpul cu cărţi care-l îndemnau să viseze la fericire convingându-se că merita să facă un efort, să-şi forţeze limitele, să trăiască în afara prezentului şi pe căi neştiute, şterse de vremi, să simtă extazul, nemurirea, să audă, ca Pitagora, muzica sferelor. Pentru a-şi suporta viaţa din care Denisa era mereu o absenţă, trebuia să cultive în el vreo sminteală, un secret al său, ca să nu se prăbuşească în convingerea neproductivă că viaţa nu era decât o zădărnicie, ceva ce merita lăsat la voia sorţii de îndată ce nimeni n-avea destule puteri să facă ce dorea pe lumea asta. Convenţii şi ziduri, frontiere materiale şi spirituale, la ce bun să trăieşti o sută de ani râvnind la splendorile cerului, cam la atât se reducea libertatea, la nebuna dorinţă, tot mai istovită, să capeţi pe pământ ceva, oricât de puţin, din infinitele comori ale cerului.

Îşi privea părinţii în faţă şi le spunea că va studia Istoria, va merge la examenul de admitere şi dacă va reuşi, va fi mulţumit, dacă nu, se va ascunde de ochii lumii şi-şi va linge rănile aşteptând zile mai bune; în definitiv singura realitate concretă a vieţii era aşteptarea. Amuţit, Gabriel îşi ferea ochii de ai fiului, ştia că acest fiu al său iubea matematica, totul în univers era matematică şi fizică şi numai cei ce le înţelegeau aveau acces la muzica sferelor; Noel renunţa dintr-odată la tot ce-i putea lumina viaţa, viitorul. Nu-l înţelegea. Nu putea. Se simţea excedat. Merita oare să schimbe Noel aurul pe fier ruginit, să renunţe la a deveni unealta lui Dumnezeu în favoarea unei orbecăieli sentimentale? Limitele iubiri părinteşti: ce-i

putea face, cum să-l constrângă? Să-l ţină nemâncat, să-l închidă în cameră şi să-l silească să studieze matematica? Nicio pedeapsă n-ar fi fost pedeapsă pentru acest fiu care se răzvrătea, care se arunca în abis şi lui, ca tată, nu-i rămânea decât să se roage ca abisul să nu fie prea adânc, să nu-l prăpădească de tot. Ivona părea că suferea mai puţin fiindcă istovirea o oprea să pătrundă prea adânc în misterele acestui fiu al ei, adorat, răsfăţat, venit pe lume din cine ştie ce splendori cereşti, plin ochi cu bucuria de a fi al ei. Obosită, răguşită, speriată de supărarea prea vizibilă, enormă, şi de prisos enormă, a soţului, întreba formal:

— Ce vrei să înţeleg din aiureala asta cu istoria? Nu te gândeşti că nu ţi se potriveşte să ajungi un biet profesor de istorie undeva la Ghimpaţii din vale, ceva derizoriu, zău aşa, dar, mă rog, dacă asta vrei, n-ai decât, eşti liber să greşeşti, în fond, e viaţa ta, eşti tânăr, ai timp să te încerci în toate şi pe urmă vei reveni la matematică, sunt sigură, ăsta-i destinul tău, vei ajunge un om mare, înainte să te aduc pe lume am avut un vis profetic, am văzut un migdal plin de flori şi de lumină. Vei fi fericit, comoara mea, nu te îndoi, mergi curajos înainte, fii bărbat, asumă-ţi responsabilităţi de bărbat, şi dacă ai avut puterea s-o iubeşti pe Denisa, vei avea şi puterea să n-o mai iubeşti, sau s-o iubeşti altfel, să vezi binele trăit prin ea, fapt e că ea ţi-a oferit şansa să cunoşti sublimul sentiment al dăruirii, bucuria de a da fericire şi de a primi fericire.

*

Aniversarea zilei sale de naştere din 1991, şaptesprezece ianuarie, căzu într-o joi şi Noel îşi evaluă de dinainte şansele de a o face să treacă neobservată. Gândi că pica prost după duminică şi n-o va sărbători de loc. Împlinea douăzeci de ani şi-şi repeta din când în când, cu un fel de disperare mocnită: Douăzeci de ani! Mare scofală! Student la Istoria blamată de toţi: ce să aniversez?

Marea mea ratare? Marea mea scârbă? Marea mea ruşine că am dat chix cu toate? Sau să mă îmbăţoşez şi să acţionez. Action! You are se idiot! But if you want, you can action. Is that really possible?

Se trezi ca în oricare altă dimineaţă, la şapte, hotărât să se sustragă vigilenţei părinţilor şi să plece la facultate fără să dea ochii cu ei. Să se scuze pretinzând că era dornic să-şi respecte programul riguros de studiu. Era student la Istorie. De fapt altceva îl atrăgea, îl fascina chiar. Pe lângă cursurile obligatorii, de câtva timp pornise pe cont propriu o vastă cercetare a istoriei nevăzute, cea esoterică, cea numită de multe veacuri adevărata istorie, imitată doar de istoria vizibilă de la suprafaţă. Natura lui înclinată spre misticism îl făcu să dea crezare informaţiilor culese din cărţi şi tratate referitoare la lumile dispărute, la scufundarea Atlantidei, la convieţuirea zeilor şi-a oamenilor pe pământ. Ajunse, *step by step,* la filosofia străvechilor, la preistorrie şi descoperi cu un sentiment de stranie bucurie că multe falsuri istorice zguduiau când şi când din temelii, tembelismul pământenilor. Perspectiva unei zile pline, dedicate lucrului, când nimic nu-l va împiedica să ducă la bun sfârşit studiul istoriei Merovingienilor, de care templierii făceau încă atâta caz, îi acceleră bătăile inimii, de parcă urma să descopere cine ştie ce taine, smulgându-l din reverii şi trezindu-l cu adevărat. Ridică neîncrezător capul, privi câteva clipe obiectele din cameră, dornic să se asigure că era încă în realitatea unde tocmai revenise după o lungă noapte.

Ziua de 17 ianuarie marca debutul unui mister, naşterea, venirea în lume din splendorile de sus, a unui suflet, plin ochi cu toate făgăduinţele de fericire. Noel mai zăbovi puţin în pat, nu lenevos, nu era în firea lui, încercă să se adune, să iasă din imperiul viselor nopţii şi să intre în cele ale dimineţii; se visase într-un castel medieval, de o rară şi cruntă splendoare, cu o zeiţă căreia n-avea voie să-i

privească faţa; avu un zâmbet mai degrabă chinuit decât fericit. Autoironic, lupta şi el cum putea, încă din zori, împotriva iluziilor negative. Învăţase cum să se apere, psihologic vorbind, de prea marile speranţe în binele şi frumosul vieţii, şi ca un profesionist al combaterii iluziilor, îşi spunea că viaţa nu-i va fi o autostradă pavată cu petale de trandafiri. Amintirea visului îi smulse un lung suspin. „Nu mai scap de visele idioate, nu mai scap de senzaţia că-s un bătrân trecut printr-o experienţă de viaţă nepotrivită, prea dură, cu prea multe îndoieli nimicitoare”. Se putea spune că îşi detesta slăbiciunea de a-şi plânge de milă considerând destul de des că i se cuveneau mari reuşite, mari fericiri, la care nu avea acces din pricina firii lui cârcotaşe, absolutiste, care-l împiedica să accepte jumătăţi de măsură. Părea sau poate chiar era un cavaler de modă veche, împins înainte de nerăbdarea de a pătrunde, într-un fel cam nepermis, în misterele lumii, de a afla chiar înfricoşătoarea taină a lui Dumnezeu. În numai un an, de la prăbuşirea dictaturii comuniste, izolându-se de spectacolul străzii, de patima ciudatei, incredibilei revoluţii, cumpărase cărţi unde se dezvăluiau secretele societăţilor iniţiatice şi se încumetase să-i provoace la discuţii pe cei ce-i considera competenţi în materie, respectiv pe Aristide Balş, unchiul său, doctor în Istoria artei şi a religiilor, autorul câtorva tratate despre şcoala lui Pitagora şi pe Nic Cretzeanu, matematician, fizician, doctor în astrofizică şi filosofie. Deşi tatăl său era poate la fel de competent în materie de filosofie şi religie, Noel îl ocolea din considerente sentimentale.

Cu privirea în tavan, se lăsă prins de fiorul unui sentimentalism socotit de el însuşi păgubos şi începu să-şi facă bilanţul călătorind prin anii lăsaţi în urmă. Nu-şi dori şi totuşi simţi cum înviau în memorie tocmai acele imagini ocolite mereu cu îndărătnicia celui ce le socotea nişte boli ruşinoase, ameliorate, nu vindecate. La loc de cinste

strălucea relaţia cu Denisa. Deşi trecuseră aproape doi ani de când ea dispăruse el era încă devastat de amintirea sărutărilor ei. Nici azi n-o scosese din inima lui. Ceea ce însemna c-o iubea, că ea era încă o componentă a vieţii lui. În fond dragostea era o nebunie şi o aventură a sufletului dornic să iasă din izolare. Îşi amintea şi cele mai neînsemnate detalii. Felul cum se cuibărise în el iubirea pentru Denisa, îl uluise atunci şi îl enerva şi azi, sentimentul că în interiorul lui sălăşluise un străin despre a cărui existenţă n-avusese nici cea mai vagă bănuială. Mai apoi dispariţia ei îl dusese până în antecamera morţii. Zăcuse la frontiera dintre lumi şi se rugase necontenit: „Te implor, Doamne, ajută-mă doamne să n-o mai iubesc”. După o vreme se ridicase şi-şi jurase sieşi să nu mai cadă niciodată. În adolescenţă fiecare experienţă i se păruse a fi ultima şi mai crezuse şi că le va putea controla. Era posibil ca experienţa deosebit de tristă a primei iubiri să-l fi schimbat într-atât, încât să nu mai vrea să dăruiască nimănui, niciodată, dragostea sa, bucuria de a iubi şi de a se şti iubit. Închis în el, se prea poate să fi suferit din calea-fară de crâncen din momentul când a înţeles că fata dispăruse de la o zi la alta, fără urmă şi el o aşteptase zadarnic să se întoarcă. Nu-şi putea aminti de ea fără durere şi ranchiună; suferinţa se multiplica sub impulsul dat de conştiinţa că Denisa îl trădase dar şi din dorinţa cumplită de a o regăsi, de-a retrăi fericirea de nedescris provocată exclusiv de persoana ei, de prezenţa ei. Se gândi acum la ea şi-l împresură laşitatea, nu mai dorea să se ridice din pat; la ce bun să se mai străduiască să trăiască dacă golul rece din inimă îl durea de parcă i-o cresta cineva cu un brici? Totuşi se smulse din aşternut, hotărât să învingă momentul catalogat imediat de el însuşi: „Slăbiciune, numele tău e Noel. Adevărul e că îmi încep ziua aniversară prin a fi melancolic, neserios. Am secrete. Dospesc de secrete. Vreau o cale sigură pentru a obţine

puteri nemărginite”.

Speriat de dimensiunea confesiunii către el însuşi, se năpusti în baie, pentru bărbierit şi duş. Dimineaţa, când se uita la faţa lui din oglindă şi se rădea atent să nu se zgârie cu lama, medita ceva mai liniştit, la vastele posibilităţi de a face amor cu oricare fată dorită, din pricină că fetele erau, după cum începuse el să constate, deosebit de prostuţe şi se dădeau în vânt după el, găsind că *mutra* lui era deosebit de atrăgătoare, nepretinzându-i nimic mai mult. Pentru ele dragostea rămânea un teritoriu interzis, necunoscut. Nu-i ştiau sau nici nu doreau să-i cunoască tainele, adâncimile, dulceţurile şi otrăvurile. Dragostea părea să fie cu mult mai pu în de cât iubire, să acopere, fie şi numai strict semantic, o zonă mai întinsă, sau extinsă, nici el nu ştia cum ar fi fost mai corect de spus. Când venea vorba de bucurie şi fericire aproape automat se făcea asocierea cu dragostea, neapărat o poveste de dragoste hărăzită să confere persoanelor tinere dorinţa de a deveni nemuritori, şi în mare măsură aceasta s-a împământenit ca o lege nescrisă a lumii în care trăia. Noel ştia totuşi că fericirea venea în sufletul omului din conştiinţa că şi-a făcut datoria, mai înainte de orice, datoria de a trăi viaţa pe care Dumnezeu i-o dăruise cu scopul de a se întoarce la El cu sentimentul datoriei împlinite.

Evenimentele ce stăteau să vină, se spunea din timpuri imemoriale, îşi aruncau umbra înainte, ca un avertisment că tot ce trebuie să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, cu voia ori fără voia omului, se va întâmpla. Aflat în plină sesiune de examene, spera că va veni şi ziua când, după ce o va fi uitat complet pe Denisa, nici nu-i va mai păsa că va trece de la o zi la alta fără să-i mai bată inima pentru vreo fată; era preocupat de studiu, se adâncise în Istorie, năzuia să-i afle toate secretele.

După bărbierit şi duş, se îmbrăcă, ieşi din cameră şi se trezi împresurat de urările de sănătate, fericire, succes

în toate, venite din partea părinţilor. De vreo trei săptămâni, Ivona tot robotea, în mare secret, la o petrecere surpriză. Doar un singur odor avea, pe el, Noel, comoara, Noel inimioara etc. De fiecare aniversare ea povestea cum, cu o noapte sau două înainte să-l nască, visase un arbore exotic, probabil un migdal, încărcat de flori albe şi roze de o frumuseţe copleşitoare, şi ştiuse că va fi un băiat frumos şi a plâns de bucurie când l-a văzut, a presimţit, căci o mamă avea întotdeauna o intuiţie aparte când era vorba de puiul ei, că el va deveni cineva important în lumea asta.

Taică-său îl felicită uzând de mai puţine dulcegării, evident nepotrivite, după opinia lui, în situaţia lor de bărbaţi sobri. Doctor în matematici superioare, de multă vreme profesor universitar cu multe merite, Gabriel fusese numit, imediat după răzmeriţa din ’89, decanul facultăţii de Automatizări şi Calculatoare. Ori de câte ori venea vorba de viitor, era încă nemângâiat la gândul că fiul său, Noel al său, zecistul clasei în toţi anii de liceu, câştigătorul premiilor întâi la toate olimpiadele de matematică, îl anunţase, pur şi simplu, într-o dimineaţă, că va merge la facultatea de Istorie, iar Automatizări va face în paralel. Nu trecuse prea mult de atunci, rănile nu se cicatrizaseră, dar nici tatăl şi nici fiul nu se atingeau de subiect, o lăsau moartă, sperând ca timpul trecând sau destinul într-o revenire generoasă, să repare greşelile, în eventualitatea că Noel făcuse o alegere eronată.

După un mic dejun frugal, la întrebările mamei referitoare la treburile imediate, adică unde se ducea şi când se va întoarce acasă, Noel răspunse cuminte că pleca la bibliotecă unde va rămâne până către seară; avea, spuse el, sute de pagini de citit şi fişat şi, ce-i drept, asta era realitatea. Istoria arăta ca un depozit infinit de documente. Trebuiau cercetate, eventual interpretate şi, pe vaste porţiuni, memorate.

În autobuzul ce-l ducea din Cotroceni la Universitate gândurile legate de misterele istoriei, le înlocuiră pe cele ce-i cereau un tribut afectiv. Durerea provocată de amintirea lui Denisa dispăru sub presiunea altor preocupări. Era acum mai interesat de felul cum se adunau faptele grupurilor omeneşti, cine le dirija, dacă existau cu adevărat guverne invizibile, ierarhii lumeşti ascunse ochilor oamenilor obişnuiţi, pe diverse trepte de evoluţie, culminând cu Seniorii Necunoscuţi. Dacă nu cumva istoria era opera lor, dacă nu cumva erau inventaţi de scriitorii de literatură fantastică. Ironic sau autoironic de cele mai multe ori, ajungea la spusele tatălui său, pline de amărăciune; era şi el tentat să creadă că istoria era doar un labirint de orori şi acelea nesemnificative, fiindcă adevărata istorie urma Planul lui Dumnezeu, ceva invizibil, o dimensiune de fapt esoterică, iar cea de la suprafaţă, vizibilă, numai o imitaţie, sau o diversiune menită să abată atenţia de la cutremurele din evoluţia omenirii, genul de zguduiri sociale al căror ţel se voia probabil a fi bun, dar sfârşeau prin a deveni o baie de sânge, o hecatombă de proporţii cosmice. Ca revoluţia franceză, bună oară, ca revoluţia bolşevică, mai nouă, mai aproape de prezent, acea revoluţie dirijată în final de Stalin spre cel mai cumplit măcel înregistrat vreodată, spre cea mai cumplită Apocalipsă. Existau atâtea istorii subiective şi istoria însăşi ieşea din burta universului ca Iona din burta balenei. Noel îi cerceta dosarele secrete. Cineva trebuia s-o facă. Sorţii norocoşi căzuseră pe el, un tânăr nespus de inteligent, nespus de frumos, expresiv şi sensibil, cu un chip ca de sfânt bizantin, icoană pictată de un maestru plin ochi cu iubire; nu mare, nu mică, iubire pur şi simplu. Studentele spuneau despre el că era frumos ca un arhanghel. Îşi exteriorizau sentimentele, le manifestau chicotind de bucurie că-l vor încercui într-o bună zi şi nu-l vor mai lăsa să le scape. El nu ştia de complotul fetelor în floare, fiind

teribil de prins de alt gen de conspiraţii, cea a imbecililor, de pildă, speriindu-l din cale afară, ştiut fiind că la un anumit nivel gloatele ascultau mai degrabă de imbecili decât de oameni cu prea multă minte. Nu mai departe decât în ’89, revoluţia română contra comunismului, a ceauşismului, a Securităţii teroriste, încăpuse pe mâna unui gen incredibil de lepădături, ori fusese pusă la cale în aşa fel, încât, după o scurtă dar delirantă bucurie, lumea să se dezmeticească în fălcile unui balaur şi mai crud şi mai imbecil decât cel de dinainte. Noi muncim, noi nu gândim! Aleluia frate! Dacă nu gândim, noi, clasa muncitoare, cum Dumnezeu muncim? Cel ce învăţase pe muncitori să strige că nu gândesc, lovise două ţinte dintr-un singur foc. Iată, se putea spune deschis, cu tărie că biata clasă muncitoare din România, căci numai aici mai exista anacronic o clasă muncitoare, nu era decât o relicvă istorică, o rămăşiţă din Evul Mediu, o turmă de dihănii stranii, flămânde, bolnave. Recunoşteau fără să le-o ceară careva că n-aveau minte şi iubeau comunismul; nu-i ducea judecata la altceva. Dictatura lepădăturilor! Ce lucru miraculos, ce spectacol sublim: oamenii, viaţa, ura dintre oameni născătoare de revoluţii, războaie, iubirea dintre ei ducând la explozia natalităţii pe glob; prea multe guri de hrănit şi prea puţină hrană ceea ce nu era de loc bine.

Acum, în autobuzul ce-l ducea la facultate, Noel voia să-şi rânduiască în memorie teoriile lui Nic Cretzeanu, referitoare la revoluţii. O viziune aproape ciudată. Ştiinţa declanşa revoluţiile, zicea Nic, şi împingea locomotiva ruginită a evoluţiei morale şi spirituale. Dar exista oare cu adevărat evoluţie spirituală? Aici era un abis, un mister peste care se aşternea mereu un strat subţire de frunze veştede potrivite astfel încât să nu se vadă prăpastia. Nic se lega de începuturi, îl trimitea la originea oamenilor secolului nouăsprezece, nimeni alţii decât urmaşii sclavilor din vechime. Legile secolului 19 le restituia sclavilor

libertatea, dar nu le ştergea stigmatele sclaviei şi atunci pentru abolirea stigmatelor trebuiau arse toate arhivele târgurilor de sclavi. Sclavii deveneau formal liberi, dar fără un trecut controlabil, fără amprenta genetică a familiei. În lipsa unei identităţi familiale îşi construiau una colectivă. Din nevoia de identitate s-au născut gloatele revoluţionare, poporul Parisului sanguinar; era modul lor de a se opune domniei tradiţionale a regilor, împăraţilor, a aristocraţilor care-şi păstrau arhivele ce le atestau sângele albastru, dovada înrudirii cu zeii.

Teoria lui Nic despre gloate era singurul lucru ce-l făcea pe Gabriel Cretzeanu să suspine de satisfacţie, de parcă el însuşi avea ceva de câştigat din faptul că existau teorii care recunoşteau că gloatele urlau şi desfigurau istoria şi viaţa şi nu erau bune de nimic. Despre sine credea că avea acum ocazia să dovedească, matematic, proporţia de sânge albastru aflată în venele sale. Zicea că suferise îngrozitor în anii de comunism, de parcă oribila silnicie impusă pe durata unei jumătăţi de veac dispăruse peste noapte. Augusta Balş îl sfătuia pe Gabriel să deschidă ochii, să nu creadă naiv că oamenii, adică sufletele înrăite de mizeria atâtor ani, s-au schimbat peste noapte. Cineva ascuns în inima lui Noel propunea alternative, visa la o viaţă calmă şi elegantă, un echilibru şi o măsură în toate, ca în arta vechilor greci. După eleganţă şi bună educaţie tânjea tinereţea lui, dorindu-şi să-şi poată iubi semenii, gândind că fără oameni nimic n-ar fi, ceva similar cu dacă iubire nu e, nimic nu e. Ce-ar fi lumea fără oameni? Ce-ar fi fiecare în parte fără restul lumii, la care se raporta, fără semenii ce trebuiau iubiţi şi nu denigraţi? Secvenţe de destin? Uneltele lui Dumnezeu? Afectivitatea lui Noel glisa mereu dintr-o extremă în alta. Ori iubea prea fără măsură, ori detesta la fel.

Era joi, şaptesprezece ianuarie, ziua de naştere a tânărului Cretzeanu, o secvenţă fastă de timp pentru el,

pentru părinţi, naşi, rubedeniile mai apropiate sau mai depărtate care-şi aminteau şi-l felicitau dorindu-i tot ce era mai bun pe pământ: inteligenţă, sănătate, iubire, credinţă, bogăţie şi mai mult de atât nici nu se putea; peste noapte se visase, ciudat lucru, iubindu-se cu o zeiţă, într-un prea minunat castel cu totul şi cu totul de aur, cunoscând o bucurie şi un extaz care dispăruseră la deşteptare, lăsându-l frânt şi istovit, lucid pe cât posibil, că nu trebuia să-şi urască viaţa pământească şi nici să-şi plângă de milă, deşi simţea uneori că avea inima zdrobită de o durere mută care nu-şi clama niciodată natura. Nic îi repetase mereu că tot ce era mai bun pe pământ primea fiecare gratis. Iubirea, bunăoară. Mai ciudat era că Nic Cretzeanu avea întotdeauna dreptate; părea că spune doar banalităţi, în realitate, nu. Inteligenţa, de pildă, o primea fiecare la naştere odată cu codul genetic, prin urmare categoric gratis.

Ajuns în biblioteca facultăţii, ceru un adevărat vraf de tratate adâncindu-se în conţinutul lor. Se îndârji în presupunerea că va găsi destule informaţii despre dinastia Merovingienilor, le va descoperi, într-un fel sau altul, toate tainele. Despre regii din dinastia Merovingieni, prima dinastie de regi ai statului franc (Childeric I, Clovis I, Chilperic I, Clotar II, Dagobert I, Childeric III) circulau informaţii ce pretindeau că ei se trăgeau din Iisus Hristos şi Maria Magdalena. Că doar cu puţin timp mai înainte de Răstignire, Iisus s-ar fi căsătorit cu Maria Magdalena, şi că ea ar fost însărcinată, devenind astfel purtătoarea şi pastrătoarea sângelui divin, adevăratul Sfânt Graal. Se spunea că templierii găsiseră documentele şi le păstraseră în stilul lor. Dar documente reale nu existau, nu se putea apela la o istorie verificabilă, atestată de acte, înscrisuri, probe materiale. Se spunea pe căile legendei că toate comorile merovingienilor aparţineau descendenţilor casei lui David. De aici înainte veneau basnele. Din casa regelui

David vine şi Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Istorie exoterică dar şi esoterică, presupusă, posibilă, dar nu verificabilă; Sfântul Graal, potirul cu sângele Mântuitorului Hristos Dumnezeu fusese dus de Iosif din Arimateea şi de Maria Magdalena însăşi, în Franţa. Din pricina persecuţiilor dezlănţuite de păgâni împotriva creştinilor, ei ajunseseră în Franţa. Se adăpostiseră într-o mănăstire întemeiată şi apărată de templieri. Dar de ce nu existau documentele în arhivele regilor merovingieni? Templierii au gestionat secretul, au păzit cu sfinţenie comorile invizibile ale creştinismului, vor fi făcut şi multe greşeli, în fond erau călugări şi războinici, dormeau luni sau poate ani în aceeaşi manta aspră. Noel se străduia să-i vadă, să şi-i reprezinte în dubla lor ipostază de călugări şi războinici, în magnificenţa lor de bărbaţi dedicaţi slujirii eterne a Domnului.

Despre templieri vorbea uneori cu Vlad Cerna, filosof, profesor universitar la Filosofie, prieten cu Gabriel, om cam de patruzeci şi cinci de ani, celibatar convins, marcat de îndelungata domnie a lepădăturilor comuniste, de pe urma cărora rămăsese cu o melancolie ciclică. Gurile rele comentau că Vlad făcuse prima cădere psihică în ziua în care fusese întors de la graniţă, fiindcă îl denunţase careva că vrea să se oploşească în Germania Federală, la Heidelberg. Rămăsese de atunci prizonierul fricii; nu îndrăznea să-şi forţeze limitele. De foarte mulţi ani studia istoria religiilor, a masoneriei, a templierilor, a feluritelor societăţi iniţiatice, şi dacă venea cumva vorba de secretele ţinute sub obroc de mai marii lumii, îşi plesnea uşor palmele, cam în genul lui Stepan Trofimovici Verhovenschi şi rostea numai cuvinte tari ce veştejeau decăderea culturală a omenirii, decădere ce antrena prăbuşirea morală şi intelectuală ajungând până la imbecilitate. Ca un actor depăşit de rol pe o scenă, se repezea, bunăoară, la Iustin Dabija, îşi ridica ochii lărgiţi de emoţie şi şoptea:

„Secretul e mai înfricoşător decât bomba atomică. Lumea-i condusă de guverne invizibile. Vom purta pe frunte un cod numeric, vom dispărea din zona omenescului şi vom intra în universul unor mulţimi abstracte, mulţimi matematice şi-atât”. „Ei şi?” replica Iustin. „Crezi că-mi pasă? Domnul meu, află că nu-mi pasă absolut de loc”. Cerna se înmuia, îl privea pe Iustin ca o logodnică neglijată, îşi calma disperarea, îşi reprima dorinţa de a repara cumva câte ceva din destinul omenirii şi mai spunea doar că lumea de mâine nu prea mai avea ce aştepta de la mila lui Dumnezeu.

Noel citise undeva că templierii aflaseră secretul şi că acest secret se găsea şi acum în custodia călugărilor de la o mănăstire din nordul Franţei; se părea că era un text străvechi care dezvăluia o parte, sau decodifica profeţiile **Vechiului Testament**, referitoare la prăbuşirea Babilonului. Citise fiecare rând, istoria omenirii, cea vizibilă, sfâşiat de curiozitate, nu pătrunsese niciun mister şi suferise ca lovit de febră.

Îndată ce se instală acum la o masă în bibliotecă, se adânci în tenebrele regilor merovingieni, în luptele dintre provincii, lăsându-se furat de pasiunea de a călători prin labirint. Nici nu simţi cum şi când trecuse timpul. La patru şi două minute, după amiază, părăsi sala de lectură, rupt de foame, dornic să mănânce ceva, orice; teribila senzaţie de stomac dureros îl făcu să alerge spre un fast food, abia deschis, un local curăţel, salate din belşug, de varză, de conopidă, de ardei graşi, sandvişuri cu de toate; nu era chiar marea crăpelniţă, bucureştenii nu erau obişnuiţi, nu încă, să mănânce la prânz, ca francezii, în bistrouri sau la restaurante, erau încă stupefiaţi de ideea trecerii de la comunism la capitalism, nu pierduseră încă deprinderea de a-şi lua mâncare la borcan de acasă; mai ieftin, mai sănătos, nu ştiai ce invenţii năzdrăvane mai făceau românii, în dorinţa lor teribilă de a se îmbogăţi cât mai

repede. Se opri să arunce o privire în vitrina librăriei Eminescu plină ochi cu cărţi din toate domeniile, dar mai la vedere teancuri impresionante din maculatura anglo-saxonă tradusă în grabă, exploatată de editorii dornici să se îmbogăţească oferind versiuni minimale din romane ieftine, sex şi violenţă, sex şi crime deosebit de spectaculoase, poliţişti şi supra poliţişti, magicieni, vrăjitori, luptători marţieni şi lunatici, totul într-o explozie de subcultură, de kitsch absolut. Noel se dezgustă citind titlurile volumelor. Îl durea faptul că se sacrificau păduri întregi pentru hârtia pe care se tipărea o asemenea imundă maculatură. La tristeţea lui contribui şi foamea, dar şi atmosfera neguroasă a zilei. O pânză groasă de nori acoperi tot soarele, tot cerul prevestind ploaie, lapoviţă, iarnă grea, ninsoare, vreme oribilă, îşi spuse el în gând, timpuri rele de tranziţie, de revoltă, de nerăbdare, şi când te gândeşti că am douăzeci de ani şi trebuie negreşit să fac ceva cu viaţa mea, să redevin credincios, să-l caut pe Dumnezeu ca lumea, să fiu mulţumit, să nu cârcotez, să spun seara la culcare cu recunoştinţă: îţi mulţumesc, Doamne, pentru ziua de azi, îţi voi mulţumi şi mâine dacă nu voi muri în noaptea asta, înainte s-ajung să mă rog ca mătuşa mea Augusta, care zice într-un fel foarte ciudat. Zice ajută-mă Doamne să pot îndura fiecare zi în urâciunea lumii în care m-ai aruncat. Oare de ce trebuie să trăiesc? Fiindcă mi-e frică de moarte? Nu, de moarte nu mă mai tem. Dar oare de ce mă mai tem? întrebări legitime: când ne va mai fi şi nouă bine? Cortina de fier s-a ridicat şi acum se poate privi în voie trupul putrefact al comunismului aruncat pe scena planetei albastre; duhoarea se răspândşte în valuri otrăvitoare de la Urali până la Pacific. Făuritorii comunismului încă se mai întreabă cum de macabra lor lucrare a durat atât de mult?

Geamul vitrinei îi dădu lui Noel senzaţia că plutea pe marginea cerului, iar troleibuzele care treceau în ambele

sensuri păreau nişte relicve din timpuri imemoriale; de unde venim şi de ce venim pe pământ? Cum ar fi fost dacă Adam n-ar fi căzut, dacă nu s-ar fi lăsat corupt? Cum ar fi existenţa dacă n-ar exista atât de mult rău pe pământ? Dacă fiecare ar fi bun, ar năzui la sfinţenie, la îndumnezeire? Lunga iarnă a corupţiei, a păcatului omenesc; mă doare păcătoşenia lumii, îşi spuse, dar mai rău ar fi dacă ar înceta să-mi mai pese. Îşi desprinse ochii de pe cărţi, toată înţelepciunea universului stătea cuminte ascunsă bine în mii de pagini, de documente, trebuia să te rupi de prezent, să ai curajul să renunţi la clipa iute trecătoare, în favoarea unui ospăţ sardanapalic oferit minţii, pentru fertilizare, cum spunea Vlad Cerna; se lăuda cu ştiinţa lui despre Platon; da, la o adică, Socrate, Platon, Pitagora, ei au fost cu adevărat mari, înţelepţii planetei; de ce mă doare neputinţa mea de a descoperi esenţa fenomenului numit iubire? În ce constă? În ce? Porni spre localul plin cu pizza şi felurite sandvişuri, cu felurite cărnuri, recent deschis în locul unei foste cofetării, dar se opri remarcând surprins cum o fată de pe trotuarul de vizavi îşi ridicase mâna făcându-i semne, dornică să-i atragă atenţia, în vreme ce aştepta să se schimbe culoarea roşie din ochiul semaforului, Noel privi în direcţia ei şi se crezu victima unei vedenii. O recunoscu fără să fie sigur sau mai bine spus avu o presimţire imediată, apoi o identifică şi aproape împietri de uimire. Mintea, sufletul, conştiinţa lui, tot ceea ce însemna putere de adaptare rapidă la un eveniment surpriză se blocau, nu-i veneau în ajutor, nu mai lucrau deloc în favoarea lui. Fata traversă în fugă printre maşini şi el, înlemnit, mut de spaimă, o privi închipuindu-şi că, din vreo pricină oarecare, avea o halucinaţie. Denisa David, fata la care nu se putea gândi fără să simtă o cumplită sfâşiere, se ivi în faţa lui ca dintr-un trăsnet tăcut. Şopti mai întâi: Noel, eşti chiar tu, nu visez? îi repetă numele cu emoţie, părea răguşită, era o

prezenţă în realitatea posibilă a momentului, dar lui Noel tot nu-i venea să creadă că nu-i victima unei iluzii.

— Nu mă mai recunoşti? M-am schimbat atât de mult? întrebările ei aşteptau răspuns; sau poate nu, fiind numai efectul reacţiei imprevizibile a factorului uman; era şi ea uluită, dar făcea mai uşor faţă clipei.

— Cum s-ar putea să nu te recunosc!

Deschise, în fine, gura articulând coerent câteva cuvinte. Începu să iasă lent din stupoare. Mintea prinse esenţa, momentul se aşeza singur într-o zonă a raţiunii ajutându-l să revină la o stare, dacă nu normală, cel puţin suportabilă.

— Îţi poţi imagina, azi dimineaţă am sosit de la Viena şi acum te întâlnesc pe stradă. Pe tine primul. Nu-i asta o minune?

— Ba da, una de mari proporţii, răspunse Noel, am avut o clipă impresia că sunt victima unui miraj gen Fata Morgana.

— Când te-am văzut am simţit la fel, crede-mă, am avut senzaţia că-mi explodează inima! Spune-mi, putem sta puţin de vorbă? De când am aflat că va trebui să mă ocup de bunica şi va trebui să vin la Bucureşti, m-am gândit necontenit la tine, tot am încercat să-ţi telefonez, să dau de tine, de fapt, oricum nu plecam din oraş fără să te mai caut. Vreau neapărat să discutăm.

Lent, ca un boxer trântit la podea, Noel prinse a-şi reveni, începu să lege trecutul de prezent găsindu-i o logică. Se uita la Denisa, retrăia ceva din vraja care pusese stăpânire pe sufletul lui în urmă cu trei ani, când o descoperise şi se îndrăgostise de ea, fără să ştie ce i se întâmpla de fapt; fuseseră elevi în acelaşi liceu, clase paralele, se împiedicase de ea, vorbise cu ea ani la rând şi n-o văzuse, chipul frumos al fetei, de zânişoară, nu-l impresionase nicicum, nu râvnise la bunurile ei trupeşti până când, într-o clipă, în mai puţin de o clipă, se uitase la

ea cu alţi ochi, o văzuse, descoperise în ochii ei splendoarea întregii lumi, un univers fermecat, o împărăţie intens colorată, pasiunea, iubirea, valori supreme care făceau să pălească toate celelalte lucruri bune hărăzite omului pe pământ. Din adâncul ciudat al memoriei glisau la suprafaţa conştientului secvenţele de fericire totală alternând cu cele de deznădejde totală trăite din plin după dispariţia ei.

Ochii ei, mereu uimiţi, tocmiţi din bezna nopţilor, îl duceau înapoi, în trecutul prea apropiat, nu avusese destul spaţiu psihologic, propice uitării, detaşării, sublimării sentimentelor; acestea înviau cu o rapiditate ce-l destabiliza, simţea cum tremură ceva firav în inima lui din nou vulnerabilă, inaptă să se apere de asaltul dorinţei. Mai înainte îi fusese foame, o foame vorace, iar acum, în vreme ce-o privea, stomacul nu mai voia nimic, îşi retrăsese pretenţiile, îngheţase; omul, credeau cei cu adevărat mistici, era făcut din mistere, pentru mistere; Noel nu era sută la sută mistic, îi treceau doar prin minte numai lucruri ciudate. Nici măcar nu se străduia să se arate bucuros c-o vedea, o atitudine firească, un gest de normalitate, ceva din care să absenteze spaima, tensiunea, amintirea durerii ranchiunoase, convingerea trădării, de ce m-ai părăsit, pentru, numele lui Dumnezeu? Şi dacă aveai motive s-o faci, ce te costa să-mi spui, să mă previi, de ce s-o faci în duşmănie, după tot ce-a fost între noi? Nu întreba nimic, limba îi înţepenise, se transformase într-un carton, nu mai asculta de comandamentele superioare, profita de blocaj ca să-şi facă de cap.

Şi-apoi, dintr-odată, fără control, vorbele, ca un şuvoi, regăseau albia bine ştiută:

— Sigur că da, trebuie să discutăm, scuză-mă, sunt un pic confuz, am ieşit de la bibliotecă, toată dimineaţa m-am distrat cu aventurile regilor merovingieni, prima dinastie a statului franc, adică prima dinastie care mai era,

sau poate numai pretindea că se înrudea cu zeii, c-avea pe jumătate sânge de zei, acei zei care, presupun, l-au însoţit pe Adam pe pământ după ce a fost izgonit din rai, după întâlnirea finală, dacă pot spune aşa, dintre Adam şi arhanghelul Mihail, după ce-l îndeamnă să nu-i fie frică, Dumnezeu nu-l va lăsa să piară, în fine, chestii din astea, cred că-mi era cumplit de foame şi-am ieşit să mănânc ceva, m-am oprit să văd ce noutăţi au mai apărut, n-ai idee ce peisaj bogat în cărţi, e singurul miracol provocat de marea revoluţie din decembrie, în rest tranziţie şi iar tranziţie şi manifestaţii de toate felurile, bătrânet conservator, dornic de bunăstare, dar nu de economie de piaţă, e prea greu să-ţi iei soarta economică în propriile mâini, după ce o viaţă întreagă ai stat cu mâna întinsă la mila statului comunist. Putem găsi un restaurant curăţel în care să intrăm, să ne aşezăm pe scaune, să discutăm, recunosc, asta da surpriză, un dar foarte straniu, dacă stau să mă gândesc, din partea sorţii mele, de ziua mea. Chiar aşa, pe bune, azi împlinesc douăzeci de ani. Un cadou mai expresiv, mai tare decât picatul tău din cer în faţa mea, nu puteam primi. Mă gândesc că de studiu, pe ziua de azi, nici nu mai poate fi vorba, aşa că mă duc repede să-mi recuperez lucrurile din bibliotecă şi pe urmă îţi stau la dispoziţie.

Destinul unui om, mare, mediocru, neînsemnat, oricum ar fi, se alcătuia din amănuntele fiecărei zile, puse cap la cap de un artizan genial, căruia nu-i scăpa nimic, nici măcar un strănut; băiatul frumos, Noel, cel din urmă cu trei ani, se regăsea, ce-i drept, şi în tânărul Noel, cel de azi, dar într-o proporţie destul de neglijabilă. Deşi era azi ameţit, aiurit, răvăşit de sentimente confuze, se străduia să le îndure exigenţa cu stoicism, nici nu se mai gândea măcar la vreun ajutor venit din afară. Se maturizase cumva? Un pic, desigur, da. Scăpase oricum de sfaturile mătuşii sale Augusta, nu-i mai spunea cât de important era

să sufere din iubire, să nu fie ranchiunos că Dumnezeu îi oferise şansa să ştie cum era când era îndrăgostit, să fie fericit clipă de clipă la gândul c-o iubea pe Denisa şi să nu se încarce de sentimente negative, să fie mândru că ştie, că simte măreţia sentimentului. Scăpase în fine şi de spaimele adolescentului intrat în noaptea suferinţelor din amor, nu se mai trezea noaptea din somn strigând-o pe Denisa, ca prinţul fermecat dintr-un basm, prinţ transformat de vrăjitoarea cea într-un papagal, ori poate că uitase basmul, nu mai conta în ce anume fusese prinţul transformat.

*

Faţă în faţă la o masă din restaurantul Capitol, Noel şi Denisa încercau să mănânce friptura la tavă cu garnitură de legume natur, el mai ales se străduia să înghită fiecare bucăţică, amintindu-şi cât de foame îi fusese înainte ca ea să se ivească în faţa lui, ceva ce încă nu realiza pe deplin, nu-i stăpânea misterul, cum adică fusese posibil să apară aşa din senin şi fără niciun efort din parte-i. Ochii lui umbriţi de gene lungi, dese, întoarse, zăboveau pe faţa ei, căutau fiecare trăsătură, un fel de trecere în revistă, de recunoaştere, inventariere şi recuperare a ceea ce fusese al său, expresia i se modifica, exterioriza un fel de bucurie primejdioasă, ceva similar cu satisfacţia unui proprietar care îşi regăsea avutul mult sporit în absenţa lui, mai preţios încă decât fusese; revenea din trecut ca unul care, învăţat de o experienţă teribilă, ştia să se apere de superficialitatea convingerii că evenimentele neînseriabile nu erau opera destinului; orice amănunt purta multiple semnificaţii, întâlnirea de azi dintre el şi ea nu putea fi una banală, dintre un băiat şi o fată care cândva, în altă lume, în altă viaţă, au vrut, dar n-au izbutit să rămână împreună; presimţea că nu va fi nimic simplu, deşi era teribil de schimbat şi chiar n-o mai voia în viaţa lui; se străduise din răsputeri să depăşească

respectiva pagină a istoriei lui subiective; da, era onest, corect, se străduise, numai că rezultatul străduinţei nu-l apăra acum de perfidia imprevizibilă a factorului suflet, căruia nu-i prea păsa nicicând prea tare de înaltele instanţe ale spiritului rece, pus pe judecăţi aspre, la o adică, mânat de la spate de exigenţele unor idealuri mai de soi decât consolarea melancoliei simţurilor.

— Dac-ai şti de câte ori am plâns rostindu-ţi numele! Noel, dac-ai putea să-ţi imaginezi o singură zi din aceşti aproape doi ani!

— Ar trebui să ştiu totuşi ce s-a întâmplat. Te căutam nebun de spaimă, mă gândeam că te-a omorât careva, credeam că voi muri eu însumi dacă nu aflu măcar ce era cu tine. Niciodată nu voi putea înţelege cum am putut să te iubesc aşa! Devenisem un străin duşmănos pentru mine, persoana mea murea de dorul tău, ajunsesem să mă urăsc, niciodată n-am ştiut ce-i ura până când nu l-am urât pe acel străin din mine care nu pricepea, nu voia să accepte, să renunţe la tine, înţelegi? Eram plin de ură pentru nebunia de a te dori numai pe tine, exclusiv.

— Îţi voi povesti, vei şti ce-a fost, dar acum vorbeşte-mi despre tine, ce-ai făcut, ce faci?

— Cum vezi, trăiesc, respir aerul tranziţiei de la domnia vechilor lepădături la domnia noilor lepădături, ţin cu dinţii de mine să n-o iau razna, să plec oriunde în lume, cum fac cei mai mulţi, convinşi că nu vom scăpa niciodată de lepra comunismului, torturaţi de nerăbdare, de comparaţii cu posibilităţile oferite de Occidentul civilizat, libertate economică nu poate exista acum la noi, prin urmare dacă libertate economică nu e, atunci ce mama mă-sii e? O bâlbâială năucitoare, istoria pe viu, da, toţi foştii securişti au devenit politicieni, vin la televizor şi învaţă poporul cum stă treaba cu democraţia. Să-ţi verşi maţele, nu alta, vorba ducesei de Guermantes, îţi mai aminteşti? Ei, acum e rândul tău. Cum ai reuşit să dispari?

Fără să mă previi, fără un cuvânt, după tot ce fusese între noi, n-am meritat nici măcar un singur cuvânt de avertisment, după atâtea jurăminte de loialitate n-am meritat să fiu măcar prevenit?

— Nu despre asta-i vorba, n-am avut cum să te previn. Îţi mai aminteşti sper că părinţii mei erau plecaţi într-o excursie la Viena.

— O, da, cum să nu?

— Ei au luat decizia să rămână în Occident, au ajuns la Bonn, au cerut azil politic, li s-a acordat şi s-au adresat Europei Libere să-i ajute să ne scoată din ţară pe mine şi pe bunica. Imediat Securitatea a aflat şi-a trecut la treabă, pe bunica a dus-o la un azil iar pe mine la o şcoală de corecţie de lângă Timişoara. Situaţia era complet disperată. Cum ştii, pe mine m-au luat patru indivizi înalţi cam de doi metri, de la liceu, ieşeam de la toaletă când doi indivizi oribili mi-au spus să merg cu ei dacă voiam să-mi mai văd părinţii în viaţă. Am vrut să ţip, dar n-a fost chip. M-au aruncat într-o maşină neagră, fără geamuri. Toată nenorocirea a durat din mai până în iulie, când într-o noapte am deschis ochii şi l-am văzut pe tata aplecat asupra mea, făcându-mi semn cu mâna la gură să nu mă sperii. Abia mai târziu, după ce-am ajuns în Germania, mi-a explicat că un om bun şi puternic l-a ajutat să vină în ţară, neştiut, să mă găsească şi să mă salveze. În februarie nouăzeci tata a venit din nou în ţară pentru bunica, dar, între timp, ea a făcut o hemiplegie, imposibil de deplasat, o tragedie. Eu am venit acum să văd ce pot face pentru ea. Tata a internat-o la Colentina, un spital ceva mai bun, unde are mai mulţi prieteni, dar niciun medic nu ne dă ceva speranţe că ea va supravieţui şi-o vom putea lua cu noi la Düseldorf. Are inima foarte slăbită. Pe scurt, sau foarte pe scurt, cam asta a fost marea mea aventură.

Cuvintele creau, recreau necontenit realitatea; ceva profund subiectiv, similar cu: nu-i frumos ce-i frumos, e

frumos ce-mi place mie! Contează, ca-n fizică, punctul din care priveşti realitatea, unde începe şi unde se sfârşeşte realitatea şi dacă există vreo graniţă între realitate şi fantasmă sau se amestecă între ele într-o proporţie care le face pe amândouă suportabile. Pe măsură ce desluşea secretul din spatele vorbelor ei, Noel era luat cu asalt de o profundă prăbuşire lăuntrică. Era ziua lui de naştere; cândva, sau, mai corect spus, de două ori, o sărbătorise împreună cu ea, iar acum amintirea ruina în el eşafodajul pe care, cu o voinţă extremă, îl înălţase ca un baraj contra nefericirii şi singurătăţii adunate în zonele incontrolabile, din convingerea că niciodată nu va mai fi întreg fără ea; necunoscutul ascuns în cutele fiinţei lui se trezise, îl sfida parcă fără ruşine, lua frânele, îl conducea unde-i plăcea şi astfel secvenţele de timp treceau dintr-o dimensiune în alta, suferinţa trecutului se suprapunea peste o bucurie năprasnică, irezistibilă; ea revenise, era aici cu el şi nicio forţă din lume n-o va mai lua de lângă el. Nu se putea înfrâna, gura cu buze prelungi, gura lui Noel, frumoasă, nimic de obiectat, rotunjea vorbe, una după alta, nu le mai chibzuia, nici drămuia şi nici măcar nu era în firea lui să turuie astfel, cam aiurea, cât de tare, cât de fără măsură o iubise şi cât suferise când ea dispăruse. Dacă n-ar fi fost mila pentru părinţii lui, ca Romeo, şi-ar fi pus capăt zilelor, ca să scape de durerea teribilă, teribilă, nu găsea niciun cuvânt nimerit care să exprime cât de cât exact natura suferinţei, ceva atât de rău, oribil, oribil. La toate neputinţele lui se adăuga acum prezenţa fetei, vie, adevărată, mai reală şi mai adevărată decât era el în stare să conştientizeze şi s-o ia în serios; în acest spaţiu, în acest prezent, Denisa David îl asculta, îl privea cu ochii ei negri, măriţi de emoţie, cu expresia cuiva care, prăbuşindu-se, căuta zadarnic să se agaţe de un pai salvator. Buzele ei tremurau ori de câte ori întâlnea ochii lui aţintiţi asupra ei cu o intensitate care ştergea distanţa dintre trecut şi

prezent, transformând fiecare clipă în ceva unic, irepetabil, la urma urmei numai ea cunoştea tot ce simţea pentru el; tulburarea răzbătea în afară, se vedea în trăsăturile ei dureros răvăşite.

Cu mintea plină de opera Seniorilor Necunoscuţi, Noel Gabriel Cretzeanu pierdea acum din vedere plânsul secret, neauzit de nimeni, al inimii lui; nu şi-o asculta, n-o vedea cum împingea la suprafaţa conştiinţei, cu mânia celui care pierzând totul nu mai avea nimic de pierdut, dorinţele reprimate îndelung, aspirând cu îndârjire la nobila demnitate a împlinirii. În definitiv, iubirea sensibilă, altfel spus, cea naturală, carnală, provocată de melancolia simţurilor, nu era cu nimic mai prejos de iubirea suprasensibilă, divină, controlată de instanţe superioare, imposibil de identificat. O privea şi credea că-i vorbea despre iubirea lui trecută; mai corect, mai aproape de adevăr, Noel ar fi trebuit să recunoască ciudăţenia faptului că uitase o grămadă de amănunte legate de ea, mireasma părului, de pildă, sau gustul sărutărilor, dar nu uitase extazul şi libertatea care-l făcuseră să simtă că era suflet din sufletul lui Dumnezeu, fericirea cumplită a certitudinii că devenise nemuritor.

Se priveau pe deasupra farfuriilor cu resturile de friptură; doi ţigănuşi cu ziare veniră la masa lor, încă mai sperau să-şi vândă marfa depăşită de timp; cine mai citea ziare seara, când televiziunea era plină ochi cu ştiri şi, pe deasupra, un spectacol rar, îi arăta pe noii lideri, frumoşi, adoraţi de femeile oropsite o viaţă întreagă numai cu mutrele soţilor lor beţivi, puţind a bere proastă, trezită la orice oră din zi sau din noapte, şi pe urmă mutra Ceauşescului, teşită, boccie, coborâtă parcă din acelaşi vis urât, visat şi zi şi noapte. Şi, după atâta generoasă mizerie, cum să nu se îndrăgostească, sărmanele, bunele, răbdătoarele femei române, de focoşii fesenişti, iviţi pe firmamentul televizoarelor ca nişte zei din altă lume? Peste

putinţă; Noel era răutăcios cu feseniştii, ba chiar şi cu femeile care atât de fără măsură îi îndrăgeau; alungă pe ţigănuşi, n-avea nevoie de ziare, ura ziarele care delirau împotriva partidelor istorice, terfelind martirajul ţărăniştilor, al liberalilor etc.

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, spuse ea; se străduia să zâmbească, să mai alunge ceva din povara care-i sta pe umeri, o încovoia.

— Sper că nu. Sunt student la istorie, am nevoie de umor.

— Nu-mi vine să cred c-ai renunţat la matematică, tocmai tu, culegătorul de lauri olimpici, chiar nu înţeleg! Şi mai mult cum a acceptat tatăl tău, cum a acceptat mama ta?

— N-au acceptat. Încă mai speră că voi renunţa la istorie şi voi urma automatizări şi calculatoare, la Politehnică. Tu urmezi vreo facultate?

— Da, Jurnalistica, la Londra.

— O, da, Londra! Okey, popor de lei! Asta-i vorba lui Vlad Cerna, un tip interesant, tobă de filosofie şi de istorie a templierilor. Are nişte interpretări foarte personale cu privire la revoluţia noastră din decembrie.

— Ai renunţat tu la matematică? Ţi-aminteşti când căutai o formulă pentru decodificarea secretelor piramidelor?

— N-am renunţat cu totul, graţie prăbuşirii comunismului pot visa visuri imposibile, voi merge la politehnică, începând de la anul, adică voi frecventa şi una şi alta, şi voi scrie o istorie a ciudăţeniilor acestei lumi.

Seara de iarnă cuprindea treptat oraşul; trecuseră deja trei ore de când se întâlniseră, dar niciunul nu se gândea la momentul când va trebui ca fiecare s-o apuce în altă direcţie; perspectiva nu era luată în calcul nici de el, nici de ea; deocamdată stăteau de vorbă şi li se părea că aveau la dispoziţie tot timpul din lume; a fost odată şi tot

ce-a fost va mai fi; adevărul era că seara de iarnă punea treptat stăpânire pe mintea lui Noel, un bărbat nespus de tânăr, cu un foarte înalt coeficient de inteligenţă; ştia că niciun secret nu va rămâne neviolat, high tech avea să biruie secretoşenia; cavalerii Graalului îşi vor lăsa adresa de email, telefonul şi numărul de cod pe internet. Teama de momentul adevărului se strecura pe nebăgare de seamă în mintea Denisei, o fată de douăzeci de ani, încântătoare, al cărei chip împrumutase de la zeiţe ochi, nas, frunte, bărbie, urechi, gură, în proporţii potrivite, delicat asamblate de un maestru bijutier, cu eleganţă, cu fineţe, pentru a-i face mai uşoară trecerea prin viaţa pământească. Româncele erau frumoase, se spunea peste tot în lume, chiar şi la Paris, chiar şi la Roma. Nu frumuseţea le lipsea, dar lucru era fără semnificaţie majoră. Ochii ei, captiva clipei, înotau în lacrimi, de bucurie, zicea acum, dar mai sigur, îşi plângea de milă; cineva se jucase cu viaţa ei, i-o frânsese din rosturi, nu mai ştia unde începea binele şi în ce anume consta; singurul lucru pe care îl ştia bine era că-l iubea pe băiatul din faţa ei şi niciodată nu va înceta să-şi plângă de milă că l-a pierdut, că se vor despărţi, că se va gândi la el şi viaţa va însemna numai regrete. Nu mai ştia ce să-i spună şi el tăcea, îşi privea unghiile, se pregătea să-i spună la revedere, mă bucur mult că te-am revăzut, zău că da, viaţa-i frumoasă, imprevizibilă, orice s-ar spune.

— Va să zică, spuse Noel, ai venit la Bucureşti pentru puţină vreme. Te vei întoarce, nu?

— Unde?

— La Bonn sau unde locuieşti!

— A, da, da. Părinţii mei locuiesc la Düseldorf, dar eu stau mai mult la Londra, pentru studii.

— Şi aici unde stai?

— La hotel Bucureşti.

— Eşti în bani, cum se spune.

— Tata câştigă destul de bine ca medic chirurg şi mama la fel, ca farmacistă. Banii nu ne lipsesc.

— Mă bucur de veştile astea bune, teribil cum ne-a despărţit soarta, dar să nu devenim sentimentali, am fost eu cam exagerat, un adolescent nebun, cum zicea Augusta, o mai ţii minte?

— Fireşte! Sper să ne mai vedem, să ştii că nu plecam fără să te caut, fără să discutăm, nici nu ştii ce mult mă gândesc zi de zi la cum ar fi fost viaţa noastră dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat.

Ţigănuşii cu ziare amuţiseră; amuţise dintr-odată şi Noel; părea căzut în transă, ieşit din realitate, fără puhoiul de evenimente, fără valurile mâloase ale injustiţiei, nicăieri nu exista dreptate, istoria faptelor omeneşti în imagini; vedea ceva de acest gen: corporalitatea sentimentelor. Frica lua formă de balaur, ura semăna cu un şacal, invidia, cu şarpele, dragostea, cu o rândunică sau un colibri, sau poate cu o lebădă; imaginile vii ale gândurilor se imprimau în eter, pluteau spre Dumnezeu prin norii plumburii ai îndoielii: ce să fac cu viaţa mea, cum s-o trăiesc, şi de ce?

— Îţi poţi imagina cumva prin ce-am trecut, întrebă ea.

— Da, fiindcă ştiu prin ce-am trecut eu.

— Într-o noapte, anul trecut în mai, te-am visat, ceva uimitor de clar, de viu, ca în realitate. Eram la tine acasă, în pat, dormeam, dar auzeam cum bate cineva la uşă, credeam c-o dărâmă. Atunci te-am trezit şi tu m-ai luat în braţe, m-ai liniştit, îmi spuneai cuvinte de alint, mă sărutai şi în vis simţeam că nimic rău nu mi se poate întâmpla fiindcă tu mă aperi. Un vis, vei zice, ca toate visele, şi totuşi cred c-a fost mai mult.

— Nu mă pricep la tălmăcirea viselor.

— Îţi poţi imagina ce-am simţit când te-am văzut deodată în faţa mea pe stradă?

— Da. Oarecum, parţial, da.

— Am vrut să vin la Bucureşti să te întâlnesc, să mă asigur că n-ai păţit nimic la revoluţie.

— Marea revoluţie! Am umblat şi eu pe străzi, mai mult târât de Iustin Dabija, prieten cu Aristide şi Augusta, director la Agerpress, dacă şi aia a fost revoluţie, atunci eu sunt împăratul Chinei, totul a fost aranjat în grabă, ceva n-a mers, au chemat oamenii pe străzi, aveau nevoie de morţi, de martiri, nu înţeleg de ce la noi trebuia să curgă sânge, de ce n-a fost ca-n Cehia, paşnic, de ce atâta mizerie, intoxicarea opiniei publice cu ideea teroriştilor străini, cu cel mai abject aventurism politic, crede-mă, a fost ceva umilitor, un blam teribil aruncat asupra românilor, anume parcă să-i umple de ruşine şi dezgust. Tinerii au fost manipulaţi drăceşte, au stat în faţa tancurilor, în vreme ce securiştii tranşau ciolanele politice.

— Eşti plin de amărăciune, te înţeleg. E oribil să te arate lumea cu degetul că eşti violent, primitiv, că nu faci parte dintr-un popor civilizat.

— Cam aşa! Privi peste umărul Denisei invadat fără veste de un gen de tristeţe nou, ceva fără măsură, un fel de conştientizare exagerată a nenorocului de a fi prizonierul unui prezent pe care nu-l putea face să lucreze în favoarea lui şi-acum îl simţea duşmănos; vremuri potrivnice. Melancolia îl înhăţa, îl împingea în cotloane de beznă; de ce mi se întâmplă mie şi nu altuia, de ce trebuie să fiu atât de nefericit pentru istorii pe care n-am cum să le ameliorez eu, puterile mele, zero tăiat în patru, caraghioşenia acestei zile o voi purta cu mine până în mormânt, nimeni nu va şti cât de rău sau cât de bun am fost, dac-am meritat pedeapsa de a sta veşnic cu fruntea în ţărână, zdrobit de ruşine pentru faptele semenilor.

— Te-ai întristat prea tare ca să nu observ, spuse ea, căutând o breşă pentru a pătrunde în sufletul lui, să afle dacă din marea lor dragoste mai rămăsese ceva. Deşi nu trebuia, nu se cuvenea, să se agaţe de asta, simţea că nu

mai putea îndura golul rece, sentimentul adevăratei pierzanii, dorinţa de a regăsi gustul sărutărilor lui, neputinţa de a renunţa la el în ciuda tuturor opreliştilor. Clipă de clipă trăia mental gesturi intime, iar povara lor destrăma continuu forţa de a se stăpâni. Norocul însemna să gândeşti una şi să te trezeşti că îngerul tău păzitor te direcţionează către o soartă mai bună, ceva milostiv, plin de iubire şi speranţă.

Povestea completă nu putea trece din mintea ei în a lui Noel, era ciudat de simplă şi tocmai de aceea nu i-o putea spune, nu încă. Se temea prea tare că nu-l va mai vedea niciodată şi nici măcar nu pricepea de ce trebuia să-l mai vadă, totul se terminase de mult, de ce nu-l plasa în zona cuminte a amintirilor plăcute, da, ne-am iubit, am fost nişte copii nebuni, am fost fericiţi pe măsura nebuniei noastre, dar azi nu ni se mai potriveşte jocul, gata, să fim maturi şi să luăm viaţa în serios. O mare poveste de iubire? Da' de unde! Ora mea de fericire pe acest pământ, scrisă mai întâi în cer? Fii rezonabilă! Sentimentalism, desuetudine, rămăşiţe deteriorate de erotism păgubos, s-a dus vremea când iubirea pentru un bărbat era idealul suprem al femeii, azi există carieră, bani, poziţie socială şi, dacă mai rămâne ceva timp, partide de sex între două întâlniri de afaceri. De ce eşti atât de trist, Noel, de ce îmi frângi inima, de ce mă faci să cred c-aş putea să-ţi alung tristeţea, de ce oare n-am putut să te uit, să fiu fericită în noua mea demnitate de soţie a unui neamţ super bogat, super lansat în sferele înalte ale deciziei, unul dintre cei puţini care conduc treburile planetei, un bărbat din altă dimensiune şi chiar din altă istorie.

Inima Denisei bătea ca şi când o alergau mii de fantome de care, oricât se străduia, nu reuşea să scape; de un lucru părea să fie acum sigură, nu-i putea spune că era măritată; nu-şi dădea seama de ce voia să-i ascundă asta, simţea numai că nu se putea uita în ochii lui şi să rostească

unul după altul cele câteva cuvinte care ar fi ridicat între ei zidul; cel puţin omiterea adevărului lăsa o rază de speranţă că poate se va petrece o minune şi cineva va aranja destinul lor cumva evitând orice cruzime de prisos. Înghiţea câte o picătură de coca-cola şi mulţumea cerului că Noel nu-i putea auzi gândurile; prizoniera momentului se uita la el, fix; el arăta schimbat, ceva pierduse, ceva câştigase, arăta ca trecut printr-o experienţă limită şi ochii îi rămăseseră larg deschişi de oroare.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Vreau să-mi întipăresc în memorie fiecare trăsătură a chipului tău, provizie pentru zilele care vor veni şi voi dori, probabil, nebuneşte să-mi amintesc cum arătai astăzi, şaptesprezece ianuarie, una mie nouă sute nouăzeci şi unu. Sunt cumplit de fericită că te-am reîntâlnit.

El zâmbi; educaţia de care Ivona făcuse exces în privinţa lui îl ajuta acum să stăpânească erezia inimii, să pună frâu libertăţii instinctului, obligând raţiunea să-şi facă datoria, să domolească pofta, slăbiciunea căderii, alungându-i dorinţa de a o lua în braţe, s-o sărute, să-i muşte buzele plinuţe, grăsuţe, să-şi astâmpere dorimţa. Erau pasiuni primejdioase, lascive. Noroc că nu se auzeau, n-aveau sonoritate; se iscau în beznă şi tot acolo mureau. Îşi amintea de nopţile lor de dragoste, căldura trupului ei i se înfipsese în memorie cu o forţă oarbă, independentă de voinţa lui; amintirea părăsea lent trecutul, devenea o forţă vie, în acest uluitor prezent, îl împresura; căldura mângâierilor ei, uitată cât de cât, plutea acum, spectrală, în jurul lui, îl preschimba într-un om care trăia simultan în două locuri, în două dimensiuni diferite, ale aceluiaşi timp.

— Şi eu mă bucur, şopti Noel, sunt chiar foarte fericit că te văd, că arăţi splendid, că nu ţi s-a întâmplat nimic rău, Doamne, nu ştii prin ce chinuri am trecut la gândul că ţi s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Sunt fericit pentru tine.

— Nu se vede că te bucuri, arăţi mai degrabă şocat.

— Intenţionam să parcurg o zi cuminte, de om studios, să mă dumiresc ce s-a petrecut cu averile regilor merovingieni, aveam fişe şi scheme în minte când te-ai năpustit asupra mea. Ori abia acum realizând de-a binelea tărăşenia, intru în stare de şoc, ori ies din starea de şoc depăşind dificultăţile emoţionale. Nu pot arăta prea vesel, nu-i stilul meu.

— Mă uit la tine, ştii, nu-s de loc sigură că nu eşti o plăsmuire a minţii mele. Mă tem uneori că eu am născocit o poveste şi te-am făcut eroul meu.

— Azi împlinesc douăzeci de ani. I-am împlinit de fapt la ora unu şi treizeci de minute, p.m.

— Asta da, surpriză! La mulţi ani! mulţi şi buni şi foarte, foarte fericiţi. Din toată inima ţi-o doresc.

— Mulţumesc mult! Am o propunere constructivă, dacă nu-ţi stric planurile. Mergem la mine acasă, mă schimb în alte haine, ceva mai festive, iau ceva bani şi mergem la un restaurant gomos să petrecem cu alai şi dans.

— Propunerea e minunată, sunt de acord, mă încântă perspectiva.

Ieşiţi din restaurant o porniră pe bulevard în sus spre Operă, strada dr. Lister era relativ aproape, nu era nevoie să apeleze la un taxi, o întrebă totuşi dacă suporta să facă o plimbare prin gerul serii, cam de o jumătate de oră, nu mai mult, la care ea răspunse din nou cu entuziasm că da, adora să străbată alături de el străzile Bucureştiului care îi aminteau de vremea cea mai bună din viaţa ei, anul prieteniei lor, primăvara, vara, toamna, iarna iubirii lor, ceva unic, ceva de care, şi-acum întâia oară spuse ceva cu adevărat mişcător, îi era mereu dor, un sentiment, o stare nu ucigătoare, dar destul de rea ca să-ţi anuleze cheful de a mai trăi; îi dădea impresia că trecea pe lângă propria-i existenţă ca pe lângă o masă plină de bunătăţi ce

dispăreau înainte să apuce şi ea vreo îmbucătură. Spunea acum lucruri destul de grave, erau pe drum, spre casa lui, voia să-l apuce de braţ dar nu avea destul curaj, în minte, în suflet purta teama pentru ceea ce nu îndrăznea să-i spună, căuta o cale indirectă, un pretext pentru a fi împreună în tot acest timp cât avea să rămână în Bucureşti, legată de boala bunicii ei. Bătrâna mai putea trăi o zi, o lună, un an, secretul aparţinea lui Dumnezeu. Voia să găsească o cauză comună pentru ea şi Noel, un motiv să se întâlnească zilnic fără să o suspecteze că îl iubea, că se gândea numai la fericirea de a-l privi, de a trăi din nou şi din nou sub voalul fermecat al ieşirii din timpul pământesc, pentru acel răgaz de uitare şi fericire divină, ca şi când viaţa ar deveni o mirifică sală de dans. Istoria ei completă îl excludea pe Noel şi asta o chinuia ca un coşmar care nu mai dispărea la lumina zilei. Îşi repeta cu obstinaţie că nu era drept să renunţe la singura posibilă raţiune de a trăi pe lumea asta, nu era drept, dar nu exista o soluţie care să restaureze dreptatea ei. Voia să-i încredinţeze lui Noel toată povestea şi nu putea; cuvintele: sunt căsătorită cu altul, au trecut deja paisprezece luni de când am jurat în faţa oamenilor şi-a lui Dumnezeu credinţă altui bărbat, i se păreau obscene, o mizerie şi-o ticăloşie; nu i le putea arunca în faţă. Scuzele, oricât de multe şi oricât de bune, nu atenuau cruzimea adevărului. Nopţi la rând bocise în poala mamei implorând-o: salvează-mă, nu mă arunca în braţele unui om pe care nu-l iubesc, mi-e străin, mă cutremură groaza, numai cât mă uit la el.

De ce toată lumea pune lângă adevăr adjective tari ca nemilosul, crudul, teribilul adevăr? Ce-i atât de spăimos în culisele adevărului de fuge oricine de el? La drept vorbind Denisa n-avea nicio idee clară în privinţa asta. Ştia numai că adevărul ei conţinea o doză de mister, de aventură, de fantastic. Medicul chirurg, Octav David, un român curajos, un bărbat scârbit până la os de mizeria

comunistă, îşi luase inima în dinţi şi fugise în Germania; ceruse azil politic şi-l primise; avusese îndrăzneala disperatului, îşi lăsase fiica, unicul său copil, în ghearele Securităţii române, despre care ştia atât cât să spună: nu există ceva mai cumplit pe lumea asta; mai dulce şi mai bună era orice fel de moarte, comparativ cu sadismul nemărginit, cu bestialitatea şi ferocitatea anchetatorilor securişti. Ceruse ajutorul Europei Libere ca să-şi salveze copila; din neantul destinului se ivise Franz von Schielmann, înalt demnitar german la ONU, tânăr, treizeci şi şapte de ani, fiul lui Heinrich von Schielmann, unul dintre cei mai bogaţi oameni ai planetei. Bătrânul Schielmann suferea de o boală urâtă, era pe moarte, şi niciun medic din lume nu-i promisese că-l va vindeca. O făcuse Octav David, un medic român, fiindcă ştia ce anume trebuia eliminat prin operaţie din putreziciunea splinei ori pancreasului, ceva ce se încumetă să facă după negocieri sălbatice. Îşi dorea copila scoasă din mâinile securiştilor români. Neamţul spuse da, îl ajuta să-şi recupereze fiica în schimbul vieţii tatălui său; se ţinuse într-adevăr de cuvânt după ce David îl operase pe bătrân şi acesta prinse a zâmbi cu o vie şi adâncă recunoştinţă. Mai apoi Schielmann voise ca aceşti români de calitate, excepţionali, să facă parte din familia lui. Denisa era o minune de fată, Franz o îndrăgise din clipa când o văzuse, ar fi fost mare păcat să se despartă, acum după ce Dumnezeu îi adunase la un loc. Avantajele lor erau incomensurabile, la o adică, nu era un lucru prea des întâlnit, nu-i era dat în fiecare zi unei fete norocul de a fi iubită de un bărbat ca Franz von Schielmann, neamţ şi nobil şi înfricoşător de bogat, membru al clubului celor Cinci Sute. Cei cinci sute conduceau lumea, sau cel puţin aşa credeau cei excluşi de pe tabla de şah a istoriei. Ei, cei cinci sute adică, făceau istoria şi tot ei decideau când şi cum s-o distrugă. Cu aşa ceva nimeni nu stă la tocmeală, n-

a stat nici David după ce a înţeles bine miza jocului ce excludea orice posibilitate de alegere alternativă. Făgădui neamţului mâna fiicei sale, singura lui avere în acel moment.

Cum ar putea ea să-i spună acum lui Noel pe ce căi întortocheate o purtase destinul? Nici măcar nu era destul de sigură unde se termina realitatea şi unde începea fantasma. Lumea, cea măruntă, cea care-şi închipuia că apăra adevărul, dreptatea, binele şi frumosul, nu era dispusă să renunţe la ideea confortabilă că totul se petrecea la lumina zilei, că nu existau conspiraţii, conjuraţii, nimic de felul acesta.

Poate, gândi ea cu o speranţă extremă, nimic din toate astea nu-s reale, singurul real e Noel şi tot ce simt eu pentru el. Nu vreau să mă mai preocup de ziua de mâine, poate nici nu va mai fi pentru mine o zi de mâine, acum sunt cu Noel şi e ca şi când nimic nu ne-a despărţit. Se strânse lângă el, îl luă de braţ şi-şi lăsă sufletul în voia sorţii, să se bucure de frumuseţea clipei de parcă era ultima care-i mai fusese făgăduită.

— N-am uitat că pe şaptesprezece ianuarie e ziua ta, am uitat de fapt ce zi e astăzi, de fapt, nu mai ţin deloc să ştiu.

— Eu mă gândeam cum voi reuşi să fiu mâine prezent, în acest prezent din care tu ai încetat, ca prin farmec, să mai fi o absenţă, o fată la care de atâta vreme mă chinui să renunţ dând minţii o temă tragică de digerat. Vezi, de asta-i viaţa un miracol, chiar nu ştii ce-ţi poate oferi, chiar când faci zilnic faţă unei rutine, tot eşti altul de la o zi la alta şi tot ai parte de oarecari surprize.

— Ca să vezi, la ceva de acest fel mă blocasem şi eu, merită să faci un efort şi să speri că ceva bun ţi se va întâmpla. Mă întreb dacă n-ai vrea să mă ajuţi, cât stau aici, să adun date despre revoluţie şi să scriu o carte reportaj pe tema asta; cred c-ar avea succes în State, ba

poate şi-n Europa.

Găsi pretextul, motivul, îi venise dintr-odată în minte, nu trebuise să-şi stoarcă imaginaţia, un reportaj fierbinte despre enigmele revoluţiei de la Bucureşti, singura violentă din tot estul comunist, cu mii de morţi şi răniţi, cu întrebarea rămasă fără răspuns: cine a tras în noi, după douăzeci şi doi?

— În ce sens ai vrea să te ajut?

— Să adun mărturii de la persoanele implicate direct.

— Lasă-mi o zi, două, să mă dezmeticesc, să revăd calendarul sesiunii, să reevaluez timpul necesar fiecărei materii.

— Splendid! Reluăm tema mâine seară, spuse ea cu o exuberanţă care-l surprinse, îl făcu să-şi dorească o lămurire, deşi începuse să devină un adevărat mistic.

Era, cum nu va mai fi, o seară de iarnă, de ianuarie, ningea cu fulgi mari, feerici, foarte spectaculoşi, pesemne regizorii nevăzuţi ai naturii voiau să-i ofere lui Noel un dar de ziua lui, de neuitat. Cândva, în viitor, se va gândi la ciudăţenia serii când împlinise douăzeci de ani, îşi va aminti cât de tânăr fusese, cât de cumplit de îndrăgostit şi cât de bine venită fusese ninsoarea.

3.

Inspirate de moda americană a petrecrilor surpriză, Augusta şi Ivona se depăşiră pe ele însele în fantezia cu care se dedicară organizării unui bal surpriză prilejuit de împlinirea celor douăzeci de ani de când Noel venise, după credinţa lor, din supebiile cereşti, în cele pământeşti. Pe parcursul operaţiunii interveniră şi numeroase inconvenienţe, conţinutul listei invitaţilor, de pildă sau posibila absenţă a sărbătoritului, sau decorarea locuinţei cu ornamente deosebite. Până la urmă lucrurile se

rânduiră de la sine şi momentul mult aşteptat deveni o realitate. Printre oaspeţi se afla şi Monica Tedesco, venită de la Madrid, ţinându-se scai de Nic Cretzeanu cu scopul, destul de transparent, de a-l seduce şi de a se mărita cu el, acum că rămăsese văduvă, şi sosise la bal împreună cu Diana, superba ei fiică, hotărâtă s-o mărite cu Noel, de îndată ce nimic nu le-ar fi stat împotrivă. Ce-i drept Diana arăta minunat, era înaltă, subţire, cu o expresie misterioasă după care băieţii se dădeau în vânt. Neştiind de planurile doamnei Tedesco, Gabriel plănuise şi el din timp să-i aducă lui Noel o drăguţă şi-o poftise, pentru acest rol posibil, pe Felicia Rareş, împreună cu iubitorii ei părinţi. Îndată ce auzi cheia în uşa de la intrare, Ivona se grăbi s-ajungă în vestibul, gata să-l conducă pe Noel în living unde lumea îl aştepta cu urale remarcabile, dar imediat ce-o recunoscu pe Denisa, se lipi de perete, gata să leşine. La polul opus ca stare de spirit, schimbat de parcă suflase peste el un duh cu toate făgăduinţele de fericire absolută, Noel întinse braţele spre maică-sa, cum făcea uneori în copilărie când îi spunea că pe ea o iubeşte cel mai mult şi mai mult, o strânse la piept şi-o sărută cu un elan neobişnuit confesându-i că se afla în al nouălea cer de bucurie, şi era în extaz că putea să-i declare asta mămicuţei lui iubite, că iată scumpa lor Deni, picase din cer ca să-i facă o surpriză de ziua lui. Palidă ca un spectru, Ivona se strădui din răsputeri să depăşească momentul, astfel că, în cele din urmă, îl duse pe Noel în mijlocul petrecerii ca să primească uralele de: La mulţi ani! Casa era ticsită de lume. Pe moment Noel avu un fel de recul, simţind dorinţa să se ascundă; era prea târziu.

Oaspeţii se împărţeau de la sine în două categorii: tineretul şi maturii; printre ultimii erau şi bunicii lui Noel, cei materni; nu lipsiseră de la niciuna din aniversări. Foştii colegi de liceu, unii studenţi ca şi el, alţii porniţi deja în lupta cu viaţa, puşi pe afaceri, erau într-un grup destul de

impresionat. Ivona îi tot invitase la mai toate petrecerile făcute pentru Noel de-a lungul anilor. Dar surpriza pregătită de părinţi pentru Noel, nu se compara, nici pe departe, cu cea pe care Noel însuşi le-o oferi apărând împreună cu Denisa. Groaza se instala treptat pe chipul sidefiu al Ivonei; prezenţa Denisei o cutremura; nu uitase nimic. Luni la rând plânsese la pieptul Augustei repetând cu disperare: mă tem că se prăpădeşte copilul! Augusta o repezea, se supăra, o acuza pe Ivona de prostie şi superficialitate: mai taci, îi striga ea, taci şi roagă-te, nu mai scânci! Unui copil îi puteai da multe lucruri bune, educaţie înaltă, avere, iubire, da, dar fericire nu, un destin lipsit de poveri, nu, şi dacă lui Noel îi era scris să moară din dragoste, ca Romeo, ei, da, ei bine, Ivona nu putea face mare lucru. Numai bunătatea o ajutase mereu pe Ivona să-şi ierte cumnata pentru reproşurile adesea grosolane, pentru superioritatea pe care nu de puţine ori i-o arătase tratând-o cu un dispreţ abia disimulat. Augusta credea că isteria Ivonei vizavi de suferinţa lui Noel, dovedea că habar nu avea ce însemna adevărata durere. Se enerva socotind-o infantilă şi superficială şi-i răspundea în răspăr.

Paloarea se instala confortabilă şi pe faţa lui Gabriel, dar nu din pricina trecutului, care de fapt nici n-avusese spaţiul necesar să devină istorie subiectivă şi alarmant sentimentală. Se neliniştea din pricina Denisei, nu că apăruse cam la fel cum dispăruse, alta era grija lui şi se lega acum de Felicia, fata unui coleg de-al său remarcabil. Se străduise s-o sensibilizeze, s-o facă părtaşă la aniversarea lui Noel, cu convingerea că Noel o va îndrăgi şi se va mai înveseli. Bine educată, timidă, mioapă, foarte elegantă, Felicia şi părinţii ei erau prezenţi; fata se născuse în acelaşi an cu Noel, doar cu câteva luni mai târziu, în august. Studia informatica, se pregătea temeinic pentru viitor, voia să se specializeze în softwere, azi singura cale spre lumea virtuală de mâine; era pe placul

tuturor; e inteligentă, zicea despre Felicia până şi Nic Cretzeanu, stabilit oarecum în Bucureşti, într-o vilă uriaşă din cartierul Primăverii.

Invitaţii care nu cunoşteau povestea lui Noel şi-a Denisei cântau pentru el: Mulţi ani trăiască! Obicei, tradiţie, credinţa că trebuia an de an să-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru anul ce tocmai a trecut şi să intri voios în următorul sperând că vei trăi încă unul; kabalişti nu credeau în istorie, presupuneau că istorie nu exista, nici timp, calendarul, simplă convenţie, secretul absolut fiind Golemul. De câteva ori Noel se încumetase să navigheze prin religia iudaică, dar nu pricepuse nimic şi, pe moment, renunţase. Voise evident să ştie în ce consta iniţierea la evrei, cum însă nu-i dăduse de capăt, amânase studiul, hotărât să-l reia după ce va aduna mai multe date. Oaspeţii cântau: Mulţi ani trăiască, Noel! Unii implicaţi, cu dragoste, cu sinceritate, cei mai mulţi însă din distracţie personală, din obligaţie că fuseseră poftiţi la bairam, sau imitându-i pe ceilalţi. Tania Chiju, de pildă, şi soţul ei Radu Chiju nu fuseseră invitaţi, îl forţaseră pe Nic Cretzeanu să-i ia cu el, să o convingă pe Ivona că n-a putut veni fără ei. Tania tocmai se adapta economiei de piaţă şi punea temeliile unei reviste de ştiinţă ocultă, ale cărei pagini aveau să dezvăluie, după cum susţinea ea, cele mai adânci secrete ale evoluţiei spirituale. Până una alta nu-şi mai lua ochii de la Aristide Balş, îl ţinea straşnic de braţ şi-l tot ruga să-i vorbească despre templele invizibile din Himalayya. Ca să-l scutească de chin, Nic interveni, o asigură pe distinsa doamnă Tania că templele invizibile erau o născocire a perfizilor călugări tibetani pentru seducerea englezilor plini de bani, dornici de mister, plictisiţi de lupta lor cu înapoierea lumii. Într-o zi, cândva în viitor, încheia Nic, o va duce într-o călătorie până în Extremul Orient şi o va duce şi în Tibet. Radu Chiju îşi muta privirea de la Nic la Aristide şi plănuia cum într-o

bună zi îi va împuşca pe amândoi ori îşi va trage sieşi un glonţ drept în inimă ca să nu mai simtă durerea. Despre Radu Chiju se ştia că era director general în Ministerul de Externe, după ce păstorise, pe vremea dictaturii, cea mai puternică reţea de spionaj românesc în Europa Occidentală; se ştia sau se bănuia. Uneori, Radu plângea pe umărul lui Iustin Dabija, jurându-se că n-a fost securist, că a lucrat şi el în sistem, ca oricare altul, l-a slugărit pe dictator, până a căzut ca boul în brânci, că aşa era împuşcatul, când punea mâna pe un om capabil îl storcea la maximum până nu-i mai rămânea absolut nimic.

Tortul, cu trei etaje, cu douăzeci de lumânărici înfipte jur-împrejur, îşi făcu apariţia în mâinile lui Aristide; el îl arătă sărbătoritului şi-apoi îl depuse, ca pe un trofeu, pe masă, invitându-l pe Noel să-l taie şi să-l împartă cu prietenii. Nu înainte să-şi pună o dorinţă şi apoi să sufle în lumânări. Cu al şaselea simţ, probabil, numai Denisa percepea natura dorinţei lui. Lumea o privea de parcă chiar atunci se ridicase din sicriu speriindu-i ca o fantomă, crezând că timpul se oprise, că nu va mai fi singură cu Noel să-i spună… Oare ce mai rămăsese de spus?

Ochii Ivonei se mutau de la Noel la Denisa într-o alternanţă aproape ritmată. Aştepta ca Denisa să-i povestească totul, amănunt după amănunt, ceva enorm, inept, insuportabil; aştepta să se sfârşească ritualul tortului. Denisa era ocupată cu Noel, îl văzu întinzându-i ei prima bucată, fata muşcă din felia lui şi-i răspunse la sărut, fără măcar să se sinchisească de ce făcea una ca asta. Ironia sorţii, ori blândeţea, ori bunătatea ei aranjaseră astfel lucrurile? Dorinţa lui se născuse din prezenţa ei şi numai ea ştia că nu i se va împlini, că se va prăbuşi din înaltul cerului şi se va pulveriza; şi odată cu inima lui frântă se va rupe în mii de bucăţi şi viaţa ei. Era derutată, nu mai vedea decât un şir de feţe palide ca acoperite cu un strat de ceară. Noel va şti fără să ştie şi o va urî sau şi mai

rău, o va compătimi, va pune silă acolo unde fusese mai înainte atât de nemărginită dragoste; va fi o jertfă inutilă, regrete în loc de bucurie şi libertate. Am ales, da, am fost fericită, mi-am trăit ora mea de fericire pe acest pământ, nu mor fără să ştiu cum e când iubeşti, când timpul dispare, când crezi c-ai ajuns deja în împărăţia cerurilor. Citise undeva că în clipa morţii nu-ţi aminteşti decât de cei pe care i-ai iubit. Dacă n-ai avut norocul să iubeşti, începi să plângi sfâşiat de regrete; se prea poate să fie adevărat, probabil era mai bine să mori din dragoste, decât să nu iubeşti deloc; text din James Joyce: iubirii să i te dăruieşti fără măsură. Nu prea demult Denisa nu-şi drămuise sentimentele, nu-şi făcuse calcule meschine, nu că n-ar fi vrut, aşa căzuseră sorţii, se încumetase să privească spre înălţimi, iubise fără să aibă habar cât avea s-o coste ora ei de fericire pe acest pământ. Citise undeva, credea că tot în Joyce, că omul avea pe pământ parte doar de o singură oră de fericire; în ce consta, era problema fiecăruia.

Trecu un ceas, apoi încă unul; fiecare mâncase din tort şi băuse şampanie. Li se făcu, în fine, foame şi găsiră fără dificultăţi bufetul aranjat de Ivona în bucătărie. Mâncau, beau, discutau, apoi mai dansau. Tineretul se separă de bătrânetul obsedat de politică, muzica inundă încăperile, perechile dansau. Un fost coleg de liceu al Denisei o invită la dans şi nu se putu înfrâna s-o întrebe cum de dispăruse şi cum ea ridică doar din umeri el o informă că dispariţia ei zguduise tot liceul nu doar pe Noel despre care se credea că va face un gest gen Romeo. Denisa dansa cu el fără să-i audă bine cuvintele, presupuse că voia multe amănunte despre viaţa ei prezentă şi când el tăcu ea îi povesti că studia Jurnalistica la Universitatea din Londra fiindcă nu-i plăcea de loc să trăiască tot timpul în Bavaria. Faţa tânărului se alungi de uimire şi nu conteni să repete:

— Mare noroc pe tine să trăieşti în Germania, aici e

un jaf, vreau şi eu să plec, dar n-am nicăieri niciun punct de reper. Şi totuşi voi pleca chiar dacă asta va frânge inima părinţilor mei. Aici e numai ură şi în facultate un haos de nesdescris. Ţi-am spus că sunt student la calculatoare unde tatăl lui Noel e decan şi bineînţeles e singurul profesor care ţine un curs cu informaţia adusă la zi. Îţi poţi imagina decalajul din domeniu între ceea ce am învăţat noi şi unde s-a ajuns în domeniul IT. Dac-aş putea face rost de o bursă nu m-aş opri decât la Harvard, Boston, SUA.

Denisa nu reţinea mai nimic din spusele fostului coleg, dar îşi amintea că el era cel care se lăuda că avea o sută de iubite, dar se ruga de vreo colegă să meargă cu el la film. Prăbuşirea rânduielilor comuniste îl umpluse de mânie, se vedea că detesta pe toată lumea, că nu mai avea răbdare, că îşi dorea, ca mai toţi matematicienii care lucrau în domeniu şi descoperiseră cum puteau imita creaţia lui Dumnezeu, o lume ideală, unde să-şi împlinească datoria faţă de el şi de semeni. Arăta de parcă-l durea neputinţa de a comunica în chip real cu lumea, convins că maturii nu-l înţelegeau, erau modificaţi, după părerea lui, de o prea lungă supravieţuire în bezna dictaturii, în imaturitate, ateism, corupţie, iresponsabilitate. Denisa purta cu ea ceva din bunăstarea occidentală, un aer de saţietate, n-arăta hămesită, alergând buimacă să apuce şi ea ceva, să se căpătuiască aşa cum se întâmpla zi de zi în Bucureşti. Viaţa în România devenise o adevărată provocare şi tinerii cedau primii. Plecau fericindu-şi sau disperându-şi părinţii.

Vlad Cerna aşteptă un moment prielnic s-o invite la dans pe Augusta Balş. Intenţiona să-i facă o curte îndrăcită, s-o cucerească profitând de unica şi nesperata şansă de a fi fost invitat la petrecere pe post de companion de către Iustin Dabija. Aflat în divorţ cu nevastă-sa, Iustin, uitând de limite, o beştelea uneori cu năduf, calificând-o drept o imbecilă, rea, lacomă, o nenorocire.

Cerna dansa, după părerea tuturor, cu eleganţa unui hipopotam. Îi era destul de frică să nu calce pe pantofii Augustei, destul de speriat s-o privească de aproape, să constate că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atât de neobişnuit de frumoasă. Şi cumnata ei, Ivona, era cu adevărat frumoasă, dar într-un fel modern, în pas cu vremurile, ceva accesibil, la care, dacă te străduiai cum trebuie, puteai ajunge. Frumuseţea fizică a Augustei avea ceva straniu, nu te îndemna s-o vrei prin preajma ta. Ca filosof, ca teoretician al esteticii, îşi spunea sieşi părerea şi tremura din toate încheieturile de teamă să nu facă vreo greşeală şi să piardă unica şansă de a fi şi el invitat printre aleşii care-l frecventau pe Aristide Balş. Cum nu se pricepea de loc să cucerească o femeie, se trezi vorbind cu năduf, ca să-şi ascundă teama de ziua de mâine. Născoci, la fel ca Noel, explicaţii suportabile pentru falia ruptă din întreg, pentru destinul ciudat al românilor. Presupunea şi i-o spunea şi Augustei că trebuia să fii făcut dintr-un aliaj dur ca să poţi îndura tranziţia de la nimicnicie la omenesc; o lume nouă la capătul unui secol de teroare şi sânge, teroarea devenită pretutindeni modus vivendi. Cum să-şi iubească semenii, cum să-i ierte pentru un asemenea trecut?

În gând, Augusta se întreba cine putea fi tâmpitul ăsta?

Într-alt mod şi într-alt grup un coleg al lui Noel se revoltă:

— Părinţii noştri, rosti el cu enormă poftă de denigrare, sunt prea devastaţi de comunism! Dacă mă gândesc bine nici oameni nu mai sunt, au devenit o specie de suboameni, nişte mutanţi teribili, o masă compactă de handicapaţi, manipulabili, folosiţi de cealaltă categorie de monştri alcătuită din şacali politici, hoţi, criminali. De-ai şti cât îi detest! Voi pleca oriunde în lume, numai să nu-i mai văd. Mi-e greaţă!

— Termină! Acum ne distrăm, interveni Felicia Rareş, prea vorbeşti urât de semenii tăi, prea-i judeci nemilos.

— Ţie îţi convine, se îndârji un altul, îţi face tăticuţul rost de o bursă, pleci la Oxford pentru studii aprofundate, te aranjezi cumva, n-o să stai aici să mănânci balega românească!

— Nu-i chiar o fericire să trăieşti printre străini, spuse Denisa pe ton defensiv, uneori te simţi îngrozitor de singur dacă n-ai familie care să te susţină, sau un prieten bogat dispus să te ajute. La Paris am văzut pe străzi sute de români cerşind, ţi-e ruşine să mai recunoşti că eşti român. Mulţi au venit în Occident visând cai verzi pe pereţi, dar viaţa e foarte dură. La Londra cei mai mulţi tineri nu mai vor să accepte idealurile părinţilor lor, respectiv carieră, bani, familie, sunt mult mai mulţi cei care nu mai vor absolut nimic. Se droghează din zori şi până noaptea. În campus orgiile se ţin lanţ, orgii colosale, încât desfrâul şi pornografia îţi par ceva cuminte. Sex şi violenţă, imitarea lui Caligula. Nu ştiu dacă în Bucureşti a ajuns filmul despre Caligula. Recunosc, n-am suportat să văd decât câteva secvenţe.

— Sex şi violenţă! Poate că Occidentului i se potriveşte. Sunt prea amorţiţi de bunăstare, de droguri, de reversul binefacerilor economiei consumiste!

— Felicia nu mai vorbi, mă enervezi, îi strigă un altul.

— Terminaţi cu politica, ajunge că dincolo bătrânetul a dat în bâlbâială de patima cu care discută cum ar fi trebuit făcută revoluţia, spuse un tânăr student la arte plastice, vecinul lui Noel, prietenul din copilărie, cel care, copil fiind, îi fura lui Noel păpuşile, le rupea îmbrăcămintea dornic să vadă dacă dincolo de chiloţi mai aveau şi altceva.

Noel număra minutele care nu mai treceau, se opriseră tocmai acum când îşi dorea să fie singur cu Denisa, să reevalueze minunea revenirii ei în viaţa lui,

indiferent cum; felul cum îi zâmbea din când în când îl săgeta până în adâncul sufletului, anula hotărârea de a fi rezonabil, trezea miile de nădejdi adormite, nicidecum abandonate. Încă mai credea că petrecerea surpriză se va sfârşi şi încă va mai fi timp să meargă undeva, să sărbătorească altfel. Părăsi tineretul pentru a trece în camera maturilor, cu gând să tatoneze terenul, să vadă dacă nu putea să plece fără să provoace daune prea mari.

Cu neînsemnate excepţii părinţii lui erau înconjuraţi numai de promonarhişti; toţi vorbeau, îşi descărcau inima, fiecare în legea lui, ca surzii, nimeni nu asculta ce spunea celălalt; se lamentau; povesteau cât de anticomunişti fuseseră şi mai erau încă; până şi Tania Chiju, fostă şi, probabil, şi actuală colaboratoare a Securităţii, striga că-l detestase pe Odiosul. Ivona îşi trecea privirea de la unul la altul cu expresia unui copil uitat de părinţi într-o gară; de când o văzuse pe Denisa căzuse într-o stare de transă; nu vorbea, zâmbea doar, şi numai la mare constrângere rostea un da, scumpa, aşa-i. Nic Cretzeanu îl îmbărbăta pe Iustin Dabija, îl sfătuia să adune în jur tineret, numai generaţia celor de douăzeci de ani era oarecum aptă de adaptare rapidă la un nou sistem economic şi social, că democraţia cerea cultură politică şi, cu siguranţă, populaţia de vârstă medie era deja căzută în nişte automatisme, pe care chiar dacă le nega la nivelul conştientului, ele reveneau în matca lor. O lume nouă nu se temeinicea cu oameni obosiţi. Nic spunea oricui se nimerea să-l asculte, că prea îndelungata domnie a unor conducători fără înţelepciune, a primejduit sănătatea spirituală a cetăţenilor lumii. Din felul cum vorbea despre domnia comuniştilor se vedea că nutrea o ură rece, fără margini, faţă de cei care instrumentaseră cel mai cumplit sistem politic, făcând din teroare un modus vivendi. Nic credea şi nu se sfia s-o spună că nouăzeci la sută din populaţia României era sălbăticită, hămesită de bani într-aşa măsură că nu mai avea nici cea mai vagă

urmă de credinţă în Dumnezeu. Îşi vindea mamă, tată, copil, ba şi sufletul pentru bani. Corupţia nu era un simplu flagel, devenise cancerul sufletului. Devasta ţări şi popoare pe termene foarte lungi. O viaţă morală însemna sănătatea sufletului, cel ce asigura sănătatea corpului fizic; oamenii se îmbolnăveau, se duceau la doctori, căpătau medicamente fără efect; un corp fizic nu reuşea să fie sănătos fără un suflet sănătos.

Intrând în cameră Noel se opri să asculte discursul lui Nic; încă odată se convinse că era misterios; aparent debita numai banalităţi demne să te adoarmă, dar dacă erai atent, îţi dădeai seama că, într-o magmă de lucruri comune, strecura informaţii teribile, de neînţeles dacă nu erai pregătit. Lui Noel îi rămase acum în urechi procentul de nouăzeci la sută al populaţiei corupte, sălbăticite; dacă era adevărat însemna că Europa civilizată ne va izola ca pe leproşi. Ceva zvâcni cumplit în el; conştiinţa făcea din noi toţi nişte laşi; cui să ceri socoteală pentru un dezastru de proporţii planetare?

Monica Tedesco, prietenă din facultate cu Augusta, plecată de multă vreme în Spania, văduvă acum, după ce, Leon Tedesco, soţul ei, diplomat de carieră, murise, se minuna cu oarecare amploare de neşansa mineriadelor, mediatizate în exces; aruncau o lumină proastă asupra românilor, în general, şi asupra puterii politice de tranziţie, în particular. Omenirea încă mai comenta măcelul dezlănţuit de mineri, după ce mai înainte fusese grozăvia de la Târgul Mureş, cu ungurii, care nici azi nu era clară, cine pe cine zdrobise cu bâtele, peste tot plutind o aură de tragedie vampiristică. Monica Tedesco se uita cu o privire languroasă la Augusta şi-i vorbea, cu un accent uşor străin, de nedreptatea istorică, de ghinionul care ne urmărea pe noi, românii, în toate; bine că nu zicea pe voi românii, excluzându-se. Augusta avea sufletul ca de cărbune, numai ea ştiind de ce; i-ar fi fost destul de greu să accepte cu

politeţe compasiunea fostei colege, peste care credea, crezuse şi-atunci când se întâmplase, că dăduse norocul porcului. Leon Tedesco, ajutor de băgător de seamă, pe vremea aceea, la ambasada Spaniei de la Bucureşti, se îndrăgostise de Monica Săceanu, la cine-şi mai amintea ce festivitate. Fusese norocul toantei, o grăsunică tunsă băieţeşte, cu nişte ochi negri, drăcoşi, suficienţi să-l farmece pe spaniol şi să ţină morţiş s-o ia de nevastă. Culmea norocului, Leon era încă destul de tânăr, doar treizeci şi cinci de ani, bogat şi arătos şi neînchipuit de bine, pentru un spaniol; nu era scund, nici crăcănat, nici idiot; Monica îşi flutura mâna cu inelul de logodnă şi nu mai vorbea decât păsăreşte: învăţa spaniola. Augusta n-ar fi fost Augusta Cretzeanu dacă n-ar fi comentat cu sarcasm, cum se potrivea pentru Monica zicala: prost să fii noroc să ai. În timp ce Augusta se dovedea răutăcioasă, Monica se topea de dragul ei, o considera singura prietenă plângând nopţi la rând la gândul că se despărţeau. După revoluţie, venise la Bucureşti cu fiica ei Diana, urmărindu-l pe Nic Cretzeanu, ca o umbră, în speranţa că el o va vedea într-o zi şi-o va cere de nevastă, în ciuda diferenţei de vârstă astronomică. Aflase, cine ştie cum, că era cumplit de bogat, şi acum pentru ea, numai bogăţia conta. O căutase pe Augusta închipuindu-şi că face mare ispravă dacă-i flutură pe sub ochi fel de fel de invitaţii de a petrece vacanţele împreună la Barcelona, Cannes sau undeva în Caraibe. Fără niciun motiv vizibil, Augusta se mohora zi după zi speriindu-l uneori, atunci când reuşea s-o vadă, chiar şi pe Aristide.

— Ungurii, ţiganii, minerii ne-au distrus, spuse Dora Rareş, mama Andreei. Niciun străin nu vrea să înţeleagă că nu suntem un popor de ţigani. O minoritate murdară, oribilă ne decide statutul.

— Nu mai vreau să vorbim de minorităţi, spuse Augusta, e insuportabil, mi-ajunge, mi se face rău numai

cât aud cuvintele miner, securist, ungur sau ţigan. Aş da un an din viaţa mea dacă ar dispărea din limba română.

— Ai devenit xenofobă?

— Da. Numai asta se discută. Nu mai vreau, nu mai rezist.

— Ai dreptate, scumpa, se trezi şi Ivona să spună.

Din expresia Ivonei, cam absentă, Noel îi intui spaima, durerea, vulnerabilitatea; se simţi egoist şi vinovat. Veni lângă ea murmurând copilăreşte: mămicuţa mea scumpă, adorată, frumoasă!

Augustei nu-i scăpă scena sentimentală şi nu se înfrână să comenteze:

— Noel, nu pricep cum un savant ca tine aspirând la iubirea universală, cultivă sentimentalisme demne doar de telenovele?

— Secret, cea mai scumpă mătuşică din lume.

— Cred c-ai vrut să spui cea mai rea, dar nu contează. Oricum trebuie să vorbim.

— Despre ce, sări Tania Chiju, împanicată la gândul că undeva, cumva se petrecea ceva important şi ea nu ştia.

— Despre papa de la Roma, trânti Dora Rareş.

O întrebase de mai multe ori pe Ivona ce căutau securiştii Chiju în casa ei. Excedată, Ivona răspunsese că veniseră cu Nic, foarte curios om, urmărea, probabil, efectul democraţiei asupra foştilor mari mahări comunişti, spectacolul uman oferindu-i, mai mult ca sigur, o gamă completă de satisfacţii.

Ivona ştia că nu merita să-şi bată capul cu Dora, n-o plăcea nici pe ea, nici pe Felicia, dar nu voia să-i strice lui Gabriel satisfacţia că aducea şi el o contribuţie la confortul amoros al fiului.

— Spune-mi de Denisa, insistă Augusta pe lângă Noel, într-o semişoaptă repezită. De ce te-a părăsit?

— Nu m-a părăsit. Părinţii ei au cerut azil politic în Germania Federală, securiştii au aflat şi-au arestat-o pe ea

şi pe bunică-sa.

— Asta da, nenorocire! Aştept să-mi povesteşti cu amănunte.

Un strigăt făcu să freamăte toată adunarea; era Radu Chiju.

— Ce-i barbaria, domnilor? Cine stabileşte cine-i barbar şi cine nu? Se adresa celor patru bărbaţi, respectiv Gabriel, Aristide, Petru Aron şi Nic Cretzeanu, care, ca şi el, mâncau încă din ruladele de pui cu caşcaval, specialitatea bunicii lui Noel; o delicatesă rară.

Petru Aron, un om ce părea a fi fără vârstă, venit de la New York de mai bine de o lună, înălţă capul căutând cu privirea la Aristide Balş, năpădit, din cine ştie ce motive, de o tristeţe adâncă. Aron venise la Bucureşti pentru a se întâlni cu Anton Otescu, având de preluat ori de transmis diverse mesaje; Otescu însă murise în decembrie, nouăzeci; nu-l mai găsi decât pe Aristide, încă viu, în formă şi în măsură să lumineze afacerile încâlcite, lăsate de izbelişte de Otescu, plecat în nemurire.

Despre Petru Aron se ştia doar că, împreună cu alchimistul Lamponi, experimenta elixirul tinereţii fără bătrâneţe şi-al vieţii fără de moarte. Cândva se născuse în Bucureşti, dar familia sa se refugiase în Elveţia şi de-acolo, când n-a mai avut nicio îndoială de triumful comuniştilor asupra ţării, a plecat în SUA. Atât Petru Aron cât şi Cezar, fratele său, erau încă studenţi în 1966, când tatăl lor decedase. Imediat ce-şi încheiase studiile, (Dreptul) Petru Aron plecase în Africa de Sud şi, cine ştie cum, reuşi să concesioneze, pe te miri ce, o mină de diamante ce părea secătuită. Dar n-a fost aşa. În mai puţin de cinci ani, Petru Aron devenise proprietarul câtorva mine de diamante. Şi acela fusese doar începutul; ulterior îşi diversificase investiţiile; fără îndoială era bogat, dar nimeni, sau aproape, nimeni nu ştia ceva precis despre viaţa lui. Picase la Bucureşti şi, negăsindu-l pe Otescu, cercetase din

aproape în aproape până ajunsese la Aristide, colaboratorul, mâna lui dreaptă. Zăbovea zi după zi în Bucureşti sperând să găsească ceea ce căuta. Şi deocamdată numai el ştia ce căuta.

Cu puţin timp în urmă, Aristide îl prezentase lui Nic; el îşi aminti imediat de familia Aron; ce mică era lumea, exclama Nic, şi nu fără temei. Fie că fantaza sau se bizuia pe ceva real, spuse că-şi amintea că citise în ziarele de la Londra despre căsătoria Smarandei Aron, văduva lui Grigore Aron, tatăl lui Petru, cu contele de Saint-Aubére. Presa comentase cu deliciu nebunia contelui ruinat de patima lui pentru piatra filosofală; se zicea că încăpuse pe mâna unui şarlatan, pretins alchimist, cultivând în inima contelui iluzia că-l va face nemuritor.

Aron ascultase cuminte fiecare cuvinţel rostit de Nic, privindu-l cu o linişte deplină, ceea ce-l determină, probabil, pe Nic să pluseze; dar cum era corect, întrebase el, semi ironic, dacă mama sa devenise contesă de Saint-Aubére şi dacă Cezar, întâiul născut Aron, murise, lumea zicea că de inimă rea, nu însemna oare că el, Petru Aron, prelua, prin succesiune, titlul şi comitatul Saint-Aubére? Ca unic moştenitor, supravieţuitor, nu-i aşa, cum se mai reglementa titlul de nobleţe în Franţa atee, regicidă, republicană? Mai era valabil titlul de conte? Era adevărat că Saint-Aubére avusese legături cu templierii din Bézu?

Aristide însuşi se întrebase ce voia de fapt Nic, de ce făcea atâta caz şi încă într-un fel atât de jignitor, de moştenirea lui Aron, chiar dacă ştia o mie de dedesubturi, nu i se potrivea să fie clevetitor; Aron continuase să se uite la Nic tot impasibil, nu se exteriorizase, pe faţa lui împietrită nu apăruse nicio emoţie; se mira ori nu, suspecta ceva sau nu, era greu de citit pe chipul său ca de lemn; cert era că înţelese că Nic ştia câte ceva despre templierii din Bézu, mănăstirea Magdala şi legenda că acolo era ascuns Sfântul Graal, altminteri de ce să fi făcut

atâta caz de comitatul Saint-Aubére, ajuns o nimica toată, un castel dezolant, căzut aproape în ruină, izolat de curiozităţile turiştilor de o sută de hectare de pădure. După atâtea întrebări, la urmă de tot, Aron se văzuse silit să spună şi el ceva; realmente, zise el, nu vedea cum ar putea să-l lumineze, într-o chestiune neinteresantă pentru el. Se vedea bine că nu voia să mintă. Omul cunoştea, probabil, efectul cosmic al unei minciuni; ştia că nenorocirile fiinţelor omeneşti se năşteau din afirmaţii lipsite de adevăr care în planul suprasensibil deveneau adevărate. Acolo sus, în ceruri, îngerii luminii nu stăteau să repare minciunile omeneşti, aveau lucruri mai bune de făcut. O dată, într-o împrejurare de tot hazul, acelaşi Aron încercase să-l convingă pe Aristide că populaţia de azi de pe glob era rodul imaginaţiei hapsâne a atlanţilor, strămoşii noştri din preistorie.

Întrebarea lui Chiju, apropo de cine-i barbar şi cine nu-i, stârni spiritele.

— Nu-i chiar simplu de ştiut, se încumetă Iustin Dabija, să aprecieze.

Era şi el prezent la petrecerea aniversară; nu se putea să lipsească dintr-un loc unde se afla şi Augusta. Proaspăt înscăunat în funcţia de director general la agenţia de ştiri Rompres, născută din Agerpress, Iustin funcţiona şi azi acolo unde fusese doar director. Revoluţia îl ajutase să avanseze.

La Agerpress fusese şeful Dorei Rareş, soţia decanului, se şi iubise cu ea scurt timp, pe vremea când încă mai era însurat cu Liana; divorţa acum de Liana, de fapt, de mai bine de un an se străduia eroic să divorţeze, dar ea se opunea, îi făcea viaţa amară, jura pe toate drumurile că nu se va lăsa călcată în picioare şi nu va renunţa până nu-l va vedea distrus total, la pământ, să nu se mai ridice în veci. Avea femeia o perspectivă, un plan de luptă, un motiv să se trezească dimineaţa mulţumită că

avea ceva bun de făcut, animată de un ţel ancorat profund în viitor.

Noel se uita la Ivona, măsura grija şi dragostea ei pentru ziua lui de naştere, voia să-i mulţumească iar şi iar şi nu mai ştia cum, gata exasperat de indecenţa lui Nic de a-i fi adus la petrecere pe soţii Chiju, scandalos de vulgari, n-aveau decât să fie comunişti, maoişti, stalinişti, ceauşişti, antimonarhişti, terorişti, erau liberi să-şi facă viaţa lor cum li se potrivea mai bine, dar pe vatra lor, cum se spune, nu pe a Ivonei, care suferea acum vizibil din pricina prezenţei lor.

— Toţi securiştii şi toţi comuniştii, şopti ea, în urechea lui Noel, ar trebui spânzuraţi.

— Nu te mai gândi la ei!

— Da, dar ei ne provoacă zi şi noapte! Nu ne lasă să-i dăm uitării. Apoi cu alt ton: Spune-mi de Denisa, de unde a apărut?

— Pe scurt, sau scurt de tot, povestea-i foarte lungă, ai ei au rămas în Germania Federală, securitatea a aflat şi-au arestat-o de la liceu, au dus-o la o şcoală de corecţie de unde a recuperat-o un fel de comando angajat şi plătit de un pacient al tatălui ei. Mai multe amănunte n-a avut timp să-mi spună. Când le voi şti ţi le voi împărtăşi. Corect?

— Şi nu putea să scrie două rânduri, să nu mai orbecăim aşa, să nu treci prin ce-ai trecut?

— Ce sens ar avea să mai dezgropăm morţii? A trecut, gata, oricum nu se mai poate repara nimic.

— Ai grijă, te rog, nu trebuie să te mai vezi cu ea, evită primejdia, nu te arunca drept în mijlocul ei.

În grupul bărbaţilor disputa în jurul realităţii desemnată de cuvântul barbarie risca să se preschimbe într-o înveninată poftă de păruială politică. Binele, frumosul şi dreptatea, drepturile omului, emanciparea femeii, drepturile copiilor făceau corp comun cu civilizaţia alături de igiena trupului şi a minţii, depoluarea planetei

prin eliminarea violenţei celor puternici asupra celor slabi, chestiune ce se putea extinde de la protecţia mamei şi a copilului până la popoarele mici, nedezvoltate economic, inapte de apărare în faţa unui agresor dotat cu bombe nucleare. Astea toate le înşiruia Gabriel cu logica lui de belfer universitar, ce-i drept, dar niciodată în vacanţă. Civilizaţia, îi explica el, celui pe care îl socotea troglodit, dacă nu cumva, mai viclean şi cu o mult mai adâncă ştiinţă asupra tehnicilor prin care se puteau smulge oamenilor şi cele mai ascunse gânduri, civilizaţia, repeta Gabriel, însemna ca omului să i se restituie darul cel mai de preţ pe care i l-a făcut Dumnezeu: libertatea. Libertatea de a alege singur calea pe care vrea să meargă, libertate pe care societăţile, formaţiunile sociale, politice au furat-o omului, corupându-l, transformându-l din fiinţă liberă în sclav.

Noel îşi pierdu răbdarea; îi părea rău că Gabriel luase în serios perfidia securistului răspunzând provocării. Spuse Ivonei că o va conduce pe Denisa la hotel, după care se va întoarce şi vor continua dialogul. Voia să-şi amintească, bine dispus, cine spusese că după Dumnezeu cele mai multe lucruri bune pe pământ, Shakespeare le-a făcut; poetul, da, era frumos spus, cel puţin, dacă nu şi adevărat. Petrecerea se deteriorase, petrecăreţii băuseră prea multă şampanie sau combinaseră băuturile, Felicia era revoltată că pe planetă trăiau mai multe femei decât bărbaţi şi după ce că deveniseră minoritari mai dăduseră şi în patima homosexualităţii; se ducea de râpă sfânta tradiţie a familiei, dacă nu vor mai exista destui bărbaţi nici copii nu se vor mai naşte. Partenerul se hlizea şi-o întreba ce atâta grabă la făcutul copiilor, când mâine, poimâine putea veni grosul Apocalipsei profeţită de Apostol, interpretată sau preluată de Nostradamus, oricum nu erau timpuri bune de adus pe lume copilaşi, nici de temeinicit sfinte familii, el, unul nu-şi va zălogi inima pentru vreo femeie, fie ea şi zâna zânelor. Vremurile când

oamenii mai aveau timp de iubire pieriseră cu totul, azi se cerea păpică, maşină şi un cont very large în bancă, să călătoreşti, să vezi vestigiile civilizaţiilor vechi din Egipt, din Perú, din Mexic etc.

Noel tocmai o întreba pe Denisa dacă voia să plece când se trezi cu Radu Chiju lângă el:

— Ce complotaţi voi aici pe englezeşte, nu se sfii să întrebe.

Îi forţase lui Nic mâna ca să vină la petrecere, prevenit că la Gabriel, promonarhistul, se punea la cale o nouă tentativă de aducere a regelui Mihai pe tron, un complot, o conjuraţie ca un balaur cu multe capete sufla foc vrând să doboare tânăra, firava democraţie instaurată de sfântul fesene sau pedesere, numai ei ştiau sub ce nume se deghizau, aceeaşi stahanovişti, stalinişti, ceauşişti, coloraţi în ecologişti, new-age-işti, postmodernişti, budişti, taoişti, astrologi, ghicitori în stele. Dintotdeauna Radu îi supraveghease pe Balş, pe Cretzeanu, misiunea lui era să ştie, informaţia însemna putere, când se punea pe tavă istoria neamului, ceva deosebit de scârbos intrase în mintea, în sufletul lui şi azi, chiar dacă voia să se lepede de murdăria şi oroarea acumulată, nu mai putea, nu-l lăsa sistemul forţelor secrete de pretutindeni. Băuse pahar după pahar în nădejdea oarbă că se va îmbăta şi beat fiind va uita de misiune, se va distra, se va bucura, va fi prietenul tuturor, nu duşmanul; după trei ceasuri era tot lucid, cârcotaş, curios, plin de regrete, ranchiunos pe cei ce aveau puterea credinţei în Dumnezeu, oricât de necăjiţi, tot se simţeau mai puţin abandonaţi decât el.

— Nu complotăm, spuse Noel.

— Te-ai făcut bărbat, Noel, şi încă unul foarte arătos. De aia roiesc fetele pe lângă tine! Prezintă-mă şi pe mine tineretului.

Un fel de a spune, le cunoştea el pe fete mai temeinic decât Noel. Fata decanului de la Filologie, mare scofală, o

catalogase Radu mai de mult, numai ifose, doar atât, gândea el dispreţuind intelectualii dornici să fie moţul tortului, dar la o adică se dovedeau nişte veritabili mitocani, corupţi, lacomi, mai răi decât nişte amărâţi fără carte, dar cu bun simţ. Apoi Diana Tedesco, fata hulpavei văduve, în căutarea unui soţ pentru ea şi altul pentru copilă. Şi pe urmă, Doamne Iisuse Hristoase, fata lui David, doctorul chirurg, ce tevatură, ce grozăvie căzuse pe capul Organelor de partid când cu fuga lui David; avusese omul curajul disperatului, îşi lăsase mama şi fiica în ghearele Securităţii, mama ca mama, dar fiica de numai şaptesprezece ani! Trebuia să fii construit dintr-un aliaj dur, ca fonta, ca oţelul, măi să fie, uite c-o făcuse, tipul reuşise, ăştia, chirurgii, gândea Radu în tăcerea disperată a minţii, aveau nervi tari, despicau omul de sus până jos, nu stăteau la tocmeală, grea profesie, singura care din când în când mai salva câte un om de la moarte. Fătuca lui David nu prea mai era a lui David, trecuse în patrimoniu lui Schielmann, un individ colosal, numai cât îi rostea numele şi se cutremura; cum rânduia destinul lucrurile astea? Un român să întâlnească pe unul dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai planetei! De ce David şi nu el, Radu, de ce? Cei ca Schielmann făceau istoria. Conţinutul civilizaţiei şi al binelui suprem de ei depindea; dacă ei spuneau să fie lumină, credea Radu, îndată se făcea lumină. Se întrebă cu oarecare câinoşenie: Oare de ce venise la Bucureşti fătuca lui David? Doar nu după Noel. Nu mai era cu putinţă să-l vrea pe Noel, acum când devenise soţia lui Franz şi parte din patrimoniu familiei Schielmann.

— Denisa, spuse Noel, domnul acesta plin de răspunderi este Radu Chiju. Vrea, precum ai auzit să-l prezint tineretului.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule!

— Serios!? Chiar te bucuri!?

Neştiind cum să ia spusele lui Radu, Denisa se zăpăci

şi dorind să spună totuşi ceva, măcar din politeţe, se trezi vorbind despre mineriadă:

— În Germania se ştie totul despre mineriadă, s-au difuzat la ore de vârf nişte reportaje cumplite, apoi despre orfelinate, azile de bătrâni, ceva de coşmar, imaginile te pătrund ca o igrasie, oribil, te doare inima că eşti încă român şi parcă cineva o vorbeşte de rău pe mama ta punând lângă numele ei cele mai dezgustătoare invective! Ceva de genul ăsta m-a încercat şi pe mine, recunosc, deşi România e chiar cea pe care ne-o arată străinii, dar noi întoarcem scârbiţi faţa şi credem că e doar reaua lor voinţă. Greşit. Încă privim cu ochi sentimentaloizi oglinda care ni se pune în faţă: vai, nu se poate, nu putem fi noi chiar atât de hidoşi, oglinda asta-i subiectivă.

— Exagerarea face parte din mijloacele de denigrare a unui popor, nu degeaba, doamnă Schielmann, mass-media e considerată a patra putere în stat şi în lume.

Denisa împietri; de unde ştia Radu Chiju că era doamna S? Şi dacă el ştia, însemna că putea afla şi Noel. O stare de leşin îi cuprindea lent şi inima şi mintea.

*

Trecuse bine de miezul nopţii când, în cele din urmă, cu un taxi, Noel o conduse pe Denisa la hotel rugându-se, deodată superstiţios, ca ea să vrea să mai stea împreună. Petrecerea aniversară, acum că se sfârşise, fusese aproape un eşec, sau poate el o vedea cu alţi ochi din perspectiva că ar fi avut o seară lungă la dispoziţie, singuri, ar fi fost cu totul altceva; îndrăgostiţii preferă să fie singuri. Noel crezuse şi încă mai credea că, de fapt, sentimentele, în ce-l privea, erau sub control. Nu se lăsa, cu alte cuvinte, îmbrobodit de amintiri, nu mai trebuia să-şi închipuie lucruri imposibile, acum era altul, căpătase experienţă; şi cu toate astea, dorea absurd să se oprească timpul, sau să-l dea înapoi şi să nu mai fie nevoie de alte vorbe, să nu mai simtă că nu poate pleca de lângă ea, să nu se mai

gândească la nimic, s-o strângă în braţe şi să se creadă un zeu.

După ce coborâră din maşină, porniră cu paşi lenţi spre intrarea în hotel. Locul era aproape pustiu. Turiştii se potoliseră, dormeau deja, doar câţiva mai întârziau la bar.

— Ţi-e somn, o întrebă Noel în şoaptă, de parc-ar fi dorit să afle cine ştie ce sacru secret. Îi luă mâna şi i-o strânse. Se opri nesigur de moment, prea emoţionat sau poate pentru prima dată realmente obosit. Istovită, exanguă arăta şi Denisa şi se uita la el cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Cu toate astea avea un sentiment cumplit de sfâşiere numai cât îşi imagina că Noel va pleca şi ea va trebui să suporte singurătatea camerei. La rândul său Noel avea încă impresia că putea decide ceva corect şi bun pentru amândoi.

Câte ore trecuseră de când se reîntâlniseră? Multe, puţine, nu le numărase, dar, uimit oarecum de nefirescul întrebării şi-a gestului îşi dădu seama că, după sărutul cu gura plină de tort, abia acum îşi aminti cum se sărutau, cândva, nu prea demult, înghesuiţi unul în altul până-şi pierdeau răsuflarea.

— Nu mi-e somn, dacă vrei putem merge la bar, sau la mine în cameră şi să mai vorbim.

— E o idee bună, în definitiv, nu-i chiar foarte târziu.

— A fost o surpriză extraordinară petrecerea, am impresia că nu te-ai aşteptat la aşa ceva, la noi nici nu-i ca-n State, unde una, două, prietenii sau colegii îţi pregătesc de ziua ta fireşte, o sărbătorică.

Intrară în holul larg, slab animat la acea oră târzie sau prea matinală, depindea din ce punct de vedere se făcea evaluarea. Denisa se îndreptă, probabil în virtutea inerţiei, spre lift, deşi nu stabiliseră locul unde să mai stea de vorbă, el nu zise nimic, intrară în lift, ea apăsase pe butonul de la etajul cinci, acolo era camera ei şi Noel îşi simţi pulsul accelerându-i-se cu o viteză greu de calculat.

Denisa tăcea iar el se temea că putea să-i audă bătăile inimii puţin cam prea tari, prea rapide. Îi treceau prin minte lucruri ciudate şi mergea înainte ca un automat, prea puţin conştient de faptul că la suprafaţa raţiunii altcineva luase conducerea. Dar chiar şi aşa, nu mai conta cine făcea primul pas şi ce fel de sentimente îl împingeau la acţiune. Un suflet atins de iubire îşi avea logica lui orgolioasă, unică, numai de el ştiută, care nu semăna cu nicio alta, se conducea după alte legi şi năzuia la demnitatea împlinirii subjugând subtil raţiunea, interesele raţiunii, făcând-o să-i cânte în strună.

În cameră era cald, plăcut, nu cine ştie ce lux, un pat lat, matrimonial, în faţa caloriferului o masă scundă cu două fotolii, frigiderul micuţ, plin cu sucuri şi apă minerală, şi fireşte şi băuturi mai de soi, gin, vodcă, whisky, televizorul, bancheta pentru bagaje, în vestibul un dulap de haine în perete, una peste alta, destul de modest comparativ cu hotelurile din lume de aceeaşi categorie. Denisa deschise o sticlă cu suc de ananas, turnă în două pahare, unul i-l dădu lui, după care se aşeză pe marginea patului, în vreme ce el ocupă unul din fotolii. Străvechea istorie mereu nouă pentru fiecare, dragostea, cuvintele care nu spun mai nimic, potrivite doar pentru cântece melancolice, ceva ce se repetă, dar nu de ajuns. Erau, fără să suspecteze momentul, singuri, un băiat şi o fată, într-o cameră cu un pat matrimonial, imposibil să nu le fi zvâcnit prin minte posibilitatea să-l împartă, la urma urmei, nu li se întâmpla prima oară şi dacă lucrurile trebuiau să scape de sub control, în definitiv, de ce nu?

— Felicia e iubita ta?

— De ce întrebi?

— De ce răspunzi la întrebare cu altă întrebare?

— De unde ţi-a venit ideea că-i iubita mea?

— Ea mi-a spus când ai lipsit puţin. De ce te nelinişteşti? Nu-i firesc oare să ai o iubită?

— Probabil tu chiar ai un iubit, nu-i aşa?

— Nu, un iubit n-am, am în schimb un soţ.

— Un ce??!

— În persoana ta am un soţ, un companion, un prieten. E mai bine aşa, nu? vru să schimbe subiectul, trecu de la una la alta: spune-mi, de ce-ai ales istoria? E ceva din cale-afară de anost, presupun, după ce ai excelat în matematici?

— Dar tu de ce-ai ales jurnalistica după ce ani de zile te-ai chinuit cu meditaţiile ca să ţii pasul cu matematica?

— Mie nu mi-a plăcut matematica, mă străduiam fiindcă o ascultam pe mama. Numai matematica sau informatica ne putea salva de repartiţia la Cucuieţii din deal. Jurnalistica e interesantă, nu te plictiseşti, n-ai timp. Goana după ştiri seamănă cumva cu goana după aur din Vestul cândva sălbatic. Şi afară de asta, sub pretextul studiilor stau la Londra, e mai plăcut decât la München sau la Bonn, sau la Düseldorf. Nu ştiu destul de bine literatura germană şi nici nu mă trage inima s-o aprofundez. Tăcu un moment şi bău puţin suc din pahar: Acum e rândul tău, zi-mi, ce-i cu istoria.

— Cred c-am vrut să înţeleg de unde şi de ce venim pe pământ. Mi-am închipuit că voi afla secretele libertăţii, fără să am habar ce înseamnă. Credeam că Istoria mă va pune într-un prim contact cu documentele care să ateste originea zeiască a omului. Dovezi ştiinţifice vreau să spun, fiindcă e în mine un dram de îndoială, nu am destulă tărie în credinţa mea să pot spune cu riscul vieţii, că Dumnezeu l-a făcut pe Adam după chipul şi asemănarea Sa şi caut documente. Sunt un Toma Necredinciosul, vreau să văd.

— Ah, da, îmi amintesc, mereu te-a chinuit raportul ştiinţă-religie, te-a obsedat ideea libertăţii. Presupun că azi o trăieşti, o experimentezi, ce-ţi mai trebuie istorie?

— Adevărul e că sunt derutat. Un lucru ştiu că-i bun din toate, am deprins plăcerea lecturii, înainte n-aveam

răbdare să citesc un roman de la cap la coadă, în anii ăştia am reuşit să recuperez imens.

— Literatură pur şi simplu?

— Romane, eseuri, studii de istorie, filosofie, teologie, am recăpătat un limbaj omenesc. Prea intrasem cu totul în formule matematice.

— E un câştig dacă tu simţi aşa, dar ştiinţele umaniste nu-ţi vor asigura o carieră de pe urma căreia să câştigi bani pentru tine şi eventuala ta viitoare familie. Nu mai merge, viitorul exclude istoria, nu se mai câştigă nimic cu istoria.

— Voi fi un savant muritor de foame. Ce-i rău în asta?

— Glumeşti, nu?

— Ştii ce mă întristează?

— Ce?

— Lipsa de orizont a generaţiei noastre. Străbunii au acţionat, au construit o lume, bună, rea, există, iar nouă nu ne rămâne decât s-o comentăm şi cel mult să fim destul de cârcotaşi să declarăm că nu ne place, dar n-avem nici voinţa, nici mintea să construim ceva mai bun.

— Mai bun de atât nu se poate, lasă-le, trăieşte ziua de azi, nu se ştie ce va fi mâine. Mă tot uit la tine şi abia acum realizez cât de mult te-ai schimbat, fizic, vreau să zic. Te bărbiereşti, îţi stă bine cu părul mai lung, se vede mai bine că-i ondulat. Ştii cine era topită după tine în liceu?

— Afară de tine a mai existat careva?

— Da, Marina Cuibuş. Mă întreba dacă ştii să săruţi, voia să te iniţieze în caz că aveai nevoie. Am fost o singură dată la ea la un ceai, imaginează-ţi o cameră semi întunecată, fum de ţigară, băieţi şi fete de-a valma pe covor urmărind un film porno de pe o casetă, bineînţeles adusă de tatăl cuiva, nu mai ştiu cine şi gemete pe ecran, unde o mulatră făcea sex cu un blond, oribil, şi gemete pe covor unde cei mai neruşinaţi imitau ce vedeau pe ecran.

Mi s-a făcut greaţă şi-am fugit ca din puşcă. Marina m-a declarat înapoiată mintal, implorându-mă să nu care cumva să spun cuiva, că dacă aflau ai ei o linşau, nu alta. Vezi, am ţinut secretul, nici măcar ţie nu ţi-am spus.

Noel lăsă paharul cu suc pe măsuţă, se ridică de pe fotoliu cu gând să plece, mai rămăsese prea puţin din noapte, trebuia să doarmă sau cel puţin asta spera să facă, altminteri nu va mai fi în stare să înveţe ceva pentru examen.

— Aş sta cu tine la palavre până când n-am mai putea vorbi, dar viaţa nu ne lasă.

— Vrei să pleci?

— Trebuie.

— Lasă-l pe trebuie, vreau să ştiu dacă vrei să pleci?

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Dacă vrei să pleci, pleacă, dacă vrei să rămâi cu mine, rămâi.

Mai clar, mai precis nici că se putea exprima; îl puse în încurcătură, o urmări cu privirea căutând să surprindă un semn, un mesaj, să-l interpreteze corect, să nu greşească, era sătul de suferinţă, îşi dorea ceva stabil, bătut în cuie, nesiguranţa îl îmbolnăvea. Nu fusese nici mai înainte amator să trăiască doar clipa, nu era nici acum. Dacă n-ar fi fost îndrăgostit de ea, dacă n-ar fi iubit-o, dacă nu s-ar fi temut acum de o puternică recidivă, ar fi petrecut bucuros o noapte de amor cu ea. O făcuse cu alte fete, sportiv, fără trecut, fără viitor, fusese minunat pe moment, mai pe urmă uitase ca şi când mâncase ocazional într-un birt în care nu mai avea chef să intre a doua oară. Comod, confortabil, fără implicarea sufletului; aflase, după plecarea ei, cum era să faci dragoste cu o persoană, cineva, oricine, fără iubire, şi cum totul devenea altceva, o magie, un miracol, să te dăruieşti din dragoste unei femei de care erai îndrăgostit, pe care o adorai, care te făcea să crezi, să trăieşti bucuria de a dărui bucurie. Asta era

singura justificare în faţa lui Dumnezeu, c-ai trăit viaţa pe care ţi-a hărăzit-o în lumile de jos, restul mediocrităţi, meschinării. Mizeriile existenţei nu trebuiau căutate, veneau singure spre el şi lupta era cum să scape de ele.

— Suntem prea tulburaţi de revedere, nu cred c-am proceda foarte corect faţă de noi dacă ne-am lăsa luaţi de val.

— Dac-am dormi unul lângă altul ar fi ceva incorect? Dac-am adormi unul în braţele celuilalt crezi c-ar fi ceva atât de rău încât să ne asigure un chin veşnic în iad? Iubitul meu drag, unicul, tot vreau să-ţi spun ceva şi nu reuşesc. E în mine o durere şi-o teamă inimaginabilă.

Noel era deja lângă uşă, gata să iasă.

— Atunci trebuie să-ţi învingi teama şi să-mi spui totul, totul şi încă şi ceva pe deasupra totului ca să te pot vindeca de teama ta. Acum îţi doresc noapte bună!

Ea făcu doi paşi spre el, zâmbind pierdută, voia să mai spună ceva, dar părea că nu-şi aminteşte ce.

— Vorbim la telefon, mi-ai promis că mă ajuţi să adun mărturii pentru reportaj; se agăţa de cuvinte, se străduia vizibil să nu-l implore să rămână, să n-o lase singură, nu acum, îşi răsucea, îşi tortura o ureche, gestul părea scăpat de sub control, un tic, o exteriorizare a cine ştie ce sentimente imposibile, iar el înţelegea, intuia că nici ea nu voia să dea drumul plânsului, n-ar fi fost cuviincios, nici corect faţă de el, dar ce mai era drept şi corect într-o lume strâmbă şi pervertită.

— Da, îmi poţi telefona diseară, voi fi acasă.

— Eşti laş! îi scăpă fără voie, repetă voit, cu disperarea celei care credea că nu mai avea nimic de pierdut: eşti laş, cântăreşti avantajele şi dezavantajele, ce pierzi dacă şi ce câştigi dacă!

O luase razna, nu asta voise să spună, simţea că moare de ruşine, el devenise dintr-odată un necunoscut, un străin, nu mai era acelaşi Noel, n-o mai iubea, o uitase, da,

iar acum, Doamne, ce i se întâmpla acum.

— Laş? Nu, mai degrabă sunt ca unul care s-a fript zdravăn şi-acum suflă şi-n iaurt. Nu mă judeca greşit. Ştiu, am înţeles că n-ai nicio vină, ne-a despărţit soarta şi n-avem cum forţa norocul să ne adune din nou la un loc. Lucid, cu multă suferinţă, cu mare curaj, cu o voinţă extremă am renunţat la tine, dar de uitat cu adevărat, îmi va fi încă şi mai greu. Imaginează-te în locul meu, cum şi eu o fac, recunosc, în faţa ta voi fi multă vreme vulnerabil, ispita de a mai fi măcar o dată în pat cu tine n-o să mă părăsească niciodată.

— Termină, du-te şi gata, nu mai spune nimic, îl întrerupse; nu mai rezista; fără veste se repezi în braţele lui, îşi lăsă capul pe umărul lui şi dădu drumul plânsului, îndelung reprimat biruită de slăbiciune, de dorul lui, de o milă enormă şi ineptă de ea însăşi.

Plânsul ei frânse ceva în Noel, dârzenia cu care credea că lupta să îndepărteze posibila primejdie se făcu ţandări. Nu mai plecă, nu găsi în el tăria s-o lase singură înotând în lacrimi, indiferent de starea lui de spirit, indiferent cât de confuz era, gândi ca un adevărat bărbat că nimic rău nu i se putea întâmpla dacă mângâia o femeie aflată, după toate aparenţele, într-un impas mai greu decât al său. Fusese de ajuns o clipă de slăbiciune, omenească, sublimă, pentru ca întreg eşafodajul prudenţei să se ducă pe apa sâmbetei. De la un mai plânge, îmi frângi inima, şoaptele deveniră tot mai rare, înlocuite de sărutări, închipuite poate de el doar consolatoare, dar erau cu mult mai mult. Frenezia lua cu succes locul cuminţeniei, se sărutau cu disperarea înfometaţilor şi de aici până la culcatul în pat chiar nu mai rămăsese mare lucru de făcut. O strângea în braţe, trupul fetei, zeiţei, era ca o flacără, se lipea de al lui, îl încălzea, îl aprindea, nu mai rămăsese pic de spaţiu, loc de întoarcere, nici atât, se întâmpla aşa cum voia soarta, nu el, măcar atâta scuză să-şi găsească: n-am

vrut, destinul mi-a jucat o festă. Buzele lor se căutau, se uneau cu pasiune, fără măsură, iubirea era ceva ce nu primea nimeni niciodată de ajuns, nu se putea măsura şi tocmai lăcomia, lipsa de măsură, făceau din iubire ceva nebunesc, interzis, o aventură devastatoare.

Sfârşitul dimineţii îi găsi împreună împărţind aceeaşi pernă; dormeau înghesuiţi unul în altul că era greu de ştiut, dacă-i priveai, a cui era mâna de sub capul lui său, în fine, felurite alte amănunte foarte intime. În geamuri se ivise demult o lumină fumurie, dar ei nu se treziseră; abia la prânz el se deşteptă cel dintâi, cam năuc, fără să lege instantaneu prezentul zilei de trecutul nopţii; Denisa încă dormea şi el avu timp s-o contemple, să-i cerceteze trăsăturile feţei adormite, să se întrebe, cu o nouă vigoare, către ce îl va purta ziua de azi devenită, fără niciun efort din partea lui, un tărâm de basm. Preocupările înalte, neliniştea spiritului căutător de revelaţii, cavaleria spirituală, secretele lumii de aici şi de dincolo, făcătorii de istorii şi de civilizaţii, toate dispăreau, se dovedeau mai puţin importante decât somnul Denisei, fata, femeia, perechea lui, trecut şi viitor se mistuiau în magma unui altfel de timp, nemăsurabil, nedatabil. Ce era asta? Iubire era, singura în măsură să păstreze proporţiile, secretul nemuririi. Fericirea din care Noel nu voia acum să se mai retragă, însuma, concentra ca focarul unei oglinzi, mântuirea; nu la asta se gândea, fireşte, de fapt nu prea se mai gândea la ceva, lăsa doar bucuria să lucreze în el, să-i lumineze inima înnegurată multă vreme. Trăia o faptă de iubire care însemna frumuseţe eternă; legiuni de magnolii în floare, peisaje mirifice, încântare pentru sufletul plin ochi de bucurie, fericirea din care îşi făcea un baraj contra iernii, a frigului, a singurătăţii.

Secvenţele zilei de ieri i se succedau cu rapiditate în minte, le vedea însă cu alţi ochi şi le accepta cu o raţiune mult mai puţin severă, mai dusă cu sorcova, elastică, gata

să-i aplaude isprava, entuziasmul de proaspăt mire care şoptea în franceză la urechea iubitei: mon amour, je t'aime, je t'ai aimeé des tous temps, car tu es le Toi de ma vie, mon désire, mon éternel amour.

Cam la aceeaşi oră, când Noel îi declara Denise ba în franceză, ba în engleză, că o iubea, că era iubirea lui eternă, Ivona, îl implora pe Gabriel să nu-l lase pe Noel să se încurce din nou cu fata asta, fiindcă, nu avea de gând să-l vadă din nou disperat, inima ei, de mamă, nu mai rezista; să se ducă după el, la hotel şi să-i spună tot ce aflaseră aseară de la Radu Chiju, anume că Denisa era deja măritată cu fiul unui mare cavaler teuton.

— Mă rog, o fi n-o fi cavaler teuton, nu asta-i problema, spuse aproape înnebunită de grijă, considerând masoneria ceva drăcesc, o corporaţie lumească prin care i se aduceau mari ofense lui Dumnezeu.

— Potoleşte-te, o rugă Gabriel, inutil. Probabil Denisa i-a spus lui Noel, poate că au decis să stea doar de vorbă, de ce te gândeşti numaidecât la prostii. Şi-afară de asta eu unul nu cred în ruptul capului prostiile lui Radu Chiju despre ce şi cum era cu neamţul.

Vru negreşit s-o liniştească pe Ivona continuând să spună una şi alta cum că dacă era adevărată istoria cu neamţul, ea, Denisa trebuia, nu-i aşa, să nu sară peste cal. Şi totuşi dacă era măritată şi-l iubea pe Noel, nimeni şi nimic n-o va opri să rămână cu el, dacă le era scris de la Dumnezeu, nicio forţă din lume nu-i va despărţi. Calm, ponderat, căuta să se bizuie pe o logică a vieţii, căci nimeni nu era mai presus de Dumnezeu. N-avea rost să se amestece, era treaba lor, lucrurile se petreceau între ei, evident, normal şi sănătos era ca numai ei, Noel şi Denisa, să decidă, în fond erau mari de-acum, puteau alege singuri, să nu le reproşeze mai târziu lor că le-au distrus viaţa. Nesigură Ivona îşi clătina capul când la dreapta când la stânga, trebuia să plece la liceu, avea o mulţime de ore,

nu prea apucase să doarmă, îi vâjâiau urechile, probabil emoţiile îi crescuseră tensiunea, numai mamă să nu fii, gândea şi regreta că n-avusese norocul să fugă în SUA, cu ani în urmă, cum făcuse un fost coleg de facultate, ajuns de multă vreme în Houston, Texas, bogat şi mulţumit. O spaimă neagră atrăgea alta şi mai neagră, se lăsa prea uşor biruită de frica zilei de mâine, cu vrăjmăşie, cu răutate frica înainta lent, cuprindea fiinţa Ivonei pe de-a-ntregul.

Telefonul începu să sune şi Gabriel, fiind mai aproape de aparat, ridică receptorul. Era Noel. Spuse că rămăsese peste noapte cu Denisa, că va mai rămâne câteva zile cu ea, să nu se îngrijoreze de absenţa lui.

— Şi cu sesiunea ce faci?

— Mai am un scurt răgaz, nu voi da greş, fii sigur, spuse Noel cu un ton într-atât de exuberant, că Gabriel chiar nu vru să-i strice cheful. Înţelept, luminos, nu merita să moară azi pentru ce credea c-ar putea fi mâine. Asta însemna nădejde în bunătatea lui Dumnezeu, ceea ce Gabriel avea din plin.

— Bine, copile, şi pe-acasă când mai vii?

— Chiar astăzi vin, dar nu ştiu exact la ce oră, dar am cheile, nicio problemă, oricum vin să-mi iau ceva haine şi una alta.

— Unde-i Denisa?

— Lângă mine, se trezeşte în etape, acum bea o cafea.

— Bine, copile, ai grijă, da?

I se potrivea lui Noel o parafrazare, lăsaţi orice speranţă voi cei care năzuiţi să-l smulgeţi din visul său, nu-i momentul; nu era şi nici n-avea să fie o lungă bucată de timp. După ce-o privise cum doarme, cum se trezeşte, convins că niciodată ochilor lui nu li se îngăduise să vadă ceva mai frumos, amuţit se întreba dacă merita o atât de nemărginită fericire. Îi căzuse totul din cer, un dar divin.

Cine luase frânele destinului? La drept vorbind, lui nu-i păsa?

Trei zile şi trei nopţi, ca-n basme, Noel şi Denisa se abandonară pe de-a-ntregul povestei lor de iubire, izolându-se, ascunzându-se în camera hotelului, neieşind nici măcar pentru masă. Când li se făcea prea foame, ea telefona la room service şi comanda ceva simplu, fripturi, omlete, prăjituri, apă minerală sau şampanie, ciuguleau câte ceva, vorbeau, îşi povesteau unul altuia prin ce trecuseră atâta vreme cât fuseseră departe unul de altul, visând necontenit la clipa când vor fi din nou împreună. Noel recunoştea cu smerenie că nu crezuse că soarta îl va mai pune vreodată în faţa ei, se întărise în ideea că aşa fusese dat, o regulă a sorţii, o încercare prin care trebuia să treacă; era sigur şi acum îi spunea şi ei, suferinţa copilărească, nebună, de parcă i se smulsese singurul temei al vieţii, îl îndemnase atunci, din interior să apuce drumul mănăstirii, să se călugărească, să aibă răgazul, între zidurile unei chilii, să aprofundeze relaţia lui cu Dumnezeu, să afle cine este, să nu-l mai uimească cerul plin de stele şi legea morală din om; da, atunci imediat după dispariţia ei, dacă n-ar fi căzut într-un misticism total, cu siguranţă ajungea la nebuni, atât de nemărginit de mult o iubea şi, ce era încă şi mai rău, se legase de obiceiurile zilnice, amănuntele, lecţiile făcute împreună, felul cum muşca ea creionul, cum îşi trecea degetele prin păr, căldura mâinii ei, parfumul, da, toate se lipiseră de el, intraseră în el, un fenomen teribil, ca-n chimie când nu mai poţi separa două substanţe care s-au combinat, că separarea o distrugea şi pe una şi pe cealaltă. Norocul, dacă putea spune aşa, a fost obsesia lui de a afla secretul lui Dumnezeu; lucrul ajunsese să-l urmărească până şi în somn, se visa în împărăţia cerurilor, de fapt splendoarea locului îl făcea să creadă că acolo sălăşluia raiul din care fusese izgonit Adam, şi de aici i-a venit întrebarea care era

în esenţă voinţa cerului faţă de făptura umană; aşa ajunsese la istorie, mai vrednică decât matematica, în care nu mai vedea nicio noutate, sau i se părea acum duşmană, fiindcă n-o mai avea pe ea părtaşă la miracolul decodificării formulelor în care atât de simplu se ascundea întreaga noastră existenţă. Din etapa aceea îi rămase preocuparea pentru destin şi predestinare, dorea să discute cu Gabriel, dar tatăl său se fixase pe ideea libertăţii pe care Dumnezeu trebuise s-o acorde fiinţei umane şi nu făcea niciun pas mai departe de asta. Singurul deschis la idee era Nic Cretzeanu, care îi era un fel de bunic patern, dacă se putea spune aşa ceva, din moment ce era fratele geamăn al adevăratului bunic. După ce ani de zile le ascunsese adevărul despre el, Nic se descoperise, în cele din urmă, şi se dovedise teribil de competent în istoria ocultă a lumii, sugerându-i o cale de abordare a originii omului mai aproape de adevăr; omul era un zeu căzut, degradat, deteriorat de înnămolirea în exigenţele cărnii, care abia îşi mai amintea de cerul din care se prăbuşise.

Cu buzele lipite de pielea gâtului lui, Denisa îl asculta ca-n transă, bucuria prea mare îi cam luase o parte din minţi, se credea, pe bune, mireasa lui Noel, îl săruta încet, mărunt pe gât, urca spre ureche, îi şoptea iubitul meu, comoara mea, eşti făcut tot din splendoarea stelelor, acum ştiu de ce nu pot trăi fără tine, acum ştiu de ce visam noapte de noapte că sunt în braţele tale, e ceva bun, ceva cald, ceva care apără inima de frig, nici nu ştii cât de rău e să-ţi fie mereu frig, să te simţi îngheţat, să nu mai vrei să vezi lumina zilei; atât de puţin îmi trebuie ca să fiu fericită, un strop de apă, un strop de mâncare, un pat şi pe tine, nu-i asta miracol, nu-i asta singura noastră nădejde de mântuire, la ce atâta imensă trudă pentru a obţine atât de puţin, frigul singurătăţii, ţi-aminteşti ce zicea Augusta, că atunci când murim, nu luăm cu noi decât comorile din

suflet şi dacă n-ai nicio avere în suflet, sărac şi gol şi înfrigurat, scăldat în lacrimi de regret nemărginit, pleci dincolo unde singurătatea te va însoţi în toate eternităţile posibile.

Copleşit de intensitatea senzaţiilor, Noel trecea de la bucuria unei forme de comunicare, la alta, îi răspundea la sărutări cu alte sărutări, şi se făcea seară, apoi noapte şi apoi o nouă dimineaţă. În cea de a patra, îi trezi soneria telefonului, Denisa ridică receptorul, dar încă nu realiza cine o chema, nu reuşea să lege realitatea ei de cea a persoanei care repeta, în engleză, Denisa, my darling, how are you, are you ok? apoi înţelese şi se uită la Noel ca o vietate urmărită de vânători, albită de spaimă că omul care vorbea în urechea ei, se va materializa în faţa ochilor îngroziţi de privelişte. Vidată, mintea nu găsea cuvintele, nu reacţiona cum se cuvenea, nu transmitea nici surpriză, nici spontaneitate limbii, nu formula decât bâlbâiala din care celălalt nu prea avea ce alege. Noel dorea să-i vină în ajutor, făcea tot felul de semne, habar n-avea, nici în visul cel mai rău posibil n-ar fi suspectat, n-ar fi îndrăznit să bănuiască identitatea celui care-i spunea Denisei că-i era dor de ea, că dacă starea sănătăţii bunicii o va reţine mai mult de două săptămâni la Bucureşti, va face tot posibilul să vină şi el la Bucureşti, pentru că suporta greu absenţa ei, oricum se pregătise să-şi ia o scurtă vacanţă şi era bucuros să meargă cu ea undeva pe o insulă în Hawaii etc.

La finele convorbirii ea lăsă receptorul în furcă şi fugi în baie chinuită de senzaţia de vomă; stomacul îi zvâcnea atât de tare, încât credea că va muri de durere; mai apoi reveni în cameră, se aşeză pe unul din cele două fotolii şi începu să plângă; bilişoarele de apă incoloră izvorau din ochi, alunecau pe obraji în jos, apoi mai departe, pe dantela pijamalei descheiată la gât; pentru Noel era o imagine de sfârşit de lume, n-o putea îndura.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat, altminteri înnebunesc?

Ea se ascunse în muţenie; căuta în tăcere soluţia bună pentru acel prezent nebun. Singure lacrimile vorbeau, se adunau în bărbie, Noel o privea, mereu convins că era superbă chiar şi când plângea, îi provoca o foame nepotolită de a o privi, nu reuşea să-şi sature sufletul, mereu tot mai flămând de chipul cu trăsături delicate, de fiecare dată altfel puse în lumină. Denisa tăcea, adevărul nu i-l putea spune. Simţea, presimţea, intuia, că ar fi ridicat un zid între ea şi Noel, pe care poate că nimic nu l-ar mai fi putut dărâma, nici măcar soluţia salvatoare. Avea nevoie de timp, de un răgaz, să se dezmeticească, să iasă din ficţiunea în care se rătăcise cu totul, şi abia după aceea să-l facă părtaş la urâta ei istorie în care o aruncaseră alţii, nu fusese alegerea ei, nu avea nicio vină că nu împărtăşea sentimentele neamţului, fusese sinceră, îi spusese că nu-l iubea, dar că se va strădui; se străduise, da, se străduise degeaba. Fiinţa ei lăuntrică nu stătuse să negocieze, alesese neştiută, nevăzută, după criterii numai de ea înţelese, cu trufie, cu gingăşie, în forţă, în totală slăbiciune, îşi apăra preferinţa cu dinţii şi cu unghiile, îl voia pe Noel. El îngenunche lângă ea, îi luă mâinile cu grijă, temător parcă să nu le provoace vreun rău, i le sărută pe rând cu nădejdea că va alunga tăcerea.

— Lasă-mă, te rog, lasă-mă o clipă să-mi vin în fire!

— Cred că ţi-am mai spus, cred că ştii, cred că nu te îndoieşti de faptul că viaţa mea îţi aparţine.

Frumoase cuvinte! Se cuvenea să le asculţi o vreme ecoul înainte de a ridica vreo obiecţie; da, ar fi fost aşa dacă viaţa lui ar fi fost opera lui, dar nu era, nu-şi dăruise singur viaţa, i se dăruise şi încă pentru a o dedica găsirii unui sens mai înalt decât Denisa David. Ruga fierbinte mai ajuta din când în când şi-atunci Dumnezeu făcea din persoana smerită o unealtă a binelui Său nemărginit, supremă dovadă de iubire.

Într-un târziu Denisa deschise gura, vorbi:

— Tata era la telefon, voia să ştie ce-i cu bunica, m-a apucat plânsul de supărare c-am uitat atâtea zile de ea, trebuie neapărat să mă duc la spital, de altfel şi tu trebuie să te duci la cursuri, a început, pare-mi-se, sesiunea de iarnă, tata zicea că vrea să vină aici, sper să nu vină, va vrea să mă ia acasă, dar, dragul meu, numai noi doi vom hotărî ce facem, ori mergem împreună la Londra, ori rămân eu aici cu tine. N-am dreptul să te împovărez cu necazurile mele. My darling, be sure, that my life too belongs to you. Doar nu-ţi imaginezi c-aş mai putea considera că trăiesc dacă n-am fi împreună. Mă gândesc că-i prea mare tevatura să te muţi cu mine la hotel, nu vreau să mă mai găsească nimeni cu telefonul, vorbeşte cu Ivona şi cu Gabriel, putem locui la tine, dar dacă nu se poate, închiriem un apartament.

— Chiriile sunt astronomice! Mi-ar plăcea să avem căsuţa noastră, dar cred că mai bine locuim la mine. O ştii pe mama, mereu te-a considerat fata pe care şi-a dorit-o, te iubeşte şi va fi foarte fericită să ne căsătorim.

— Nu căsătoria e importantă acum, avem timp s-o facem, deocamdată trebuie să-ţi urmezi studiile, repet, dacă tata nu acceptă să vii cu mine, rămân eu aici, pot urma jurnalistica şi aici, trebuie numai să vedem ce formalităţi sunt necesare.

Vorbea şi se uita la el cu privirea cuiva care nu zăbovea pe marginea unui acoperiş înalt, îşi dădea drumul în jos, fără să-i pese dacă se va alege praful de oasele ei; miza pe absenţa durerii, asemeni cuiva obişnuit cu morfina, care nu se mai gândea decât la cum să scape de criza momentului. Noel intuia destul de corect abisala ei disperare, o punea însă în seama unei cu totul alte cauze decât cea adevărată.

— I can’t endure to see you crying, please, don’t think all about, ignore all this, and we pass over, we îl have fiind one way, to be happy together.

— Yes, to be together, I want nothing more. Îşi ştergea lacrimile cu podul palmelor, un gest lipsit de eleganţă, ceea ce dovedea încă o dată că uitase complet de ea însăşi, tocmai ea, care nu prea de mult îl socotea un gest vulgar, o adevărată crimă, obişnuită să-şi controleze comportamentul până în cele mai mici detalii, sub ochii veşnic pedanţi ai mamei ei care ţinea ca Denisa să aibă maniere desăvârşite începând cu felul cum trebuia să salute şi sfârşind cu amănuntele aşezatului pe un scaun cu mişcări aproape coregrafice. Până şi Augusta, expertă în diagnosticarea kitsch-ului în oricine, în absenţa educaţiei, recunoştea că fata lui David era very well educated, a really young lady, ceea ce, din partea ei însemna un certificat de eleganţă deplină, eleganţă rar sau deloc întâlnită pe meleagurile noastre unde nici bărbaţii, nici femeile nu ştiau că politeţea nu costa parale. Impresionat, Noel începu să-i culeagă lacrimile de pe faţă cu sărutări, o acoperi cu trupul lui, să nu-i mai fie frig, murmurând întruna my darling, my goddes, my lover, please, don't cry anymore. You îl see, that all will be fine.

Credea că vor depăşi obstacolele, credea că se vor descurca. Acum aveau nevoie de un program coerent, ea să meargă la spital, să vadă de bunica ei după care o aştepta la el acasă. Ea îl aproba, se ghemuia în el repetând yes, it is a very good ideea, I'll come to you in the evening.

Ceva mai târziu, după plecarea lui Noel, ieşind din amorţeală, Denisa începu să se îmbrace în mare grabă, cu gând să alerge în urma lui, să-l ajungă, să-l roage să vină cu ea, se temea nebuneşte să nu i se întâmple ceva, să nu mai ştie de el, cum de-l lăsase să plece? îşi închipuia numai scene violente, retrăia, pentru a câta oară? momentul când securiştii o flancaseră şi-o forţaseră să meargă cu ei; un nod dureros îi bloca respiraţia, o sufoca; what's the matter with me? I loose my minds. I have to call my father, to come to me here, but no, I must go at Andrew, găsesc eu

să-i spun ceva, să nu fiu singură, ce mi se întâmplă, doar nu mai e dictatură, e libertate, mineri nu-s, mai rău decât de ei mă tem de Franz, dacă a pus spioni, dacă ştia că-s cu Noel şi mi-a telefonat ca să ah, cred că sentimentul vinovăţiei îmi dă starea asta de coşmar. Mă duc la bunica şi pe urmă la Noel, totul va fi minunat, da, va fi, trebuie.

Jos în holul larg, înainte să se îndrepte către recepţie, se uită cu atenţie la fiecare persoană, credea că la rândul lor, toţi o priveau ştiind de legătura ei cu Noel, i se părea că o dezaprobau, o învinuiau de stricăciune, o condamnau; birui spaima, merse cu paşi destul de fermi, de echilibraţi şi se opri în faţa funcţionarului de serviciu ca să-i lase cheia şi să-l roage să comunice celor care eventual o vor căuta că va reveni la hotel pe seară; puteau, dacă voiau, să-i lase mesaje, îi va căuta imediat după întoarcere.

Potrivit de înaltă, subţire, o siluetă elegantă, îmbrăcată într-o haină lungă din blană de nurcă neagră, Denisa era o apariţie ca de vis după care doar bărbaţii, ci şi femeile, întorceau capul; în oraşele cu adevărat mari ale lumii, Paris, Londra, New York, Istanbul, nu existau astfel de curiozităţi, la Bucureşti însă, unde oamenii, într-o majoritate covârşitoare, arătau teribil de ponosiţi pe stradă, o tânără elegantă, de o frumuseţe izbitoare trezea încă un fel de frison de admiraţie invidioasă, ceva de genul, ia te uită, dom'le, ce de bani trebuie să aibă ca să arate aşa. Denisa uitase poate cum erau românii, sau mai degrabă nu apucase să se confrunte cu obiceiurile vechi de aici de la porţile Orientului, unde toate erau luate mai în uşor, cu mai puţină severitate, se speria de moarte ori de câte ori constata, ca în acest moment bunăoară, când recepţionerul se uita la ea cu o mutră lungă, că unul sau altul o fixau de parcă voiau să afle ce avea dincolo de oasele frunţii.

Ieşi în grabă din hotel şi nu se dezmetici decât când constată că intrase într-o cofetărie din Piaţa Romană; se

aşează la o masă dornică, din senin, să mănânce ceva dulce; îşi aminti de tortul diplomat cu fructe şi ceru fetei care servea să-i aducă patru bucăţi pe o singură farfurie. Momentele de irealitate se instalau în conştiinţa ei, durau câteva minute bune, le succedau apoi clipe de bucurie extremă, îl regăsise pe Noel, erau din nou împreună, îl purta în suflet, însemna mai mult decât ar fi putut formula în cuvinte. Avea o stare de bine absolut, sentimentul că ajunsese pe vârful celui mai înalt munte din lume, că vedea cerul, stelele în care era scris destinul ei, şi pe Dumnezeu de aproape; era, cu siguranţă, tot ce putea fi mai bun pe pământ, se simţea recunoscătoare pentru norocul de a-l fi regăsit pe Noel. Cu farfuria plină de tort în faţă zâmbea pierdută unei imagini numai de ea ştiută; a fost cândva şi tot ce a fost, se zicea mereu, va mai fi; o fată şi un băiat care se iubeau, erau făcuţi unul pentru altul şi asta nu se mai putea schimba; până diseară se întindea veşnicia atâtor ore, acum îi părea rău că nu îl însoţise, nu se gândise că bunică-sa n-avea nevoie de prezenţa ei, nu mai recunoştea pe nimeni, trăgea spre moarte, intrase deja în moarte, trage să moară îi spuseseră pe rând cele trei infirmiere angajate pentru fiecare tură, fiecare păzind corpul împuţinat al bătrânei David care încă mai respira, care fusese cândva o femeie tânără cum era acum Denisa, iubise şi trăise în două lumi, şi spusese mereu că singurul mare noroc al vieţii era să-ţi întâlneşti perechea; nimeni nu putea fi fericit de unul singur, trebuia să ai pe cineva alături, pe cineva drag pentru care să te rogi, să plângi, să simţi nemărginită milă. Să trăieşti şi să fii fericit pentru simplul fapt că eşti viu. Idei depăşite, o morală abandonată azi, în prezentul nostru buimac, repeta, cu ochii aţintiţi în farfuria plină, prea plină de tort din care lua câte o bucăţică, părăsită fără veste de dorinţa de mai înainte, nu de tort îi era foame, acum sufletul îi era flămând, de bunătăţi pentru suflet avea nevoie. Se ridică lăsând

muntele de prăjituri în farfurie, ştia unde se va duce, mai înainte să meargă la bunica va merge la Noel acasă să-i spună ceva important care-i scăpase de dimineaţă; yes, I have to tell him, must tell him that voi divorţa de Franz chiar dacă tata se va strădui să mă convingă să rămân cu fiul lui Bruno von Schielmann, le voi spune răspicat: vreau, dar nu pot, voinţa mea mai are şi limite, am încercat, am crezut că pot, dar totul s-a întors împotriva mea ca un bici de foc, nimic nu-l poate înlocui pe Noel, nici averile lui Cresus, mi-e prea frig fără el, am avut timp, aproape doi ani, să mă conving, că dacă el nu e, nimic nu e, orice ar fi, oricât de bun ar fi, tu eşti tatăl meu, tu trebuie să ai milă şi iubire pentru neputinţa mea, îmi voi face datoria dacă trebuie, dar o voi face fără mine, cu preţul vieţii, cu siguranţă ceva e rău croit în lumea asta, iar eu acum…

Îşi vorbea necontenit, mergea pe stradă neatentă, nici nu realiza în ce direcţie o luase, bulevardul Magheru se aşternea în faţa ei, era prea mult de mers pe jos, trebuia să ia un autobus sau un taxi, începeau s-o doară picioarele, tocul înalt al cizmelor nu se potrivea unei plimbări sportive, îndelungate. Se hotărî brusc, opri un taxi şi-i ceru şoferului s-o ducă la spitalul Colentina. Era aproape ora douăsprezece când intră în rezerva bunicii ei; infirmiera de serviciu stătea pe scaun lângă pat şi tricota un pulover pe o andrea circulară; când o văzu intrând lăsă lucrul şi se ridică în picioare; primea zece mărci vest germane pe oră şi tot nu se străduia măcar să pară devotată bolnavei; femeile astea n-aveau pic de conştiinţă, nu le păsa, oricâţi bani le-ai fi dat.

— S-a întâmplat ceva în astea patru zile cât am lipsit, întrebă deşi ştia că nimic nou nu i se va spune.

— La vizita de azi dimineaţă, doctorul a vrut s-o mute la terapie intensivă, dar şi-a amintit că acolo n-au voie infirmiere din afara spitalului şi bunica dumneavoastră trebuie, c-aşa a convenit telefonic cu domnul doctor David,

să fie asistată nonstop. Biata de ea, n-o mai duce mult.

— La trei vine schimbul, până atunci, te rog, cât sunt eu aici, s-o speli şi s-o schimbi în lenjuri curate, să nu miroase nimic a urină şi medicamente, pentru Dumnezeu, primeşti o grămadă de bani, fă ceva să-i meriţi! Dacă eu nu sunt aici, nu înseamnă că voi s-o lăsaţi în mizerie.

— Vai, cum vorbiţi cu păcat! Adineaori am schimbat cearşaful.

Minţea şi era urât şi felul în care se vedea cum minte; Denisa mimă uimirea, se prefăcu a crede în spusele ei, mirosul de spital îi făcea greaţă, mizeria era pretutindeni insuportabilă, de nebiruit, voia să ia mâna bunicii, s-o sărute, s-o mângâie, dar aşteptă până când infirmiera făcu tot ce-i ceruse.

Rămase la spital până la şase seara, plânse de mila bunicii care îi încălzise copilăria, o crescuse, mama pleca la slujbă, iar bunica rămânea cu ea, îşi amintea cum o ţinea pe genunchi şi-i explica ilustraţiile din cărţile de poveşti; fiecare scenă din memorie îi smulgea acum şiroaie de lacrimi, plângea de mila bunicii, dar şi de milă pentru ea însăşi; acum, întâia oară înţelegea cât de pustie era viaţa fără fiinţele iubite, cât de pustie era viaţa celor care erau milionari şi alergau prin toată lumea să-şi găsească o femeie, alegându-se, în cele din urmă, cu vreo thailandeză fără Dumnezeu care nu le mai lăsa nicio marcă în contul din bancă.

Din faţa spitalului luă un alt taxi; când ajunse la Noel ceasul trecuse puţin de şapte seara; acum că îngrijorarea îl părăsise el o luă în braţe şi-i acoperi obrajii de sărutări, repezindu-se asupra ei cu inima uşoară a celui scăpat din ghearele temerilor de tot felul, dacă nu vine, dacă s-a rătăcit, dac-a uitat strada, dacă i s-a întâmplat ceva şi nu are cum să telefoneze etc., sărutând-o cu entuziasm, da, chiar dacă Gabriel şi Ivona erau acolo prezenţi, aşteptând s-o sărute şi ei şi să-i ureze din nou bun venit, sau bună

seara, sau ceva care să o convingă că era bine venită în viaţa lor. Dacă Noel o iubea, o iubeau şi ei din iubire pentru el.

Cu străvechea ospitalitate românească Ivona întinse masa în vreme ce Noel o duse pe Denisa în camera lui şi ea izbucni iar în plâns recunoscând locul cu bucuria celei care, după o lungă şi disperată orbecăire, ajunsese, în fine, acasă. El o săruta iar şi iar, întrebând-o ce făcuse cât fusese departe de ochii lui şi după clipele de pătimaşă îmbrăţişare o lăsă să-i spună cum fusese la spital şi cât de tare o durea faptul că mai devreme sau mai târziu, bunica se va duce. În adâncul inimii dorea ca ea să trăiască veşnic, să aibă un motiv să rămână aici, să nu trebuiască să mai plece nicăieri niciodată. Acum era rândul lui să spună cum petrecuse ziua, ce aranjase; el nu-şi putea dezlipi gura de gura ei, cel puţin nu încă, tremura de emoţie şi de nerăbdare să o dezbrace, să se asigure că toate ale ei erau acum şi ale lui, că se putea împărtăşi din rotunjimea sânilor ei, din catifelarea pielii, din toate ca un adevărat proprietar. Mai înainte trebuiau însă să facă faţă, prin prezenţă, la cina festivă pregătită de Ivona anume pentru Denisa, anume pentru a se lămuri ce era şi ce nu era adevărat din spusele lui Radu Chiju, fost, cu siguranţă, securist, azi lucrând sub acoperire, ca director general în Ministerul de Externe.

Denisa, aşezată la masă lângă Noel, avea impresia că nu lipsise deloc, seara de iarnă prezentă ştergea pe negândite distanţa în timp, Ivona era aceeaşi, voia să ştie dacă îi plăcea salata de vinete cu maioneză sau o voia simplă, dacă cotletul la grătar era destul de pătruns, dacă mama ei era mulţumită şi sănătoasă şi, în genere, cum se adaptase la stilul nemţesc de viaţă şi de muncă. Greu, dar se adaptase, spuse Denisa, la nemţi munca era o religie, puteai glumi pe ce teme voiai, dar nu când era vorba de programul de muncă, nu stăteai să te uiţi la ceas, şi nu te

odihneai o clipă. Era adevărat, se câştigau mulţi bani, dar şi costurile erau foarte mari, casele fioros de scumpe, maşinile, lucrurile bune, în general. Nu prea ştia, dar trebuia să spună ceva, dacă tot o întreba să arate că ştie, că se integrase cumva în lumea aceea stranie, de oţel şi sticlă alcătuită în întregime din bani. Banii puneau în mişcare toate resorturile vieţii, totul începea de la bani şi dacă nu-i aveai erai aruncat undeva într-un lagăr de emigranţi aşteptând mila statului, ajutorul social care însemna masă şi un acoperiş deasupra capului. Sigur, în Occident, nu rezistau decât cei cu adevărat puternici, cei care aveau o calificare înaltă şi se angajau în corporaţiile care produceau tehnologie de vârf. Era foarte adevărat că economia consumistă, bizuită efectiv pe consumul de piaţă ajunsese să producă o bunăstare extremă; cei bogaţi erau înconjuraţi de un adevărat stat major, începând cu propria lor poliţie şi terminând cu ultimul valet. Între ei şi restul lumii ridicau ziduri, îşi apărau averea de nepotolita foame a săracilor.

Când Denisa tăcu Ivona povesti cum dorise să plece-n State, cum ani de zile stătuse cu bagajele făcute. Se limită la partea rezonabilă, nu intră în amănunte, cum anume îşi ciopârţise părul cu o lamă după ce aflase că lui Gabriel, în ciuda diligenţelor nenumărate, i se refuzase aprobarea de a răspunde la invitaţia universităţii Harvard pentru doi ani ca profesor, invitaţie ce cuprindea toată familia, respectiv pe ea şi pe Noel.

Gabriel asculta, se uita la Denisa, se minuna de frumuseţea ei, găsea că se mai împlinise, îi crescuseră sânii, şoldurile i se rotunjiseră, nu mai arăta ca o scândură, şi ochii negri, Doamne, chiar că devenise o frumuseţe, cum să nu se topească Noel după ea, gura cu buze uşor bosumflate putea duce şi pe un sfânt în păcat; o admira în tăcere, copleşit de plăcere, mândru oarecum de bunul gust al adoratului său fiu, mulţumit să se înfrupte şi el, doar din

priviri, din prea plinul frumuseţii ei; erau frumoase romăncele, dar la Politehnică nu veneau decât studente urâte, bondoace sau înalte de nu se mai terminau; rareori dacă îşi putea opri şi el ochii pe un chip mai drăgălaş.

Când ajunseră la desert, cine ştie cum, Ivona aduse vorba de Radu Chiju, un individ dubios care toată viaţa se ţinuse pe urma lui Aristide Balş şi-a regretatului Toni Otescu, iar acum, de neînţeles, Nic Cretzeanu îi cânta în strună zicând ca el, că nouă nu ni se potrivea democraţia de tip occidental, eram primitivi şi aşteptam ca şeful de trib să ne scoată la lumină, în fine, zicea ea, cu ochii la mesajele sibilinice pe care Gabriel tot încerca să i le transmită, acest Radu avea nişte idei idioate, spunea că omenirea era condusă de nişte societăţi secrete, cu sediu la Naţiunile Unite, că guvernele statelor lumii ascultau de comandamentele lor şi, ce era mai rău, zicea că România, din pricina trecutului ei xenofob şi antievreiesc, era exclusă din programele de emancipare culturală şi economică, că va fi lăsată de izbelişte, la fel ca Rusia.

O cotise destul de bine, pricepuse semnele lui Gabriel, evitase, cam nemulţumită, să-i ceară fetei să-i spună limpede dacă era sau nu măritată, aşa cum pretindea Radu Chiju. Denisa o privea cu aerul unei madone, liniştea interioară i se aşternuse şi pe chip, se vedea că-i fericită, nimic ostentativ, numai eleganţă şi armonie ca într-un tablou de Raphael.

Deşi Radu Chiju era un individ dubios, Denisa spuse că trebuia să recunoască, omul avea parţial dreptate. După ce vedeai cum se trăia în Occident, imensa lor bunăstare, a trăi în ţara noastră, strivită de comunism, ponosită la maximum, ţi se părea ca o pedeapsă nemeritată, şi nu era vorba numai de sărăcie, ci de un mod de a aborda viaţa, de a te considera matur, responsabil de tine, de a nu învinui pe altul de propriul tău eşec; ţi se frângea inima dacă stăteai să faci comparaţie şi, mai rău chiar, te umpleai de

ură pentru ţara în care te-ai născut, ceva similar cu a-ţi urî mama că-i săracă, nespălată, codoaşa unor aşezăminte de coşmar pentru orfani şi bătrâni; nu era exclus ca imaginile de groază din toate reportajele despre România, care se difuzau pe canalele unor mari televiziuni ca ABC, BBC NBC, să fie rodul unui program de mediatizare a unui popor rău, de ţigani sadici, cruzi, hoţi, lacomi de avere nemuncită, pentru a înfricoşa pe cetăţeanul de rând al Europei şi a-l face să respingă orice apropiere de structurile comunităţilor lor. Era posibil să existe societăţi secrete care dictau, în fond nimic nu părea imposibil pe glob, se amestecau rasele nu fără o ţintă finală, şi procesul nu fusese declanşat chiar spontan, avusese, de ce nu, la temelie un plan bine gândit.

Gabriel urmărea ca vrăjit conturul gurii ei şi era prea puţin atent la conţinutul a ceea ce spunea, Noel însă înţelegea şi ceva din sufletul lui se închircea la gândul că dacă va fi silită să rămână aici cu el, din iubire pentru el, va socoti traiul în Bucureşti o pedeapsă şi un chin nemeritat.

— Comunismul s-a dus totuşi, spuse el, mai devreme sau mai târziu vor pieri şi comuniştii; părerea mea e că Occidentul, din punct de vedere spiritual, moral, nu-i mai evoluat ca Răsăritul, care a stat sub cizma împuţită a ruşilor. Ateismul americanilor, a englezilor, a francezilor, nu mai spun, au crescut două generaţii fără Dumnezeu; personal, cred că problema cea mai dură care stă ca sabia lui Damocles peste capul omenirii este recuperarea rapidă a credinţei, a sacrului, a respectului pentru libertatea sufletului; degeaba eşti colosal de bogat dacă nu ai sufletul liber, bizuit pe prezenţa lui Dumnezeu, conştiinţa că binele nu se poate amesteca în bezna răului.

— Comunismul n-a murit, s-a autobotezat New-Age, interveni Gabriel, şi toţi cei care trăncănesc peste tot în lume cum apără ei ecosistemul, verzişorii ecologişti, nu-s

decât apostolii noului comunism cu faţă umană, de fapt nişte neonazişti, apologeţi ai comunismului magic.

Disputa ameninţa să se încingă; dornic să fie cât mai repede singur cu Denisa, Noel o evită la timp. Se ridică, mulţumi pentru masă, ea îl imită şi apoi se duseră în camera lui. În urma lor Gabriel scăpă un oftat prelung, se ridică, se oferi s-o ajute pe Ivona să strângă masa şi să spele vasele.

— E frumuşică bine, e superbă fătuca noastră, i-au crescut sânii, s-a mai împlinit, ai observat?

— Te-ai uitat la sânii ei, în loc s-o întrebi dacă-i măritată ori Radu Chiju delirează.

— Aşa, de faţă cu Noel, ca să dăm din lac în puţ.

— Dar aşa, cu ameninţarea că ne putem trezi cu vreun neamţ la uşă, e bine de tot, nu?

Gabriel nu comentă însă mai oftă o dată.

4.

Singuri, în sfârşit, în camera lui, apăraţi de curiozitatea părinţilor de ziduri, de uşă, nu mai trebuiau să se străduiască pentru o imagine cât mai bună. Acum fiecare minut le aparţinea şi-l puteau folosi după un rost cosmic, vechi de când lumea; mângâieri, sărutări, se înţelegea de la sine, el se simţea mereu un acelaşi mire fericit, inspirat de mari elanuri; o informă repede c-o adora, că era mireasa lui. Gabriel şi Ivona erau de acord să locuiască împreună, au promis solemn să n-o plictisească, tatăl său se socotea fericit să-i poată fi de folos, se oferise să se intereseze, evident, dacă va fi cazul, să vadă ce acte erau necesare pentru admiterea ei la jurnalistică şi aşa mai departe. În altă ordine de idei, mai adineaori când o auzise vorbind ca de o pedeapsă despre traiul în România, ceva se alarmase în el, sunase ca un clopoţel prevestitor de

rele, dar dacă tatăl ei se va opune căsătoriei lor, dacă va trebui să renunţe la Londra şi să rămână aici multă, multă vreme?

— Voi rămâne cu tine, nu mă refer la mine când spun că-i o pedeapsă să trăieşti într-o societate cam primitivă, cam perversă, neştiinţa ne-a făcut naivi, un asemenea sistem monstruos cum e comunismul, nu piere cu una, cu două. A fost conceput de minţi monstruoase şi pus în practică de mari monştri, antrenaţi să fie călăi la scară planetară. Dintre occidentali, numai englezii sunt dispuşi să deconspire tenebrele comunismului, ceilalţi se simt ameninţaţi de aia nu vor un proces al comunismului cum au făcut procesul nazismului. Sunt forţe ascunse, ţi-am spus, vreau să scriu o carte despre comunism şi, afară de toate, acum putem pleca în Canada sau în Australia, dacă vrei te însoţesc oriunde în lume.

— Tu auzi ce spui?

— Iubitule, idealul meu e idealul tău, ce vrei tu vreau şi eu. Dacă tata nu mă va susţine financiar îmi voi lua o slujbă, te iubesc, te-am iubit, nu mă tem să recunosc că te voi iubi, probabil, toată viaţa şi nu cred că îi este dat cuiva să iubească de două ori la fel, dacă părinţii mei vor pune altceva mai presus de viaţa pe care, prin ei am primit-o, atunci nu mai contează, voi renunţa şi eu la ei, voi încerca să nu fiu prea tristă; cu tine nu voi fi niciodată tristă, eşti tot ce mi-am putut vreodată dori cu adevărat. Te rog, să notezi asta, şi dacă, ştiu şi eu, vei avea vreun motiv să te îndoieşti de mine, să-mi aminteşti c-am spus că dacă m-aş strădui să trăiesc fără tine, nu ştiu dac-aş reuşi. Am rezistat până acum fiindcă tot timpul am ştiut, fără să ştiu de fapt, că ne vom regăsi.

Vorbea cu oarecare surescitare; nu se punea problema adevărului, a calităţii sentimentelor, a loialităţii, în mintea ei faptele exterioare, mersul lucrurilor se reflectau ca-ntr-o oglindă cu mii de crăpături; deforma

totul nu din voia ei, cineva glumise cu soarta ei, o transformase în ceva ce nu mai înţelegea; dragostea pentru Noel reuşea să rămână singurul reper prin care era sigură că n-a murit, că-i vie, că împărăţia cerurilor era o sală de dans în care dansa doar ea cu el. Culcat lângă ea, sprijinit într-un cot ca s-o poată privi, Noel începu să suspecteze că ceva nu era tocmai în ordine; voia, fireşte, să ştie ce anume ca să poată remedia lucrul înainte de a fi prea târziu, dar Denisa se înverşuna să-l asigure că totul era perfect şi nu-i rămânea decât s-o creadă şi să lase ca bucuria să-i lumineze viaţa. Bucuria! Ce avidă era natura umană de bucurie, de plăcere, de sentimentul confortabil al binelui personal! O ciudăţenie şi nu tocmai a felului cum fusese întocmit omul, după chipul lui Dumnezeu. Poate că pe undeva, în străfundurile inconştientului, se mai păstrau vagi urme ale bucuriei trăite înainte de Cădere. Cine ştie, poate într-o bună zi ştiinţa geneticii va descoperi gena responsabilă cu abisala dorinţă de bucurie a omului; până atunci bucuria personală îl transporta pe Noel într-alt fel de lume, paralelă cu realitatea, fără bariere, fără finalităţi, alcătuită pe de-a-ntregul din sacrul ritual al nunţii. Tocmai acest festin îl împiedica să devină indiscret, s-o plictisească, să-i smulgă, cu orice preţ, secretul; vorbele de dragoste sunau frumos, veneau dintr-un suflet elevat, cultivat, un spirit ales, cuvinte prin care sentimentele imposibil de definit trăiau, vibrau sporindu-le substanţa suprasensibilă. A dărui şi a primi bucurie era, la urma urmei, cel mai straşnic afrodiziac; o sminteală, o vrajă, nu înţelegea şi-i era puţin frică; binele lui depindea exclusiv de prezenţa Denisei, care-l emoţiona clipă de clipă făcându-l s-o creadă înzestrată cu puteri magice.

Era un ceas cum altul nu va mai fi sau va fi mereu un acelaşi ceas care va evoca povestea lor de iubire – cine sunt? cine eşti? – atât de comună tuturor îndrăgostiţilor, dar care lui i se părea un miracol, un dar nesperat,

desăvârşit. Denisa era în braţele lui şi alunga toate temerile ce se puteau ivi în zorii zilei de mâine; mintea însetată de certitudini accepta poate o incertitudine sentimentală, ceva ce decreta că era mai multă divinitate în cel care iubea, decât în cel iubit. Noaptea, apoi ziua, apoi zilele şi nopţile zburară ca un alai de spiriduşi ai florilor de mai, una după alta, pline de muzica sferelor auzită, spunea legenda, mai întâi de Pitagora, şi toate într-un registru foarte înalt, până la limita conştiinţei că da, viaţa era un festin fabulos pe lângă care nu doar treceau fără să apuce şi ei o îmbucătură, din contra, se înfruptau din plin, cu voluptate, cu sentimentul că nu le va mai fi niciodată foame. Înfăptuiau pentru ei înşişi supremul bine posibil din această lume, care era poate mediocră, meschină, dar era totuşi şi tot ce putea fi mai de preţ pe pământ, dimensiunea care năştea, dar şi alina toate disperările. Iubirea se învăţa aici pe pământ, sufletul realiza ieşirea din izolare numai aici, slujindu-şi trupul, suferind chinurile şi egoismul trupului şi adunându-şi comorile pentru secreta lui eternitate, din magma fierbinte a sângelui; cine a spus primul că suntem toţi o apă şi-un pământ n-a greşit, a lansat o idee nepernicioasă, cealaltă însă, ideea spiritului pur în acţiune era o idee rea, căci adevărul gol-goluţ era că spiritul în acţiune se folosea de o maşinărie perfectă, concepută de Dumnezeu însuşi în acţiune: corpul omenesc, la fel de sfânt, de preţios ca şi sufletul; corpul pentru care până şi zeii l-au invidiat pe om, zeii şi îngerii geloşi pe fericirea omului, care-au vrut să-l piardă pe Adam fiindcă Dumnezeu s-a dovedit părtinitor, l-a iubit pe Adam fără măsură.

Fără măsură, fără socoteli mărunte, meschine se iubeau şi aceşti doi tineri, iar maturii din jurul lor se trezeau seduşi şi întineriţi de inocenta lor fericire. Ar fi putut s-o ducă aşa până la adânci bătrâneţi, ca în basme, ca-ntr-o împărăţie temeinicită de el însuşi, asul

născocirilor poetice, visătorul, cel ce năzuia să ajungă într-o realitate nouă, să temeinicească un modus amandi similar cu o îndumnezeire aptă să-i cuprindă pe toţi; gândea că oamenii fericiţi erau întotdeauna buni, milostivi, fericirea avea această forţă unică de a îmblânzi, ba chiar de a îndepărta orice rău posibil. Fericitul Noel dorea ca lumea toată să fie fericită, de teamă să nu-l izbească răutatea celor măcinaţi de nefericire.

La începutul lui februarie din abisul vremelniciei se iscară câteva provocări cărora Denisa trebui să le facă faţă. Bătrâna ei bunică muri, după ce fusese câteva zile în comă profundă. Cu un sânge rece remarcabil, ea ascunse tatălui ei nenorocirea. O ascunse şi de familia Cretzeanu; se ocupă de angajarea unei firme de servicii funerare, apoi asistă singură la slujba de înmormântare, plânse până când începu s-o doară gâtul. De la cimitir se întoarse la hotel şi timp de două nopţi rămase aici fără Noel. La recepţie găsi un morman de mesaje de la părinţi şi de la Franz. În ultimul lui mesaj telefonic Franz o ruga să-i telefoneze imediat, la reşedinţa lor din Vevey, unde va rămâne până va stabili cu ea data când va veni la Bucureşti şi de asemenea, o suplica să ia legătura cu mama ei care era extrem, extrem de îngrijorată. Ce i se întâmpla? Pe unde umbla zi şi noapte? Cum putea să-i lase fără ştiri despre ea?

Uite că putea; trecea zilnic pe la hotel, s-o vadă recepţionerul de serviciu vie şi nevătămată, să rămână convins că ea dormea noaptea, aşa cum îl ruga să spună şi celor care o căutau, cu antifoane în urechi şi nu auzea telefonul, n-ar fi auzit nici alarma de foc, ori război. Închipuise o mică strategie de femeie adulteră; amâna luarea unei decizii, prea se temea de severitatea suferinţei; frica, în general, făcea încă mari ravagii în mintea ei. Moartea bunicii, apoi ameninţarea lui Franz că va veni la Bucureşti după ea, evenimente la fel de cumplite, îi

stârniră genul de revoltă ce mătura din cale şi cea mai elementară prudenţă. Îi spuse mai întâi lui Noel că va sta zi şi noapte la spital, lângă bunica, atât cât va fi nevoie, medicii o preveniseră că se putea sfârşi în orice moment; obţinu astfel singurătatea necesară unei hotărâri sănătoase; să fie doar ea responsabilă, să nu fie tentată să arunce vina în spatele lui Noel ori a altcuiva. Voia să-şi facă, prin voinţă proprie, ordine în viaţă, credea că poate, că-i matură, că ştie prea bine ce vrea. Îl suplică pe Noel să aibă încredere în ea, să profite de absenţa ei şi să se aştearnă pe studiu, să petreacă numai în bibliotecă, în compania cărţilor, ca un adevărat anahoret; nu, sub niciun chip să nu vină la spital, oricum nu avea voie să intre şi, afară de asta, de ce să risipească un timp preţios pentru învăţătură, numai drumul i-ar lua două ore. Noel se lăsă cumva convins, se mulţumi cu convorbirile telefonice, era prea adevărat că trebuia să se concentreze asupra examenelor, sesiunea n-avea să ţină o veşnicie, iar după aceea va avea tot timpul din lume să o însoţească pretutindeni.

În dimineaţa de joi, patru februarie, cam pe la ora nouă, telefonul o trezi pe Denisa dintr-un vis minunat; se plimba parcă împreună cu Noel prin Madrid sub un soare strălucitor. Ridică receptorul şi recunoscu vocea lui Franz. Ea începu să-i spună repede că dormise la spital, la bunicuţa care s-a stins azi-noapte, şi câteva zile va fi ocupată cu cele necesare morţii. Dacă ţinea să vină neapărat la Bucureşti, nu-l oprea, dar chiar n-avea rost, va veni ea singură la Vevey în cel mult o săptămână. Vorbea atât de repede, că neamţul abia prindea cuvintele, abia dacă le desluşea sensul. În cele din urmă o asigură că va sosi chiar azi la Bucureşti fiindcă voia să fie alături de ea. Panica bruscă o făcu să scape receptorul din mână, mai apucă să bâlbâie câţiva da, da, înainte ca el să întrerupă legătura. Sări apoi din pat, se îmbrăcă într-o grabă

excesivă, îşi verifică poşeta cu banii şi actele de identitate, paşaportul emis de autorităţile germane cu viza de şedere în Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord, şi fără niciun alt bagaj, coborî la recepţie, lăsă cheia şi un mesaj pentru Franz: în caz că venea o găsea la Braşov, la un hotel din Poiana Braşov. Mereu prea agitată, fără să judece o acţiune sau alta, ca o mică vietate încolţită, prinsă într-o cuşcă, în loc să caute breşa posibilă pentru evadare, zguduită de frică se izbea năucă de zăbrele. Luă un taxi şi se duse la Noel, nici măcar nu ştia ce să-i spună, ştia numai că trebuia să-i spună ceva. O găsi pe Ivona, singură, pe picior de plecare la liceu, unde avea o mulţime de ore, zi plină, cum se zice. Noel plecase la examen, aşa că Denisa îi spuse Ivonei că Radu Chiju avea dreptate, era măritată cu Franz Schielmann. O făcu dintr-odată părtaşa secretului ei, bâlbâindu-se şi rugând-o să nu-i spună imediat lui Noel, îi va spune ea însăşi după ce va conveni cu neamţul să divorţeze. Din expresia Ivonei, Denisa culese singura informaţie de care n-avea nevoie în acel moment de mare cumpănă; nu era o criminală, nu era decât o fată descumpănită, abia ieşită dintre fiordurile prea accidentate ale adolescenţei ei furtunoase; nu fusese în intenţia ei să-l amăgească pe Noel sau pe părinţii lui, de fapt, mai înainte de necazul lui Noel era suferinţa ei, şi Ivona n-ar fi trebuit să se uite la ea cu duşmănie, cu ura crudă, enormă şi de prisos, lipsită de orice proporţie a celor care se cred înşelaţi. Ca să nu-i mai vadă privirea plină de ură, într-un gest disperat, se agăţă de gâtul Ivonei, implorând-o să înţeleagă, iar Ivona, descompusă de spaimă, o îmbrânci strigând cuvintele cele mai urâte posibil, dintre care aventurieră şi stricată păreau cele mai blânde.

Se spune, şi probabil cu mult temei, că omul îşi arată adevărata faţă la necaz, la rău nu la bine. Din prea multă iubire egoistă, posesivă, pentru fiu, Ivona acţiona uneori

orbită de mânie, de teamă. Se spunea că mamele băieţilor unici erau ghimpii trandafirului pentru nurori; deşi viaţa imita ficţiunea, sub soare nimic nu era nou, cu excepţia întâmplării netrăite încă.

Sub tirul insultelor, Denisa îşi îndreptă ţinuta, îşi ridică umerii, făcu apel la ultimele-i resurse de demnitate găsind în ea puterea să-i ceară iertare femeii, mamei lui Noel, semenului, pentru că-i pricinuise puţină supărare, o ruga, dacă putea, s-o ierte gândindu-se la durerea imensă ce o încerca pe ea acum, înţelegând cât rău îi făcuse lui Noel şi lor, părinţii lui.

Pe stradă, după nicio sută de paşi, Denisa vru să se întoarcă la Ivona, să o implore să nu-i spună lui Noel, dar un nou fel de laşitate o făcu să înţeleagă, în ultima clipă, că nu mai avea deloc importanţă; intrase în disperarea enormă a celor care, pierzând totul, nu mai aveau nimic de pierdut. Se simţi deodată liberă să moară, eliberată din nimicnicia acestui timp, care-o înşelase cu atâta cruzime, zdrobindu-i toate nădejdile şi toate iluziile. Mergea pe stradă ca un automat, o clipă ştia ce avea de făcut, pe urmă nu mai ştia, spera să descopere un turn de ivoriu unde să urce pentru totdeauna. Ca-ntr-un fulger îi veni ideea să-şi ia rămas bun de la Noel, şi imediat socoti că era o idee bună; opri un taxi şi în câteva minute ajunse la universitate. Îl căută până îl găsi în faţa sălii unde urma să intre pentru examen. Îl văzu înainte ca el s-o vadă şi când înţelese că ea era, îl cuprinse şi o enormă bucurie, dar şi-o spaimă la fel de intensă, izbit de felul nebunesc în care-l privea. Alergară unul spre altul în acelaşi timp, el o luă în braţe strângând-o de parcă în clipa în care ar fi slăbit strânsoarea ea, ca un fulg, ar fi plutit departe de el. Îndrăgostiţii, cei care se iubesc cu adevărat, presimt, ştiu fără să ştie la modul conştient apropierea unei primejdii, comunică între ei într-un plan inaccesibil altora. Ceva în acest gen îl avertiză oarecum pe Noel, că plutea în aer

ceva rău, în chiar acest moment de nemărginită fericire, când o vedea, o auzea vorbindu-i, spunându-i că venise să-i ureze baftă, fă-i praf, Noel, dovedeşte-le că ai geniu istoriei, născoceşte o istorie care să-i facă să cadă pe spate pe savanţii Orientului şi Occidentului. Înainte să plece, după ce-l sărutase, răspunzând cu pasiune sărutărilor lui, se întoarse de pe sală şi, ca şi când ar fi uitat ceva, reveni în fugă la el, îi prinse mâinile, îşi acoperi faţa cu palmele lui sărutându-le la întâmplare, aducându-şi aminte să-i spună că dac-ar avea puterile lui Merlin, l-ar transforma într-un talisman ca să-l poată avea mereu cu ea.

Ceva mai târziu, către prânz, dar din nou fără o intenţie clară, Denisa se trezi, cine ştie cum, la gară. Ceasurile indicau douăsprezece fără un sfert, la unu şi jumătate, un tren rapid pleca de la linia opt spre Sibiu; la casa de bilete primi informaţia că trenul oprea şi în gara Braşov şi-şi cumpără bilet deşi nu era deloc sigură că asta dorea. Mai departe ce era de făcut? Nu mai exista niciun mai departe, îşi spuse ea însăşi cu duşmănie parcă, Franz Schielmann, fiul lui Bruno von Schielmann, made in Germany, neamţ şi nobil, asta spunea totul, era în avion, venea la Bucureşti, o, da, chiar Franz cel nobil, înalt demnitar la Naţiunile Unite, ajutor de băgător de seamă de gradul doi, pe lângă alţi ajutori de rangul întâi, tăia frunză câinilor cu multă eleganţă, da, păzea planeta de invazia supratereştrilor; avea treizeci şi şapte de ani; prima sa nevastă, o mulatră superbă, culeasă din prea plinul de splendori, Hollywood, murise de inimă, după ce n-a mai putut îndura să se plictisească singură într-un palat din Bavaria; acum era căsătorit cu o româncă, despre care ştia atât cât să spună că îi amintea de ultima miss world, o italiancă minunat de frumoasă. Îţi lăsa impresia unui bărbat sătul de certitudini. Denisa nu se putea gândi la el fără un strop de nebunie; oare de ce exista? Cine era? Ce căuta în lumea asta? Piatra filosofală, poate, secretele

Shambalei, după care alergase Hitler însuşi, convins că-l poate imita pe Dumnezeu.

Cu biletul de tren în poşetă, răzbită de frig, Denisa Schielmann intră în restaurantul gării cu gând să bea un ceai, să se încălzească şi poate chiar să mănânce ceva, nu-şi amintea să fi apucat de dimineaţă să ia o gustare; chemarea telefonică a lui Schielmann o trezise, o proiectase dintr-un univers în altul cu o viteză demnă de glorioasa noastră epocă, născătoarea realităţii virtuale; înăuntru o izbi imediat un miros cumplit de rachiu trezit, amestecat cu cel de carne arsă, de tutun, de urină, ceva cu adevărat înspăimântător, care o izgoni înapoi afară, în spaţiul liber al Gării de Nord, unde era frig, într-adevăr, dar nu puţea atât de rău.

În lungul peronului liniei a opta aştepta o mulţime compactă; vântul rece bătea în rafale, fiecare minut de aşteptare devenea o veşnicie, ea se mişca de colo-colo, cizmele erau prea subţiri, nepotrivite cu iarna grea de la Bucureşti; frigul îi pătrundea chiar prin haina lungă de blană; nici măcar atâtea nurci jertfite în numele căldurii n-o puteau apăra de cumplita iarnă a românilor, chiar aşa, românii nu mai ieşeau din iarna deznădejdii lor, din istoria lor îngheţată în neşansă; n-a existat poate niciun alt popor care să fi trudit atât de mult pentru atât de puţin. Urechile îi ardeau atinse de ger, o făcea să creadă că gata, sosise sfârşitul, Apocalipsa; cred că mor, sunt ultimele minute din viaţa mea, să mă întorc acasă! Acasă! Unde?

Nicăieri nu mai era acum acasă pentru ea, numai la Noel crezuse că-i acasă, acum ştia că din multe motive sibilinice îl pierduse, da, probabil, el fusese ultima ei şansă de a fi, undeva în lumea asta nebună, **acasă.** Well, my dear, don’t be sad, repeta mecanic, don’t be sorry! Între Sinaia şi Buşteni vrusese să se arunce din tren, deschisese uşa şi o împingea, când un bărbat destul de tânăr o prinse de mână şi-o trase spre el. Ea începu să tremure şi se întoarse

în compartiment. Bărbatul părea să fi dispărut.

Nu trecuse de cinci, după amiază, când Denisa intră în holul unui hotel din Poiana Braşov. Din gară luase un taxi, şoferul ocolise tot oraşul dar, în cele din urmă, ajunse totuşi în Poiană şi, închipuindu-şi că-i o străină plină de bani, îi ceru pentru cursă o sută de dolari. Prea indiferentă la cât era românul nostru de ticălos, îi dădu două, vorbindu-i, fără nicio intenţie, din oboseală sau din pierderea contactului cu realitatea pământului, în engleză, drept care, bărbatul acela, şoferul, om de nici patruzeci de ani, îşi muşcă mâinile de ciudă că nu-i ceruse mai mult, o mie de dolari, da, să-i fi spus că atât o costa cursa, n-ar fi avut ce să facă, ar fi plătit, fiindcă avea de unde; numai haina aia de nurcă făcea vreo cinci mii, nu-i aşa? S-ar fi simţit deştept şi mândru de iscusinţa lui, s-ar fi umflat în pene că reuşise să fraierească o americancă da, îi umflase banii, ah, ce plăcere nebună să furi, să înşeli, să trăieşti ca un bulibaşă din banii altuia! Ei, dar chiar şi numai two hundred, ce! Nu era asta un câştig fabulos?

Denisa traversă holul larg, decorat cu trofee vânătoreşti şi se opri la recepţie; n-avea niciun fel de bagaj, numai poşeta, din care scoase paşaportul şi portofelul; în ciuda istovirii, observă cum recepţionerul se uita la ea de parcă era o extraterestră, ba poate ceva şi mai ciudat; o cântărea din ochi cu acea căutătură expertă care ştie imediat câte parale face fiecare şi cu toate astea, ea nu se intimidă, spuse bună seara cu o politeţe desăvârşită, scoţându-şi mănuşile, încet, deget după deget, pe care, mai apoi, pe durata dialogului, le răsuci în mâini, gest inconştient, dovedind, din nou, că nu-şi mai controla emoţiile, de altfel, destul de departe de suprafaţa conştientului.

— Vreau o cameră!

— Pentru câte zile?

— Una.

— Adică mâine la prânz plecaţi?

— Exact.

— Atunci de ce-aţi mai bătut atâta drum?

— Nu înţeleg!

— N-avem camere, e sezon turistic, vin grupuri de alpinişti pentru schi. Vin din toată lumea, din Spania, din Anglia. Grupuri organizate. Regret că nu am cum să vă servesc.

Hotelul era aproape gol, existau camere din plin, dar omul voia o atenţie, voia bacşişul de rigoare, nu suporta gândul să nu capete nimic. Denisa intenţiona să-l părăsească, să meargă la alt hotel, dar funcţionarul reveni, spuse că iată găsise o cameră, fusese reţinută şi pe urmă se anulase reţinerea; ea îi mulţumi, se arată mişcată de bunătatea lui, de oboseala de a fi căutat în registru, prin urmare îl ferici cu douăzeci de dolari, niciodată suspectabili de a fi falşi. Nimeni n-o va căuta aici, presupunea Denisa, simţindu-se la adăpost, nimeni n-o va găsi, iar mâine în zori va dispărea. Consecventă aceluiaşi fel de a gândi, regreta acum că Noel era atât de burghez, în fond, ar fi putut fugi împreună în Africa, nimeni nu i-ar mai fi găsit şi măcar o vreme ar fi redevenit ceea ce fuseseră dintru începuturi, nişte copii ai naturii, fericiţi. O, da, Noel era destul de mult, gândi ea, fiul burghez al burghezei Ivona. Considera pe nedrept că Noel voia pe o parte a foii investiţiile sentimentale şi pe alta profiturile, cât mai mari, de pe urma unor investiţii cât mai mici.

— Poftiţi cheia, vine imediat băiatul şi vă conduce în cameră. Unde vă sunt bagajele?

— N-am! Mă descurc fără!

— Cina o puteţi lua la restaurantul hotelului, sau la braserie, pui la ceaun, o bunătate, sau mititei la grătar.

N-apucase să mănânce nimic întreaga zi. Brusc i se făcu o foame cumplită. Îl întrebă dacă erau destule mese la restaurant sau trebuia să facă o rezervare; recepţionerul o

asigură că erau suficiente mese, ea îi mulţumi din nou pentru informaţie. Băiatul de la lift o conduse în cameră, descuie uşa după care se întoarse să plece crezând că nu va primi bacşişul de rigoare, dar se înşelă, primi şi el douăzeci de dolari…

Îşi dezbrăcă mantoul, îl aruncă pe pat, îşi scoase şi căciula, în cameră era cald, se aşeză pe pat, încercând să-şi adune gândurile, nimic nu era cum sperase, toate i se întorceau împotrivă, iar acum, în seara de iarnă ce se aşternea peste locul mirific, nu mai dorea decât să uite de ea, de destin, de predestinare, nu-i mai slujea la nimic dacă afla că nu Dumnezeu, ci oamenii, prin voinţa şi puterea lor, îi provocau suferinţa; se simţea amorţită, ca după un anestezic puternic, n-o mai durea nimic, în curând va fi numai o amintire, încercase, se străduise din răsputeri, n-a fost să fie, singurul de care-i va fi dor dincolo, în lumea umbrelor, va fi el, Noel, dar, the drama was no more, se va consola, eternitatea era chiar lungă, lungă. Întâmplarea din tren i se şterse cu totul din memorie. Se spăla pe mâini în baie când telefonul începu să sune; nu răspund, la ce bun, nu poate fi decât Franz, ce să-i spun, ce? Nu mai am nimic de spus nimănui, îmi voi petrece seara cu un companion, voi plăti cu banii lui Franz un companion pentru puţinele ore pe care le voi mai petrece, well, what de you want? Telefonul încetă un moment după care îşi reluă cu forţe sporite parcă chemarea.

— Da!

— Denisa?

— Noel??!!

— Scumpa mea, am fost la hotel, după tine, de la recepţie am aflat c-ai plecat la Braşov. De cel puţin o oră te caut cu telefonul de la un hotel la altul. Pornesc imediat spre tine. Nic îmi dă maşina cu şoferul lui, în maximum trei ore suntem la Braşov. Trebuie să vorbim. Nu închide,

mama te roagă s-o asculţi, te rog şi eu îngăduieşte-i să-ţi ceară iertare, mi-a spus tot, dar n-are importanţă. Vom decide împreună aşa cum am hotărât.

— Nu veni, e fără rost! Am hotărât deja.

— Denisa, scumpa mea, te rog, te implor, lasă-mă să fiu cu tine în seara asta, şi mâine va fi cum vei vrea tu.

— Nu veni!

— A plecat, spuse Ivona, a plecat cu şoferul şi maşina lui Nic. Ştiam c-aşa va fi, Denisa, scumpo, îmi pare nespus de rău pentru ieşirea mea de azi dimineaţă, n-am vrut să spun cuvintele acelea urâte, te rog, nu merita să mă înfurii, n-am nicio scuză, te-am iubit şi te voi iubi întotdeauna ca pe fiica mea, te-am socotit copilul meu, mă doare sufletul să te ştui nefericită. Îmi doresc din tot sufletul să fii cu fiul meu fiindcă te iubeşte, o ştiu de atâta vreme şi ştiu ce înseamnă, prin ce a trecut şi ce-i în inima lui.

— Ivona, eu îţi cer iertare! Te rog, nu, te rog, dacă, vezi, nu ştiu de ce, dar dacă nu ne vom mai întâlni niciodată să crezi că şi eu te iubesc, am crezut, am sperat că, acum îţi spun rămas bun, ai grijă de el, Noel trebuie să fie cineva, va fi, ai să vezi, rămâi cu bine! Spune-i şi lui Gabriel rămas bun din partea mea.

— Adică?

— Nu se spune aşa la despărţire?

— Nu ne despărţim, scumpa, nu, nici vorbă. La revedere, pe curând, ni se potriveşte mai bine. Asigură-mă că nu eşti supărată pe mine, că ne-am împăcat!

— Da, nicio supărare, la revedere.

— Mai stai puţin, Gabriel vrea să-ţi spună şi el ceva. Pe curând, pa!

— Denisa?

— Da, bună seara, Gabriel.

— Bună seara, draga mea! Vino înapoi, e prea tristă viaţa noastră fără tine! Nădăjduiesc că bravul meu fiu te va

convinge să vii înapoi! Vino, te rog, nu ne părăsi, suntem o echipă, n-o strica!

— Suntem, da, cu siguranţă. La revedere, pe curând!

Întrerupse legătura. Plutea, era prea ameţită, lucrul luase o întorsătură stranie, cineva mai tare, mai puternic decât ea îi sabota planul, o întorcea din drum, o târa într-o complicaţie căreia nu-i putea face faţă; subestimase forţa sentimentelor lui Noel, iată, venea la ea, după ea, nu-i păsa de nimic şi de nimeni, şi ce dacă era măritată cu altul, credea în destinul lor, erau sortiţi unul altuia, le era scris în stele să fie împreună, oamenii nu-i puteau despărţi, numai Dumnezeu putea, dar n-o va face, fiindcă-i iubea şi-i veghea. Erau aleşii Lui, trebuiau să se ţină tari, să nu cedeze în faţa imperativelor lumeşti, vorba lui Gabriel, nimeni nu era mai presus de voinţa divină. Nu mâncase nimic toată ziua, adineaori simţise o foame dureroasă, acum nu mai simţea nimic, camera se rotea în jurul ei, îi venea să râdă, clipele treceau ca un stol de îngeri păzitori şi poate chiar aşa era, îi vedeau ananghia la care ajunsese, ştiau că nu se mai putea păzi singură de primejdie şi o vegheau. Mai înainte de orice trebuia să mănânce, să coboare la restaurant, să se aşeze la o masă, să comande ceva bun, ceva uşor, care să nu agreseze sensibilitatea stomacului, neglijat cu o atât de enormă nepăsare; ca purtată de o mână nevăzută, fata aceasta, care se credea neînchipuit de singură, dăruită de natură cu o înfăţişare exterioară de invidiat de toate femeile top model, miss lume, în timpurile noastre tulburi, când frumuseţea fizică, atât la femei cât şi la bărbaţi devenise o marfă, o sursă de bogăţie, o veritabilă investiţie, când totul se vindea şi se cumpăra, ea, Denisa David, fiica pedantei farmaciste David, trăia în afara prezentului, într-o dimensiune a însinguraţilor, a celor care se chinuiau să iasă din izolare, un chin cu atât mai ciudat cu cât datele naturale, genetice, pledau pentru izbândă. Dar în loc de fericire şi bucurie,

intrase prin voinţa părinţilor, în lumea călătoriilor luxoase, a hotelurilor de lux, a singurătăţii de neîndurat. Îşi repeta încă de dimineaţă că numai Noel îi alunga frigul şi singurătatea, de aceea hotărâse că fără el nu mai avea niciun chef să trăiască. Mă voi sinucide gândise de dimineaţă şi-o pornise spre Braşov, convinsă că se va opri la Buşteni, că va porni spre crucea de pe Caraiman şi de acolo, va zbura peste creste spre înaltul cerului. O mână decisă, ocrotitoare o oprise să zboare din tren, o conduse apoi la Braşov, apoi la hotel şi în final aici o găsi Noel, intrat în panică după ce aflase de existenţa unui soţ. În restaurantul hotelului, Denisa alese o masă în jurul căreia erau doar patru scaune, se aşeză şi aşteptă cuminte să vină chelnerul şi când acesta veni îl rugă să-i aducă piept de pui la grătar, un muşchi de vacă tot la grătar, cu garnitură de ceva legume natur, dar mai înainte de toate astea să-i aducă cinci prăjituri diplomat cu fructe exotice.

— Vreţi desertul înainte de mâncare?

— Da. Adu-mi imediat prăjiturile.

— Prea bine, domniţă!

*

Plecarea lui Noel la Braşov în pragul nopţii frânse inima Ivonei. Îşi repetase toată dimineaţa cu o spaimă mocnită: o luăm de la capăt, fata asta e ca un blestem pe capul nostru, am presimţit, am ştiut, Doamne, salvează-l pe Noel, dă-i putere să îndure. Scria formule pe tablă pentru elevii ei, dar în gând se tot ruga să nu fie nevoită să-i comunice tocmai ea, fiului nepreţuit, o asemenea dandana, numai perspectiva scenei o înfiora, o determina să afurisească laşitatea Denisei, nesimţirea ei cruntă, de a-l fi atras într-o istorie derizorie, să-l facă părtaş la stilul ei aventuros. După terminarea programului venise acasă într-un suflet, îl găsise pe Noel bucuros că luase examenul cu zece, dar la limita disperării că Denisa plecase la Braşov. Ştirea îi fusese livrată de recepţionerul de serviciu, de la

hotel, după ce Noel bătuse la uşa camerei ocupată de Denisa şi nimeni nu-i răspunse.

— Domnul meu, ce pot să-ţi spun, se fandosi recepţionerul. Mai apoi după un bacşiş consistent, îşi amintise tot ce trebuia: Doamna Schielmann a plecat de pe la prânz, mi-a lăsat un bilet pe care să i-l dau soţului. Mi-a spus şi mie că pleacă la munte, parc-a zis Braşov, dar nu-s prea sigur că nu s-a răzgândit, deoarece a reţinut camera în continuare şi n-a luat niciun fel de bagaj. Imediat după plecarea ei a sosit şi soţul, cetăţean german pe nume Schielmann. A luat cheia şi-a urcat în cameră, dar după nici zece minute a plecat din hotel şi nu mi-a spus unde.

Vestea despre existenţa unui soţ fusese mai întâi respinsă de mintea lui Noel, mai pe urmă începu să se târguiască, să negocieze strâns, nu se poate, mi-ar fi spus, apoi, se prea poate să nu fi vrut să-mi spună, bun, ce ne facem acum, dat faptului că toate datele problemei s-au schimbat radical, unde era ea, de ce nu îl avertiza măcar, să nu facă vreo gafă, dacă domnul soţ nu era povestea cu cocosul roşu. Străbătu Calea Victoriei cu aerul unui adevărat nebun, la un moment dat izbucni într-un soi de râs isteric, iar când ajunse acasă, cam pe la trei după amiază, îl găsi pe Gabriel aşezând masa, încălzind sarmalele făcute de Ivona anume pentru Denisa, care-i spusese că adora să mănânce sarmale de varză murată, o delicatesă specifică bucătăriei româneşti, nicăieri în altă lume nu se cunoştea tehnica elaborării şi prelucrării şi finisării sarmalelor. Destinul sublim al omului se aduna din amănunte puse cap la cap, din zile şi nopţi de rutină, dimineaţă, prânz, seară, noapte şi din nou, de la capăt, dimineaţă cu pâine şi ceai, prânz cu sarmale, seară cu clătite cu brânză de vaci şi smântână, noapte cu televizorul plin de violenţe virtuale, violenţe fără seamăn, tone de vopsea roşie risipită pretutindeni pe platourile de filmare de la Hollywood şi de aiurea, sau cu telenovele, ultima

descoperire în materie de divertisment, ceva după care se topea de plăcere clasa de mijloc, de la noi şi din lumea a treia. Gabriel văzu faţa lui Noel, îl întrebă ce i s-a întâmplat, Doamne Sfinte, arăta absolut ca unul fugărit de strigoi.

Noel îşi spuse repede oful, îl văzu pe tatăl său cum s-aşază pe scaun să nu cadă din picioare de surpriză, şi se tot priviră muţi până sosi Ivona, cu o faţă lungă şi palidă de parcă chiar atunci şi-o acoperise cu un strat de făină. Prea multe de spus nu erau, acum nu se mai punea problema adevărului ci a acceptării lui în termeni corecţi pe cât posibil; era măritată, bun, dar dacă ar fi fost o soţie fericită nu l-ar mai fi căutat pe Noel, logic, în logica vieţii, nu a matematicii, doar Denisa, aşa cum o cunoşteau ei, nu era o femeie uşuratică, şi din start era exclus orice interes meschin; Ivona îi aminti lui Gabriel ce le spusese Radu, care trăncănise cu Nic Cretzeanu, care, la rândul lui, o întrebase pe Augusta ce era toată povestea asta cu Noel şi cu Denisa, de unde până unde o găsea Radu măritată cu fiul lui Bruno von Schielmann, de care Nic auzise, dar nu-l cunoscuse personal, era o persoană discretă, nu se expunea, mai mult de atât, nimeni nu ştia, şi cu siguranţă Radu născocea, inventa masonerii, cavalerii spirituale, spaima comuniştilor dintotdeauna şi de pretutindeni, nu cumva vreo societate secretă să-l fi găsit pe Dumnezeu şi să-l folosească pentru nimicirea comunismului. Masa era acoperită de farfuriile lor în care delicioasele sarmale se sleiau nemâncate, faţa lui Noel devenise verzuie, mintea nu-l ajuta de loc, nu găsea nimic care să-i alunge ananghia din suflet, arăta tot mai prostit de nedumerire în vreme ce Ivona, îşi despovăra conştiinţa confesându-le întâlnirea ei cu Denisa din cursul dimineţii, care se sfârşise atât de rău, acum, regreta fireşte, dar la ce bun, răul se comisese, Denisa venise poate în căutarea unui sprijin şi Ivona ce făcuse, strigase la ea, ca la ultima vagabondă, nici măcar

n-o lăsase să spună ce avea de spus. Îngheţat de spaimă, Noel se uita la tatăl său cu nădejdea oarbă că în înţelepciunea lui va găsi o soluţie, va zidi puntea care-i va ajuta să treacă peste abisul zilei de azi în confortul dimineţii de mâine. Era absolut insuportabil, gândise până mai adineaori, să fii indiscret în legătură cu persoana iubită, era cu desăvârşire păgubos să te îndoieşti de onestitatea femeii de care erai îndrăgostit, se cuvenea să cultivi în tine cu pasiune încrederea în semeni; mai câştigat erai dacă te încredeai în oameni decât dacă îi suspectai; stătea pe scaun cu ochii fixaţi la Gabriel, nu-l mai vedea, ştia că dincolo de cuvinte era singura realitate durabilă, o iubea, o iubise întotdeauna, nici nu-şi putea imagina cine ar fi el dacă nu s-ar defini prin partea din el care se alcătuia numai din Denisa, plămâni, ochi, degete, inimă, o iubea şi când dormea, când era inconştient, ea însemna aerul care-i pătrundea în sânge chiar fără ca el să vrea, să fie lucid, da, uite chiar acum respir. Frica de durere năştea mai multă durere decât durerea însăşi; mai erau încă la masă când Noel le spuse:

— Plec la Braşov, după ea! Nu pot trăi cu gândul că-şi închipuie că renunţ la ea, fiindcă nu mi-a spus, trebuie să discut cu ea ceva ce nu suportă nici cea mai mică amânare.

— Şi dacă nu-i acolo? Şi dacă baţi drumul ca năucul de pomană până acolo? Mai bine înarmează-te cu numerele de telefon ale tuturor hotelurilor din Braşov, suni la recepţie la fiecare şi afli la care este, dacă este!

Întâmplarea îi aduse pe Nic Cretzeanu, pe Petru Aron şi pe soţii Balş în vizită, una programată de săptămâna trecută, dar cu tevatura zilei, uitată cu totul. Petru Aron se întorcea la New York şi voia să-şi ia rămas bun de la familia Cretzeanu, de la tânărul Noel, căruia îi prevedea o frumoasă carieră. Ivona vorbi în secret, în şoapte rapide cu Nic, îl informă despre natura necazului ce se abătuse

asupra lor. Nic se oferi să le fie de ajutor, îşi preveni şoferul să se pregătească rapid de un drum până la Braşov, iar între timp, din camera lui, Noel continua să telefoneze la recepţiile hotelurilor. Într-un final o găsise şi plecase val vârtej după ea. Aşa că abia trecuse de ora nouă seara când Noel ajunse la restaurant şi-o văzu stând singură la o masă; înainte să se apropie de ea o privi îndelung şi-i păru devorată de o tristeţe enormă, maladivă cumva; expresia feţei ei era într-atât de schimbată că-l năuci pur şi simplu. Uită de toate dar mai ales de crunta lui gelozie. Era un sentiment urât, nu vru să-l lase să-l înhaţe, să-l transforme repede în sclav. Avea nevoie de libertate, de certitudinea că îl iubea; dar pe de altă parte certitudinea asta nu i-o putea oferi Denisa, fiecare ştia că iubeşte, dar că era iubit trebuia numai să creadă; pierzania proprie în detalii prost gândite ignora bunătatea, generozitatea zilei de mâine, adevărul că iubirea era o realitate a inimii, a sufletului şi nu se putea vedea nici cum şi nici demonstra. Trebuia să alunge tristeţea de pe chipul fetei pe care n-o putea îndepărta din viaţa lui fără riscul pierzaniei, trebuia să fie el curajos şi pentru ea, chiar dacă totul îi stătea împotrivă, chiar dacă la rându-i, mai era încă adolescentul care implora cerului un miracol apt să-i lumineze viaţa.

Gândi bărbăteşte, cu mărinimia celui cu adevărat puternic, că nu de reproşuri şi scene de gelozie avea ea nevoie acum, nu venise să-i ceară, venise să-i dăruiască; îşi trase răsuflarea şi când se găsi chiar în faţa ei, îi zâmbi mai întâi şi apoi o salută luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— Ai aflat, Noel ştii acum adevărul?

— Da!

— Mă urăşti?

— Dacă asta ar rezolva problema poate că aş încerca să te urăsc! Continua să menţină pe chip un mic zâmbet curtenitor, să nu facă din clipele pentru care era gata să pună zălog propria lui viaţă, ceva derizoriu; dacă altele nu

vor mai fi? Ce va purta în suflet? Cum îşi va aminti ultima lor întâlnire? Chiar dacă-i venea să urle, nu va urla, nu asta le lipsea lor acum.

Denisa încă mai plutea, îl vedea pe Noel, dar nu era prea sigură că scena nu se petrecea undeva într-un vis, memora frumuseţea mâinilor lui, a nasului, a urechilor, a frunţii, a bărbiei, a gurii; stătea nemişcată, se uita fix la el şi i se frângea inima, presimţea că va muri de dorul căldurii mâinilor lui; implora ca şi el cerul să facă un miracol, să-i lase împreună; foamea de minuni a sufletului când află că binele lui depinde de un alt suflet, mai vie, mai durabilă, mai nemiloasă decât adevărata foame, cea care făcea din iubire o cutezanţă smintită, o aventură devastatoare, singura care dădea măsură existenţei, o, da, nemurire. De ce era aşa şi nu altfel? Adevărat, sub soare nimic nu era nou, numai că fiecare afla asta cu preţul a o sută de ani de viaţă necăjită; de ce era aşa şi nu altfel, de ce li se întâmpla lor şi nu altora?

— Eu mă urăsc, spuse ea, îmi urăsc viaţa, ar trebui să mă urăşti şi tu, am încurcat totul într-un chip lamentabil. Vrei să-ţi vorbesc despre Franz von Schielmann?

— Nu, dar dacă ţie îţi face plăcere, vorbeşte-mi despre el, vorbeşte-mi numai despre ceea ce îţi face plăcere.

Ochii Denisei concentrau, ca focarul unei oglinzi, durerea, melancolia oarbă, o exprimau fără vorbe de prisos, în tăcere, în rugăciune; pentru a-şi putea îndura pe mai departe viaţa, ar fi trebuit să nu-l mai revadă pe Noel, să nu cunoască iubirea făcută din iubire, trupul minte mai greu fiindcă-i primitiv şi lipsit de abilitatea minţii, sau poate-i cu totul superior minţii şi optează simplu şi direct pentru ceea ce i se potriveşte; se străduia vizibil să smulgă voinţei forţa de a nu se lăsa pradă gândurilor care o chinuiau; nu voia să-l îndurereze în plus cu lamentări, poate că asta era ultima dată când mai puteau fi împreună;

da, să trăiască acest moment, ca şi când ar fi cel din urmă din viaţa lor. Mâine? Poate că nici nu exista un mâine, poate se va opri timpul şi ei doi vor fi o veşnicie împreună.

— Vreau să vorbim despre noi, spuse ea, ce vom face.

— Ştiu sigur că te iubesc azi, te voi iubi probabil şi mâine.

Era mereu curtenitor, atent, să nu adauge poverii ei, povara lui; ştia că trebuia să şi-o poarte singur; cu ani în urmă Augusta îl povăţuia: iubirii să i te dăruieşti mereu fără măsură. Acum Noel afla pe viu, cum se spune, că iubirea n-avea măsură. Oferea bucurie, extaz, fericire, transforma bezna în raze de soare, se materializa într-o realitate de o altă esenţă. Ce-i iubirea? Cine a ştiut vreodată? Permanenţa bucuriei la gândul că dăruieşti bucurie, a împlinirii, un gen de bine suprem returnat de conştiinţa binelui făptuit de tine însuţi, starea de beatitudine, de frumuseţe desăvârşită ca în arta vechilor greci: numai proporţie, numai armonie, o faptă de iubire genera bucurie şi frumuseţe eternă.

— I love you now, îl imită ea, I'll certainly love you tomorrow too. I know exactly that our souls are immortals. I've read many, many books about eternal life, so that I'll love you tomorrow too even if I should be go în dead. The dead is only a passage, a passing towards eternal happieness. Over there nobody and nothing have no power to separate us.

— Hai să fim curajoşi şi să plănuim să rămânem aici, pe pământ, împreună, e ceva sigur, verificat, dincolo mai stăruie umbre de întuneric, uite că nu putem fi siguri că din cine ştie ce laşitate nu nimerim în iad, în custodia celui necurat, care ne-ar pune la popreală mii şi mii de ani. Propun să plănuim ce putem realiza azi, acum, aici.

— First of all, I think you should cat something, I suppose you are hungry. Eu una am mâncat un tort diplomat şi cred că nu mai merge nimic.

— O, reao, ai mâncat un tort întreg fără mine?
— O, yes, but now I feel guilty.
— Aşa şi trebuie.

Chemă chelnerul, comandă ceva la grătar şi ceva vin. În aşteptarea mâncării îi veni ideea s-o distreze evocându-i pasaje din Don Quijote, cele de la han unde hangiul îl face Cavalerul Tristei Figuri, dar văzu că ea nu se amuză şi apelă atunci la Conul Leonida faţă cu reacţiunea, comentând în paralel, găsind mari similitudini între bravul Leonida şi revoluţionarii de profesie, cei care făcuseră multe revoluţii inclusiv. Denisa se lăsă, e drept în etape, contaminată de elanul lui de a ridiculiza neghiobia, prostia omenească, femeile care se înnebuneau după cei doi lideri, apoi le veni o idee şi mai bună şi porniră spre ringul de dans. Orchestra şi cântăreţul se străduiau să interpreteze una din melodiile celebre lansate de Michael Bolton, iubirea era singura noastră libertate, spunea textul, şi era atât de frumoasă că ne smulgea mereu lacrimi de recunoştinţă. Dacă trebuia să supravieţuieşti unui dezastru personal, unei lovituri mortale, ca despărţirea de cineva drag, de exemplu, Dumnezeu îţi lua o parte din minţi ca să nu realizezi forţa loviturii decât în trepte suportabile, ca după un timp să fii deja obişnuit cu amploarea tragediei, iar instinctul vital, revenit la parametrii normali, să fie în măsură să ţină piept morţii. Dumnezeu în acţiune era într-atât de precis încât năzbâtiile oamenilor, oricât de mari şi oricât de multe, nu dezechilibrau nicio fărâmă din univers.

Urgenţa pentru care Noel venise după Denisa, să-i spună acel ceva ce nu suporta nicio întârziere, părea să nu mai existe, dansa cu ea în ritmul lent, insinuant al melodiei, îşi lipise un obraz de al ei, nu se mai gândea la nimic, nu mai trebuia să vorbească, veşnicia acestei nopţi o va trăi ca pe o ultimă falie de timp din viaţa lui, fără mânie şi fără planuri ca şi când mâine o va lua de la capăt.

Melodia se sfârşi şi ei reveniră la masă, chelnerul

aduse numaidecât comanda, era târziu, se făcea tot mai târziu, cei câţiva turişti care mai zăboveau pe la mese se îmbătau cu martini ori alte băuturi tari, ca să nu-i prindă miezul nopţii trezi, lucizi, în fond, pe un anumit palier al conştiinţei omeneşti, starea de trezie însemna singurătate, ieşire din ritmurile lumii, un fel de cursă tragică fără niciun liman posibil; la ce bun să fii treaz într-o lume adormită! Singurul lucru bun era sincronizarea istoriei personale cu istoria curentă, să te laşi dus de val, părea mai uşor şi chiar uimitor de simplu, şi dacă ceva trebuia să se întâmple se întâmpla mai lesnicios, fără lacrimi, fără remuşcări; Noel începu să mănânce, Denisa îl imită, nici ea nu se mai gândea la viitor, îşi uitase disperarea, ieşise din raza ei de acţiune, părea gata să accepte că altcineva va rezolva încurcata problemă a destinului ei, prea ar fi fost păcat să renunţe de bunăvoie la viaţa care o lega de Noel, şi chiar dacă ziua de mâine îi va separa în plan geografic, în subtila dimensiune a sufletului vor fi mai aproape ca niciodată. Îi veneau în minte nechemate, frânturi de scene petrecute între ei de-a lungul anilor de liceu, clipe unice, averea ei, seara, de pildă, când Noel venise la ea cu un ineluş, i-l pusese pe deget şi-o numise soţia lui, după care se arătase atât de serios şi solemn că fusese gata să izbucnească în lacrimi de spaimă şi emoţie. Mai pe urmă el o lămurise că în felul acesta se proceda în antichitate, cuplurile se alegeau din copilărie, treceau prin treptele de iniţiere sexuală, învăţau cum să trăiască împreună, o tradiţie care, ce-i drept, în lumea civilizată, dispăruse, dar se practica încă în Asia, Africa şi America de Sud. Poate că el şi uitase scena cu inelul, dar momentul continua să trăiască prin memoria ei, se înscrisese în cerul subtil al destinului ei şi acolo va rămâne de-a pururi. Erau prea tineri să bea şampanie, dar chelnerul le-o aduse la masă şi turnă în pahare. Noel înălţă cupa lui uitându-se la Denisa de parcă acum o vedea întâia oară:

— Vreau să toastăm pentru ceva, spuse, căci aşa se face când se bea şampanie.

— Da, da, admise repede, surprinsă parcă asupra unei fapte nepermise. Era cu inima în alt timp.

— Lady first! spuse el cu gând să găsească, în toastul lui răspuns la al ei.

— For our happiness! For you, I wish you all the best, I wish you to be happy în every moment of your lifel

— Why told me that in english?

— Pare mai puţin personal, poate o idee mai impersonal.

— Aiurea! De fapt n-are nicio importanţă. Personal aş putea să-ţi spun în toate limbile pe care le înţeleg cât de uimit sunt c-ai plecat din Bucureşti, cum ai plecat, dar nu mi-ar trece uimirea, nici n-aş considera-o mai puţin personală. Îţi doresc din toată inima să te cunoşti, să ştii ce-ţi doreşti pe lumea asta şi îţi doresc să ai şi puterea să lupţi pentru a ajunge să ai ceea ce îţi doreşti.

— Chiar eşti uimit?

— Da! Chiar nu înţeleg de ce-ai venit aici în cizme cu toc, în mantou de nurcă şi numai cu poşeta, fără bagaje, fără să mă previi, nu, nu înţeleg, nu pot, mă depăşeşte. De ce te-ai ascuns de mine? De ce te porţi ca o femeie vinovată? Cred că asta mă neliniştea la tine, dar nu reuşeam şi nici acum nu reuşesc să înţeleg.

— Voiam să-ţi spun că sunt căsătorită şi mă temeam că dacă îţi voi spune nu vei mai vrea să-mi vorbeşti.

— Ai presupus, bine, nu mai are nicio importanţă, n-am de gând să fac din asta un cap de ţară, ce nu înţeleg, e felul tău de a-ţi asuma răspunderea pentru o faptă sau alta. Ai venit la mine după ce ai vorbit cu mama şi nu mi-ai suflat nicio vorbă. Nu-ţi reproşez, cum aş putea? Sunt doar nedumerit de felul tău de a-ţi asuma responsabilitatea pentru un gest sau altul. Pentru ce trebuia să vii aici, fără bagaje, fără să-mi spui!

— Nu ştiu! Nu mă întreba, nu vreau să mă gândesc azi, o voi face mâine, voi găsi poate mâine o soluţie dacă nu mor de prea mare speranţă înainte să răsară soarele zilei de mâine.

— Mai înainte de toate, nu intra în panică, nu alerga în toate direcţiile ca o vietate fără minte, trageţi răsuflarea şi vezi ce vrei să faci, ce e important pentru tine, nu te gândi la mine, eu îmi port singur de grijă, sunt gata să-mi asum şi grija pentru binele tău, dar mai întâi trebuie să-mi spui care-i binele tău. N-aş fi venit după tine dacă, în chip stupid, n-aş fi presimţit că ai intrat în panică, nu mai ştii ce vrei şi, din laşitate, o iei razna. Nu datorezi nimănui nimic mai înainte de a-ţi datora ţie însăţi o opţiune clară. Dacă vrei să fim împreună nimic nu ne va sta împotrivă, oricât de mult timp va trebui să aşteptăm. Ştiu că te iubesc, ştiu că vremea trecând nu va şterge sentimentele, le va modifica, poate, dar nu le va face să dispară. Şi, crede-mă, chiar dacă mi-ai fi spus, când ne-am întâlnit pe stradă că nu mai însemn nimic pentru tine, tot te-aş fi iubit, fiindcă, da, mereu, continuu, fără nicio pauză, te-am iubit, eşti şi vei rămâne o componentă a sufletului meu, asta nu se şterge şi nu se schimbă. Ai fi putut să ai deplină încredere în mine, ai fi evitat astfel spaima că voi afla, te-ai fi scutit singură de necazul de a duce singură povara, n-aş zice minciunii, nu, fiindcă aici nu-i vorba de minciună, Doamne, nu, e sentimentul urât al vinovăţiei din care răsar de fapt ura şi durerea căreia nu-i mai poţi face faţă.

— Recunosc, nu mă descurc, jumătate din mine vrea cu disperare să renunţe la tine, cealaltă jumătate îmi sfâşie inima cu gheare de pisică numai cât încerc să renunţ. N-am să pot trăi aşa, sunt prinsă la mijloc între ceea ce vreau şi datoria pe care, chiar dacă nu mi-am asumat-o, voi fi obligată s-o achit. Schielmann e catolic, nu va vrea să divorţeze. Numai o minune l-ar putea convinge să-mi redea libertatea.

— Nu absolutiza, nu se ştie niciodată cum se răsuceşte soarta!

Lumi paralele, ceasuri simultane, la ceasul când Denisa şi Noel dialogau absorbiţi de conţinutul prezentului lor, Franz von Schielmann, coborî din camera ocupată de ea la hotelul Bucureşti, se interesă din nou la recepţie dacă nu fusese căutat, dacă nu i se lăsase vreun mesaj, şi cât se poate de nedumerit, spuse recepţionerului, într-o engleză simplă şi cursivă, că se ducea la restaurant, să ia cina şi dacă doamna sosea între timp s-o îndrume la el; era destul de îngrijorat, nu înţelegea mai nimic din tot ce-i îndruga funcţionarul într-o limbă păsărească, venise pentru prima dată în România, se simţea stingherit de neputinţa de a comunica şi se gândea c-ar trebui să angajeze un translator şi să se adreseze poliţiei; şi dacă n-o găsea imediat să pună în mişcare alte forţe care s-o recupereze.

La restaurantul Bucureşti chiar şi la ora unsprezece din noapte era o aglomeraţie demnă de o mare metropolă cu o fantastică viaţă de noapte; sala restaurantului era ticsită de agenţi secreţi, jurnalişti străini de pretutindeni, care ziua pândeau orfelinatele cu copii handicapaţi, azilele de bătrâni, munţii de gunoaie care făceau ca oraşul să arate ca o groapă de gunoi, de unde pesemne le venise şi ideea că Bucureştiul ajunsese groapa de gunoi a Europei, ceea ce românilor nu le mai putea face niciun rău, răul cel mare se săvârşise prin zguduitoarea mineriadă, revoluţie violentă după patruzeci şi cinci de ani de violenţe, ca la noi la nimenea.

Şi cam tot în acelaşi timp, soţii Cretzeanu erau cu mintea la Noel, se tot întrebau cum o fi ajuns, ce face, când se va întoarce, dacă se va întoarce, fata asta Denisa, mare ghinion în viaţa lui etc., Din politeţe se prefăceau interesaţi de spusele lui Petru Aron, dar nu auzeau nici măcar un singur cuvânt. Omul considera că tot ce se întâmpla în lume era o faţă a unui bine ce nu se va vedea

prea curând, generaţia lor nu va vedea acest bine, dar binele va fi căci începuse să acţioneze pentru a înfăptui tipul de om al planetei fără sentimentul naţiunii şi al rasei. La drept vorbind numai Nic Cretzeanu şi Aristide Balş îl înţelegeau.

— Lumea se schimbă, omul capătă o nouă demnitate, nu vor mai fi nebuni cum au fost nemţii odinioară când, desincronizaţi de istorie şi de restul popoarelor au pus la cale cel mai oribil măcel împotriva unei rase, decretată, cu de la cine putere? primejdioasă, vor dispărea rasele, apoi naţiunile, apoi omul va fi gata să-şi iubească semenul iubindu-se mai întâi pe sine.

Aron vorbea de rasa care va înlocui toate rasele actuale ale pământului de parcă şi vedea genul de metis superior şlefuit din generaţie în generaţie pe parcursul mileniului în care omenirea actuală curând va intra.

Noel şi Denisa erau captivii neputinţei de a se maturiza peste noapte. Li se cerea să aibă răbdare, să treacă pas cu pas prin labirintul oferit de chiar viaţa lor, să înveţe să se biruie mai întâi pe ei înşişi, exact cum îi povăţuia Pitagora, cucereşte-te pe tine însuţi şi vei cuceri întreaga lume; depindeau de părinţi, erau sclavii lipsei de libertate economică; spaima de foame era, la urma urmei, destul de greu de învins. Dar nu de asta erau trişti. Ea exterioriza din nou o tristeţe venind din adâncul fiinţei şi se vedea bine c-o stăpânea pe de-a-ntregul. Noel nu mai avea nici cea mai vagă idee cum să i-o alunge. Mai bău un strop de şampanie şi-o rugă să-i vorbească de partea din ea care voia cu disperare să renunţe la el.

— Din ce se nutreşte partea din tine care vrea să renunţe la dragostea noastră?

— Din multe, spuse ea repede. Mi-e frică de Franz, m-a silit să trec la catolicism. Familia mea îi datorează foarte mult, ne-a ajutat să obţinem cetăţenie germană cu mult înainte de a se împlini stagiul. Tata vorbeşte mereu

de datoria noastră de onoare faţă de el. Dacă l-aş părăsi probabil părinţii mei m-ar repudia. Azi nu şi încă o vreme nu te-aş învinui, dar mai târziu aş fi tentată să te consider pe tine vinovat de toate. M-aş uita la tine şi în locul tău aş vedea poate numai adâncimea mizeriei în care m-aş zbate, fără părinţii mei, fără siguranţa pe care o ai când poţi plânge pe umărul mamei tale. Noel, te rog, judecă-mă pentru aceste gânduri meschine, merit dispreţul şi ura ta, dar tu n-ai trecut prin ce-am trecut eu, nu ştii ce-nseamnă să simţii fiori de groază la gândul că eşti singur pe lume în mâna unor criminali care te ameninţă cu violul, cu moartea, care te lasă să leşini de sete, de foame, o, nu, nu vreau, îmi reamintesc şi nu vreau, abia începusem să uit. Tu nu ştii cum e să ţi se ridice părul în cap de frică, de zgomotele unei uşi care se deschide cu un scrâşnet ce-ţi pătrunde până în inimă ca un cuţit ruginit care îţi sfârtecă oasele, carnea şi sângele. Viaţa nu-i dreaptă şi lumea care pretinde că apără binele, dreptatea, drepturile omului, e cea mai ipocrită din toate lumile posibile. Nu ştii cum trăieşte lumea care n-a fost strivită de comunism şi e mai bine, ţi se rupe inima şi mai rău chiar te umpli de ură pentru ţara în care-ai văzut lumina zilei, dacă n-ai nicio şansă să trăieşti în Occident, mai bine nici să nu-l vezi, să nu ştii, ce nu cunoşti, nici nu există. Vezi, sunt sinucigaş de sinceră cu tine, dar ţi le spun pentru că te iubesc şi e un haos total în mine, nu te pot transforma într-un talisman să te iau cu mine, ai o familie, ai un rost, iar tata n-ar accepta să fug de la Franz pentru tine. Dacă Franz ar fi un prost, un om rău, mai treacă, meargă, dar culmea, e un neamţ bun la suflet, corect, nobil, crescut în ideea demnităţii, a credinţei, a tot ceea ce separă pe un om educat, de unul sălbatic. Am fost pedepsiţi să ne naştem într-o ţară primitivă, plumburie, cu oameni răi şi scârboşi care-au delirat de bucurie când au venit comuniştii, numai la asta mă gândesc, din România nu poate dispărea comunismul

fiindcă în ţară au rămas numai cei care iubesc comunismul, şi în ciuda afirmaţiilor, de la televiziune şi din ziare feseniştii vor face tot comunism, pigmentat, vorba tatii, cu cel mai murdar tip de new-ageism, magie neagră, de aia sunt scoşi ţiganii în faţă. Când se va spune adevărul despre comunism şi comunişti, lumea care-a fost martoră pretinzând că n-a ştiut, va fi zguduită de vinovăţie şi oroare ca armatele aliate când au descoperit ororile din lagărele de exterminare naziste. Că peste o sută de ani comunismul va fi doar o pagină de istorie nu mă încălzeşte pe mine acum, n-am altă viaţă, nimănui nu-i oferă Dumnezeu două vieţi, ce şanse am să fiu liberă, să mă bucur de timpul dat mie, imaginează-te în locul meu, tu ce-ai face? Admiţând că n-ai avea tăria să renunţi la mine, m-ai urî cu ura crudă şi disproporţionată a celor slabi, a celor ce se simt sclavii unei situaţii fără ieşire. Ştiu că te iubesc şi nu cred că mi se poate întâmpla să mai iubesc vreodată pe cineva la fel, nu mă înşel în privinţa asta, dar chiar asta mă ucide. În primele zile când ne-am văzut nu ştiam cum se mai trăia în Bucureşti, mi-am închipuit şi eu ca toţi românii din afară că gata, Bucureştiul a devenit un loc unde viaţa şi speranţa sunt posibile, dar curând am văzut adevărul şi viaţa nu-i cum se vede din holul hotelului Bucureşti, toţi vor să te fure, să te înşele, să-ţi smulgă şi haina de pe tine, e o sete de bani nesănătoasă, totul e boală, nebunie, delir, cum să am curajul să rămân aici? Curând aş deveni pentru tine o povară, am înţeles că familia ta ar face tot posibilul s-avem un acoperiş deasupra capului, dar tot o povară aş fi pentru voi, dacă tata ar refuza să mă susţină financiar. Şi n-am nici cea mai mică îndoială că nu m-ar lăsa aici, m-ar sili să mă întorc la Londra şi să-mi continui studiile. Ce să fac? Tu ce-ai face în locul meu?

— Să înţeleg că deja mă urăşti fiindcă nu poţi renunţa cu inima zburdând de bucurie la mine?

— Da, poate, nu ştiu, n-am auzit încă pe cineva că vrea să sufere, că alege suferinţa cu dragă inimă.

— Martirii, încercă el să glumească, să facă haz de necaz, cum se spune, dar ea nu înţelese, poate că nici nu mai stăpânea prea bine subtilităţile limbii române. Adevărul era, probabil, în celălalt tărâm, undeva la frontiera dintre dimensiunea a patra şi a cincea, universul uman se afla în tranziţie, cum susţineau noii întemeietori ai ştiinţei spirituale, cei ce se considerau urmaşii templierilor şi dădeau publicităţii secretele menite să zguduie resorturile vechi, dar altele noi nu se puneau în loc; se tranzita de la ce la ce? Astrologii băteau apa în piuă cu horoscoapele lor, nişte idioţi, au împânzit lumea cu idei neopăgâne, au speriat de moarte pe cei care, de frica morţii nici nu puteau trăi.

— Nu vreau să fiu martiră, n-am vocaţie.

— Încercam o glumă proastă, ce-i drept. Ce propui?

— Nu ştiu, n-am nici cea mai vagă idee ce să fac.

— Noaptea e un sfetnic bun, se zice. Îmi îngădui să decid eu şi pentru tine. După o zi excesiv de grea, fără haine de munte nu poţi rămâne aici, va trebui să te întorci la Bucureşti, să vezi ce-i cu bunica ta, să dai ochii cu domnul soţ, să te aduni cumva şi să reuşeşti să ajungi la o decizie, fie şi una temporară, de tranziţie, ca să folosim un cuvinţel la modă. N-o lua prea abrupt, nu absolutiza, crede în Dumnezeu, ştii cum se spune că n-aduce anul ce aduce ceasul, dacă nu-i rău, Doamne fereşte!

Într-un fel Noel se luminase, într-un fel, scenariul dramei îi rezervase rolul de barieră în calea fericirii ei; chiar dacă ar fi rămas cu el, acum ştia că ar fi rămas pe jumătate neputincioasă, sclavă, ori una ca asta nu era de dorit; lucrul îl jignea de moarte, îl durea, îl resimţea într-atât de brutal şi de jignitor, că aproape nici nu se putea gândi.

— Adevărul e că nu reuşesc să mă adun.

— Am să te ajut să renunţi cu inima uşoară la mine! Nu vei mai suferi, vei fi dacă nu foarte fericită, măcar mulţumită, ai să vezi că viaţa-i rază!

— Ce tot spui, nu înţeleg!

— Nu de înţelegere ai tu nevoie în acest moment, mai degrabă de o baie fierbinte şi de un somn lung, fără vise. Iar mâine dimineaţă ne întoarcem împreună la Bucureşti. Şi mai departe ne vom descurca noi cumva. Te voi ajuta să găseşti o soluţie fericită. Vreau să fii fericită, aş fi prea deznădăjduit să ştiu că eşti nefericită din cauza mea.

— Ce-ţi trece prin minte?

— Mai nimic care să merite menţionat. Propun să mergi la culcare. Eu şi şoferul am reţinut o cameră la etajul trei. Te vom trezi pe la opt.

Veni chelnerul şi în ciuda protestelor Denisei, Noel achită nota de plată, apoi o conduse până la uşa camerei. Îşi lua rămas bun în etape; ea vru să vadă unde era camera lui, în caz că peste noapte se întâmpla ceva să ştie unde să-l caute; sus, apoi jos, apoi din nou noapte bună, nu mă lăsa singură, mi-e frică de întuneric şi cu lumina aprinsă nu pot adormi, vino să stai cu mine până adorm, te rog, Noel, nu fi rău; şi el: nu, am zis nu, te rog, doar ştii că nu-i bine, nu trebuie şi nici n-am chef să-ţi ascult sforăiturile. Vrei să spui că eu sforăi? Oho! Şi încă pe mai multe tonuri! În fine, c-o fi, că n-o fi, o lăsă în cameră, îl căută pe şofer, îl găsi la bar, cu apă minerală în faţă, îi spuse că vor împărţi aceeaşi cameră la care, şoferul comentă cu umor: se mai întâmplă, n-ai ce-i face.

Peste noapte Noel nu dormi aproape de loc. Aţipi de câteva ori dar visă de fiecare dată că-l fugărea un nebun înarmat şi-l împuşca. Pe la două se trezi iar şi nu mai adormi, plânse răvăşit de durere, năucit de spaimă, mulţumit că nu-l auzea şi nu-l vedea nimeni. Dimineaţă la şapte coborî la recepţie şi, după un scurt dialog cu recepţionerul, se alese cu o cafea mare aşteptând să se

facă o oră rezonabilă şi să pornească înapoi spre Bucureşti. Îşi făcu necontenit curaj, fiindcă perspectiva despărţirii de Denisa stârnea în inima lui o suferinţă teribilă, aproape de neîndurat. Trebuia să găsească un antidot natural, un răgaz şi un leac, să facă să înceteze durerea, teama, gelozia, sentimentul vinovăţiei, întrebările de genul: ce păcat am săvârşit în viaţa mea să merit un astfel de chin. Milos oarecum faţă de necunoscutul dinlăuntrul său, socotit un veritabil dobitoc, îşi spunea cu genul de bunăvoinţă avută de medici faţă de necazurile unui bolnav: ai puţină răbdare, îţi voi găsi un leac, stai liniştit, n-o să te mai doară. Avea impresia că stând nemişcat suferinţa era mai puţin intensă.

Denisa coborî la recepţie în jur de opt; la insistenţele lui Noel bău un ceai, apoi porniră la drum. La prânz, ajunşi în Bucureşti, se despărţiră în dreptul Ateneului; se dădură jos din maşină şi cum niciunul din ei nu prea ştia ce să spună, se priviră în tăcere câteva minute, apoi ea îl întrebă dacă putea să-i telefoneze, să-i spună ce va face şi dacă va pleca sau va mai rămâne; Noel zâmbea pierdut în gol, în timp ce-o asigura că desigur, putea să facă tot ce dorea, va fi mereu bucuros să aibă ştiri de la ea, să-i telefoneze, de ce nu, sigur, aştepta veşti, de orice natură, nu era supărat pe ea, dimpotrivă era bucuros s-o ştie fericită. Ea îl îmbrăţişă într-un fel stângaci, timorată probabil de impersonalitatea pe care se străduia el s-o dea momentului şi s-o menţină, vru să-l sărute pe obraz dar nimeri undeva pe gât şi se simţi ca paralizată de teamă că el se va feri de sărutul ei considerând-o perfidă, mincinoasă, dar el nu se feri, dar nici nu făcu vreun gest care să-i transmită mesaje false, îi luă mâinile, le ţinu puţin în ale lui, i le sărută pe rând, îi spuse, la revedere, iubito, se long, my dear, se long as it doesn’t hurt. Făcu stânga-mprejur şi plecă repede, se urcă în maşină şi abia acum îşi dădu seama cât de absurd se purtase; avu senzaţia că-i smulge cineva o unghie, vru

să se întoarcă, să o implore să rămână cu el, să nu plece, să nu-l părăsească. Vru să coboare din maşină, să alerge după ea, dar şoferul nu înţelese ce-i cerea. Demarase şi accelerase şi ieşise din Calea Victoriei. O durere cu adevărat mare, ca şi o bucurie, nu-ţi dădea ocol, nu te avertiza, te izbea drept în faţă şi nu era vina durerii sau a bucuriei dacă nu erai antrenat să-i faci faţă. Inteligenţa lui Noel se bloca sau funcţiona aiurea. Două zile aşteptă înnebunit ca Denisa să-i telefoneze, iar a treia zi când ea telefonă o puse pe Ivona să-i spună că nu-i acasă. Denisa vorbi cu Ivona, îi spuse c-ar fi vrut să treacă pe la ei să-şi ia rămas bun, fiindcă mâine dimineaţă la nouă pleca la Londra.

— Drum bun, scumpa, la revedere şi numai bine.

— Spune-i lui Noel c-am să-i scriu, Ivona, te rog, spune-i că va fi bine.

— Am să-i spun, n-avea nicio grijă.

— Îţi mulţumesc pentru tot, la revedere!

În pat, cu nasul în pernă, Noel plânse toată noaptea până în zori, niciodată nu urâse pe cineva cum se ura acum pe el, plângea cum nu mai plânsese niciodată, ca şi când abia acum descoperea durerea. Dimineaţă, în jur de şapte, se îmbrăcă fără să se mai bărbierească şi plecă la aeroport; ajunse pe la opt şi-un sfert şi furişându-se printre călători reuşi s-o vadă fără să fie văzut; era împreună cu Franz, în dreptul porţii unde se făcea îmbarcarea pentru avionul care tocmai urma să decoleze cu destinaţia Londra. După ce trecuse de vamă şi de frontieră Denisa întoarse capul şi o clipă Noel avu impresia că-l caută cu privirea, că îi simţise prezenţa; o urmări înmărmurit, strângând pumnii până simţi cum îi pătrund unghiile în podul palmei; Denisa înainta, dar păşea cu faţa întoarsă spre el, îl văzuse, în cele din urmă.

Ori de câte ori încerca să-şi amintească felul cum revenise în oraş de la aeroport, Noel nu găsea absolut

nimic în memorie. Era ca o pată neagră, ca un document şters din computer. O bună bucată din zi merse pe jos de la Otopeni până la Băneasa, pe un ger de minus patru grade. Era târziu, cădea seara în jur şi se urcă într-un autobuz care-l duse la Gara de Nord. Cum n-avea chef s-ajungă acasă, unde l-ar fi întâmpinat o ploaie de întrebări, de la un telefon public, îl sună pe Iustin Dabija rugându-l să ia cina cu el în oraş, la un restaurant de lux, la Capşa; nu admitea niciun fel de refuz, îl aştepta deja, spuse, iar după o clipă mai spuse încă ceva: dacă nu vii mă sinucid.

Când ajunse Noel la Capşa Iustin era deja în uşa de la intrare în restaurant, galben la faţă ca o lămâie de spaima cuvintelor auzite din gura acestui Noel Gabriel Cretzeanu, pe care el, personal, îl considera un savant în devenire, un tânăr de excepţie, chemat să descurce încurcatele iţe ale istoriei. De îndată ce-l văzu înţelese că i se întâmplase ceva neobişnuit. Noel nu mai era cel de ieri sau alaltăieri, devenise un străin despre care Iustin nu ştia nimic, drept care deveni prudent, îşi controlă emoţiile şi spuse doar ce se putea spune fără primejdia de a răni.

— Bună seara, Noel! Iată am venit la întâlnire, am lăsat baltă un număr remarcabil de probleme legate de destinul omenirii, de istoria noastră curentă, mai important decât orice părându-mi-se mie bunăstarea ta afectivă, mai pe româneşte, o seară petrecută cu tine la acest bătrân şi veşnic tânăr Capşa. Hai să intrăm, vreau să mâncăm un escalop cu ciuperci să ne ţină de foame o săptămână.

Înainte de revoluţie Iustin fusese unul dintre cei patru directori ai Agerpress-ului, factor de decizie, mâncase o pâine albă sub comunişti, se spunea, în termenii istoriei noi, un profitor, decretau cei care se luptau să apuce un os din binefacerile tranziţiei. Era fiul lui Barbu Dabija, fost mare arhitect, trăise în glorie sub Carol al Doilea, construise mult, frumos, Bucureştiul de

odinioară îi datora alintul de mic Paris, iar gloatele comuniste l-au găsit cu bagajele făcute gata s-o şteargă la Londra, altă lume, libertatea, mare atracţie. Iustin era mic, abia venise pe lume, mama sa, Florentina, gândea că pentru copil trebuiau să fugă oriunde se mai găsea un strop de libertate pe glob. Numai că un călugăr îi adusese lui Barbu Dabija un mesaj scurt: Rămâi pe loc, ţara nu se poate salva decât din interior, urmează să primeşti detalii. Punct. Planul cu Londra se prăbuşi, bagajele se desfăcură, lacrimi de spaimă şi disperare ţâşneau de sub pleoapele marelui arhitect, se va jertfi în numele unei idei mai înalte decât confortul stomacului şi-a minţii însetată veşnic de bucuria libertăţii, dar mai exista şi datorie, şi împlinirea datoriei însuma fericirile tuturor, căci în lume, în istorie nu se cuvenea să fii fericit de unul singur. Nu înţeleg, striga Florentina Dabija, cum poţi jertfi viaţa copilului nostru, Iustin al meu, ce se va alege de noi? Istoria nevăzută se înscria în inimile plânse, pe feţele care ascundeau inimile zdrobite, arhitectul Dabija, democratul, anglofilul, se dăduse de partea comuniştilor, rudele îi strigau în faţă: laşule, vândutule, trădătorule, comunistule, pui de năpârcă! Sora lui Barbu îi aruncase o găleată cu lături în cap, asta merita fratele criminal, care se amestecase în lăturile porcilor de comunişti; niciodată n-avea să mai fie fratele iubit, duşmanul de moarte, da, trădătorul idealurilor ei de dreptate. Trebuia să fii construit într-un fel anume ca să poţi îndura lăturile şi scuipăturile alor tăi, familia ta, căldura şi sensul rudeniei de sânge; Barbu rezistase, Iustin, copil fiind rezistase, n-avusese o altă experienţă, nu suferise că rudele nu-l iubeau, nu pe iubirea lor se bizuia, numai Florentina, mama, nu biruise deznădejdea şi murise de inimă rea cam prin anii cinzeci şi şase provocând băiatului genul de durere care nu trece, chiar dacă pare c-a trecut.

Iustin învăţase de la tatăl său că lumea era un loc

arid şi pustiu dacă nu reuşeai să te sincronizezi cu exigenţele prezentului, dacă nu smulgeai acestei lumi pricăjite recunoaşterea că tu îi eşti superior, că eşti mai bun şi mai drept decât dreptatea însăşi. Poporul era sublim cu condiţia să nu-i vezi mutra; viaţa în comunism era sublimă cu condiţia să fii tu cel care conduce, sau măcar undeva sus în ierarhia lor imuabilă ca a sfinţilor din cer. Inteligenţa îl ghidase pe Iustin, dacă asta era tot ce-i rezerva destinul, va înhăţa şi el tot ce va putea; îşi luase licenţa în litere cu media cea mai mare şi prin repartiţie obţinuse un post de reporter la Scânteia, Organ al partidului de care îi era la fel de scârbă ca de o ladă cu gunoi putrefact; tăcea şi aştepta ocazia de a face o călătorie în Occident. Omul propune, dar Dumnezeu dispune, se zice şi, culmea mereu se adevereşte, se adeveri şi în cazul lui Iustin care se trezi într-o bună zi, faţă în faţă cu Augusta Balş de care se îndrăgosti ca un nebun, fără nicio şansă ca dragostea lui să mişte sufletul acestei femei, roasă de multe idealuri, dar toate în afara dragostei, a bucuriilor carnale, a tot ce ţinea oarecum de trup. Tânjea după frumuseţile din împărăţia cerurilor, era una dintre puţinele persoane ciudate pe care soarta le scoase în faţa lui Iustin, lăsându-l ca hipnotizat, şi oricât o iubea, nu se îndoia de nenorocul lui de-a fi nimerit într-o poveste care-l depăşea. Augusta semăna cu mama ei, Estela Cretzeanu, se purta la fel ca ea, ca un personaj dintr-o operă de ficţiune nemaigăsindu-şi identitatea reală, nepreocupându-se de loc de propria ei existenţă, nedorind să afle cine era ea, ascunzându-se în biografia lui Aristide Balş ca un vierme într-un măr. Lăsa tuturor impresia că-l adoră pe Aristide, că respiră prin plămânii lui, dar dacă Aristide o ruga să doarmă în acelaşi pat cu el, ea se comporta ca şi când el îi cerea un ochi, i-l dădea, da, dar să ţină minte, ce jertfă făcuse pentru el. Foarte curând Iustin înţelese că nu prea mai avea ce aştepta de la Augusta, se căsători în

nădejdea că o viaţă ordonată de familie îl va pune pe picioare; ce-i drept, Liana Pârvu, prima lui soţie, se strădui să menţină echilibrul şi armonia casnică, dar Iustin descoperi curând că mirosea prea rău a năduşeală, iar deodorantele şi parfumurile, nu rezolvau problema, făceau ca mirosul să devină năprasnic, şi nu se mai reuşise să se culce cu ea; ceea ce destrămă destul de fără milă temelia vieţii familiale; revoluţia din decembrie îl surprinse în plin proces de divorţ, de care nici în februarie, ’91, nu era scăpat; Liana cerea despăgubiri uriaşe. Departajarea bunurilor agonisite de Iustin de unul singur, făcea obiectul disputei juridice, avocaţii părţilor, conveniseră probabil să lungească afacerea profitabilă doar pentru ei. Iustin era acum director general la Rompres, Liana îi controla salariul, striga pe toate lungimile de undă că Iustin fusese informator, că era o unealtă a feseniştilor, apoi devenise o unealtă a sereiştilor, dar lui nu-i păsa de asta, preocupat să afle secretele care mişcau roata istoriei şi în ce direcţie anume o mişcau. Discuţiile între patru ochi cu Nic Cretzeanu îi dăduseră o cheie, credea sincer că idealurile consumiste erau calea cea mai scurtă spre Apocalipsa economică şi dacă se prăbuşea sistemul pieţei, occidentul se prăbuşea şi politic şi-atunci calea era liberă pentru invazia Europei de către legiunile arabe, asiatice, africane, în spatele cărora lucra de peste jumătate de secol măicuţa Rusie, dornică să stăpânească totul de la Urali la Atlantic, ba poate şi mai departe, dincolo de Pacific. Nic Cretzeanu îi propusese, după revoluţie, să temeinicească o agenţie de ştiri particulară, el fiind gata să-l finanţeze, şi Iustin muşcase momeala, apucase să spună da, iar acum se codea speriat de anvergura unei asemenea întreprinderi, destul de mulţumit de leafa lui, de călătoriile în toată lumea pe banii statului fie el fesenist, pesederist, numindu-se oricum, ştirile erau aceleaşi, lucra direct cu unsprezece corporaţii transnaţionale, comercializa informaţia, se

bucura de sănătate, era încă un bărbat tânăr, patruzeci şi trei de ani, încă avea timp să desluşească natura coşmarului nou care luase locul coşmarului vechi, răul cu care tot românul dornic de supravieţuire, se obişnuise.

Faptul că Noel era nepotul Augustei, finul ei şi-a lui Nic Cretzeanu, îi dădea în ochii lui Iustin un prestigiul cu totul aparte; în seara asta, iată, lăsase totul baltă şi venise să-l întâlnească, să vadă despre ce era vorba, să-i satisfacă, indiferent de natură, capriciul. Imediat însă, dintr-o singură ochire, văzu că Noel se afla la mare ananghie şi dori sincer să-i fie de ajutor. La intrarea în sala restaurantului, şeful de sală îl opri pe Noel din pricină că n-avea ţinuta obligatorie, respectiv costum cu cravată, dar Noel nu pricepea ce voia omul de la el, îl întreba dacă ştia câtă răutate şi dementă cuprindea soarta românilor, a bărbaţilor din această ţară. Secretul, striga Noel copleşit de mânie, era sărăcia. Dacă voiau să-şi păstreze iubitele, sau fiicele, sau mamele trebuiau să se umilească, ba nici umilinţa nu făcea mare scofală dacă se ivea un străin cu bani, fie negru, alb, galben, fie oricum, avea câştig de cauză în faţa româncelor acrite de mizeria comunistă, de statul la cozi, iar azi nu se putea face o lume nouă într-o zi, coşmarul ceauşist se înlocuise cu coşmarul nerăbdării, al traiului prin comparaţie, dar de ce să mă jertfesc, de ce să trăiesc jinduind după o casă cu piscină, de ce să mor de dorul excursiilor în Bahamas, când ia te uită, un franţuz obez, n-are ce face cu banii şi-i bucuros să cumpere o târfuliţă din Bucureşti, oraşul prăbuşirilor, cine Dumnezeu scrisese romanul? Noel nu-şi amintea acum numele autorului, nu vedea nici cum îl lăsase pe şeful de sală cu gura căscată de stupoare, unde dai şi unde crapă, vorba proverbului; Iustin însă înţelese şi puse mâna pe hăţurile momentului, îngrijorat că Noel chiar înnebunise, îl luă cu binişorul, îl sili să tacă o clipă ca să rezolve mai întâi chestiunea ţinutei, ceea ce nu era chiar un cap de ţară,

exista la garderobă un veston de măsură universală, nimic mai simplu, se întâmpla mereu cu cei care veneau prima dată şi nu cunoşteau regulile casei, străinii mai ales, dar contra unei sume modice, vestonul se putea închiria pentru câteva ore. De la brâu în jos îmbrăcămintea nu conta. În ciuda intervenţiei energice a lui Iustin, Noel, şi la garderobă unde se strădui să-şi pună haina de gală, continuă să-şi descarce amarul, afurisind nenorocul nostru de români păguboşi, căutând să descopere acum îndată cine era vinovat de destinul mizer al ţării, neauzind replicile lui Iustin care zicea că destinul unei ţări se făcea din faptele celor ce-o locuiau, că măreţia se aduna din operele mari ale oamenilor, la dracu', Noel, nu fi atât de prost şi de sentimental că mă faci să vărs de scârbă; fii bărbat, poartă-te bărbăteşte, chiar dacă se rupe inima în tine, rabdă, nu te face de râs, ura lumii e mai de râvnit decât mila. Crispat Iustin urmărea expresia lui Noel şi se îngrijora şi mai mult, ceva plesnise pe undeva, Comoara Ivonei şi-a lui Gabriel se purta de parcă trebuia lipit la gură ca să tacă.

Sala restaurantului era destul de goală, numai câteva mese se ocupaseră, cetăţenii români stăteau lipiţi de televizoare, iar străinii căutau localurile cu muzică şi dans, cazinouri şi baruri unde să-şi prăpădească surplusul de bani. În liniştea din jur glasul lui Noel, răguşit, schimbat de mânie şi tristeţe, se auzea destul de tare, dar el nu realiza, se uita în ochii lui Iustin şi continua să-l întrebe dacă exista ceva mai rău ca neşansa de a fi singur într-o lume demonizată de comunism, de a-ţi privi părinţii cu ură că te-au adus pe lume într-o ţară a deznădejdii, aici unde nimic bun nu durează, iar o faptă de jertfă e luată în batjocură, ceva în genul, ia te uită şi la ăsta, cât e de prost că nu fură, nu minte, nu înşală, ce dobitoc, e chiar cinstit, ia să-i luam noi şi aerul pe care-l mai respiră.

Parcă dornici s-audă discursul nebun al tânărului,

chelnerii prinseră a roi în jurul mesei lor, îl cunoşteau pe domnul Dabija, vechi client, om tare pe vremuri, şi ce vremuri de faimă au fost, în definitiv, pentru ei, foşti copii săraci, fii lumpenilor de la sate ori de la oraşe, ceauşismul îi ajutase să realizeze străpungerea, să acceadă la o nouă demnitate socială, bacşişul constant însemna nivel de trai bun, ceva ce se părea că minunata revoluţie urma să nu le mai ofere. Clientela localului dispărea de la o zi la alta, alimentele se învecheau în frigidere, bacşişurile, gata, deveneau de domeniul amintirii.

Indiferent câtă derută şi consternare, îi provoca acum Noel cu lamentările lui, Iustin părea să-şi smulgă sieşi hotărârea de a sta lângă el, de a-l îmbărbăta, nu-şi putea împietri sufletul, orice se va întâmpla nu-l va părăsi, drept care comandă multă mâncare, băutură, vin roşu, pentru escalopul cu ciuperci, dar mai înainte de toate whisky, două porţii zdravene, să-i întremeze. În aşteptarea bunătăţilor căuta să domolească revolta lui Noel, să-i aline necazul, nu cumva era legat de fata aia, Denisa David, cu care apăruse la ziua lui, despre care auzise de la Augusta c-ar fi măritată cu un austriac, sau aşa ceva, nu cumva era îndrăgostit şi legat de mâini şi de picioare de situaţia lui de student, chiar dacă nu foarte sărac, nici departe de amploarea sărăciei, la urma urmei, sărăcia era o chestiune relativă, vorba Papei, bogăţia se făcea din restrângerea consumului.

Cu fiecare cuvânt rostit, Iustin devenea alt gen de supliciu pentru Noel. Se dezmeticea încet, realiza că erau la Capşa, că bea whisky, că Denisa plecase, că făcuse pe viteazul cu ea, dar acum simţea un asemenea chin c-ar fi băut fericit otravă dacă asta i-ar fi pus capăt. De pe faţa lui dispărea expresia de lunatic înlocuită de o mască tragică, trăsăturile i se modificau iar ochii imobili aţintiţi asupra lui Iustin păreau să caute un răspuns la o întrebare încă nerostită; probabil, îl obseda; exista oare vreun sens în

toate astea? Cantitatea de whisky consumat mai netezea asperităţile înverşunării, dar nu într-atât încât să micşoreze ţipătul disperat al conştiinţei lui de sclav. Se simţea încătuşat de un trecut al urii, prea ruşinos pentru a-l cerceta în lumină, se uita la Iustin şi aştepta să-l întrebe dacă ştia că nu puteai fi sănătos într-o lume bolnavă, că nu puteai găsi iubire într-o lume măcinată de ură, de teamă, de corupţie absolută; un suflet corupt nu mai avea pe el pecetea divinităţii, nu mai avea cum să fie recunoscut de Dumnezeu nici pe pământ, nici în cer.

Înălţă o mână în aer în semn că-l ruga pe Iustin să nu vorbească de fata aia, nu putea îndura acum, poate cândva în viitor ea va fi numai o amintire frumoasă, azi însă îl durea prea rău, i se oprea respiraţia, îi vedea ochii mari, nedumeriţi, plini de întrebări nerostite, de ce mi se întâmplă mie una ca asta, ce crimă am făcut ca să fiu pedepsit la singurătate, cum am să pot trăi fiindu-mi mereu dor de ea? Cum? Iustin vru să-i abată atenţia, în sfârşit înţelese, culmea, el, egoistul, simţi o ciudată frăţietate cu Noel. Numai un îndrăgostit fără speranţă putea desluşi natura durerii unui suflet lovit de aceeaşi stranie suferinţă; căuta un subiect care să-i trezească interesul, să-i mute gândul de la acel ceva greu, imposibil de îndurat. Se avântă în secretele întâlnirilor, a convorbirilor de la Malta, istoria se repeta, marile puteri marginalizau din nou România, da, dar de ce, care era buba, ce ni se pregătea nouă românilor era strigător la cer, ne eliminau, pur şi simplu, de pe harta lumii civilizate. Ciudate mai erau legile acestei noi strategii, zicea Iustin, dornic să-l mişte pe Noel din stupoarea în care îl nămolise mânia, sau poate numai spaima de necunoscutul zilei de mâine. Ce-i viaţa? O taină ireală şi atotputernică, te culci, dormi toată noaptea şi te trezeşti dimineaţa cu aceeaşi foame de a exista, o iei de la capăt cu eu sunt cutărescu, nu pot îndura un surogat de libertate, nu pot admite să

plătesc cu sângele meu, pofta de crimă, omorurile, săvârşite de străbuni, nu accept o lege cosmică nedreaptă, fiecare să plătească partea lui de crimă, de ce au experimentat comunismul pe sufletele noastre, de ce nu-s adorat de femeia pe care o ador, în ce constă miracolul mântuirii? Taina fiecărei zile consta în felul cum te vedeai dimineaţa în oglindă când te bărbiereai, primul gând, Hristoase, miluieşte-mă, după mare mila ta, căci milă înseamnă iubire; se uita la semenul său al cărui nume era întâmplător Noel Cretzeanu, bănuia că avea inima zdrobită şi simţea pentru el o sfântă şi mare compătimire, îi venea să-i spună, ai răbdare, copile, trece, şi durerea şi fericirea şi spaima de durere, toate trec, aminteşte-ţi de regele David, purta pe deget un inel pe care era gravat: totul trece! Îţi va trece şi ţie durerea şi când n-o s-o mai iubeşti, şi când nu vei mai plânge de dorul ei te vei simţi atât de pustiit că-ţi vei dori să se întoarcă durerea care purta măcar speranţa că într-o bună zi va trece. Răbdare, secretul absolut al vieţii era răbdarea, puterea de a îndura monotonia a o sută de ani, rutina fiecărei seri, plictiseala de a nu face nimic Duminica, să te duci la biserică şi să te închini, să rosteşti de un milion de ori Tatăl Nostru cel din ceruri, sfinţească-se Numele Tău.

Se prea poate ca Noel să fi auzit câte ceva din tot ce debitase Iustin, devenit filosof de ocazie sau nevoie, terminase băutura tare, se mai dezmorţise, începea să-şi simtă febra muşchilor picioarelor, mersese pe jos mai bine de douăzeci de kilometri, fără antrenament, se putea aştepta la reacţia furioasă a trupului supus unei samavolnicii de neînchipuit şi neaşteptate. Acum începea să se răzbune, transmitea mesaje de avertizare, m-ai silit să fac asta, dar, te previn, trebuşoara nu rămâne ne pedepsită, altă dată să nu mai faci asemenea neghiobie. Trebuie să plăteşti pentru răul făcut contra naturii. Era de aşteptat să descopere până la urmă că şi trupul său aspira,

asemeni minţii, la nobila demnitate a mântuirii. Gândul îl surprinse pe Noel, îl smulse din durerea-i egoistă, ridică privirea la Iustin şi văzu în ochii lui rămăşiţele spaimei faţă de cuvintele iresponsabile: mă sinucid dacă etc.

— Îţi mulţumesc din suflet c-ai venit, că eşti acum aici cu mine, spuse Noel, în vreme ce chelnerii înşiruiau pe masă mâncarea comandată.

— Bucuria mi-ar fi mai completă dacă aş zări pe chipul tău un zâmbet.

— Adevărul e c-am trăit atâta vreme în morbideţea comunistă c-am uitat să mai zâmbim. Iar din decembrie, optzeci şi nouă trăim ca drogaţi, într-o totală nebunie, nu vedem şi nu auzim decât vorbe care n-au nicio acoperire în fapte, mă tem că ţara noastră e cu adevărat pierdută, nu din pricină că ne izolează marile puteri, din pricina noastră, a fiecăruia în parte, fiindcă suntem răi, superficiali, ne gândim numai la chefuri, numai la distracţie, niciodată la sensul datoriei, la construirea a ceva durabil, dovadă enorma înflorire a magicienilor de teapa celor de la revista Laviniei Petrescu, Lumea Miracolelor. A scos deja primul număr, imbecili ca Zancu şi Armand, ne îndeamnă să devenim adepţii lui Buddha şi Dalai Lama, că vom obţine mai repede tot ce ne dorim în viaţă: avere, putere, glorie!

— Să ştii că asta m-a izbit şi pe mine, ieşirea la rampă, dacă pot spune aşa, a vindecătorilor de tip energo-terapeuţi, cohortele de ţigănci vrăjitoare defilând pe ecranele televizoarelor, ţi se face rău pur şi simplu, ce nemaipomenită publicitate pentru vrăjitoare, chiar nu-i ceva sănătos. Armand pretinde c-a fost în Shambala, te trec fiori numai cât te gândeşti că magia nazistă redivivus sub numele de New-Age!

— Mă bucur că te-ai prins! Neopăgânismul e în floare!

— Şi încă nu se dau publicităţii chestiile şocante,

deocamdată mai sunt secrete care aşteaptă în beznă, dar, te asigur, se varsă sânge nevinovat în liturghii negre, se săvârşesc orori greu de suportat, trăim un timp rău, al disperării, al urii, al descompunerii, al morţii. Chipul omului a fost desfigurat, în răsărit de comunism, în apus, de consumism, în Africa de mizerie şi sărăcie, în Asia, parţial de comunismul de tip chinezesc, de explozia nativă a Indiei, de masacrele din Cambodgia şi Coreea de Nord. Chestia asta depăşeşte puterile însumate ale criminalilor planetei, pe cuvântul meu, mă gândesc la ceva gen întruparea diavolului. Nu mai ştiu unde am citit că Rasputin a fost unealta unor inteligenţe macabre, un grup de avatari, de Seniori, cum le zice imbecilul de Armand, ştii că ăsta e pseudonim, numele lui adevărat e Doru Coţofană, n-a absolvit nici liceul măcar, dar acum se crede iniţiat, purtătorul mesajului Seniorilor din Shambala, când voi muri cu siguranţă voi muri de scârbă pentru conspiraţia imbecililor, în fine, apropo de Rasputin, am citit cred într-o broşură strict secretă care vine numai pe canalele marilor agenţii de presă, că Rasputin trebuia să netezească drumul spre moartea ultimului Ţar al Rusiei, pentru a înlesni procesul de demonizare a Rusiei, zdrobirea ortodoxiei, alungarea lui Dumnezeu din lume. Şi fiindcă demonizarea Rusiei nu se extindea, după cumplitul măcel al revoluţiei bolşevice, s-a trecut la demonizarea Germaniei, tot printr-o unealtă de tip Rasputin, dar de data asta mult îmbunătăţită, înfiptă drept în vârful statului ca reprezentant absolut al puterilor lumeşti. De data asta pentru globalizarea demonizării trebuia atinsă rasa cea mai dragă şi mai scumpă ochilor lui Dumnezeu: evreii.

Speriat parcă de propriile cuvinte Iustin tăcu brusc şi începu să mănânce; Noel îl imită; se instală muţenia de ambele părţi şi se întinse până ce sfârşiră toate bucatele oferite de renumita bucătărie a localului. Ajunseseră la desert când se pomeniră lângă masa lor cu Dan Dimescu,

jurnalist, comentator la proaspăta fiţuică Liberală, care demasca pe foştii securişti, printre care era anatemizat şi Radu Chiju, omul din umbră al tenebrosului preşedinte. Era însoţit de o cântăreaţă de muzică uşoară, nu prea cunoscută, căreia îi promisese o lansare de mare efect, cu posibilităţi multiple de a pătrunde în lumea show biznisului internaţional.

— Bună seara, domnilor, spuse Dimescu cu toată amploarea glasului, ca să atragă atenţia tuturor asupra lui.

— Bună să fie, dacă zici, răspunse Iustin, fără chef de vorbă.

— Mă bucur că te întâlnesc aici, toată ziua te-am căutat cu telefonul, am mare nevoie să-mi vinzi nişte ponturi, insistă Dimescu. Putem să stăm cu voi la masă?

— Întreabă-l pe domnul Cretzeanu, eu sunt invitatul domniei sale, dumnealui să se pronunţe în favoarea sau în defavoarea cererii.

— Se poate, cum să nu, noi am cam terminat, ne vom retrage îndată, nu-i nicio problemă.

— Arăţi cam opărit, Noel, spuse Dimescu aşezându-se ca un nesimţit, silindu-l pe Iustin să se ridice şi să tragă scaunul pentru cântăreaţă, să se aşeze. Jurnalistul pus pe mari fapte istorice nu cunoştea manierele elegante ale lumii căreia se ambiţiona să-i smulgă recunoaşterea că fără enorma şi generoasa lui inteligenţă, s-ar afla mereu în cea mai deasă beznă.

— Cum de-ai ajuns la o constatare atât de formidabilă, de unde ţi-ai dat seama că Noel pare opărit? Recunosc, ai un simţ acut al realităţii, ştii să vezi, miroşi adevărul de la distanţă, cum spunem noi, jurnaliştii, am, zău aşa, o admiraţie turbată pentru tine, mă dau în vânt după flerul tău, vei ajunge departe, foarte, cu siguranţă, dincolo de Chitila, drept urmare sunt gata să-ţi vând o ştire trăsnet, ţie în exclusivitate, îi ador pe liberali, pe ăla sâsâit mai cu seamă, cum îi zice?

— Râzi de Dan? întrebă cântăreaţa cu oarecare umor suspicios, dar dacă nu râdea, dacă îl admira cu adevărat!

— Nu râd, iubito, Doamne păzeşte, cum aş îndrăzni? Ridică mâna să-l vadă chelnerul şi să vină cu nota de plată.

Cheltuiala depăşea cu mult suma avută de Noel în buzunar.

— Împrumută-mi nişte bani, îi ceru Noel lui Dimescu.

El făcu feţe, feţe, spuse că n-avea la el decât puţini bani, dar putea aranja cu chelnerul să vină mâine să aducă restul. Îi rugă să mai rămână, ce atâta grabă, era încă devreme şi se aştepta să discute cu Iustin ştirea, sau subiectul tare abia pomenit. Fără să vrea Iustin izbucni în râs şi dacă tot nu izbuti să şi-l reprime la timp, râse îndelung, cum nu-şi mai amintea s-o fi făcut de multă vreme de parcă descoperise ceva nespus de preţios, o comoară. Dimescu înălţă capul şi-l urmări consternat, nu-l văzuse, nu-l auzise niciodată râzând şi doar îl cunoştea de multă vreme; uimirea îl împiedică să se supere.

5.

Sâmbătă, 10 aprilie, 1993, razele soarelui trecând prin geam îi alungară lui Noel şi somnul şi visul. Se trezi ca de obicei la şapte. Rămase cu ochii în tavan străduindu-se să-şi amintească visele ce-şi făceau din nou din somnul lui un loc de desfrânată manifestare. Citise undeva că visele veneau din astral, prima lume invizibilă, paralelă şi inversă cu viaţa terestră; simbolistica visului se făcea clară, rege în vis, cerşetor pe pământ, cel mai sărac dintre săraci; sunt sătul de coşmaruri, n-am să mai dorm, am s-o ţin într-o veghe totală, să văd cât rezist, am ajuns o figură tristă, ca Don Quijote. Sau şi mai rău o s-ajung ca amărâtul de Armand cel ce se crede iniţiat, mag, înţelept, astrolog, chiromant, am să mă trezesc în tenebrele ocultismului,

intrat acolo liber, nesilit de nimeni. O voi întreba pe Augusta, ea se pricepe la tălmăcirea viselor.

Ceva mai hotărât sări dintr-odată din pat cu gând s-alerge la Augusta, dar imediat îşi aminti că ea şi Aristide erau plecaţi de mai bine de doi ani cu Nic Cretzeanu, în Scoţia. Augusta glumea în scrisori spunând că locuiau într-un castel plin de fantome. Îl împiedicau pe Aristide să doarmă. Se putea spune că era un om veşnic treaz. Discuta cu rebelii decapitaţi, cu reginele frivole căzute şi ele sub securea călăilor, era o ocazie de a şti sigur cum se desfăşura eternitatea la diversele paliere ale iadului. Glumele Augustei, deosebit de sumbre, ascundeau plictiseala ei disperată de a sta în Scoţia sub ochii ocrotitori ai lui Nic, hotărât s-o schimbe, decis să-şi cheltuiască pentru asta o parte din avere, altminteri, credea ea, considerabilă dacă era să o socotească după semnele exterioare. Realitatea cumplitei bogăţii a lui Nic îl făcu pe Noel să tremure, avea mereu, de la o vreme, o senzaţie apăsătoare de frig; numai o sumă fabuloasă m-ar mai încălzi, bani mulţi, stive de dolari sau de lire sterline, doar asta ar putea să mă vindece de frigul care nu-mi mai iese din oase; miliardar în lire sterline, ceva demn de respect. Cine spune că banii n-aduc fericirea săvârşeşte o mare greşeală, una urâtă foarte, căci banii aduc mare şi multă fericire.

Nici după doi ani de la cea de-a doua despărţire de Denisa, Noel nu se consolase. Atunci imediat după plecarea fetei, toată familia se mobilizase pentru a-i uşura suferinţa, ce-i drept nelimitată, exteriorizată prin felurite gesturi ce frizau sminteala. Nic îşi amânase plecarea din Bucureşti hotărât să vegheze asupra băiatului. Ivona adormea plângând de mila lui şi se trezea tot plângând. Într-o primă etapă, Noel nu mai mâncase şi nu mai ieşise din camera lui. Gabriel îi adusese o altă drăguţă, o studentă fără prejudecăţi, pregătită să-l consoleze. Noel n-

o primise. Ceruse puţin respect pentru sufletul său îndurerat. Spuse că nu avea nevoie de nicio consolare, întrucât luase decizia să intre într-o mănăstire şi apoi să se călugărească. Nic izbuti să-i schimbe hotărârea, îl duse într-o croazieră în jurul lumii, învăţându-l să-şi iubească viaţa fiindcă era tot ce avea mai de preţ, îi oferea şansa sublimă să cunoască splendorile pământului, create, cel puţin în parte, de marea inteligenţă a omului. Din lunga călătorie Noel se întoarse tot neconsolat dar oricum mai întremat sufleteşte şi decis să reia firul existenţei de unde îl lăsase. Nic se linişti în privinţa lui şi plecă în Scoţia, luându-i cu el pe Aristide şi pe Augusta Balş.

Trecu astfel un an, veni altul şi trecu şi acesta, al doilea, dar Noel tot trist era, chiar dacă nu mai plângea în somn de dorul Denisei şi participa destul de des la felurite orgii organizate de colegii lui de facultate. Singurul bine posibil ar fi fost să se îndrăgostească de altă fată, s-o uite pe Denisa şi să meargă mai departe. Numai că inima lui îngheţase. Nu-i mai trebuiau fete decât pentru ceea ce el însuşi numi cam scârbit (când Gabriel dorise să ştie ce era cu fufele ce apăreau mult prea des în reşedinţa lor) necesităţi fiziologice. Gabriel se înfioarase de spaimă, dar nu mai spuse nimic.

Dimineaţa era pentru Noel o povară; seara adormea greu, apoi se trezea mereu din cauza coşmarurilor, iar la răsăritul soarelui se ridica din pat frânt de oboseală şi de somn. Căuta un remediu, încă mai spera că-l va găsi. Luna mai, cea mai propice asteniilor, luna când era dator să-şi prepare lucrarea de diplomă, fundamentală la încheierea studiilor, trebuia să-şi ia licenţa, era obligat de propria lui demnitate să nu se lase doborât de depresii şi insomnii, deşi nu mai simţea pentru istorie decât o nesfârşită lehamite; totul era plat la suprafaţă, un şir de măceluri, din plictiseală alunecase în teologie, în ştiinţele spirituale, în tenebroasele istorii templiere, în legendele despre Thule,

tărâmul semizeilor, tot labirinturi care nu făceau altceva decât să sporească frigul din inima lui. În primul an după plecarea Denisei crezuse că prezenţa altor fete îl va ajuta s-o uite; devenise expert în substituiri; celor ce-i încălzeau patul şi se bucurau să împartă cu el plăcerile trupului, le conferea faţa Denisei şi şmecheria funcţionase o vreme cu destul succes. Apoi primise prima scrisoare de la ea: „Noel, dragul meu, iubitul meu, scriindu-ţi am sentimentul că-ţi vorbesc, eşti lângă mine şi nenorocul de a fi singură dispare pentru moment înlocuit de bucuria de a-ţi spune că voi găsi calea de trai lângă tine, indiferent de preţ, indiferent cât va trebui să aştept până când nimeni şi nimic nu ne va mai despărţi. Am fost nebună de-a dreptul crezând că voi putea renunţa la iubirea noastră, nu pot, recunosc smerită, bolnavă de dorul tău, fără tine, sufletul meu refuză să mai accepte viaţa. Îţi comunic o adresă unde aştept scrisoarea ta. Noel, te rog, iartă-mă pentru puţina supărare pe care ţi-am provocat-o cu vorbele mele neghioabe, gândeşte-te la durerea imensă pe care o trăiesc eu, înot în ea, mă sufocă. Mă feresc să-ţi spun cuvinte mari, te iubesc, ţi-am dăruit tot ce-a fost mai bun în mine, viaţa mea, sufletul meu, trebuie să vii lângă mine, să pot respira din nou, să pot vedea din nou soarele acestei vieţi care vrea să mă înşele cu o atât de nemiloasă cruzime”.

După citirea scrisorii Noel dăduse în bâlbâiala magiei; îl rugase pe Armand să-i facă horoscopul, să-i desluşească destinul în liniile palmei, să-i ghicească în cărţile de tarot când şi cum va fi din nou împreună cu ea. Armand îşi arătase toată deşteptăciunea de mare mag expert în descifrarea destinelor, lucra doar la revista Taniei pe post de oracol din Delfi. Găsi că zodia lui era patronată de astrul cel rău pe nume Saturn, mereu sumbru, bătrân, rece, cumplit la o adică. „Eşti bătrân, Noel, te-ai născut bătrân şi obosit”, îi spunea Armand, „te bântuie gânduri mohorâte, ai inimă rece de savant şi toate, dar absolut

toate le vei duce greu, viaţa îţi va fi mereu povară, nu-ţi face iluzii că vei zburda ca un fluturaş, vei face fapte mari, dar nu-ţi vor sluji la nimic”.

Minuni, miracole, magie, ghicitul sorţii, un arsenal complet la îndemâna celor lacomi de bani, o cruntă amăgire pentru cei ca Noel, căzuţi în nesiguranţă; îndrăgostiţii alunecau cel mai uşor în misticism, un moft al iubitei şi disperarea fără măsură te împingea să cauţi remediu în tolba magilor. Aiurelile lui Armand, delirul lui pe tema celor şapte corpuri ale omului, ale celor şapte ceruri, a existenţei Seniorilor din Shambala, din Thule, din Agartha, cheile misterioase ale Kabalei, îl provocaseră cu adevărat pe Noel, decis să afle cât de iniţiaţi erau paranormaliştii din jurul Taniei, marea deţinătoare a tuturor marilor secrete ale supralumii şi sublumii. De câteva ori vorbise cu Iustin, care-şi bătuse joc în termenii cei mai desconsideranţi, de revista Taniei Chiju spunând cu oarecare parapon că era de mare mirare cum de devenise ea, cam peste noapte, dintr-o femeie liber cugetătoare, o expertă în Evanghelii şi-n Apocalipsă. Foştii informatori ai Securităţii cât şi foştii sacerdoţi ai Securităţii şi ai comunismului în forma lui cea mai scârboasă se pervertiseră după revoluţie, deveniseră creştini, discutau permanent cu Dumnezeu. „Sunt fioroşi”, zicea Iustin, „te pot înnebuni cu absoluta lor scârboşenie”.

După o minuţioasă toaletă cerută de regulile dimineţii, Noel se pregăti să plece de acasă. Încă se întreba ce putea fi atât de rău în lumea de dincolo? Focul veşnic? Frigul veşnic? Foamea? Setea? Singurătatea? Toate la un loc, probabil, îşi răspunse acum, vrând să plece de acasă sărind peste voioşia micului dejun. Gabriel îl auzi, era încă în bucătărie, ieşi repede şi-i stătu lui Noel în cale.

— Bună dimineaţa, tată!

— Bună să-ţi fie inima. Pleci undeva?

— Da. Dar cum de eşti acasă? Ai ajuns cumva şomer?

— E sâmbătă, ai pierdut şirul zilelor!

— Ah, da, se poate!

— Maică-ta a făcut clătite pentru tine, vino să le mănânci.

Cuvintele tatălui trebuiau s-ajungă cumva la inima fiului, măcar azi, în al doisprezecelea ceas, să-l convingă să mănânce; cam prea de multă vreme Noel nu mai mânca mare lucru, se topea văzând cu ochii, vorba Ivonei, lui nu-i mai plăcea nimic, se debarasa de viaţă, nu spunea nimănui nimic, dar ei, părinţii lui ştiau şi se sfârşeau de grijă şi de neputinţa de a-l ajuta. Noel-Adoratul, Comoara lor, bucuria lor de fiecare zi, nu se confesa nimănui, se scârbea de privirile compătimitoare, prefera invidia lumii, nu compasiunea; descoperise secretele zeilor păgâni, iniţierea de tip budist, renunţarea la bucuriile corpului fizic, în favoarea iluminării. În absenţa Augustei, pe Ivona o luase în primire Tania Chiju. Şi în dorinţa ei de a o convinge că-i era prietenă îi vârâse Ivonei în cap că Noel vrea să devină călugăr budist, că studiază artele marţiale, că va căuta înţelepciunea pornind spre sălaşurile semizeilor din Himalaya. Simpla suspiciune că Noel ar putea gândi una ca asta trezea în Ivona o oroare ce nu se putea compara decât cu practicarea liturghiilor negre unde se sacrificau sugari cu al căror sânge se ungeau participanţii. Haosul, confuzia, deruta, drogurile, făceau ravagii printre tineri, binefacerile libertăţii nu se mai vedeau din pricina invaziei păgâne, negura menită să ascundă cumplitul ţel al Asiei de a îngenunchea bătrâna şi obosita Europă. Ivona plângea zilnic de mila lui Noel. Se văicărea, implora: Doamne, ai milă de Noel, salvează-l! Tristeţea lui Noel o dispera clipă de clipă; năucă, istovită, se aşeza la birou şi-i scria Augustei scrisori lungi, descriindu-i avatarurile puiului drag, care nu mai mânca, nu mai zâmbea, nu mai dormea şi se deda lucrurilor diavoleşti, ajunsese să creadă în păgânismele chinezeşti, în reîncarnare, în zeii Walhalei,

căuta piatra filosofală, sedus de farmecul magiei, şi toate astea le făcea biruit de dorul Denisei, ceva strigător la cer, scria ea, enervând-o pe Augusta, împiedicând-o să-i citească scrisorile până la capăt. Le abandona după primele rânduri, convinsă că Ivona bătea câmpii, exagera, că vedea zei păgâni pretutindeni.

Până una alta Noel se îngrijea de puterile omului. Iubirea şi libertatea? Existau desigur, dar cine avea parte de ele? Templierii, da, fuseseră forţa unei lumi care pierise de mult, trebuia să fii nebun ca Zancu sau Armand, sau Aldea să vezi numai conspiraţii oculte de la un capăt la altul al planetei; Ivona credea că fiul ei o luase razna, dar se înşela, era mai lucid decât ea, mai sincronizat decât mulţi alţii la ceea ce se putea numi deceniul tranziţiei de la vechea paradigmă la noile direcţii sociale şi economice care duceau spre secolul ce va fi religios sau nu va fi deloc. Avea o idee destul de clară spre ce se îndrepta omenirea, dar n-o discuta cu nimeni, nici măcar cu Iustin. Considera că deşi el se ţinea bine în ritmul exploziv al informaţiei, avea încă ticuri de intelectual crescut în spiritul filosofiei existenţialiste. Noel n-avea preferinţe intelectuale, privea transformările cu răceala omului fără regrete, fără iubiri trădate. Literatură, filosofie, istorie, nutrite din ateismul iluminismului erau toate depăşite, vechituri. Nu-şi mai găseau niciun loc în rafturile viitorului. Cultura de tip enciclopedic nu mai valora nici cât o ceapă digerată. Se instala în lume o comunicare de alt tip, virtuală. Din ficţiune, realitatea virtuală devenea cu paşi repezi o alternativă existenţială. Nu bună, nu rea, ci diferită. Viitorul aducea cu certitudine globalizarea. O colegă a Ivonei, doctor în fizică, se călugărise după ce, un timp, împărţise *Biblia* în Piaţa Universităţii; ceva îndrăzneţ, teribil, ceva ce n-am mai gândit, trebuia să gândim, să înfăptuim ca să renaştem. Azi, salvarea omenirii se negocia la scară planetară.

Ivona se dovedea a fi sentimentală, demodată, absorbită de lucrul clătitelor. Nici nu băga de seamă că lacrimile îi picurau pe tabla aragazului, lacrimi izvorâte din milă pentru ghinionul fiului. Considera că el iubea o fată nepotrivită, de fapt o femeie măritată cu altul, o nesimţită, după părerea ei, care n-avusese bunul simţ, să evite o situaţie critică, năvălise iar în viaţa lui Noel, făcându-l să-şi uite de el, până într-atât că nu mai vorbea cu nimeni; ţinea totul în el, se lăsa măcinat de tristeţe. Tristeţea lui: o sabie care trecea zilnic prin inima mamei; unui copil îi puteai dărui multe lucruri bune, dar fericire nu; asta venea de sus, de la Dumnezeu şi numai dacă era scrisă în soartă.

— Vino să mănânci, dragul meu, strigă Ivona. Cornuri calde cu unt şi caşcaval şi clătite cu cremă de ciocolată. Nu-i grozav?

Lui Noel i se citea pe chip lehamitea; se aşeză totuşi pe scaunul său la masa din bucătărie, spuse că primăvara venise prea repede, îl obosea, simţea nevoia să doarmă întruna, numai că îndată ce intra în pat somnul îi fugea şi se străduia atât de mult să adoarmă, că până la urmă renunţa.

— Ce-ar fi să consultăm un doctor, îl întrebă Gabriel.

— Te rog să mănânci, spuse Ivona, nu se mai poate aşa, ai slăbit exagerat de mult! Se forţa să mimeze un zâmbet, să nu pară răzbită de grijă, să nu-l alarmeze, să nu-i arate c-o făcea să sufere, să nu-i bănuiască plânsul lăuntric. Tania o îndemnase să apeleze la o vrăjitoare, una puternică, făcea adevărate minuni, lecuia lingoarea, boala din dragoste, lega şi dezlega cununii şi câte şi mai câte farmece, ce nici cu gândul nu gândeşti. De când conducea revista misterelor Tania devenise un soi de expertă universală, ştia de toate, prescria remedii sigure pentru orice problemă complicată; o puteai întreba orice, ştia întotdeauna totul şi încă ceva pe deasupra. Ştiinţele oculte luaseră un mare avânt. Ivona tremura de scârbă şi oroare

numai cât auzea de vrăjitoare. O suspecta pe Tania de relaţii necurate cu diavolul. De câte ori o vedea apărând la uşă, fără s-o fi prevenit telefonic, intra într-o panică extremă, de parcă o surprindea asupra unui furt. Nu voia vizite dar Tania n-o slăbea o clipă, se avânta în întrebări despre Noel mai întâi, apoi o lua direct: ce mai ştia de Augusta, de Aristide, de Nic, când ziceau că se întorc etc.

Mirosul de clătite îl enervă pe Noel. Adâncit în tăcere şedea pe scaun lăsând să-i defileze prin minte legiuni de greci şi de perşi, fragmente din Tacit, solemne imagini din Dante, conştiinţa de sine a universului, a cincea dimensiune, profeţii *Vechiului Testament*, regele Solomon şi Denisa. Toate supravieţuiau la un loc, în muţenia gândului. Venim pe lume singuri şi tot singuri plecăm şi între aceste două momente cruciale din viaţă există multe altele de mare, de nemântuită singurătate.

— Ce mai faci, Noel, întrebă Gabriel.

— Mai nou, răspunse el, mă preocupă ştiinţele spirituale.

— Ştiinţele oculte, adică.

— Da. Nu vreau nici cornuri, nici clătite.

— Ba ai să vrei, strigă brusc Ivona, ieşită din minţi de spaimă. Auzi?! Ştiinţe oculte! Astea ce mai înseamnă? Nu cumva magia de care face caz Tania?

— Un biftec nu refuz, spuse conciliant. În gând se întreba cum era viaţa într-un castel medieval, ce mutaţii provoca bogăţia în conştiinţă, cum erau amintirile oamenilor care consumaseră experienţa unei mari averi, mai aveau oare sentimentul timpului. Percepţia timpului era o chestiune pur subiectivă, dovadă simultaneitatea evenimentelor pe orizontală, pe verticală, trecut, prezent, viitor, călătoriile în timp, paşii făcuţi spre realitatea virtuală, fizicienii erau uneltele lui Dumnezeu, fizicienii susţineau că noi, oamenii, eram de fapt visul lui Dumnezeu; merita să faci un efort să afli în ce consta

reacţia imprevizibilă a factorului uman; foamea de a şti sau de a iubi?

— Trebuie să discutăm serios, Noel, spuse Gabriel.

Secretul vieţii era să nu-ţi forţezi norocul, să laşi să vină la tine ce ţi se potriveşte, să nu discuţi nimic serios, să te supui, dacă poţi, la penitenţa tăcerii; din vorbe se aduna pierzania.

— Despre ce?

— Despre toate.

— Numeşte-le!

— M-am întâlnit zilele trecute cu profesorul tău, Negoiţă. Mi s-a plâns că nu i-ai prezentat nici măcar schiţa lucrării de diplomă.

— Şi?

— Scuză-mă dacă te plictisesc cu întrebări deplasate.

— Nu, te rog, ce vrei să ştii?

— Nu crezi c-ar trebui să te ocupi de lucrarea de diplomă?

— Dar mă ocup şi mai am şi alte planuri.

— Ce planuri?

— Caut o bursă, vreau să studiez ştiinţele spirituale, în Elveţia sau în Spania.

— Cum o cauţi, unde o cauţi?

— Pe la diverse fundaţii, peste tot.

— Nu te înţeleg, recunosc, felul tău de a te purta, de o bună bucată de vreme, mă consternează, mă depăşeşte.

Mirosul de clătite sufoca bucătăria, afară însă se înălţa peste tot o zi senină de aprilie, anunţa apropierea Paştelui, mărinimia iertării, îndemnul de a-ţi iubi duşmanul, în eventualitatea că aveai unul, taina Răstignirii şi-a învierii Fiului lui Dumnezeu. Noel se întreba dacă felul cum o lăsa în pace pe Denisa, n-o făcea să-l suspecteze că nu punea prea mare preţ pe sentimentele ei. Se va fi aşteptat poate ca el să-i ceară energic să vină înapoi, sau să fi făcut o dramă publică din istoria lor de victime ale

lepădăturilor securiste din România. „Ar trebui să-i scriu acum cu ocazia Paştelui, un text neutru, s-o felicit, să-i urez toate cele bune ca un prieten bun şi săritor, în caz că i-aş putea fi de folos cu ceva. Nu vreau să redeschid problema, mă ucide, nu pot şi nici nu vreau, într-o zi va fi numai o amintire, a fost frumos, a fost bine atâta vreme cât ne-a însoţit nădejdea. Ne-am despărţit când totul ne-a stat împotrivă. Nu vreau cârpeli, jumătăţi de măsură, iubirea nu se dă cu ţârâita, este ori nu este, sunt sătul de femei, mi s-a acrit de ele, am luat-o prea de timpuriu cu experienţa asta, m-am blazat deja, vreau să ştiu ce-aş simţi dac-aş dispune de o avere colosală, o sută de un miliarde de dolari, de pildă, numai la asta mă gândesc, trebuie să trăiesc experienţa unei bogăţii fabuloase, să aud muzica sferelor, iubirea universală. Mă voi descurca eu cumva, trebuie”.

— Nu spui nimic, nu mai vrei să discutăm, reveni tatăl.

— Sunt sătul de vorbe! De câte ori vorbim am sentimentul că nu mă auzi, ai o idee preconceptă despre ce-ar fi bine, dar conţinutul binelui a cam început să fie altul, presupun că nu mai e loc pentru iluzii deşarte, e nevoie de mult pragmatism.

— Foarte bine, se iuţi Gabriel, fii pragmatic, lasă baltă licenţa şi du-te-n Spania după cai morţi să le iei potcoavele, vrei să faci pe deşteptul, n-ai decât, n-o să fii nici primul nici ultimul ratat de pe pământ. Ai renunţat la matematică, acum renunţi şi la istorie, peste vreo doi ani, lovit de vreo altă criză erotică, vei renunţa şi la ştiinţele spirituale, mă rog, vei trăi din cerşit precum călugării budişti, fiindcă eu unul n-am de gând să-ţi plătesc chiar toate deziluziile amoroase, asumă-ţi bărbăteşte greşelile, indiferent de domeniu. Nu eşti bărbat, Noel, şi asta mă face să mă socotesc un părinte idiot, n-am ştiut să fac din tine un bărbat, am crescut un papă lapte, un ins neajutorat

şi asta mă va chinui câte zile voi avea. M-am bizuit pe marele tău coeficient de inteligenţă, dar văd astăzi că unde-i multă minte e şi prostie cu carul. Îţi imaginezi că dacă te ratezi în toate, o vei aduce înapoi pe Denisa? Te asigur eu că nu. Se dovedeşte infinit mai bine pregătită pentru viaţă decât tine. De fapt orice femeie caută la un bărbat mai mult decât o oră de desfrânare, vrea un umăr de care să se poată sprijini.

— Ce-ar fi să-l laşi acum să mănânce, interveni Ivona. Prea îndurerată de prea multe, găsea că el era prea dur cu copilul. Puse pe farfuria din faţa lui Noel biftecul cerut. Se aştepta să-l mănânce doar îşi arătase preferinţa.

Noel mâncând era imaginea îngroşată a lipsei totale de foame; decupa cu atenţie de chirurg câte o fisiuţă de carne, o ducea la gură, o ţinea în aer până se răcea, apoi cu mare grijă o slobozea pe limbă; un chin pentru Ivona, o tortură pentru Gabriel. Îndelung nedecis, în cele din urmă, Gabriel se ridică de pe scaun părăsind bucătăria. În urma lui, Ivona suspină, se adresă lui Noel:

— Nu vei ieşi de aici până nu mănânci toată friptura, un corn cu unt şi caşcaval şi patru clătite. L-ai supărat rău de tot pe tatăl tău, nu înţeleg de ce ne pedepseşti pe noi pentru necazul tău cu Denisa? Am ajuns s-o urăsc, am ajuns s-o visez şi noaptea şi asta după doi ani de spaime fără egal. Te-am lăsat în toată vremea asta să-ţi revii, să-ţi găseşti echilibrul, iar tu nu găseşti azi nimic mai bun decât să ne spui că vrei să te duci în Spania să studiezi ce? Nu mi se pare că eşti mai breaz ca Armand care crede c-a fost în Shambala şi mi-a propus să mă întinerească pentru suma de numai două milioane.

Era un timp al neînţelegerilor dintre generaţii; undeva, cumva, Cineva săvârşea o mare greşeală aruncând mărul discordiei între părinţi şi copii; idealurile se schimbau prea repede, ritmurile se accelerau prin ele însele, tehnologiile de vârf sileau fiinţele omeneşti la

eforturi pentru care nu aveau antrenament; tot mai mulţi apelau la arte marţiale, yoga, exerciţii de refacere a puterilor minţii; ideea de superman câştiga teren în faţa neputinţelor de toate felurile. Nebunii de spiritualişti lansau provocări stranii; să devenim vegetarieni, să mâncăm numai crudităţi, să trăim sub cerul liber, fără casă, fără masă, să nu mai consumăm carne, să respirăm în sensul acelor de ceasornic, să renunţăm la somn, să fim treji din zori în zori. Noel citise o bună parte din maculatura tipărită pe această temă şi-o înţelegea pe Ivona, intuia natura spaimei ei, dar cum să-i explice sensul a ceea ce intenţiona el să studieze? N-avea cum. Reviste vulgare precum cea a Taniei propovăduiau experienţele unor mistici de două parale, spurcau o religie înaltă şi pură, distrugeau, la nivelul maselor ignorante, însăşi ideea de sacru.

— Nu voi pleca nicăieri, îmi voi da licenţa. Ai să vezi că totul va fi bine, spuse Noel, după ce birui friptura. Dacă vă sperie tendinţa mea spre mister voi renunţa şi la asta. Vă iubesc, nu vreau să suferiţi pentru aiurelile mele.

— Nu noi suntem importanţi, nu spune una, alta ca să nu suferim, vrem ca tu să fii sănătos, să ai o profesie din care să-ţi asiguri traiul zilnic, vrem să fii liber, să nu depinzi economic de nimeni. Indiferent ce averi ai avea, le pierzi într-o zi, într-un ceas, dar ce ai în cap nu pierzi prea uşor, de asta, te rog, întoarce-te la matematică, e de viitor, e domeniul în care, dacă ai minte, nu vei şoma. Dă-ţi licenţa în istorie, dacă tot ai început-o, du-o la capăt, găseşte-ţi o slujbă şi în toamnă înscrie-te la politehnică. Eşti atât de tânăr, nici nu crezi că vei fi vreodată bătrân, dar să ştii că vine şi bătrâneţea pentru care trebuie să-ţi faci provizii acum. Numai acum îţi poţi face provizii pentru bătrâneţe.

— Am înregistrat fiecare cuvânt, te asigur, mama. Mulţumesc.

— Ţi-am spus că Augusta, Aristide şi Nic se întorc?

— Nu. Când se întorc?

— De Paşti sau imediat după Paşti.

— Cum de s-au decis să se întoarcă?

— Augusta nu ne-a dat amănunte, dar am înţeles că Aristide nu se simte prea bine, nu-i prieşte clima sau aşa ceva.

— Sunt foarte bucuros că se întorc, ador această veste bună.

Venise rândul clătitelor năclăite în cremă de ciocolată; o idee mai cooperant, Noel înghiţi coca dulce, deplângând în sine necesitatea hranei; dacă omul ar putea trăi fără pâine, ce-ar fi viaţa? Rai, nu alta! De frica foamei se pervertea până şi cea mai înaltă instanţă spirituală, conştiinţa, forul unde se făcea opţiunea între bine şi rău. Foamea justifica aproape orice ticăloşie în care se îngloda sublima raţiune. Noel plătea puţina bucurie pe care o făcea mamei lui cu preţul senzaţiei că se sufoca de prea multă mâncare. După istovitorul efort al micului dejun merse din nou în camera lui şi se întinse pe pat îmbrăcat cu hainele pentru oraş, convins că va adormi. În acelaşi pat, cândva, în altă viaţă parcă, dormise cu Denisa şoptindu-i în ureche: je t'aime, tu es mon amour a moi, mon réve, mon sort, mon éternel désire. I hate French, răspundea ea cu săruturi dese, mărunte ca o ploaie fierbinte, I hate to say to you I love you in French, îţi spun că te iubesc azi, te voi iubi şi mâine, te voi iubi probabil întotdeauna. Îşi amintea fără voia lui, imaginile veneau nechemate, ceva aleatoriu le ridica la suprafaţa memoriei şi se înverşuna să le menţină vii de parcă se desfăşurau într-un veşnic prezent; remediile încercate pentru ştergerea memoriei se dovedeau insuficiente; o dată băuse o jumătate de litru de rom convins că se va preschimba într-o maimuţă fără trecut, fără viitor, dar a doua zi era tot el, numai că, trecut printr-o experienţă dură.

Dornic să iasă din casă, se ridică de pe pat. Îşi propuse să umble prin librării, prin anticariate, în căutarea unor tratate despre culisele celui de al doilea război mondial; înainte să plece stătu câteva minute la fereastra camerei; strada era aproape pustie, sâmbăta bucureştenii nu se mai agitau prin oraş, munţii de gunoaie se împuţeau pe lângă garduri, rafalele vântului purtau miasmele pretutindeni; liniştea deveni mai densă, îi adună gândurile. „Trebuie să mă mişc pentru ca fericirea să nu mă ocolească, să fiu mai bogat în simţiri, să mă înavuţesc cu o trăire nouă, să smulg inimii un scâncet nou, s-o iubesc pe Denisa fără să-mi mai plâng veşnic de milă, să mă vindec de ranchiună că ea îl preferă pe ăla, s-ar putea să greşesc, nefericirea se clădeşte din suspiciuni, din gesturi rău croite, hai, mişcă-te, omule, dă-ţi singur un brânci, viaţa-i minunată şi tu o trăieşti de parcă n-ar fi a ta, cunoşti valoarea unui sentiment, Denisa te-a învăţat, fără ea n-ai fi ştiut, eşti oricum mai câştigat, nu păgubit, eşti azi mai puternic decât acum doi ani, ora ta de fericire pe acest pământ a meritat preţul, merită orice preţ, ai trăit o zi, un ceas în sublim, ai trăit, da, nu mai fi atât de cârcotaş!

Soneria telefonului îl smulse din trecut.

— Alooo!

— Andy?

— Yes, darling! Era una dintre fetele numite de Gabriel fufe.

— Am tot aşteptat să mă chemi. Ce naiba faci?

— Not to much. I work, work, work.

— Vreau să ne vedem imediat.

— Şi eu vreau, dar acum mi-e cu neputinţă. Poate pe seară.

— Nu te mai înţeleg, ieri ai spus că vom fi toată ziua împreună, că-mi vei telefona de dimineaţă ca să avem timp să mergem undeva în jurul Bucureştiului. Te-ai răzgândit?

— Nu, am fost confiscat de o nouă prioritate.

— Ai merita să te înjur, dar o las baltă.

— Good girl!

Închise telefonul şi plecă de acasă. Mult timp, după ce ieşi din imobilul unde locuia, merse tot înainte, fără nicio ţintă, chinuit de o senzaţie violentă de somn şi de vomă; mâncase prea mult şi în mare silă, stomacul se revolta vrând să elimine tot ce i se dăduse cu forţa; merse repede, sportiv, mersul pe jos intra în terapia prin care încă mai nădăjduia să o elimine pe Denisa din memorie; se dezmetici din alergătură oprindu-se într-o cofetărie şi aşezându-se la o masă. Ceru vânzătoarei un suc de lămâie fără zahăr, rece, acru, să-i taie greaţa şi o cafea tare. Gândi că zeul din el decăzuse prea de tot, nu-şi mai amintea deloc frumuseţea cerului de unde venise. „Noi cei de azi am căzut în abisul dintre milenii, nimeni nu ştie ce va fi. Şi cel ce cunoaşte cu adevărat nu vorbeşte, n-are voie, Dumnezeu poate schimba totul într-o clipă şi rămâi profet mincinos, pierzi dreptul la mântuire, big deal, very, era, ce-i drept, nădejdea tuturor, mântuirea, I live because I'm afraid of dead, indienii cred că sinuciderea e izbăvirea supremă, prin sinucidere îşi ucid sufletul care nu se mai reîncarnează, Doamne, ce perspectivă oribilă să te reîncarnezi, ce tragedie să revii pe pământ, s-o iei de la capăt cu părinţii, cu şcoala, cu durerile de dinţi, cu pubertatea, eşti nu eşti şi pe urmă îţi cad ochii pe un chip de fată şi nu ţi-i mai poţi lua de la ea, n-aş vrea să fiu indian, să ştiu că mă aşteaptă în locul împărăţiei cerurilor, din nou iadul pământului, îmi vine să strig, îţi mulţumesc, Doamne, că sunt creştin şi nu păgân, că mă aşteaptă izbăvirea, că, odată plecat de pe pământ, voi călători mai departe nu mă voi întoarce".

Exasperat de senzaţia de vomă Noel se luptă cu dublul inconfort: al trupului şi-al spiritului. Era prea supărat să recunoască în sine că abia dacă trecuse de abc-ul ştiinţelor spirituale, dar nu se putuse înfrâna să le

vorbească părinţilor de intenţia de a se dedica studierii vieţii omului suprasensibil, având o idee trunchiată despre ocultism în genere, dar închipuindu-şi că nu era cine ştie ce mare scofală de îndată ce, câţiva dintre colegii lui făceau Yoga şi ziceau că era cel mai simplu şi uşor lucru din lume; cocheta cu ideea magiei, dar nu ştia cu adevărat ce era, adunase numai o mare cantitate de informaţii, n-apucase să le decodifice, în termenii misterului, presupunea numai că merita efortul, puterea de a-ţi controla destinul merita orice efort. Dorea, voia să fie puternic, să dispună de forţe capabile să-l propenseze într-o altă sferă, într-o altă dimensiune. Posibilităţile nelimitate ale trezirii conştiinţei, dobândirea puterilor îl obseda acum când avea douăzeci şi doi de ani, şi-l tortura convingerea că se rătăcise în hăţişul unei lumi care se destrăma sub ochii lui, viitorul părea mai degrabă o prelungire complet deteriorată a valorilor Evului mediu, recuperarea valorilor religioase, împrospătarea şcolii lui Pitagora, revenirea la înţelepciunea antică, ideea naziştilor fusese bună, dar dată pe mâna unor ageamii ajunsese ca o batistă albă târâtă prin toate mizeriile drumului.

Cert era că Noel voia să acceadă la cele mai înalte puteri, purtând în el certitudinea că viitorul va fractura cu adevărat omenirea împărţind-o în supraoameni şi oameni, mai simplu spus în semizei şi sclavi. Puterile lumeşti, şefii statelor vor dispărea, nu vor mai valora nici cât o legătură de ceapă; citise o carte semnată de un alchimist austriac; credea aproape orbeşte că bărbaţi iniţiaţi, ascunşi de ochii curioşilor, cercetau pe furiş şansele omenirii, coroborau cercetările din suprasensibil cu datele oferite de computerele performante, luau în calcul probabilitatea repetării cataclismelor planetare. Era ciudat să-l priveşti pe Noel în faţă, să vezi un tânăr de o rară frumuseţe fizică, înalt de peste un metru optzeci, cu trăsăturile chipului deosebit rânduite şi ochii, mai ales, expresivi, şi să-ţi

închipui ce mare bucurie ţi-ar face să-l vezi lângă tine în pat, să te înfrupţi din bunurile lui trupeşti, considerându-l anume făcut pentru nopţi fierbinţi de destrăbălare, iar omul lăuntric să dezvăluie un tip obsedat de mister, chinuit de o sete nemărginită de putere supraumană. Căuta cu siguranţă o cale de a lua cerul cu asalt, fie că îi era îngăduit, fie că nu. Era convins că dac-ar fi deţinut puterile interzise omului natural şi carnal, ar fi accedat la extazul suprem, extazul trăit de Adam înainte de Cădere. Îndată ce deschidea gura să spună ceva îţi tăia cheful de a mai dori să fii cu el în intimitate; fetele îl asaltau, îl curtau, seduse de înfăţişarea lui, dar nu rezistau mai mult de o lună, li se făcea lehamite de indiferenţa lui, de enorma-i politeţe, de felul jignitor de a se plictisi de farmecele lor. În principiu el nu curta pe nimeni, accepta doar politicos agresiunea erotică, şi deşi se străduia să arate cât de cât mulţumit, nu reuşea, şi asta îl înfuria cel mai tare împotriva lui.

Vânzătoarea îi aduse paharul cu sucul de lămâie.

— Am stors cinci lămâi, numai suc natural, niciun strop de zahăr n-am pus, dar cum o să-l bei, cred că-i acru, catran.

Se uita la el şi-i venea să râdă de încântare, nici când nu mai privise un chip de băiat atât de cum să spună, da, zău că da, era *cool.* super, cu adevărat *mişto*.

— Cât mă costă?

— Cinşpe mii.

— Atât de scump!

— S-au scumpit lămâile, preţul lor s-a triplat în jumătate de an. Inflaţia a luat-o razna, mai spuse fata dornică să prelungească dialogul. Era sigură că el era student, într-o zi va fi şi ea studentă, avea planuri mari pentru viitor, să devină avocată.

— Bine, mersi, spuse el, achitând nota de plată, la care adăugă un frumos bacşiş.

Cofetăria era aproape goală, doar două bunicuţe cu

nepoţeii amatori de dulciuri. Noel sorbi sucul din pahar cu gândul la labirintul dinlăuntrul său, bântuit de trupurile moarte ale visurilor de mărire şi bogăţie. Încă mai credea că de n-ar fi fost dragostea lui păguboasă pentru Denisa, azi s-ar fi numărat printre bărbaţii fericiţi ai planetei, n-ar fi abandonat prosteşte matematica, ar fi mers drept spre uneltele viitorului, computerele ultra performante, IT, realitatea virtuală, în inima palpitândă a adevărului. Prin geamul cofetăriei vedea zidul de vizavi decorat cu un poster uriaş din care un bărbat *made in USA* zâmbea să i se vadă toţi dinţii: folosiţi pasta de dinţi Colgate, protecţie totală, nu glumea, reclama era sufletul comerţului, inima febrilă a societăţii de consum. „Sunt excedat, trăiesc o viaţă de neînţeles. La ce bun să mă chinui să aflu dedesubturile celui de al doilea război mondial, să-mi iau o diplomă care nu mă ajută să merg mai departe, mă strânge un pantof, va trebui să-l schimb, cum de m-am lăsat păcălit de mirajul descoperirilor din arheologie şi-acum mă simt de parcă m-a lovit trenul, tata are dreptate, sunt nedecis, mă bate vântul dintr-o parte în alta, esoterismul e calea cea mai scurtă spre nebunie şi risipire, nu văd cum poţi aborda în lume o existenţă de rugăciune totală, numai în mănăstiri se poate, şi dacă vreau să trăiesc în lume cu istoria n-am ce face, trebuie să mă întorc la matematică, s-o iau de la zero, să recapăt gustul pentru libertatea gândirii, chestia esoterică m-a tâmpit cu totul, vreau s-ajung la Denisa prin labirintul magiei, curată idioţenie, cred că sunt mai tâmpit decât Armand, cel puţin el n-a trecut printr-un liceu de mate, n-a gândit nicicum vreo idee, s-a trezit spălat pe creier de tartorii kaghebeului şi trimis la Bucureşti cu planuri bine determinate. O fi Iustin oportunist, un munte de ambiţii, dar nu-i prost, a prins mişcarea ăstora preocupaţi să abată atenţia tuturor de la procesul comunismului, înfricoşaţi că vor fi scuipaţi în faţă de omenirea întreagă pentru crimele lor nemaivăzute în

istoria pământului. Monica Tedesco se ruşinează că-i româncă, s-a întors fuguţa la New York, după victoria în alegeri a pesedereului sau pedesereului, nu ştiu niciodată cum o fi corect, ţara-i pierdută, se lamenta Monica Tedesco, iar Nic zicea că nu peste tot trebuie să fie chiar la fel, că românii erau de departe naţiunea cea mai sentimentală din imensitatea globului, că nu făcea ataşamente profunde apte să declanşeze tragedii, era o lume veselă în fond, puţin cam lăcrămoasă, dar profund simpatică, iar el, Nic se declara mândru că-i român, adora necivilizaţia românilor, lipsa lor de igienă, văicăreala lor şi felul cum promovau invidia. Dacă-i comparai, de pildă, cu elveţienii te cutremurai de spaimă. Elveţienii erau într-atât de curaţi, că nici nu se mai înmulţeau. Fertilitatea era acolo unde erau şi microbii, iar o lume fără microbi, duce fatalmente la sterilitate şi dacă nu vor mai fi bărbaţi şi femei dornici să-şi amestece microbii va fi nevoie de clonare ca să ne prezervăm ca specie. Nic are tot felul de idei trăsnite, îl rupe grija că româncele se vor occidentaliza prea repede, înainte să apuce să umple Europa de copii mucoşi, fie şi handicapaţi, numai să fie moştenitori pentru averile colosale adunate de scoţienii cei zgârciţi în exces”.

După mai bine de un ceas, mai întâi sucul de lămâie apoi cafeaua trecură în stomacul lui, îl acriră şi-l amărâră cu desăvârşire fără însă să-i alunge cu totul senzaţia de vomă şi pofta de somn, somnolenţa de fapt, fiindcă nu putea dormi ca lumea, din pricina revoltei mocnite. Existenţa dusă în batjocură se răzbuna. Părăsi cofetăria şi porni din nou la drum, din nou fără ţintă, librăriile erau închise, se odihneau şi librăresele, sâmbăta liberă era cucerirea cea mai de preţ a revoluţiei, ce fel de revoluţie numai revoluţionarii ştiau, se prea poate să fi fost săvârşită cu întârziere tocmai revoluţia sexuală, libertatea totală a pornografiei, a homosexualităţii, a transformării sexului în

produs de larg consum, „te rog, Doamne, îndrumă paşii mei spre lucrarea poruncilor tale”, scânci Noel, un tânăr istoric confuz din pricină că nu asimilase cum trebuie informaţia privitoare la treptele iniţierii; de supărare voia să se călugărească, să renunţe cu totul la visurile de mărire şi glorie, nu mai voia să devină o faimă, o celebritate a acestei lumi doar ca să regrete Denisa că l-a părăsit. Tot mergând pe bulevardul Magheru trecu de Piaţa Romană, străbătu şi bulevardul Lascăr Catargi, fost Ana Ipătescu, ajunse şi trecu şi de Piaţa Victoriei şi se trezi pe bulevardul Aviatorilor, aproape de noua locuinţă a lui Iustin Dabija, mutat de curând într-o vilă cu totul senzaţională, o adevărată reşedinţă de mare magnat situată pe strada Pangrati. Invitat cu mare pompă, împreuună cu părinţii, Noel participase la recepţia dată de Iustin prilejuită de inaugurarea noii locuinţe. Casa lui Iustin, proprietate personală, stârni în Liana Pârvu, fosta soţie, o ură energică, o nebunie care-o făcea să ceară la curtea supremă anularea divorţului, obţinut, în cele din urmă, de Iustin, după aproape trei ani de chinuri.

Noel se hotărî dintr-odată să-i sune la uşă. Dacă îl găsea, bine, dacă nu, şi mai bine.

*

Prea rapida îmbogăţire a lui Iustin stârnea comentarii dintre cele mai ciudate. Afară de vila cu parter, etaj şi piscină, mai avea şi un automobil Mercedes, o splendoare, luat la mâna a doua dar tot foarte scump. Se căpătuise, strigau duşmanii lui, fiindcă se afla în spatele tuturor Caritasurilor duse la faliment în serie, lăsându-i pe păgubiţi într-o adevărată sapă de lemn, cocoşaţi de nedumerire cum era cu economia capitalistă de piaţă. Iustin nu se supăra, fondase propria lui agenţie de ştiri, Megapress, devenise stăpânul unui imperiu informaţional, lucra pe cont propriu cu o sută de agenţii de ştiri, comercializa tot ce se petrecea în lume, goana după ştiri

semăna cumva cu plictiseala copiilor răsfăţaţi cu prea multe jucării. Numărul duşmanilor creştea văzând cu ochii, Iustin zicea că numai numărul duşmanilor îi dădea o măsură a propriei importanţe, cumpăra ziarele să se distreze cu lăturile care se aruncau peste numele lui, fără să se lipească nimic de el. Oricum nu se ruşina să trăiască pe picior mare. Avea majordom, bodyguard, menajeră, secretare şi, culmea, luxul i se şi potrivea de parcă fusese anume născocit pentru el.

La apelul soneriei majordomul veni şi-i deschise lui Noel conducându-l în salonul ticsit de lume, persoane publice, una şi una, noua cremă a societăţii de tranziţie, crema cremelor, nu-i aşa, deosebit de unsuroasă.

— Noel, strigă Iustin cu un entuziasm copleşitor, sunt fericit să te văd, e o minune c-ai ieşit din bârlogul tău să vii la mine, dar, mamma mia, arăţi de parc-ai traversat deşertul! What's the matter with you?

Era înconjurat mereu de mulţi tineri, el însuşi spunea că iubea tineretul, dar dacă era şi adevărat numai el o ştia; acum, printre personalităţile zilei, se agitau şi destule persoane tinere, jurnalişti, studenţi, şefi de organizaţii tinere neguvernamentale, tot felul de alianţe şi ligi crescute ca bureţii după ploaie. Noel vru să ştie peste ce dăduse, era cumva vreo adunare cu caracter protestatar sau numai o întrunire de plăcere, distracţia părându-i-se mai potrivită cu seninătatea cerului de afară.

— Noel, dragul meu, tună încă o dată Iustin, în calitate de gazdă, bucuros de surpriza pe care, iată, tocmai i-o făcuse un tânăr excepţional, al cărui nume era Cretzeanu, un adevărat savant în materie de istorie esoterică.

Solemn, cu politeţe Noel salută în dreapta, în stânga, tot feţe necunoscute făcându-şi drum printre cei prezenţi în salon către un scaun, ceva orice, pe care să se aşeze; nu arăta doar ca şi cum traversase deşertul se şi simţea

istovit.

— Ce-i aia istorie esoterică, se repezi la Noel un tânăr jurnalist de la o fiţuică amatoare de scandal, dar n-apucă să răspundă, filosoful Vlad Cerna se interpuse, îl luă de braţ şi-l trase după el într-un colţ, unde spiritele erau mai puţin încinse. Cu o mână îl ţinea pe Noel, de parcă se temea să nu-l piardă, iar în cealaltă avea un pahar de vin din care băuse jumătate.

— Mai ştii cine sunt, întrebă Cerna, doar pe jumătate în glumă, convins, cine ştie de ce, că nimeni nu-i reţinea numele şi figura, mereu deprimat că lumea se schimba într-o viteză nebună şi nu putea ţine pasul cu ea; din nouăzeci încoace oamenilor li se întâmplau numai lucruri rele, erau tot mai bolnavi de neputinţă, aşteptau parcă să vină îngerii din cer să le rezolve problemele curente. Cerna avea mari dubii, se chinuia să înţeleagă spre ce se îndrepta tineretul, cheia viitorului, îşi sonda studenţii cu enormă suspiciune, speriat de-a dreptul de perspectiva totalei respingeri a culturii de tip iluminist. Recuperarea valorilor culturale însemna cumva recuperarea reperelor religioase, singurele universale: nădejde, credinţă, iubire.

— Ce întrebare? Sigur că ştiu cine eşti, spuse Noel cuminte, cu ochii după un scaun. Imensul salon al reşedinţei lui Iustin era abia încăpător pentru numărul mare de persoane prezente, nici vorbă de scaune sau canapele pentru oameni mai obosiţi. De altfel maturii, cei despre care tinerii aveau numai vorbe depreciative, gen: gloabe comuniste, mutanţi cu creierii spălaţi, suboameni etc., lipseau excepţie făcând doar Cerna; lăsa impresia unui rătăcit, o relicvă dintr-o istorie încă imatură. Noel zâmbea pierdut în gol, un zâmbet ca eticheta pe o sticlă, încruntarea, mohoreala saturniană nu erau elegante, nici graba, nici timiditatea, nici agitaţia, nimic din tot ce era urât nu putea fi elegant; trebuia să lase impresia unui gentleman desăvârşit. Regreta c-avusese ideea idioată să

sune la uşa lui Iustin; intenţionă s-o şteargă englezeşte la prima ocazie.

— Nici nu-ţi poţi imagina ce mult mă bucur c-ai venit.

Patru jurnalişti străini, probabil de la mari televiziuni ori ziare celebre, ascultau resemnaţi, ori cumplit de diplomaţi, cum Dan Dimescu tuna şi fulgera, să se audă până departe în lume, până-n Asia şi America, împotriva pedesereului, câştigătorul alegerilor prin votul masiv al gospodinelor îndrăgostite de liderii frumoşi şi ochioşi ai acestui partid, alcătuit din elementele cele mai abjecte ale foştilor comunişti şi securişti, nişte veritabili mârlani, urla el, fără maniere, căci se scobeau în nas în parlament, căscau ori somnolau, adevăraţi monştri, făcători de legi strâmbe, silindu-ne să ne părăsim ţara pe rupte.

— Gospodinele noastre ne-au decis soarta pentru o bună bucată de vreme, aprecie un altul, tot jurnalist şi tot tânăr, asta-i democraţia peste tot în lume, majoritatea deţine controlul politic, iar la noi în ţară, vrem nu vrem, trebuie să recunoaştem că oamenilor le-a plăcut să trăiască în comunism, dovadă că în România Ceauşescu era ovaţionat când apărea în vizitele lui de lucru, în mod spontan şi foarte sincer.

— Într-adevăr nu ne meritǎm destinul jalnic, se auzi vocea lui Vasile Zancu, proaspăt clarvăzător, în duşmănie cu Armand şi cu practicile păgâne ale Asiei, convins, nu se ştia de ce, că i se arătase Maica Domnului, că-i vorbise, cerându-i să se roage pentru salvarea poporului nostru ajuns în mare cumpănă.

— Eşti prea otrăvit, domnule, nu ştiu cum te cheamă, se încumetă careva să-l contrazică.

— Iubirea nu alege, iubirea te alege, interveni Iustin ironic; cultiva cinismul, dar plângea deseori pe umărul lui Noel, confesându-i teama că îmbătrâneşte singur, râvnind ca un adolescent nebun la iubirea unei femei imposibile.

Un bărbat de vârsta lui Iustin se repezi la Noel

întrebându-l cu vigoare dacă nu cumva era fiul lui Gabriel Cretzeanu, acel porc de promonarhist, care împreună cu alţi porci promonarhişti semnaseră protestul ăla. Îl înhăţă pe Noel de reverele sacoului şi-l zgudui cât putu de tare. Cerna se sperie şi scăpă un strigăt de alarmă, dar individul continuă agresiunea:

— Uită-te la mine, băă băieţică, eu o să-i spânzur pe toţi cei ce cred că regele Mihai are vreun drept în ţara asta! Aşa să-i spui lui tac-tu!

— Eşti beat, Georgică, îl repezi Iustin, ia-ţi labele murdare de pe Noel şi dezaglomerează locul repede şi fără gălăgie!

— Iartă-l, spuse Noel, nu-l alunga, e dovada vie că domnii antimonarhişti sunt violenţi, sinceri şi n-au educaţie. Nu e vina lor, de altfel, acest om a trăit sub dictatură şi i-a fost interzis dreptul elementar la educaţie.

— Vă ştiu eu pe voi, strigă el şi mai înverşunat, faceţi pe boierii, dar vi se văd urmele opincilor lăsate la barieră!

Cerna, foarte protector, foarte grijuliu, îl luă iar pe Noel de braţ ducându-l şi mai departe din calea agresorului.

— Când Dumnezeu se vor mai civiliza românii noştri?

— Trebuie să credem că trăim în cea mai bună dintre lumi.

— Atitudine de cavaler templier, spuse Iustin cu toată plinătatea glasului, dragă Noel, eşti o izbândă a naturii, eşti minunat, un adevărat geniu, dă-mi voie să te elogiez şi nu te ruşina că o spun în gura mare, s-audă toţi invitaţii mei, aici de faţă, de la mai multe mari televiziuni din lume; au văzut orfelinatele, handicapaţii mintal, dar să vadă, zău, că în România sunt şi tineri frumoşi ca tine şi supra dotaţi, ei, da, într-o bună zi vor vrea să te cumpere pe bani grei, dar tu să nu te laşi, să negociezi strâns, să-ţi aminteşti ce zic eu acum, că eşti superb, un splendid exemplar de român cu ochi migdalaţi de turco-bizantin, îi vei fi moştenit

de la vreo străbunică arăboaică.

— Noel Cretzeanu? Nu se poate! Nu pot să cred pur şi simplu, spuse Oana Poenaru venind din cealaltă parte a salonului cu mâna întinsă spre el. Am auzit strigătul lui Iustin… Doamne, ce mult mă bucur…

— Chiar el este, spuse Iustin. L-ai recunoscut, nu-i aşa? Dă-mi voie să ţi-l prezint din nou.

— Andy, repetă ea, mare, mare surpriză.

— Dragă Noel fă cunoştinţă cu Oana Poenaru, studentă la Politehnică, studiază ceva computere, ceva automatizări, se specializează în tehnologia comunicării, are nouăsprezece ani, o fată-n floare, tot să stai la umbra ei.

— Eşti aceeaşi Oana din vara când…

— Mă bucur că ţi-ai amintit.

— Mă bucur să reînnoim cunoştinţa. Şi eu sunt plăcut surprins.

— De ce-a strigat Iustin că ai o atitudine de cavaler templier. Ce-i un cavaler templier?

— Ştie că nu putem trăi unii fără alţii, îi răspunse Iustin în locul lui Noel, ştie că lumea e meschină şi măruntă, dar acceptă răul pentru puţinul bine posibil, căci fără lume ce-am fi noi! Şi mai ştie încă o grămadă de alte lucruri bune. Aşa că, draga mea Oana, vezi bine cu cine ai de-a face. În plus e fiul lui Gabriel Cretzeanu, un alt mare zelos templier.

— Well, I remember, spuse ea, cu respiraţia înjumătăţită de emoţie.

— What de you remember?

— Our friendship.

— Te-ai schimbat, te-ai făcut şi mai frumoasă.

— Noel te va lămuri ce-i cu templierii, continuă Iustin, e istoric, e domeniu lui, pâinea lui cea de toate zilele, chinul şi gloria întru tată şi fiu, aleluia!

— Eşti teribil, domnule, când te-apucă, mersi de

laude, spuse Noel cu vădită ironie, ştiind că ceva nu era în ordine dacă Iustin turuia vrute şi nevrute pe seama lui.

— Nu ştiu dacă eşti genial, spuse Oana lui Noel, recunosc numai că şi azi, ca şi atunci, de mult, îmi pari căzut de pe o planetă cu oameni frumoşi, calmi, nesupărăcioşi.

— Mersi, eşti deosebit de amabilă, dar te asigur, îmi exagerezi, ca Iustin, meritele. Vezi, la noi numai denigrarea are haz, când te elogiază cineva începi să te suspectezi că ai dat cu bâta-n baltă.

— Mă rog, aşa o fi, nu cunosc cum e cu denigrarea, te rog, lămureşte-mă totuşi ce-i cu templierii, Iustin m-a făcut curioasă.

— A fost un ordin cavaleresc religios, răspunse Cerna în locul lui Noel, îmblânzit oarecum de frumuseţea roz-aurie a tinerei fete; expresia lui hirsută de filosof izolat de lume se îndulci vizibil; o privi binevoitor, dornic s-o reţină prin prelungirea voită a conversaţiei. Acest ordin religios, continuă el ca un adevărat pedagog, a fost întemeiat la începutul secolului al doisprezecelea, după Hristos, ca să apere pelerinii veniţi din toată lumea la mormântul Domnului Hristos.

— Ah! Doamne, iartă-mă! Credeam că-i vreo formaţie de muzică uşoară de care n-am auzit.

Cerna slobozi un hohot de râs, foarte mulţumit c-avusese prilejul să îngusteze ignoranţa tinerei, fie şi cu o fâşie subţire cât firul ei de păr. Veselia lui mai atrase o fată.

— De ce râdeţi, întrebă noua venită, spuneţi-mi ca să mă distrez şi eu!

Se uită lung, languros la Noel, limbaj universal, ochii vorbeau mai limpede şi mai repede, ce-ar fi dac-am fugi de aici, undeva unde să fim numai noi doi, să ne bucurăm de clipa cea norocoasă. Oare ce-aş simţi dacă te-aş săruta? Un fior până în oase? O poftă nebună de a te mânca, se prea

poate să nu mă pot abţine.

Vlad Cerna sesiza, cu mare inconfort, interesul fetelor pentru Noel în ciuda eforturilor lui de a se remarca în ochii lor printr-o vastă erudiţie; dar pe ele nu le preocupa decât dragostea; timpuri noi, revoluţionare; se căutau tehnici de îmbunătăţire a relaţiilor sexuale, se dădeau în vânt după plăceri, datoria nu mai conta, nici familia, ei toţi, tinerii, renunţau la familie, viaţa în doi li se părea de-a dreptul plictisitoare, se promova amorul în trei, în patru, ducă-se pe pustii, câte şi mai câte, şi numai rele se făceau acum şi la noi, luate din prea plinul experienţei occidentale.

— Dragă Noel, reluă Cerna, cu un aer solemn, hai să temeinicim o societate secretă de factură rozicruceeană. Ce zici? Nu-i o idee straşnică?

Noel nici măcar nu zâmbi, era prea obosit, voia să stea jos, îl enervau şi fetele care îl flancau de parcă voiau să-l conducă la eşafod, şi Cerna care nu mai isprăvea cu infantilismele de genul hai să ne jucăm de-a templierii, ca şi când astea erau lucruri cu care se putea glumi; dar în esenţă Cerna se dovedea un român tipic; nu lua în serios nici pe Dumnezeu, nici pe diavol.

— Cu steme şi stindarde, spuse Oana încântată, cu capişoane negre cum am văzut într-un film englezesc, cu mantii albe şi bastoane roşii.

Niciun gest nu trăda disconfortul lui Noel, solemn, sobru, rămase în picioare, nu-i răspunse lui Cerna, nicio emoţie, nimic superficial, lua totul sub beneficiu de inventar, şi ce să mai aştepţi de la oamenii cu mai puţină carte dacă unul cu titluri academice vorbea de fondarea unei societăţi secrete ca şi când era o bagatelă; la o adică poate că aici greşeau românii, se credeau prea deştepţi, prea din cale-afară de inteligenţi, se năşteau gata învăţaţi, ştiau totul, ce să-şi mai bată capul să înveţe. Ironia sorţii, nimeni nu respecta efortul cuiva, un decan, un ministru, nu

meritau demnităţile respective, nu le cuceriseră prin truda minţii, le obţinuseră prin relaţii, prin nesfârşitul lanţ al slăbiciunilor.

— E plină lumea de societăţi secrete, spuse Oana.

— Ei şi? E foarte distractiv! Îmi place ideea, să facem ceva trăsnit, ce zici tu? Andy sau Noel? Cum e corect?

— Eu? întrebă Noel.

— Da, tu, spuse prietena Oanei, te cheamă Noel sau Andy?

— Şi, şi.

— E pe aici unul care zice că-i mistic, spuse Oana.

— Unde-i un filosof, îndată se încheagă şi o dispută socratică, spuse Dan Dimescu cu aplomb, lipindu-se de Noel după ce o dislocă pe Oana de pe partea lui stângă. Avea mare interes să-l cucerească pe Noel, crezând că prin el va ajunge la Nic Cretzeanu, despre care auzise c-ar fi dispus să finanţeze un cotidian tare, menit să facă lumină în problemele teribile ale românilor de pretutindeni. Înainte de revoluţie, ca sociolog, se ocupase de fenomenul migraţiei ţăranilor de la sat la oraş, absorbiţi în industria gigantescă, promovată de corifeii societăţii ceauşiste multilateral dezvoltate. Avusese probleme, era să-şi piardă slujba şi buna lui stare, din pricina unor comentarii referitoare la ruralizarea oraşelor, că populaţia sătească nu se urbaniza, că exista un grad înalt de înapoiere, că traiul în ghetourile de la marginea oraşelor depăşea orice închipuire în rău. Fără canalizare, fără apă, fără o minimă igienă, toate aceste locuinţe erau un adevărat focar de mizerie, ceva infinit mai rău decât în Africa, unde cel puţin sub cerul liber ştiai de ce mureai.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, Noel, spuse Dimescu, cu voioşie, ca să nu trezească suspiciunea lui Cerna.

— Ce anume?

— Îţi spun mai târziu, poate plecăm împreună!

— Am auzit, zise Cerna, că Liana Pârvu, fosta nevastă a lui Iustin, a scris într-un ziar că Iustin a fost informator, mâna dreaptă a lui Radu Chiju. E adevărat?

— C-a scris Liana sau că Iustin a fost?

— Şi una şi alta!

— Nu ştiu nici de una, nici de alta.

— Spune-o tâmpiţilor, nu mie!

— Nimeni nu are acces la dosarele fostei poliţii politice din România!

— Cu excepţia voastră, a jurnaliştilor, se oţărî Vlad Cerna, dornic să scape de prezenţa lui Dan, pe care-l considera un oportunist notoriu, o lichea patentă. La rândul lui îl curta pe Noel în speranţa că tot prin el va ajunge la acelaşi Nic, dar cu alte scopuri; convins că Nic era dintre cei care făceau istoria pe care restul lumii o îndura. Gândea s-ajungă să-l influenţeze pentru îmbunătăţirea ideii de educaţie morală a tineretului. De multă vreme Vlad Cerna alerga după Aristide Balş, îl umplea de elogii ori de câte ori se ivea un prilej, fie şi unul neînsemnat, dar Balş nu i-a întins nici măcar un deget, mare performanţă să rezişti laudelor, să nu vrei să te înconjuri de persoane care te iubeau cu pasiune, şi toate astea până când Vlad dezlegase misterul, după ce trăi plenar suspiciunea, o, da, secretoşii erau cavaleri de Malta, credincioşi, apărau templele credinţei, ştiau ce vrea Dumnezeu de la ei, lucru făcut cu demnitate, demnitatea datoriei prima în faţa fericirii, principii universale; era chinuit de multe întrebări, cine făcea regulile jocului? Era oare posibil ca SUA să decidă chiar totul şi dacă da, de ce se petreceau toate într-un fel atât de jalnic pentru noi, românii?

— O societate secretă, un club straniu, zău, cu momente de magie, mi-ar spori adrenalina, idealul nostru al tuturor de a trăi primejdios, jur c-aş muri de plăcere, aş face orice ca să am bani să plătesc intrarea, spuse

studenta cu ochii ţintă la Noel, el însă, deşi înţelegea mesajul, juca rolul celui care nu vede, nu aude. Ar fi ceva minunat, spiritism, chestii din lumea de dincolo, am auzit că spiritele vorbesc despre cum e după moarte, cum sunt raiul şi iadul.

Noel se adânci în tăcere politicoasă, n-avea nimic de spus pe tema spiritismului, Cerna în schimb urmărea cum îl sorbeau fetele din priviri şi-şi imagină plăcerea lor languros-lascivă ivită mai întâi în tenebrele sufletului animal, de la brâu în jos, în detalii senzuale, mâinile umblau curioase peste tot, apucau, mângâiau, acaparau porţiuni întregi, sânii şi coapsele, bătăile inimii se accelerau, proasta, tâmpita de inimă, fără judecată, îl adusese azi în situaţia de a îmbătrâni singur; în tinereţe zburase din iubită în iubită, cochetase cu ideea libertăţii, slobod de îndatoririle cerute de familie, umbla prin noroiul călduţ al desfrâului, nopţi de dragoste, numai poftă trupească, iar azi, la cinzeci de ani, trăia noaptea nopţilor fără iubire, hămesit, foame de lup, fetele nu-l mai voiau, iar ideea înaltei intelectualităţi căzuse în desuetudine; fetele costau azi o avere, dacă n-o aveai riscai să mori de frig şi de prea mare singurătate; la vârsta lui sexul pretindea mare sclavie, dependenţă ca de morfină. Lui Noel nu-i păsa, era tânăr, frumos, nu trebuia să plătească pentru o noapte de dragoste, fetele erau gata să-l plătească ele, numai să tremure câteva ceasuri în braţele lui; Doamne, gândi filosoful prins de ranchiună, de ce-ai croit lumea cu atâta părtinire?

Demonul desfrâului se cuminţi în Cerna, văzu clar că fetele nu-l luau în calcul; din pură răzbunare decise să-l izoleze pe Noel de ele, să li-l sufle, să le dea cu tifla, şi când le va auzi scâncind de furie, va fi sarcastic cu pofta lor de destrăbălare.

— Cred c-am să plec, spuse Dan lui Noel, dar înainte vreau să stabilim cum şi când ne vedem. Dă-mi numărul

tău de telefon şi-ţi telefonez eu de îndată ce îmi consult agenda.

— Unde te grăbeşti să pleci, îl opri Oana.

— Unde am treabă. Salutare!

Un grup vesel veni de sus pe scara lată cu balustrada lustruită aglomerând şi mai mult locul. Oana îi spuse lui Noel că adora matineele organizate de Iustin, că la el era ca la aeroport, unii veneau, alţii plecau, o libertate totală pretutindeni. Îi povesti în continuare, fiindcă el tăcea doar şi se uita la ea cu o impersonalitate şocantă, cum mai înainte să se mute Iustin fusese vecinul ei şi îşi petrecuse multe seri jucând şah cu Poenaru, tatăl ei, şi se lamentase pe tema vieţii grele a românilor, obligaţi de marea lor demnitate să-şi achite datoria externă.

Povestea una alta, se uita în ochii lui Noel, îşi amintea cum se îndrăgostise de el în vara petrecută împreună şi cât de schimbat era el acum. O propoziţie se rostea în mintea ei fără voie: „Cred că mă îndrăgostesc din nou de Noel. Inima mea l-a recunoscut imediat, înainte să urle Iustin, l-am iubit imediat ce l-am văzut, pentru numele cerului, trebuie să mă asigur că nu mă arunc din înaltul cerului în gol”. Ce-i drept trăi cu mare acceleraţie câteva simptome clare de îndrăgostire prostească, orbească. Tresărise când dăduse cu ochii de el, de parcă îl regăsea după o lungă şi absurdă aşteptare, ivit din negura sorţii anume parcă să facă din sufletul ei hoinar, un sclav.

— De curiozitate, ai auzit ceva din tot ce ţi-am spus?

— De ce mă-ntrebi?

— Because, spuse ea ridicând mâna şi fluturându-i-o prin faţa ochilor, you seem to me se sleepy, se stranger.

— Well, you are wrong.

Vlad Cerna interveni prompt, îl luă iar de braţ, îl trase energic după el, reuşind să-l izoleze de Oana. Din salonul mare intrară într-o cameră laterală plină de cărţi, un birou, o canapea comodă, două fotolii adânci şi moi, un

adevărat paradis pentru Noel. Suspinând de plăcere se lăsă să cadă într-unul din cele două fotolii şi adormi aproape instantaneu, în vreme ce filosoful îi vorbi despre ce-ar trebui să întreprindă guvernul pentru a reuşi să scoată ţara din izolare, în termeni precişi, marginalizarea era mai rea decât moartea, vezi reacţia Germaniei naziste după primul război mondial, prăbuşirea acestei mari naţiuni în poala câtorva magicieni, minţi fantaste, da, dar care au transformat pe vecie cunoaşterea şi-au accelerat evoluţiile. Vorbi astfel preţ de vreo zece minute, după care observă că tânărul dormea buştean, vru să urle, să-l trezească, pe urmă se înduioşă, îl lăsă să doarmă ieşind din cameră. Îşi cercetă ceasul, trecuse de ora trei, gândi c-ar fi bine să plece. Dar invitaţii mâncau, văzu o jurnalistă cu o pulpă de pui în farfurie, se duse lângă ea şi-o întrebă de unde o luase. N-avea decât să se ducă în bucătărie unde era mâncare cât pentru un regiment. Se învârti o vreme nesigur, nu nimeri bucătăria, se izbi în schimb de Oana Poenaru. Îl căuta pe Noel refuzând să-i explice motivul. Îl văzu pe Iustin însuşi discutând aprins cu nişte străini, se duse lângă el, what can I say, zicea el către un chelios, cu trăsături dure, I love my people, my country, you know, don’t be se scomfully, we are good people, apoi îl văzu pe Cerna şi-i spuse peste umăr: don’t be se tragic, the life is too short!

Într-un alt grup o femeie între două vârste, gesticula amplu vorbind despre crimele comunismului:

— O sută de milioane de oameni omorâţi în gulaguri, în puşcării exterminatorii, în lagăre de muncă forţată, bărbaţi, femei, copii, popoare întregi, striga ea, rase de pe suprafaţa pământului, asta numai în Rusia şi ţările care-au căzut sub bolşevism după război, nemaipunând la socoteală aproape toată Asia cu excepţia Japoniei, numai în China au fost peste două sute de milioane de victime, sate întregi erau împuşcate şi, din lipsă de cartuşe, cei

care nu mureau imediat erau îngropaţi de vii, la repezeală, satul era şters de pe hartă. Nu s-au găsit cuvintele şi nici mintea aptă, atotcuprinzătoare, care să descrie dimensiunea răului absolut înfăptuit de comunişti, sistemul acesta e mai mult decât o ideologie, e o religie a crimei, cu slujitori sacerdoţi şi sclavi, şi cei care-au zămislit comunismul nu dorm şi nu-s nici măcar buimăciţi de lovitura primită. În termeni şi mai precişi nu le pasă, vor să stăpânească lumea întreagă. Catastrofele apocaliptice sunt opera lor, ideea lor e limpede: dacă omenirea nu ne aparţine nouă, să n-aparţină nimănui, să nu mai fie, ei vor sfârşitul lumii, semnul fiarei e opera lor, simbolistica lor, secera şi ciocanul stilizate, zvastica, Apocalipsa în formele ei înfricoşătoare cu comunismul a început, de la revoluţia franceză a început, ideea cumplită a distrugerii elitelor omenirii e una pur satanică, ia-le oamenilor inteligenţele apte să-i conducă spre valorile universale ale speranţei, credinţei, iubirii, şi pune-le sub nas prioritatea absolută a libertăţii omuciderii, da, domnilor, asta e cea mai abjectă formă de sfidare a cerului, de sfidare a învăţăturii creştine, de nimicire a sacrului din om şi din afara lui. Jurnaliştii străini ne acoperă cu sfânta lor oroare pentru ceea ce văd în orfelinate, în azilele de bătrâni, pe străzi pline de moloz şi gunoaie şi creează poporului nostru o imagine chiar mai cumplită decât este în realitate, dar niciun reporter nu se întreabă cum ar arăta azi ţara lui dac-ar fi fost supusă la cincizeci de ani de barbarie, dacă elitele lor politice şi culturale ar fi fost exterminate, anihilate, marginalizate, dacă n-ar fi avut dreptul la o educaţie liberă, cum ar arăta azi Londra, sau Parisul, sau Madridul, sau Roma, dac-ar fi trebuit să facă faţă unui regim de dictatură a lepădăturilor, a celor mai ignoranţi şi mai răi dintre oameni. Niciun reporter străin nu vede efortul făcut de popoarele lăsate de izbelişte din Răsărit de a supravieţui în speranţa că într-o bună zi soarele va răsări şi pentru ei.

— Teribilă tragedie, o întrerupse careva, un anonim bine intenţionat.

— Teribilă, da, vezi ţelul lor final, se vârî pe fir un altul şi tot cu grijă să nu strice efectul frumosului discurs, continuând să spună tot lucruri de care Cerna era sătul până peste cap; de la un punct mintea se bloca, nu mai putea prelua oroarea, funcţiona inhibiţia de protecţie; la ce bun să-ţi hrăneşti inteligenţa cu istoria dezastrelor, la ce bun să ştii o grămadă de lucruri, să ştii ce-a zis şi ce-a făcut Kant, sau Bonaparte, dacă astea nu te fac fericit nici măcar două ceasuri dintr-o zi; ruină a sufletului, îngheţare a inimii, mai fericit, în orbire, în simplitate, să te plimbi cu o puicuţă şi să-i cânţi o romanţă de dragoste: I love you and you love me, please, my darling, stay with me! Splendid, esenţa lui Tu al existenţei fiecăruia, la ce bun să fiu bogat dacă n-am cu cine împărţi bogata mea cină! Se hotărî brusc să plece, era sătul de lume, de distracţie, Noel, singurul de la care aştepta să-l introducă în masoneria lui Nic Cretzeanu, dormea biruit probabil de nesomnul nopţilor petrecute în orgii sexuale; bravo lui, gândi Cerna, dacă n-o făcea acum, atunci când, la bătrâneţe se trăieşte din provizia făcută în anii nebuni şi eterni ai tinereţii, căci da, cine nu şi-a adunat comori în tinereţe, vai de capul lui la bătrâneţe, mai sărac şi mai plin de bube decât Iov, chiar de va dormi pe saltele ticsite cu dolari americani. O puicuţă şmecheră îl va convinge să îi dea ei contra unei nopţi de desfrânare şi cu asta basta, the money are no more!

Oana Poenaru, frumoasa roz-aurie, îl căuta pe Noel cu expresia cuiva căruia i se întâmpla chiar atunci cel mai neaşteptat dezastru; se opri în faţa filosofului întrebându-l din nou dacă ştia ceva de Noel, dacă plecase cumva, deşi valetul îi repetase ori de câte ori îl chestionase, că domnul Cretzeanu, nu, parcă nu-l văzuse ieşind, dar se prea poate, dacă nu era în casă, să fi plecat.

— Ce treabă ai cu Noel?

— Ceva de viaţă şi de moarte.

— Chiar aşa!

— Domnule profesor, vă asigur că e chiar aşa!

— Bine, îţi spun, dar să nu uiţi că ţi-am salvat viaţa! Când vei fi amanta lui să pui o vorbă bună despre mine în urechile lui!

Adâncit în somn, Noel credea că visa ceva ciudat, peisaje albe, transparente sub un cer luminos, de un albastru pur, îndepărtat, liniştitor. Fata care-l privea părea o prelungire a imaginilor din vis. Se uită la ea cu bunăvoinţa omului fericit, care era altul în somn şi în vis. Zâmbi fără să ştie că o făcea în realitate, că era treaz, că Oana Poenaru îl găsise în cele din urmă după ce filosoful Cerna o luminase. Stătuse pe fotoliul din faţa lui îl urmărise cum doarme şi se rugase necontenit. Nici ea însăşi nu înţelegea de unde-i venea curajul de a-l aborda direct, fără prefăcătorii, avusese doi trei prieteni, în adolescenţă, în anii de liceu, dar, în esenţă, experienţa ei în materie de bărbaţi era, în termenii matematicii pe care o studia, zero. Nu fusese niciodată îndrăgostită ca să poată compara natura sentimentelor, sau măcar a emoţiilor. Din clipa în care îl revăzuse o luase un vertij, o ameţeală, o stare cam idioată de bucurie care-o făcea să vrea să râdă, dar se înfrâna de frica vulgarităţii.

— Noel! exclamă ea văzându-l că se trezeşte.

Măsurat în vorbe, în fapte, introvertit mai degrabă decât timid, deschise ochii larg uimiţi că ea nu dispărea chiar după ce se convinsese că era treaz şi ea îi rostea numele în realitate.

— Scuză-mă, cred c-am dormit, sunt puţin confuz.

— Tu dormeai aici şi eu credeam c-ai plecat, mă bucur imens că n-ai plecat.

— Nu încă, dar o voi face îndată.

— Vrei să pleci?

— Mă ruşinez foarte c-am adormit.

— Înseamnă că azi-noapte n-ai dormit. Ai făcut o noapte albă.

— Cam aşa ceva.

— Te-ai însurat cumva între timp?

— Nu. Am aşteptat să te regăsesc. Ţi-aminteşti doar ce jurăminte ne-am făcut. Să fim veşnic împreună. Sau ai uitat?

— Mă supăr dacă râzi de mine…

— Nu ştiu ce să mai spun.

— Spune-mi că te-ai îndrăgostit de mine, coup de foudre.

— Nu mai suntem copiii de acum nu mai ştiu câţi ani. Mă faci să caut minciuni convenţionale.

— Ştii, nu-i greu să fii ceva mai prietenos cu mine. În vara aia la Bran mereu mă gândeam că eram soţia ta. Te iubeam nebuneşte. Ţintise şi-l nimerise în plin. Se descurca el de minune prin textele complicate din cărţi, cu fetele însă, mintea lui se mişca mai greu, nu găsea niciodată o replică spontană, inteligentă care să le avertizeze că intrau pe un teren minat. Simpla presupunere că nu putea fi sincer fără să săvârşească o impoliteţe, îl făcea să arate ca un idiot, în ochii raţiunii lui, fireşte, când îşi dădea seama că, din motive numai de ele ştiute, fetele îl curtau, oferindu-i-se cu vorbe lipsite de echivoc. Bunăoară acum. Se căznea să se trezească pe un teren mai sigur. Nu se încumeta să organizeze haosul din capul lui, din obişnuinţă răspunse politicos, pe calea minimei rezistenţe.

— Good for you.

— Crezi că există dragoste la prima vedere? Fulgerătoare?

Ezita; buzele ei întredeschise lăsau să i se vadă dinţii albi, se uita acum precis la buzele ei, la râsul interior care-i cuprindea tot trupul subţire, elastic, bine proporţionat, de

fată frumoasă, liniile coapselor, numai curbe lungi, nicio zonă de celulită, niciun strop de nesiguranţă, la vârsta asta se vedea încă în ochii ei că viaţa era tărâmul făgăduinţei, fericirea extremă venită din conştiinţa nemuririi; mofturosul Noel era acum faţă-n faţă cu Oana, hazardul le facilitase reîntâlnirea, fusese necesară intervenţia directă a îngerilor pentru ca lucrul lui Noel să nu le scape de sub control, răsfăţatul, dezamăgitul, deznădăjduitul cu inima zdrobită, trebuia îmbrâncit în braţele Oanei; îngerul ştia cum avea să reacţioneze neconsolatul, ştia ce făcea şi de ce făcea ce făcea.

Aşezaţi pe fotolii, faţă-n faţă, se priveau, ea fusese deja luată de val, el nu, dar era oarecum uimit de frumuseţea ei, de expresia nouă căpătată pe parcursul trecerii de la preadolescenţă la tinereţea minunată ce părea mai potrivită chipului ei roz auriu. În ciuda limbajului voit şocant, nu părea o prostuţă, nici vorbă, chiar dacă era, să admitem, chiar proastă, ceea ce ar fi o nedreaptă exagerare. Ochii umbriţi de gene lungi, întoarse, nerimelate, aşa, de la mama natură, moştenire genetică de la vreo străbunică venită din Nord, cu ochi mari, plini de lumină, dădeau trăsăturilor ei roz-aurii ceva din evanescenţa amurgului lung de vară. Umbrele lemnoase ale amintirilor pluteau prin zgomotele zilei, îl împresurau, o aduceau pe Denisa în apele oglinzii. Era peste măsură de obosit, Denisa luase cu ea şi sufletul lui, nu-i mai lăsase nicio şansă să se mai îndrăgostească de altcineva, today, tomorrow, never again, nevermore; subtila prezenţă a Denisei provoca în Noel o nedreaptă comparaţie; Oana, nu, never, nu era genul lui Noel, n-o va iubi niciodată; era, prin comparaţie cu Denisa, oglinda ciobită a unei cameriste, în ea se reflecta fiinţa lui înjumătăţită, pocită, strâmbată de mohorâre.

— Da, cred în dragostea la prima vedere, răspunse el, după o lungă chibzuinţă, de fapt dragostea se iscă la prima

vedere sau nu se mai aprinde niciodată, presupun că ochii sunt nepervertiţi şi comunică minţii cu cea mai pură sinceritate melancolia dorinţei de împerechere. Da, cred, firește, dragostea este un efect spontan al năzuinţei sufletului de a se dărui unui alt suflet.

— Crezi că există, dar nu te-a lovit fulgerul ei. Asta trebuie să reţin din despicarea firului în patru, nu-i aşa?

— Reţine ce te avantajează, glumi el, dar fără mare succes.

Zâmbetul se stingea lent pe chipul fetei, îi părăsea trăsăturile, lăsând în priviri ceva din tristeţea unei melodii frumoase prea brusc sfârşită. El simţi că nu poate îndura s-o vadă tristă, să rămână cu chinul c-o făcuse să se simtă neiubită, mai repede şi mai uşor suporta să facă o jertfă de sine.

— Discutăm în principiu, ţi-am răspuns teoretic la o întrebare, apropo de ceea ce francezii numesc coup-defoudre, nu-i aşa?

— Corect. Nu-s supărăcioasă, nu fac caz de mine, se prea poate să nu-ţi plac ceea ce nu-i o tragedie, nu-ţi cer să mă iubeşti, îţi propun să mă laşi să te iubesc. Ţi-e cu totul imposibil?

— Nu înţeleg, sunt depăşit de idee.

— Vino cu mine în bucătărie, mi-e foame, vreau să mănânc ceva. Mă tem că dacă nu vii cu mine, vei pleca, şi vreau neapărat să vorbesc ceva cu tine, mai pe îndelete.

— Da, bine.

Bucătăria lui Iustin, de om bogat, ca-n filmele americane, copie leită după cele expuse în serialele ce înnebuneau femeile de pretutindeni, strălucea de curăţenie, sub lumina lămpilor ascunse, toată aparatura de nichel sclipitor, dotare tehnică, nu glumă; bucătăria asta, adevărată bijuterie, era plină de bărbaţi şi femei care mâncau, vorbeau, complotau, beau, puneau lumea la cale: uneltele opiniei publice, veşnic în goană după ştiri de

senzaţie. Oana îşi vedea zădărnicită dorinţa de a fi singură cu Noel, trebuia să găsească ceva salvator şi-i veni o idee:

— Iustin face nişte dezvăluiri, spuse ea, pentru presa străină, toate ziarele vor vui luni de furtuna dezlănţuită.

În câteva minute locul rămase liniştit şi gol; în urma lor ea încuie uşa cu cheia.

— Chiar de vor vrea să mai intre n-or să poată, îl anunţă încântată de ispravă.

Pregăti mai întâi o farfurie pentru Noel, plină cu o grămadă de bunătăţi, apoi, fără grabă, şi-o umplu pe a ei şi pe urmă turnă vin roşu în pahare, nu şampanie, era greţoasă pe stomacul gol. Mânca plină de foame şi de poftă; el o imită din politeţe, o, da, politeţe avea din belşug, îi şi prisosea, altele îi lipseau.

— Povesteşte-mi despre tine, Noel.

— Ce-ai vrea să ştii?

— Dac-ai studiat ceva, dacă eşti însurat, dacă eşti îndrăgostit, dacă vrei şi tu la fel ca toată suflarea românească, să emigrezi într-o lume civilizată, dacă îţi doreşti să te îmbogăţeşti imediat pentru a nu-ţi mai fi frică de ziua de mâine.

— La toate răspund: nu

— Ador ironiile unui tip priceput, dar să trecem peste, să depăşim momentul, povesteşte-mi câte ceva despre templieri, am înţeles de la Iustin că te pasionează istoria lor, ba că tu însuţi pari a fi un cavaler templier, recunosc, nu prea ştiu ce a vrut să spună, recunosc că n-am mai întâlnit pe cineva care să-ţi semene, uneori privindu-te am impresia că nu eşti real, că te-am născocit, că te-a născocit iubirea mea pentru perfecţiune. Printre altele, am ales să-mi fac din automatizări o carieră.

Natura lui sobră respingea aroma ameţitoare a complimentelor, cu blândeţe, dar ferm căuta să nu se moleşească în căldura superficială a momentului, ce-i drept, Oana era de o surprinzătoare inteligenţă, se vedea

din limbajul ei că străbătuse teritorii întinse din literatură, ceea ce pentru o matematiciană era o raritate. Poate că chiar o interesa istoria templierilor, în fond, de ce s-o suspecteze?

— Ce vrei să ştii despre templieri?

— Absolut tot ce se poate şti, tot ce ştii şi tu.

— Tot ce ştiu, am cules din cărţi, doar nu iei de bună aiureala lui Iustin. Au apărut o mulţime de cărţi pe care le poţi citi.

— Îmi faci o listă de titluri?

— Sigur, cu plăcere.

— Prietenul tău, filosoful Vlad Cerna, lăsa să se înţeleagă c-au fost un ordin religios.

— Călugări şi războinici în acelaşi timp, o fraternitate monahală şi militară, o combinaţie ucigătoare, dacă vrei, călugării şi războinicii lui Hristos. Au fost arşi pe rug, în Franţa, din ordinul regelui Filip cel Frumos.

— Adică nu mai sunt azi templieri?

— Greu de spus, da sau nu. Unele versiuni pretind că da, c-au fugit în Scoţia ducând cu ei cele mai tainice comori ca Sfântul Graal şi Chivotul Legilor.

— Eşti cumva însurat sau ai o iubită?

— Interogatoriu?

— Nu, curiozitate, nu eşti obligat să răspunzi, nici să fii sincer, mi-ar conveni să nu ştiu ceva ce m-ar face să mă urăsc sau să mă transform într-o vampiroasă egoistă.

— Vampiroasă?! Ce cuvânt teribil! Tu l-ai născocit?

— Nu! L-am auzit la o petrecere anul trecut!

— Presupun că anul trecut mai erai încă o liceană.

— Corect. Nu te eschiva, ai o iubită?

— Mă străduiesc să am cât mai multe. Important e să poţi iubi cât mai multe persoane, nu-i aşa?

— Tatăl tău e cumplit de sever la examene, zgârcit la note, a fost, este şi probabil va fi spaima tuturor promoţiilor. Domnul profesor Cretzeanu zice că high tech

se face de la brâu în sus, teribil. La primul seminar cu el m-am oferit să-i vând cheile codurilor Vechiului Testament. Ştii ce mi-a răspuns?

— Nu!

— Zice, n-am nevoie, le am pe ale mele!

— De regulă, tata nu prea are umor, le ia pe toate-n tragic.

— Dar tu, tu ai umor?

— Nu întotdeauna.

O clipă şi-o închipui pe Denisa în locul Oanei şi simţi cum cineva dinlăuntrul său tremura de revoltă şi nepotolită durere; scene, imagini veneau nechemate, Denisa plângând în patul răvăşit, lângă ea, ameţit de milă şi de spaimă, o săruta, o acoperea de sărutări, taina amară a iubirii, cine-a ştiut vreodată ce pierdea şi ce câştiga întrebând; fericirea era oricum o năzuinţă, puterea de a iubi fără să ceri nimic în schimb, să nu-ţi fie dor, să nu fii dependent de chipul celuilalt, să nu te doară absenţa, da, dar cum să procedezi să nu te doară?

Cam la aceeaşi oră, azi, acum, în acest prezent când Noel se străduia onest să facă faţă conversaţiei cu Oana Poenaru, Denisa şi soţul ei, Franz von Schielmann, intrau pe uşa turnantă în hotelul Royal, din Paris. Şi ea şi contele erau tăcuţi, dar foarte atenţi unul cu altul. Denisa purta o haină scurtă până la genunchi de culoarea piersicii şi pantofi cu toc înalt în aceeaşi nuanţă. Părul îi stătea cuminte adunat sub pălăria de mătase albastră asortată cu rochia. În urma lor veneau servitorii cu bagajele. Soseau de la Londra, după un şir de zile mohorâte petrecute de Franz în conferinţe publice şi întrevederi secrete, tratative privind noua ordine mondială, noua Europă; oameni ca el croiau lumea după tiparele elaborate de ierarhiile mai înalte; Denisa privea totul ca una din afara lumilor, lipsită de voinţa integrării, ceea ce contele ştia, era un bărbat perspicace, învăţase să desluşească lehamitea din soţia sa

ştiind că va rezolva chestiunea, va elimina lehamitea; răbdarea şi puterea nu-i lipseau, nimic pe lume nu-l făcea să se grăbească; educaţie de om care ştie că ziua de azi merita eternizată, neamţ nobil, onoare germană, demnitate, datorie, de zece generaţii ştia că datoria era prioritatea absolută, fericirea: un accident plăcut, dacă se întâmpla, ca la ruletă, un mic câştig te relaxa, te făcea să zâmbeşti. Cunoştea în cele mai mărunte detalii aventura soţiei sale cu Noel Gabriel Cretzeanu, ceruse şi căpătase informaţii precise, le îndosariase, dar nu le căutase sensul, la ce bun? Divorţ în lumea lui nu exista, ce-a unit Dumnezeu omul n-avea puterea să despartă, creştin catolic, datoria mai înainte de orice, în rest, accidente, bucurie, nefericire, fericire, toate erau aleatorii, constanta vieţii era viaţa, onoarea, demnitatea; Denisa va şti şi ea, într-o bună zi, că onoarea valora mai mult decât delirul unor nopţi desfrânate, acele nopţi de patimă trupească din care se născuse băiatul, şi măcar dac-ar fi trăit, ar fi fost un semn că Dumnezeu o ierta pentru adulter. Franz ţinuse pruncul în braţe şi se rugase cu fervoare, Doamne, nu ni-l lua, te implor, lasă-l, Doamne, să-mi fie fiu, îngăduie-i să trăiască; numai zece zile pruncul rămăsese aici, pe pământ, timp în care Franz îi dăduse un nume ca o melodie de dragoste; Denisa şoptea uneori numele lui şi se închircea, se elibera de dorinţa de a mai trăi; supravieţuia în virtutea inerţiei. Leapădă-te de gândurile astea morbide, o îndemna mama ei şi uneori chiar şi soacra ei, viaţa era o datorie, era obligată să-şi preţuiască viaţa, Dumnezeu nu-i iubea pe cei laşi, niciun laş n-ajungea în împărăţia Lui.

Tainele Denisei mureau odată cu ea, secrete umbroase, jurnale cu însemnări ciudate: azi-noapte l-am visat pe… eram într-o colivie de păsărele, dar nu ne vedeam unul pe celălalt; sau: presimt că voi muri şi mi-e îngrozitor de frică, nu înţeleg ce vrea Dumnezeu de la mine, de ce am permanent certitudinea că nu mai am

suflet. Lui Noel nu-i scrisese nici măcar un cuvânt despre naşterea şi moartea copilului lor.

La această oră din zi, când Noel, gândindu-se la ea, abia dacă mai putea respira sub povara amintirilor, un boy conducea pe soţii Schielmann în apartamentul lor, rezervat în numele contelui de secretarul său particular, un slujbaş cu o leafă de ministru, pus să apere binele, frumosul şi dreptatea. Umbrele trecutului vuiau prin liniştea după amiezii târzii, curând va fi seară, apoi noapte şi o nouă dimineaţă; în apele oglinzii Denisa vedea un chip care nu era al ei, nu-l voia, îi evoca o persoană necunoscută, de teamă îşi luă ochii din oglindă, se uită la soţ, un alt străin despre a cărui existenţă reală nu avea nici cea mai vagă idee, nu i se părea real, se alcătuia dintr-un coşmar, era rodul somnului născător de monştri. Noel, el, da, exista, se clădise din voinţa inimii, numai din iubire, speranţă, fericirea nemărginită ce sta în căldura mâinilor lui, a ochilor cu irişi verzi, cenuşii, albaştrii, niciodată nu reuşea să se dumirească asupra culorilor amestecate într-o proporţie care te făcea să doreşti să mori privindu-i; o lipsă de măsură din partea naturii, cum să pui atâta armonie doar pe un singur om? De ce? În ce constă misterul? De unde venim şi de ce venim pe pământ şi unde ne ducem după moarte? Prin propria memorie, Denisa reuşea acum, la fel ca în multe alte momente, să facă din Noel o prezenţă; prin el locul căpăta ceva magic, existenţa se preschimba, devenea mistică şi Noel, ca un înger al iubirii, dăruia bucurie şi fericire şi speranţă şi toate astea într-un registru foarte înalt, trebuia să facă un efort ca să-l poată urma, să poată îndura intensitatea sentimentelor lui; câteva clipe de extaz smulse din nemărginirea unei vieţi trăite în dezonoarea regretelor. Spunea te iubesc cu riscul că va semăna cu pasărea din legendă, Denisa nu cunoştea legenda, numai în gând, în tăcere, îndrăznea uneori să rostească numele celui iubit.

La ceasul de acum Noel se străduia vizibil să alunge imaginea fetei pe care trebuia s-o uite, sau s-o iubească altfel, pentru a-şi putea îndura existenţa pe mai departe; gândea mut de dorinţă şi de spaimă de ce timpul trecând nu lucra în favoarea uitării, de ce nu-i oferea măcar un răgaz, dacă nu şi un leac pentru învingerea disperării.

— Va trebui să plec imediat, spuse Noel, deodată trist, aproape mohorât.

— Unde te duci?

— Acasă!

— Ia-mă cu tine, spuse Oana, mă oblig să te învăţ ceva esenţial despre poezia lui Desnos.

Inocenţa privirii ei şterse inconfortul stânjenelii.

— Ce idee!

— Accept, ca-n Africa, să fiu a doua sau chiar şi-a treia iubită.

— Spui numai teribilisme.

— Tu nu spui nimic, ceea ce mă înnebuneşte, pur şi simplu. Putem fi prieteni, te rog, cum să te corup?

— Nu-s coruptibil.

— În matematică se lucrează, din ce în ce mai des cu mulţimi ambivalente. Îndrăgostiţii sunt o specie pe cale de dispariţie. Citeam într-o revistă de scandal că în unele ţări se practică menajul în trei, în patru, în cinci etc. E probabil mult mai amuzant, la mese mai ales, dacă iubita numărul doi nu ştie să prepare omleta, e iubita numărul trei, de rezervă, iubitul înfometat nu-i mai aruncă primei iubite tigaia în cap. Practic, modern, o altă faţă a defunctului hipism. Ca istoric trebuie să fi studiat şi fenomenul triburilor homo şi heterosexuale care-au bântuit lumea mai bine de zece ani.

— Mă uimeşti întruna, toate le ştii!

— Cu excepţia istoriei templierilor. Mi-ai promis o bibliografie selectivă.

— Ţi-am promis? Nu-mi amintesc s-o fi făcut!

— Şi ce altceva nu-ţi mai aminteşti?

— Trebuie să plec, lăsă farfuria pe un colţ al mesei; reuşise să mănânce tot ce fusese în ea, nici măcar nu-şi dăduse seama ce face, mâncase pur şi simplu şi nu-i mai era greaţă.

— Noel, pe bune, aş fi foarte recunoscătoare sorţii dacă ai accepta să fim prieteni, notează, n-am zis iubiţi, subliniez apăsat, prieteni, dintr-un motiv foarte neortodox, îmi trebuie, am nevoie de bunăvoinţa ta, să-mi pui o vorbă bună pe lângă tatăl tău, se apropie sesiunea de vară şi dacă nu iau zece pe linie, nu voi putea căpăta singura bursă oferită de minister pentru Oxford, Anglia. Nu m-am lăudat, dar am intrat la Automatizări şi Calculatoare, cu nouă nouăzeci, cap de listă, şi ţin cu dinţii să nu pierd bursa asta. Tatăl tău e faimos pentru notele mici pe care le dă; zadarnic i-am amintit că mă iubea când eram o copilă; cea mai mare notă la el e opt. Ce zici, te implici într-o faptă bună? Dacă mă iei acum la tine acasă şi-i spui că sunt iubita ta, precis mă va ţine la mare cinste. Ce zici?

— Glumeşti?

— Vai mie, nu, cum aş putea?

— Nu te temi de consecinţe?

— Îmi asum riscul. Tu însă mori de frică la perspectiva că te vei îndrăgosti de mine!

— Arăt eu a fi fricos?

— Vreau să te fac să râzi în hohote, sunt curioasă cum arăţi când râzi, râsul e socotit drept terapie pentru deprimările contractate pe bază de deziluzie în dragoste. Nişte doctori elveţieni au descoperit toată tărăşenia. Râsul dovedeşte că nu suferi de laşitate. Dac-aş fi căzut brusc în cap după tine, ţi-aş spune, ţi-aş face o declaraţie de dragoste îndrăcită, în câteva limbi de circulaţie universală, în chineză, sau japoneză, în spaniolă ca-n telenovele, sau şi mai bine, ca-n şlagărele Madonnei, I’m în love with you, I know I am. Don’t ask me why, because I don’t know, I only

know I de love you. N-aş fi de loc în fashion, dar ador să fiu demodată, plâng la filmele gen Love Story, mă doboară tristeţea iubiţilor siliţi de un destin crud şi sălbatic, să se despartă. Nici măcar nu zâmbeşti, eşti complet poluat de prejudecăţi sau arăţi cu totul oribil dacă râzi.

— Crezi ce vrei, spuse Noel cu o indiferenţă de loc trucată, profund dezinteresat de impresia ei despre el.

În uşă bătea cineva insistent, cerea cu tărie:

— Deschideţi uşa, voi cei care sunteţi înăuntrul!

Oana se duse şi descuie uşa; majordomul era cel care voia să ştie ce se întâmpla, se supără pe Oana, după care le făcu semn chelnerilor să intre şi să-şi umple tăvile. Soarele cobora spre asfinţit, multă lume plecase, dar o altă lume abia sosise.

6.

Către finele dimineţii, Noel se trezi dintr-un somn lung şi fără vise şi imediat înlemni. Lângă el, era Oana Poenaru. Părul ei răsfirat pe pernă răspândea o mireasmă ameţitor de plăcută, ca de fân proaspăt cosit. Pe moment se îngrozi: What have I done? Good Lord! My father will kill me. Cu oricine s-o fi făcut, dar nu cu Oana! Apoi: o, my good God, how beautiful she is! What a lovely hair she has, she is so nice, se beautiful!

Evenimentele ce prefaţaseră noaptea de dragoste îi reveniră la suprafaţa conştientului în ordine aleatorie, iar noutatea lor îl zgudui. Se uita la ea şi nu-i venea să creadă; fiecare secvenţă din filmul întâlnirii, mai bine zis al reîntâlnirii după mai bine de şapte ani, se deschidea în mintea lui ca o fereastră spre ceva imposibil de numit în cuvintele obişnuite. „Am băut şampanie la Iustin, am mai băut şi când am ajuns aici, ne-am îmbătat, n-am mai ştiut ce facem, ne-am trezit în pat sărutându-ne ca nişte

disperaţi”. Dar oricât de beat fusese îşi amintea acum fiecare detaliu. O noapte de dragoste unică, neînseriabilă, personalizată de inocenţa Oanei intra triumfătoare în istoria lui subiectivă. O privi şi descoperi o privelişte la care ochii săi doreau să zăbovească, atraşi de rozul azuriu al trupului alcătuit parcă din flori şi raze de lună. Prin mintea lui Noel se perindau scenele reîntâlnirii cu Oana, una câte una, orice întrebare era acum de prisos, ce-a făcut rămânea bun făcut, înţelept era să accepte. O dorise, pasiunea simţurilor fusese mai tare decât raţiunea, melancolia lascivă a dorinţei se dovedise o forţă de neînvins. Ori mai probabil nici nu-i trecuse prin minte să lupte împotriva acesteia. Niciodată viaţa nu va mai fi aceeaşi de până ieri, va conţine ceva în plus, însumarea experienţelor, faptul că se culcase cu Oana nu din iubire, nu de dragul de a o iubi, fără o răsplată aşteptată, ci din cea mai neruşinată poftă, din cea mai nestăpânită şi involuntară patimă. Era prea târziu să se pedepsească pentru erezia şi dezmăţul nopţii. În lumina dimineţii prezenţa Oanei în patul său îl consterna, împovăra cu o vinovăţie enormă şi ineptă, dar îl şi făcea fericit într-un fel nou, îi conferea o bucurie secretă că el fusese primul ei amant, că într-un fel foarte subtil ea devenise proprietatea lui. Ceea ce recunoştea că era un păcat. Dar tot el îşi netezi ascuţişurile păcătoşeniei argumentându-şi că Oana fusese de acord, i se dăruise cu o mare uitare de sine, nici nu trebuise să facă vreo promisiune ca s-o seducă, mai degrabă lucrurile se petrecuseră invers, ea îl sedusese pe el. Ar fi fost o prea mare cruzime din partea lui s-o refuze. Şi totuşi, privind a rebour, era silit oarecum să-şi recunoască nerăbdarea cu care dorise s-ajungă în pat cu ea, aşa că nu era prea corect să se despovăreze de consecinţele faptei aruncând toată răspunderea pe umerii Oanei. Privi ceasul, dimineaţa se sfârşise, mai înainte îşi programase ziua pentru studiu, pe undeva în mintea lui se

rânduiseră culisele celui de al doilea război mondial, urgenţa încropirii lucrării pentru licenţă din secretele magiei negre făcute de naziști, conspiraţia lor împotriva evreilor, straniile evenimente ce însoţiseră victoriile aliaţilor împotriva demonizatei Germanii. Nimic nu se mai putea face azi, era Duminică, zi de odihnă, Dumnezeu însuşi se odihnea. Inconsolabilul Noel, cel de ieri, de alaltăieri, dispărea oarecum, înlocuit de un tip gata să negocieze, între ce şi ce, nu prea avea o idee clară, dar era, fără îndoială, mai simpatic chiar şi aşa, vinovat şi nedumerit, decât cu păgubitoarea certitudine a inimii zdrobite. Aici şi acum era dator să găsească o soluţie, fie şi una parţială, Oana mai dormea, o privea cum respiră în somnul ei, în identitatea ei de fiică a unui tată, despre care Noel nu ştia mare lucru, sau ştia atât cât să spună că fiica lui a fost virgină şi-acum nu mai era; purta răspunderea, da, dar chestiunea se complica dacă se lua în calcul nerăbdarea ei de a scăpa de rigorile fecioriei. Părtaşă a momentului, Oana se trezea după prima ei noapte de dragoste şi dincolo de foamea de convingeri a minţii, („chiar am făcut, tot ce-am făcut?”), căută să adune amănuntele ambientale, ca la bătrâneţe să-şi poată aminti culoarea draperiilor din camera în care-şi pierduse virginitatea. Poate că memoria avea felul ei de a stoca informaţiile inutile, poate că va uita o mulţime de lucruri, de formule sacre, dar cu siguranţă va purta de-a lungul anilor povestea acestei prime nopţi de iubire ca pe un talisman protector, va gândi şi regândi ce-a fost şi ce n-a fost şi-n taină va recunoaşte că era un mare noroc să te îndrăgosteşti.

Sub privirea lui Noel se trezi dintr-odată, ochii ei îi găsi pe ai lui fixaţi asupra ei cu o intensitate ce şterse clipele intermediare dintre o lume şi alta: a somnului şi a realităţii.

— Bună dimineaţa, spuse Noel, trecându-şi palma

peste coapsele ei cu pielea ca de mătase, savurând fiorul resimţit din palmă până departe în bezna memoriei tactile.

— Presupun c-am ajuns pe păşunile Paradisului, aud clopoţeii cereşti, muzica lor, asta da, noapte de amor!

Noel nu comentă, nu înregistră ironia ei, o sărută iar şi iar, ea îi răspunse, parcă şi mai înfometată decât astă noapte, regăsind plăcerea densă, intensă ca o tortură, o aventură, o cutezanţă a faptelor ce-i încălzeau sufletul, i-l legau de al lui, o ajutau să recunoască în bezna din adâncul neştiut al fiinţei, că el era perechea ei şi ce mare noroc avea că-l întâlnise.

Un alt ceas al zilei veni şi trecu; încă o mai ţinea strâns în braţe. Nu-l îndemna conştiinţa să se ridice din pat şi s-o lase şi pe ea să plece acasă, pe furiş, să n-o vadă vreunul dintre părinţii lui. Îşi lipi urechea de sânul ei stâng şi-i ascultă bătăile inimii. Şoptea când şi când, că poate nu era îndrăgostit de ea, n-o iubea, iubea pe alta, încă, dar recunoştea că ea îi plăcea la nebunie şi era convins că inima ei devenise proprietatea lui, şi să fie sigură că era foarte grijuliu cu proprietăţile lui, poate că avea ceva de spus pe tema asta, nu cumva amuţise. Din toate, Oana se deştepta ca dintr-un vis şi se ruga ca visul să nu se sfârşească niciodată; îl săruta, aduna amănunt cu amănunt cu grija marilor avari, bogăţie de rezervă, să fie acolo pentru zile negre; emoţia şi bucuria preschimbau clipele în veşnicii de lumină, o însuşire curioasă a fenomenului numit atât de simplu, dăruire, fracţiuni de timp nemăsurabil; vorba poetului: stai în loc, clipă, eşti atât de frumoasă!

Cam la aceeaşi oră când Oana se cutremura de bucurie şi plăcere recunoscând în persoana lui Noel sufletul hărăzit ei din cer, să-i fie pereche în aventura pământească, se petreceau şi alte evenimente într-o mică lume paralelă, existând în alt spaţiu: soţii Poenaru sunară la uşa lui Iustin Dabija. Arătau devastaţi de spaimă pentru fiica lor, unica. Nu mai ştiau nimic de ea de ieri de când le

spusese că se ducea la Iustin. De la Iustin aflaseră că fata lor plecase împreună cu Noel Cretzeanu, dar informaţia o căpătaseră abia de vreun ceas, când Iustin se decisese să răspundă la apelurile telefonice; părinţii, tot părinţi, nu dormiseră de loc toată noaptea, zguduiţi, îngroziţi, cocoşaţi de spaimă.

Valetul lui Iustin deschise uşa cu prudenţă, îi pofti să intre, iar faţa lui Iustin se albi dintr-odată când îi recunoscu. Din bâiguiala jenată a lui Poenaru înţelese că Oana nu venise acasă peste noapte ceea ce însemna că şi-o petrecuse cu Noel. Vru să-i liniştească, dar nu reuşi să lege cuvintele într-o propoziţie coerentă. Poenaru părea aproape leşinat de furie şi disperare pentru fetiţa lui cuminte căzută în mâna unui desfrânat. După ce Iustin îi spusese că plecase de la el cu Noel, îngrijoratul părinte se interesase şi aflase, cine ştie cum, băiatul profesorului Cretzeanu era un mare destrăbălat, o ducea numai în orgii. Venise acum la Iustin să-i ceară socoteală, cum de o lăsase pe Oana să plece cu desfrânatul acela.

— N-am ştiut. Dacă ştiam, luam măsuri.

— Cum n-ai ştiut, nu erau în casa ta?

— Sunt jignit, lovit în inimă, ştii doar c-o iubesc pe Oana… Încerca să-l îmbărbăteze pe Poenaru îndemnându-l să n-o pună chiar aşa de rău la inimă, tinereţea n-ar avea haz dacă n-ar fi plină de greşeli şi prostii cu duiumul. Catinca Poenaru nu scosese o vorbă de când intrase, pe chipul ca de piatră nu se vedea nicio emoţie, ce-i drept, o lovise drept în inimă fapta Oanei, dar nu voia să se dea în spectacol în faţa lui Iustin. Va discuta cu ea între patru ochi, vor vedea atunci ce vor face; voia să plece cât mai repede de aici, dar fără să dea foc punţilor, altfel spus, trebuia să ştie ce anume o făcuse pe Oana să se arunce orbeşte, cu o atât de mare lipsă de decenţă, în braţele primului venit.

Cafea, prăjiturici, limonadă, valetul lui Iustin le puse

repede pe măsuţă, gesturi de gazdă primitoare, invitându-i să ia câte ceva. Iustin vorbea întruna ca să alunge împietrirea de pe faţa Catincăi Poenaru. Telefonul suna întruna, exasperant. Iustin îl luă şi-l duse în camera alăturată. Totodată îi telefonă lui Noel. După multe apeluri îi răspunse Gabriel.

— Alo!

— Salut, sunt Iustin…

— Te-am recunoscut, maestre.

— Zi-mi şi mie ce face Noel?

— Cred că mai doarme.

— Te rog frumos, trezeşte-l şi dă-mi-l la telefon.

— Aşteaptă puţin.

Proaspăt ras, îmbăiat, parfumat, îmbrăcat, Noel aştepta ca Oana să iasă de sub duş, să se îmbrace şi ea şi să se arate părinţilor lui. Fără să intre în cameră Gabriel îi spuse prin uşă să ridice receptorul, Iustin voia să-i vorbească.

— Da, spuse Noel în receptor.

— Ascultă, Noel, altă puicuţă n-ai mai găsit? Să ştii că m-ai lovit mişeleşte, drept în inimă!

— Glumeşti?

— Deloc, ţin la Oana ca la un copil al meu. Ce te-a apucat s-o seduci? De ce, Noel, de ce nu m-ai întrebat şi pe mine?

— Să te fi întrebat ce?

— Nu ştiu, orice. Era în casa mea, v-am pus la dispoziţie şoferul şi maşina mea, Oana-i cuminte, nu-i destrăbălată, iar tu în ultima vreme o duci într-un desfrâu foarte păgubitor, n-am nimic împotrivă, culcă-te cu cine pofteşti, dar nu fi nesimţitor la sentimentele altora. Nu profita că eşti un frumuşel, nu trebuia să… Pentru Oana chiar mă supăr!

— Te întreb din nou, fiindcă nu înţeleg, ce crezi c-am făcut rău? Cu ce te-am afectat, cum de te-am lovit drept în

inimă?

— Trebuie să ne întâlnim, să vorbim personal, hai să prânzim la Intercontinental, te aştept acolo, în faţă, la intrare, la unu treizeci, nu începe refuz.

Oana veni din baie gata îmbrăcată, pieptănată, mai palidă şi mai speriată decât se putea imagina.

— Well, dear, încercă el s-o îmbărbăteze, don't you like practise English anymore? Why are you shaking?

— I'm not shaking.

— Ba da, din cap până-n picioare.

— Presupun că abia aştepţi să scapi de mine.

— Iustin mă acuză că te-am sedus. Sunt destul de laş să nu recunosc că m-am lăsat sedus.

— Spune-mi că mă iubeşti ca să-mi pot îndura ticăloşia, păcatul fără iertare de a fi făcut dragoste înainte să fi căpătat binecuvântarea Domnului.

— Mă exersez şi uneori mai şi reuşesc să iubesc pe toate persoanele însetate de nevoia de a fi iubite.

— Bun şi-atât.

Încerca să destindă atmosfera încordată, se străduia să desluşească schimbarea la faţă a lui Noel; era ceva adevărat în toate astea, sau dusă de val, o luase razna cu o viteză greu de ţinut sub control. Îşi ţinu respiraţia, întinse mâinile spre el aşteptând răspunsul lui şi Noel îi intui neliniştea, şi-acum întâia oară, o privi altfel, nu ca pe o parteneră de distracţie, sau nu numai; alese cu grijă cuvintele şi înainte de a le rosti îi strânse mâinile cu degete roz, delicate şi lungi în palmele lui, i le sărută pe rând, un gest pe care îl făcuse probabil de zeci, ba poate de sute de ori, un automatism, o deprindere elegantă oarecum, exersată cu o continuitate demnă de o cauză mai înaltă, de când o vedea pe Denisa în mai fiecare chip de fată, dar în acest moment, cine ştie cum, prin ce chimisme misterioase ale sufletului, participă afectiv, gestul se însoţi de un sentiment de compasiune pentru că n-o iubea, dar

era mişcat, înduioşat de faptul că, prin simpla ei prezenţă, reuşise să alunge, cel puţin o parte, din tiranica prezenţă a Denisei, ceea ce nu i se mai întâmplase până acum cu nicio alta.

— Vrei să te mint?

— Indiferent de ce-ai putea şi ce n-ai putea să-mi spui, cred că trebuie să-mi fac mult curaj să suport faptul că m-am îndrăgostit de tine. În rest totu-i tăcere.

— Scumpo, hai să trăim ziua de azi ca şi când ar fi ultima, să ne închipuim că suntem zei, fără trecut, fără viitor, că prezentul e etern. Să ne bucurăm de eternitatea noastră, fără să ne pese dacă vom fi sau nu vom fi nemuritori.

— Subscriu, gata, tăcere.

Dincolo, la Iustin, tăcere era din abundenţă, în ciuda eforturilor de a dezmorţi atmosfera îngheţată. Soţii Poenaru nu voiau nici cafea, nici prăjituricile de casă făcute de menajera lui Iustin, nu doreau decât să se certe cu el, să-i reproşeze uşurătatea şi neghiobia. Zadarnic spunea Iustin că generaţia asta era mai dornică de emancipare decât fuseseră ei la vremea lor, Poenaru tăcea cu obstinaţie aruncând priviri furişe spre nevastă-sa, pe care o acuza de asemeni, că nu ştiuse cum s-o apere pe inocenta lor copilă de primejdiile venite din partea bărbaţilor. Tot căutând un ţap ispăşitor, decise în forul său că totuşi Iustin era cel mai vinovat. Trebuia să aibă grijă de fată, doar lui i-o încredinţase. Mai întâi Oana şi în urma ei Noel păreau că se strecoară hoţeşte spre ieşire fără să dea ochii cu vreun părinte. Ciudat însă, soţii Cretzeanu se aflau chiar în holul prin care trebuiau să treacă. Noel spuse repede: hello there! How are you both? Zâmbea căutând o faţă a lucrurilor cât mai puţin accidentată. Oana tăcea destul de speriată că părinţii lui vor face spectacol şi-i vor acoperi cu cenuşă amintirea acestei superbe nopţi de dragoste, încheiată în planul carnal dar nu şi în

substanţa subtilă a sufletului.

— Oana? Piui Ivona. Oana, scumpo, ce mare te-ai făcut şi frumoasă…

— Nu-i aşa, mare şi frumoasă, repetă Noel.

— V-aţi regăsit la Iustin, a telefonat Iustin, să ştii că mă bucur…

— Dacă ştiam că te interesează, îi spuse Gabriel lui Noel cu un ton ironic, o convocam pe Oana la o meditaţie, să te mai înveţe şi pe tine câte ceva din algebră.

— Vă cer scuze…

Ivona o întrerupse:

— Scumpa, nu trebuie să ceri scuze, te rog, e o onoare pentru noi, să fii prietena lui Noel, crede-mă, eşti o fată dulce şi scumpă şi dacă te iubeşte fiul meu, te iubesc şi eu, şi cred că vom fi prietene. Eu personal sunt fericită să te ştiu prietena fiului meu. Păcat că n-ai avut prezenţa de spirit să telefonezi acasă, să le spui părinţilor unde eşti, mare păcat.

— Am uitat, recunoscu ea cu francheţe, nu-mi pot imagina cum am uitat de tot ce era mai important.

Gabriel dădu semne de nerăbdare, voia s-o vadă plecată ca să se poată certa cu Noel. Şi de data asta începu să strige cu mare, cu teribilă pasiune.

— Ce porcărie!? Cum ai reuşit s-ajungi atât de nesimţitor încât să nu mai respecţi nicio normă morală?

Revedea pesemne cu ochii memoriei pe toate acele femei culese de Noel de pe la diverse întruniri, inconştient de riscul comportat de un asemenea mod de viaţă. El şi Ivona se priviră muţi de tristeţe, de nedumerire, ceva nu era în ordine cu fiul lor, categoric, gândeau ei, el se înconjura de prea multe femei, ca să-şi ascundă slăbiciunea, probabil era încă sclavul sentimentelor pentru Denisa, altminteri de ce era obsedat de femei; nu mai departe decât aseară veniseră două la aceeaşi oră, amândouă susţinând că erau iubitele lui, da, felul lui de a fi

era nesănătos, ascundea o suferinţă de care probabil se ruşina, în loc s-o trateze, s-o vindece.

Gabriel era prea necăjit, voia să găsească în linişte o cale spre inima acestui fiu al său, nu-l mai înţelegea, îl vedea cum alunecă în prăpastie, trebuia să-l oprească, da, dar cum? Nu mai trebuia pierdută nici o singură zi, nici o singură clipă.

— Vei face tot ce trebuie, strigă Gabriel speriind-o şi pe Ivona, vei înceta cu porcăriile, nu voi mai permite să lipseşti de-acasă, nu voi mai permite să intre picior de târfă în casa asta!! Ai priceput?

— Răspunde-mi, ai priceput?

— Da, răspunse.

Şi se ţinu de cuvânt. Austeritatea şi studiul deveniră literă de lege pentru Noel. Telefoanele şi mesajele de la Oana nu mai conteneau, dar el deveni surd şi rezistă eroic chemărilor ei. Joi dimineaţa, la facultate, într-o sală goală, profesorul Silviu Negoiţă îl asculta prezentându-şi tema lucrării de licenţă, secretele celui de al doilea război mondial, magie neagră, pe de o parte, pe de alta starea naţiunii germane după primul război, izolarea şi umilinţa resimţită de fiecare german în parte; esoterismul, magia şi conducerea magică înlocuiseră în galop ştiinţa, raţiunea, conducerea raţională.

Negoiţă abia dacă auzea tot ce spunea Cretzeanu, îl lăsa însă să vorbească în timp ce gândul lui se întorcea şi stăruia asupra relelor ce se abătuseră asupra românilor odată cu tranziţia, marginalizarea învăţământului universitar umanist, însemna dezastru la nivelul formării fiinţei morale, afecta viitorul naţiunii pe toate planurile; convingerea că viaţa făcea din el un spectator nu-l îmbuna, îl umplea de mânie, iar mânia devenea zidul de netrecut între persoana lui şi restul lumii; cum să trăieşti dacă te devoră supărarea, care putea fi secretul unei vieţi decente,

în sensul mulţumirii sufleteşti că ţi-ai făcut datoria de om şi nu de animal în goană după bani; ce va deveni lumea după un asemenea prăpăd, ce va mai fi istoria dacă va mai fi? întrebări de umanist prins în zona gri a evoluţiilor, lamentare de marginalizat, istoria se făcea fără Silviu Negoiţă, care rămăsese neintegrat în sistem, stătea pe strapontină şi afurisea imbecilitatea şi cruzimea, prostia şi dezmăţul unui popor ce se lăsa tiranizat de despotul cel mai rău, semiştiinţa, o realitate mai devastatoare decât ciuma, războiul, sau foametea. Cum de s-a instalat la cârmă tocmai semiştiinţa, de ce s-au retras din viaţa lumească înţelepţii? Nu cumva tânărul Cretzeanu descoperise secretul? Despre ce secrete vorbea el acum?

— Fii mai succint, vreau să spun mai concentrat, nu te lungi, în câteva pagini bine dozate, exprimă sensul evenimentelor, citează documentele, eventual pune şi ceva text să se vadă c-ai cercetat.

Noel înălţă capul şi privi în ochii lui Negoiţă, mirându-se de parcă auzise cine ştie ce grozăvie, tăcu un moment să-şi adune gândurile, nu existau decât evoluţii tehnice, la nivelul spiritului nu se putea vorbi de evoluţie ci doar de trezire, de salt într-o altă dimensiune de cunoaştere, transmutaţia, mutaţia, eliberarea din chingile energiei condensate în favoarea unui corp subtil, ceva ce se căuta din vremuri preistorice, de dinainte de Pitagora, de dinainte de Potop; lucru neplăcut lui Dumnezeu care-l voia pe om iubitor nu puternic; ceva ce zeii n-au vrut să accepte. În ce consta secretul supunerii? Să ai răbdare, să accepţi cu zâmbetul pe buze, experienţa dură de pe pământ; înţelepciunea consta în cunoaşterea adevărului că bucuriile ce puteau fi procesate în corpul fizic erau limitate, fapt ce trebuia acceptat cu răbdare şi speranţă că vei fi răsplătit pentru cuminţenia de a nu fi luat cerul cu asalt în dorinţa intrării cu forţa, într-un fel neîngăduit, în extazul bucuriei eterne. Secretul descoperit de Noel nu se

găsea în cărţi, în documente, îl luase din propria lui minte, după ce Nic îl îndemnase să citească atent, foarte atent, profeţii Vechiului Testament, şi să compare planul profeţiilor lor cu cele ale Apocalipsei. Va descoperi natura păcatului, adevărata natură a păcatului omenesc, diferenţa dintre iubirea dezinteresată faţă de Dumnezeu pentru ceea ce este Dumnezeu şi iubirea interesată faţă de Dumnezeu, adică pentru ceea ce îţi dă. Luarea cerului cu asalt însemna să-l obligi pe Dumnezeu să se supună voinţei tale, cum a făcut Adam.

— Noi, istoricii, continuă Negoiţă, n-avem voie să fantazăm, ne bizuim exclusiv pe documente, îmi place tema lucrării tale, e interesantă, incitantă, poţi să speculezi nesimţirea aliaţilor care s-au dovedit nerecunoscători faţă de sacrificiul românilor în favoarea lor, ne-au aruncat în cazanul lăturilor ruseşti, ne-au pus la popreală cincizeci de ani, o viaţă de om, nu s-a ales nimic de noi, praful şi pulberea şi-acum a venit sfârşitul, numai cu tine vorbesc aşa, eşti un tânăr deosebit, semeni cu tatăl tău, ne ştim de-o viaţă, ce neşansă pe noi să trăim tocmai în acest timp, nicio bucurie, numai suferinţă, ni s-a acrit de ură şi mizerie, dar tinerii nu înţeleg, tot pe noi aruncă blamul, că suntem adică foşti comunişti, dacă mă crezi, habar n-am care era idealul comunistului, i-am dispreţuit pe analfabeţi, dar singur contra lor nu te puteai ridica, te spulberau de pe suprafaţa pământului, îţi dispărea până şi actul de naştere din arhive. Mii şi mii de persoane au dispărut aşa. Ei, vino acum cu procesul comunismului şi fă-le dreptate oropsiţilor.

— Din punct de vedere…

— Am înţeles, nu-i nevoie să reiei, în două săptămâni adu-mi şaizeci de pagini, bine redactate. Dacă ai vreun dubiu, vino pe la mine, mai stăm de vorbă.

— Vă mulţumesc foarte mult!

La ieşirea din facultate era un telefon public. Noel se

opri şi-i telefonă Oanei.

— Alooo!

— Noel!!!

— Oana!!!

— Ei, spune tu! Ţi-am telefonat în disperare. Ţi-am tot transmis prin maică-ta să mă cauţi!

— Am fost ocupat cu lucrarea de diplomă. Zi şi noapte am învăţat. Îmi pare rău că sunt prea ocupat.

— Nici nu ştii ce bine îmi pare că te aud, continuă ea. Mă bucur că m-ai sunat, că pot să-ţi spun că te ador, că aş vrea să exploatez la maximum norocul de a fi în aceeaşi lume cu tine, pe aceeaşi planetă şi în acelaşi oraş.

— Îţi mulţumesc, eşti foarte amabilă şi mult prea bună.

— De asta nu mi-ai răspuns la telefoane?

— Nu s-a ivit în mine nicio noutate demnă de tine, până acum. Vreau să ne vedem pe la şapte diseară.

— La tine?

— Nu. Nu vreau ca tata să-mi sufle în ceafă. Ne vedem în faţă la Operă.

— S-a făcut, abia aştept ora şapte.

Deşi avea programată o întâlnire cu Dan Dimescu, nu reuşi să-şi înfrâneze plăcerea de a se gândi la perspectiva întâlnirii cu Oana. I se întâmpla ceva ciudat lui Noel, se suspecta, nu credea că alegea pentru el tot ce era mai bun; nu credea că icoana Denisei începea să se decoloreze, că viaţa era şmecheră, mergea înainte şi-l ducea, cu sau fără voia lui, la destinaţia plănuită în stele.

Merse la întrevederea cu Dan Dimescu. El îl aştepta deja pe Noel, aşezat la o masă în micul bar de zi, care fusese până nu de mult o anostă cofetărie, se îmbărbăta cu o cafea privind mereu spre uşă, anxios la gândul că poate capriciosul, nesociabilul, imprevizibilul Noel se răzgândise şi renunţase la binefacerile unei întâlniri bărbăteşti, de importanţă istorică; una, două, Dimescu se izbea de

adjectivul istoric lipindu-l de mai toate substantivele care-i veneau pe limbă. Fiind editorialist la cotidianul condus de Marian Ionescu, folosea adjectivul *istoric* fie că se potrivea sau nu. În vremurile dictaturii lepădăturilor comuniste fusese un cutezător sociolog, cercetător al tradiţiilor ţărăneşti până când se izbise de tragicul fenomen al dezrădăcinării populaţiilor săteşti, respectiv, migrarea ţăranilor la oraş, alungaţi din satele lor de mizeria crescândă, de sărăcia devastatoare. Îl apucase amocul de ţărani, i se părea că-l doare inima pentru cruzimea de care se făceau vinovaţi exterminatorii unei civilizaţii unice în lume. Fusese însă suficient ca şeful său direct să-l întrebe cine se credea, de ce-şi închipuia că-i păsa cuiva de opinia lui, ca Dan Dimescu să declare sus şi tare că era foarte plăcut să vezi în locul unui fost sat învăluit în verdeaţă, un bloc de locuinţe mărginit de un lan de grâu, ori de porumb, ori şi mai decorativ, de floarea soarelui.

Revoluţia din decembrie îl găsise negociind cu şefii cei mari pentru un post de şef mai mic; filmul vieţii lui nu se deosebea cine ştie ce de al miilor de români care încercau să se târască înainte fie şi pe burtă dacă în picioare erai prea vizibil şi prea departe n-ajungeai. În primele luni după căderea comunismului căutase cu disperare o posibilitate de a se instala în Germania sau în SUA, dar ca un făcut, se izbise de diverse piedici. Mai apoi îl momise Marian Ionescu să renunţe la ideea plecării, pretinzând că existau şanse de realizare acum în propria noastră ţară. Azi însă, după trei ani şi jumătate, Dimescu obosise aşteptând şansa care nu se mai ivea. Avea nevoie de relaţii, azi ştia că Ionescu nu va clinti un deget să-l împingă în sus, trebuiau căutate alte persoane mai puternice, Nic Cretzeanu, de pildă, despre care auzise c-ar fi fost fabulos de bogat. Se spunea că are o armată de avocaţi care lucrau la recuperarea patrimoniului ce aparţinuse familiilor Cretzeanu şi Sava: fabrici, câmpuri

petroliere, palate, moşii, păduri. Prin Noel, încerca să ajungă la Nic.

Se repezi înaintea lui Noel spunându-i cu entuziasm excesiv, ce bine-i părea că venise, căci îl aşteptase ca pe ghimpi, ca un îndrăgostit plin de superstiţii. Şi după ce se aşezară pe scaune îl îmbie cu o cafea, cu o tărie şi cum Noel refuză şi cafeaua şi alcoolul, nu-i rămase să bea decât apă minerală sau vin, şi până la urmă rămase apa minerală, Noel nefiind încă amator de băuturi, mai cu seamă după experienţa crâncenă când băuse o cantitate sinucigaşă de nici nu-şi mai amintea ce anume. După un ocol diplomatic Dan începu să se apropie de ceea ce-l durea, vorbi cu amărăciune de degradarea vieţii la noi, insuportabilă, şi încă nu se atinsese limita de jos, îşi putea închipui dacă mizeria se adâncea încă, dacă la nivel de ţară se tot duceau în jos, chiar cei câţiva care furaseră pe rupte şi continuau să fure vor fugi în străinătate după banii puşi în bănci, să nu le dea nimeni de urmă, într-un cuvânt: dezastru. Ce era de făcut în situaţia existentă, care nu se mai putea schimba, indiferent cine ar conduce ţara, nimeni din afară nu-i iubea pe români cum nu-i iubea nici pe ruşi, nici pe albanezi.

— Vorbesc cu tine, Noel, fiindcă ştiu că mă pot bizui pe discreţia ta, îţi dezvălui secrete care n-au voie să ajungă la urechile omului obişnuit, să nu crezi că libertatea presei înseamnă şi o informaţie corectă, deocamdată funcţionează numai dezinformarea, mă doare sufletul de tot ce ni se întâmplă, regret că l-am ascultat pe Marian şi-am renunţat la postul meu de la centru de sociologie, cel puţin ca psihosociolog îmi puteam găsi o slujbă în străinătate, mă descurc cu engleza şi spaniola, am treizeci şi patru de ani, încă mai pot ajunge în orice ţară care primeşte români, dar aş vrea s-ajung în Anglia, legi bune, ajutor social până te pui pe picioare etc. Am vorbit cu Iustin, dar nu mă pot bizui pe ce spune el, zice că-mi dă un

post de director în agenţia lui de ştiri, dar mă tem că totu-i o gogoriţă şi după alegerile din nouăzeci şi şase n-o să mai rămână nimic. Vieţile noastre ajung ca nişte cârpe trecute prin toate mizeriile, până şi limba română e batjocorită, se foloseşte vorba groasă, argotică, dispare curând frumoasă, pudica limbă română, la ce bun să încerci măcar să supravieţuieşti în partea asta a lumii, curând România va fi un stat eminamente ţigănesc, statisticile vorbesc de explozia nativă a ţiganilor, obosiţi, trişti, românii se tot duc în jos, dispar, creşte alarmant rata sinuciderilor, numai distrugere, numai spaimă.

Cu privirea în gol, cu gândul la Oana, Noel sorbea câte un strop de apă din pahar străduindu-se să nu scape sensul spuselor lui Dimescu, gândind cu omenească-i minte că oameni eram cu toţii, şi ne lega burduf unii de alţii acest timp al tranziţiei de la un mileniu la altul şi dacă profeţii trebuiau luaţi în serios, sosise momentul când lumea se rupea cu adevărat de priorităţile materiale în favoarea intereselor spiritului, altfel spus, zilele democraţiilor de tip burghez, ce generaseră exploatarea sălbatică a resurselor pământului, începeau să fie numărate; se întâmpla, după opinia lui, la o altă scară socială, ceva similar cu ruperea omenirii de Evul Mediu. Salvarea personală venea probabil dintr-o relaţie strânsă cu Dumnezeu, unica realitate durabilă; nu te dezamăgea, nu-ţi punea mâna în cap, dar la o adică, nici nu te lăsa de izbelişte. Omenirea era încă adormită, dar curând se va trezi. Cei ce trebuiau să meargă înainte găseau calea, iar ceilalţi, abisul.

— Părerea mea, zise Noel, e că planul oamenilor nu se potriveşte întotdeauna cu planul lui Dumnezeu, fiecare zi e surprinzător de nouă, ne provoacă, ne pune la încercare, greşim dacă vrem să mergem înainte cu mentalitatea noastră de copii ai ateismului iluminist, cred că ni se cere, pe toate lungimile de undă, să-l recunoaştem

pe Dumnezeu şi să ne încredem în El, să umplem pustiul din noi, nu atât cu fapte bune, cât cu fapte de credinţă. Tu cauţi un om influent, unul care să te poată propensa într-o carieră politică, sau o carieră de om de afaceri, în fine, ceva care să te scape de stresul că te risipeşti în ceva nepotrivit cu inteligenţa ta, cu pregătirea ta intelectuală, cu aspiraţiile tale de a fi bogat, de a trăi într-o casă luxoasă, vezi Iustin, cum s-a procopsit el peste noapte, cu o vilă de mari dimensiuni, cu o maşină superbă, un Rols, o Lancia, ceva care să-ţi asigure confortul, să-ţi ofere o idee înaltă despre reuşita ta socială, să ai un cont gros în bancă, să călătoreşti de la Paris la Las Vegas, să fii înconjurat de bărbaţi şi femei cărora tu să le fii Dumnezeu şi lege.

— Nu mă duce gândul chiar atât de departe!

— Schema e aceeaşi. Nimeni nu visează să trăiască în ghetourile din Africa, în mizeria celor săraci din India, în satele româneşti lipsite de cel mai elementar confort, în Siberia unde nu-s decât colibe, până şi cel mai sărac cu duhul dintre semenii noştri visează să conducă, nu să fie condus, şi-atunci fiindcă nu conduce, se simte năpăstuit de soartă, urăşte pe cel ce-a pus mâna pe vilă şi maşină şi clar de tot, dă Doamne să-i cadă o cărămidă în cap!

— Ce-i rău în faptul că vreau o existenţă civilizată?

— Chestia e dacă ştim cu adevărat în ce constă civilizaţia!

— Deocamdată iau ceea ce văd, mă aflu într-un dat social, într-un anume sistem de valori, mă integrez în acest sistem sau stau pe margine şi mă lamentez şi-i urăsc pe cei din interiorul sistemului, că nu pot ajunge la masa lor. Cale de mijloc nu văd, lumea se scindează dramatic în elitele care conduc şi conduşii care se hrănesc cu resturile putrezite deja.

— Elitele care conduc nu-s la suprafaţă, de asta te pot asigura.

— Cum adică nu-s la suprafaţă?

— Presupun că există o tehnocraţie în Occident şi o Teocraţie în Orient şi acestea conduc lumea!

— Lasă-mă cu aiurelile astea! Vreau să cercetăm lumea care se vede. Sunt sătul de iniţiaţii de teapa lui Zancu, Armand, Edmond, contele de trei lulele, Aldea şi alţii la fel, ţinuţi de imbecila aia de Tania la mare cinste. Cunoscătorii universului scriu nişte prostii colosale.

— Sunt nişte unelte, nişte amărâţi de lunateci, ai dreptate.

— Să n-o lungim pe tema asta, am o sinceră oroare de tot ce sfidează raţiunea, sunt o fire prăpăstioasă, sunt gata să cred, ca Iustin, că vreo persoană duşmănoasă, m-a blestemat.

— Iustin crede aşa ceva?

— O, şi încă! îl pune pe Zancu să-l ungă dimineaţa după bărbierit şi duş cu agheasmă de la Lourdes, căpătată de Armand de la o doamnă, care la rându-i, a primit o sticlă de un litru de la un călugăr, misionar catolic, din ordinul franciscanilor. Tania, Armand, Zancu şi revista misterelor, it takes all sorts to make a world, vorba englezului. Am citit cartea unui ţicnit care descria planul zeilor abordaţi de Hitler prin intermediul societăţii Vril. În ziua de azi nu mai poţi citi nimic fără să ţi se ridice părul măciucă-n cap de groază. Numai istorii macabre, ucigaşi de profesie, pornografie de o violenţă insuportabilă, vampiri cât cuprinde, molima thriller care devoră sufletele copiilor, ale adolescenţilor, nimeni n-o opreşte, televiziunile se întrec între ele care mai de care cu ororile vomitive. Nu-ţi poţi imagina sălbăticia ăstora care au pus mâna pe putere, pe televiziuni, jefuiesc ţara ca-n codru, nu le pasă de nimic şi de nimeni, iar noi stăm ca paralizaţi.

— Ce putem face, întrebă Noel cu politeţe.

— Ei sunt organizaţi ca o mafie, la rândul nostru ar trebui să ne strecurăm în bârlogul lor, să-i distrugem din

interior. Dacă noi, tinerii nu acţionăm acum vom îmbătrâni tânjind după un strop de aer curat, sufocaţi de lăturile putrefacte ale ăstora.

— Să facem, spuse Noel, da, dar ce?

— O revoluţie adevărată! Să-l aducem pe tron pe Rege!

— Ideea revenirii la monarhie e cu totul pierdută. Dacă nu s-a putut face nimic atunci în emoţia şi forfota din ianuarie nouăzeci, cum crezi că s-ar mai putea face acum ceva? Mai repede s-ar putea instala o conducere teocrată decât monarhică, spuse Noel, cu gândul ba la Oana, ba la oroarea istoriei. Societatea nu era o clădire veche pe care-o demolai într-o zi şi în cealaltă începeai construcţia nouă; rânduielile comuniste semănau cu o clădire în ruină, da, o dărâmai dar până ridicai alta nouă, oamenii nu puteau dormi în şanţuri. Şi numai mitocanii aduceau pe tapet experienţa poporului condus de Moise în ţara făgăduinţei uitau ce ierni cumplite erau la Bucureşti.

Discuţia nu-l ajuta de loc pe Dimescu să atace problema ce-l durea, aceea a unui post de ambasador într-o ţară plăcută, Marocul, sau dacă nu se putea, era gata să accepte şi ceva mai modest, ataşat cultural pe undeva, numai să fie afară, departe de Bucureşti, simţea că moare dacă nu iese la aer, în lumea largă; credea că Noel îl putea ajuta, dacă-i povestea lui Nic Cretzeanu sau lui Petru Aron, ce bărbat de nădejde era. Noel însă bătea apa în piuă, gândea Dimescu, stresat de natura meschină a momentului, inapt să apuce taurul de coarne, făcea atâtea ocoluri că până la urmă nici n-o să mai aibă curajul să pună punctul pe i. De undeva din spatele barului se înălţa o melodie sentimentală interpretată de Elton John şi brusc îl năpădiră mii de gânduri negre, îl apucă o jale insuportabilă, o milă sfâşietoare pentru faptul că era singur într-o lume de şacali, de mafioţi, că n-avea nicio şansă să realizeze ieşirea din izolare; se risipea într-o

activitate absurdă, abjectă, îi făcea greaţă numai cât se ştia obligat să se aşeze la birou şi să scrie despre ororile politice din Bucureşti.

— Regele ar fi o alternativă, spuse Dimescu, înghiţind o gură de cafea, apoi repede chemă chelneriţa şi-i ceru o votcă. În ciuda căldurii de afară, simţea că îngheaţă. Noel, între noi e o diferenţă de cel puţin zece ani, spuse el în continuare, dar îţi confesez ceva ce n-aş îndrăzni să fac nici cu mama. Trebuie să plec din Bucureşti altfel mă sinucid. Nu mai pot îndura, România a devenit groapa de gunoi a Europei, vorbesc cu tine, ţin la tine ca la un frate, hai să ne mişcăm, să plecăm undeva, să ne facem un rost, aici nu-i de noi, au rămas în ţară numai ciurucurile, suntem pierduţi dacă nu ieşim din amorţire. Vorbeşte cu Nic, am înţeles c-a ajutat mulţi tineri, te rog, vorbeşte-i şi de mine şi hai să mergem ca diplomaţi undeva.

Secretul reuşitei era răbdarea; Noel se uita la Dan şi-i venea să spună tot felul de cuvinte tocite, inexpresive, dintr-o proastă, exagerată folosinţă, până şi cuvintele îşi pierduseră valoarea semantică, nu îndrăznea să se uite în ochii lui şi să debiteze, vorbele pe care celălalt nu le voia, nu le aştepta, fericirea era departe de avere, putere, glorie, Noel o aflase pe pielea lui, dar cum să-i spună acum lui Dan că fericirea, binele, nu stăteau într-o carieră reuşită, l-ar fi desconsiderat sau l-ar fi crezut tâmpit.

— Ştiam, am cam înţeles de la Iustin că-ţi cauţi un protector, un om bogat care să te sponsorizeze prin vreo fundaţie, bănuiam că vrei să-ţi completezi studiile, nici prin minte nu-mi dădea că tu vrei de fapt o carieră politică şi chiar nu mă descurc în chestii de genul ăsta, dar fii convins că imediat ce îl voi vedea pe Nic la Bucureşti, îl voi ruga să facă ceva pentru tine.

Luna aprilie se apropia de sfârşit, şuvoiul evenimentelor îl lua pe Noel înainte, aproape că nu mai era timp să stea să aleagă ceva, lucra ca un automat, nu

voia să piardă licenţa în istorie chiar dacă nu valora nici cât o ceapă degerată.

— N-o să uiţi?

— Nu, fii sigur! Săptămâna viitoare e foarte posibil ca Nic să fie în Bucureşti, îi voi prezenta imediat problema ta. Nu ştiu însă cum va reacţiona, n-am nicio idee despre ce face el aici, nu vorbeşte, cel puţin nu cu mine.

Mai rămaseră câteva minute împreună după care Noel se despărţi de Dimescu, se întoarse la facultate, se ascunse în bibliotecă adâncindu-se în studiu uitând de toate.

*

După vreo câteva minute de aşteptare, Oana îl văzu pe Noel venind în fugă. Ajuns lângă ea o îmbrăţişă îndelung. Îi şopti pe toate tonurile posibile cât de dor îi fusese de ea. Îi propuse imediat să meargă undeva cu el. Avea o garsonieră unde puteau fi singuri. Nu voia să o mai ducă la el acasă, fiindcă părinţii erau curioşi şi agasanţi. Oana era de acord cu el.

— Te urmez până la capătul lumii şi chiar şi mai departe, îi spuse ea.

Locuinţa secretă a lui Noel, o garsonieră, era destul de aproape, pe strada Costache Negri, şi afară de un pat şi un telefon nu prea mai avea alt mobilier. Nici n-ajunse bine în cameră, că şi începu să-i descheie bluza, s-o dezbrace în vreme ce descuia uşa. O săruta cu un entuziasm irezistibil, iar fata îi răspundea cu frenezie. În cel mai scurt timp posibil se aflau în pat şi se iubeau cu un zel năprasnic. Mai apoi, după prima rundă, Noel îi povesti cum se îndrăgostise de ea la Bran şi-o rugase mereu pe mama lui să-l lase să se culce în pat cu ea, iar mama lui îi spunea că ea era prea micuţă, că nu trebuia să se gândească la aşa ceva. El o asigura că nu se gândea la aşa ceva, voia doar să afle ce ar simţi dacă i-ar mângâia pielea. Povestea cu haz cum se gândea că vor creşte şi vor face dragoste şi cât de

fericit se simţea numai gândindu-se la asta. Că fusese îndrăgostit de ea pe viaţă şi pe moarte şi o urâse că-l minţise că-i va scrie şi nu-i scrisese nici măcar o scrisoare. O ţinea strâns în braţe, o săruta, se dezlănţuise de parcă se temea că ea va dispărea, că nu era reală, că doar iubirea lui îi dădea consistenţă materială. Uitase de Denisa, de parcă fata aceea nici nu existase. Simţea o fericire nouă, incredibilă, o bucurie, despre a cărei existenţă nu avusese nici cea mai vagă idee. Nu ştiuse nici că el putea fi astfel, dornic de joacă, de nebunii.

— Acum e rândul tău să-mi spui tot ce-ai făcut până acum.

— Am făcut şcoala la Praga, am fost mereu singură, mi-a fost mereu dor de tine.

— N-ai voie să minţi.

— Te iubeam dar nu ştiam că te iubesc.

— N-ai voie să minţi.

— Nu mint, spun doar adevăruri amendabile. Am stat la Praga patru ani, am revenit la Bucureşti după revoluţie, am terminat liceul, am intrat la politehnică, mă pasionează computeristica, vreau să mă specializez în realitatea virtuală.

— De câte ori ai fost îndrăgostită şi de cine?

— Cred c-am fost puţin de tot îndrăgostită de un pianist ceh care cânta divin Grieg. Poate l-am iubit puţin şi pe fiul ambasadorului de la Praga. Eram în aceeaşi clasă, dacă pot spune aşa. Îmi scria nişte bileţele foarte sentimentale. Şi cam atât.

— La mine nu te-ai mai gândit niciodată?

— Nu ştiu, nu cred, nu-mi amintesc.

— Reao!

— Dar când te-am revăzut la Iustin m-am îndrăgostit din nou de tine. Ştii ce mult te-am iubit la Bran! Te adoram pur şi simplu. Am simţit că mor când ne-am despărţit. Şi acum totul e inflamat în inima mea. S-a făcut un cumul de

iubiri trecute şi prezente.

— Sunt tentat să pun la încercare tăria iubirii tale pentru mine.

— La ce ţi-ar sluji?

— Nu ştiu, mi-ar tămâia orgoliu. Aş zice, iată, există o femeie gata să moară pentru mine.

— I suppose you are crazy.

— I am crazy about you.

La capătul a patru ore de dragoste, de vorbe şi de dăruire, Noel o conduse pe Oana acasă, cu un taxi. O lăsă în faţa blocului unde ea locuia împreună cu părinţii. Se întoarse pe urmă acasă cu acelaşi taxi şi fiindcă n-avea chef să doarmă, îşi schimbă îmbrăcămintea şi plecă la un club de noapte, nimerind în plină orgie. De multă vreme nu se mai simţise atât de bine.

Dar şi pentru Oana începu o nouă existenţă. I se părea că intrase într-o lume de vis, despre care nici n-ar fi crezut că poate exista. A doua zi se întâlni din nou cu Noel, şi în aceeaşi garsonieră şi în acelaşi pat îi dărui tot ce avea mai bun, dragostea, pasiunea, nu numai trupul ci şi sufletul. Cu fiecare ceas ce trecea afla câte ceva nou despre el. Vorbeau de toate. Glumeau, râdeau, se bucurau nebuneşte de fiecare clipă.

Trecu astfel o lună, apoi alta. Sesiunea de examene le mai răriră întâlnirile. Pentru Ivona comportamentul lui Noel, deodată altul, era o nouă enigmă. O fericea însă în asemenea măsură că, superstiţioasă, nu voia să întrebe nimic. Andy, Adoratul ei, era într-atât de schimbat în bine, că nici nu-l mai recunoştea. Gabriel observa şi el buna dispoziţie a fiului, elanul lui pentru lucrarea de diplomă şi se umplea de mulţumire.

Imediat după Paşti, Augusta şi Aristide reveniră la Bucureşti. Şi ei îl găsiră pe Andy schimbat şi puseseră totul în seama faptului că se tămăduise de iubirea lui păguboasă pentru Denisa. Comentau în fel şi chip şi nu

mai conteneau cu mulţumirile faţă de Dumnezeu. Nimeni, nu ştia încă de relaţia lui Noel cu Oana, şi ei îşi apărau secretul cu o consecvenţă demnă de reţinut. Oana nu vorbea nici cu părinţii, nici cu Iustin, deşi ar fi vrut să strige pe străzi că era îndrăgostită, că iubea şi-i dăruia lui Noel tot ce avea mai bun, iubirea ei. Născută în zodia vărsătorului, era destul de luată de val, şi dacă nu era sincronizată perfect la prezent, vedea departe în viitor. Şi dispunea de un înalt coeficient de inteligenţă, la fel de mare ca a lui Noel. Păreau făcuţi unul pentru altul, dar niciunul dintre ei nu ştia şi nu ştiau nici ce le pregătea destinul. Spre deosebire de fostele „prietene" de o noapte ale lui Noel, Oana nu aştepta ca el să facă gesturi care să dovedească reciprocitatea sentimentelor. Îi dăruia iubirea ei fără să se întrebe dacă la rândul lui făcea acelaşi lucru. Ştia că-l iubea şi prea puţin se preocupa dacă sentimentele erau reciproce. Trăia clipa, n-o preocupa nici trecutul nici viitorul. Îşi dădu repede seama că el era interesat de lucruri înalte şi asta o umplea de bucurie. Cel mai des discutau despre ocultism. Comentau căile prin care se puteau obţine puteri nemărginite. Noel ştia o mulţime de lucruri despre maeştri ce sălăşluiau în Himalayia, îi povestea şi ei şi apoi îşi propuneau să studieze, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, metodele prin care puteau căpăta puteri nemărginite.

La sfârşitul sesiunii de examene Oana promovase primul ei an de studenţie cu note de nouă şi zece şi un singur opt primit cu laude de la profesorul Gabriel Cretzeanu. Opt era nota maximă pe care o dădea domnia sa. Oana bocise pe sală, cu hohote exagerat de sonore, până când, domnul profesor ieşise din sala de examene, o privise îndelung şi observând el cât de drăguţă era ea, o mângâiase pe obraz şi-i promise că dacă venea la toamnă pentru mărirea notei va fi bucuros să transforme optul în zece.

Ea încetă imediat cu plânsul, îi zâmbi şi-i spuse:

— Mă voi bucura de o vacanţă minunată.

Ajunsă acasă scrise în jurnal: „Life is all we are se good, so wonderful. Andrew is the most beautiful young man from the whole world. I am his lover. He is my lover. He loves me. He kiss me like a lunatic. Scriu în jurnal, hârtia suportă multe, confesiunea mea. Sărind peste detalii, Noel mi-a spus că îi place la nebunie să facă dragoste cu mine. Zice că sunt teribil de sexy. Că nu poate rezista atracţiei. Că poate nu mă iubeşte cine ştie cât, dar mă place, mă doreşte mult de tot. Într-o zi când el mă va iubi nebuneşte, am să-i amintesc genul ăsta de spuse”.

Era fericită şi era frumos şi felul în care se vedea că era. De altfel la cei douăzeci de ani ai ei trăia un sentiment cu toată toată pasiunea sufletului şi-a trupului. Nu încerca să-şi controleze pornirile inimii, ştia că-l iubeşte, trăia plinătatea prezentului şi nu-şi făcea planuri esenţiale în privinţa lui. Se purta cu el, în fiecare zi, cu grija absolută de parcă a doua zi nici nu mai exista. Nu manifesta curiozitate, nu-l chestiona în privinţa trecutului erotic, dovedea şi în privinţa aceasta o eleganţă subtilă din care absentau desigur familiarismele. Avea o adevărată oroare de vulgaritatea limbajului, a gesturilor.

Pentru a doua zi la prânz Noel o invită la familia Balş şi-o prezentă Augustei şi lui Aristide. Augusta, sau bucătăreasa Augustei pregătise musaca de varză făcută cu mult dichis, plăcintă cu spanac şi cotlete de viţel în sos de vin şi încă multe alte bunătăţi. Augusta nu-şi mai lua ochii de la Noel şi dacă şi-i muta o clipă pe faţa Oanei, îi zâmbea larg, cu o bunăvoinţă extremă. La un moment dat, înainte de desert, Aristide o întrebă dacă-l iubea pe Noel şi Oana roşise până la rădăcina părului. După o destul de lungă tăcere răspunse:

— Da.

— Se vede că-l iubeşti, interveni Augusta, se vede,

da.

— Dar tu, Andy, continuă Aristide cu întrebările, tu o iubeşti pe Oana?

— Eşti prea curios. Nu se cuvine să mă întrebi.

— Eşti studenta lui Gabriel?

Augusta vru să schimbe cursul conversaţiei. Gândea că exista destulă temeinicie pentru o relaţie ce îl scotea pe Noel de sub povara sentimentelor lui încurcate pentru Denisa. Oana era, după părerea ei o persoană minunat de potrivită pentru Noel şi mai presus de orice, îl făcea fericit ceea ce se vedea de asemenea în ochii lui veseli. Oricum iubirea era ceva ce nu prisosea nimănui. Îşi şi imagina cum avea să-i povestească Ivonei întâlnirea cu Oana şi se distra la perspectiva că adoratul ei o evitase.

Ceea ce se şi întâmplă chiar în aceeaşi seară. Soţii Balş şi soţii Cretzeanu erau invitaţi pentru cină la Nic. Imediat ce-o văzu pe Ivona, Augusta începu să-i spună că Andy avea o iubită, că era ceva serios, că i se întâmpla cel mai bun lucru posibil. Când ajunse la nume, atât Ivona cât şi Gabriel repetară pe tomurile cele mai înalte:

— Oana Poenaru???!!!

— De ce vă miraţi aşa?

— I-am interzis să… spuse Gabriel, dar nu-şi duse vorba la capăt.

— I-ai interzis ce? vru Nic să ştie.

— Să mai umble cu tot felul de dezmăţate.

— Şi-a luat licenţa, ce mai vrei de la el?

— S-a înscris acum la automatizări, vrea în fine să aibă o profesie ca lumea.

— Foarte bine, o să fie împreună cu ea, cu Oana, ce-i rău în asta.

— Oana Poenaru e deşteaptă şi ambiţioasă şi ţinteşte foarte departe, spuse Gabriel.

Ivona tăcea. Se simţea umilită la gândul că odorul ei o evitase pe ea şi se confesase în schimb Augustei. Plănuia

să organizeze o petrecere pentru Noel, să-i dovedească ce mult se bucura că îşi luase licenţa.

— Şi ce-i rău în asta, spuse Nic cu aceeaşi bonomie.

— Absolut nimic, răspunse Gabriel dus pe gânduri.

În vreme ce părinţii şi rudele comentau, Noel şi Oana petreceau de minune la unul din colegii lui, care sărbătorea cu mare fast faptul că scăpase de facultate. O săptămână mai târziu, Ivona oferea şi ea o petrecere pentru iubitul ei fiu, ocazie când o reîntâlni pe Oana şi, după ce-o sărută pe ambii obraji, îi spuse că se bucura mult că o vedea. Trei zile după petrecere Oana nota în jurnal: „Încă mă mai gândesc la cheful de la Noel. Ivona i-a pregătit un banchet cu prilejul licenţei. Când am ajuns acasă la Andy era toată lumea prezentă. Aristide şi Augusta Balş şi cineva nou: Nic Cretzeanu. Aristide Balş: impresie de nota zece. Mare, mare domn şi arată superb. Şi Nic Cretzeanu pare un bărbat tânăr, dar e imposibil să aibă mai puţin de şaptezeci de ani. Nu exprimă nicio emoţie, are o faţă frumoasă ca de lemn. Augusta mi-a tot zâmbit complice, a fost extrem de prietenoasă cu mine.

După ce şi-au făcut datoria de gazde, părinţii lui Noel, familia Balş şi Nic s-au dus la Nic, la un alt banchet, dat de Nic cu prilejul revenirii în Bucureşti. O colegă de-a lui Noel îl invită la dans şi nu-i mai dă drumul, iar el, prea politicos, n-o descurajează. De fapt Noel adoră să fie curtat de fete, nu se poate înfrâna să nu răspundă la flirt. Îl vreau numai pentru mine. În cele din urmă îl iau din braţele ăleia, îl rog să danseze şi cu mine. La un moment dat îmi deconspiră marele lui secret: a dat admiterea şi-a reuşit la politehnică, la automatizări şi calculatoare şi astfel s-a împăcat, în fine, cu toţi ai lui. Mă întreabă dacă pot să merg cu el la mare două săptămâni. Cu mare entuziasm spun: da”.

Înainte să plece la mare Noel trebui să-i facă o vizită lui Iustin. După multe diligenţe Iustin îl găsise la telefon şi-

l invitase. De cum intrase în vasul salon de primire condus cu protocol de valet, Iustin începu să stige:

— Ascultă, domnul meu, cum e posibil să fii într-atât de ingrat cu un atât de bătrân amic al tău, nici măcar un telefon, nici măcar un bună ziua? Cum e posibil? Doar ştii că-ţi duc dorul…

— Am fost teribil de ocupat cu sesiunea, cu licenţa cu toate.

— Cu femeile mai ales.

— Nu mai, gata, am devenit monogam.

— Adică?

— Am numai una.

— Şi vrei să te cred?

— Nu ţin neapărat.

De la una la alta, Iustin ajunse la ceea ce îl interesa de fapt: Augusta. Voia să ştie dacă era veselă sau supărată, şi cum Dumnezeu de nu-l invitase Nic şi pe el la banchet. Se supără rău de tot şi beşteli democraţia originală făcută de neostaliniştii de la Bucureşti, menită parcă să-l scoată din minţi. Deşi o spunea cu obidă ca Noel să-i răspundă, de data asta el era într-atât de fericit că nu-i mai păsa dacă neostaliniştii dădeau foc ţării. I se întâmpla acum, întâia oară, după multă vreme, să regăsească toată fericirea pierdută, regăsise în sufletul lui puterea de a trăi plenar o mare bucurie şi prea puţin îl mai preocupa calitatea vieţii sociale de la Bucureşti sau de aiurea. Spuse totuşi ceva care-l ului pe Iustin:

— Avem ţara şi guvernanţii pe care-i meritǎm. Şi nu-s ce-i mai răi din lume. Trebuie să acceptăm că suntem un popor primitiv, fără cultură, fără artă, un popor bicisnic. Dar aşa cum e poporul, e simpatic. Mi-e îmi place. Popoarele primitive nasc femei frumoase, şi mie îmi plac femeile frumoase. Nu ştiu de unde venim, din punct de vedere esoteric, vreau să spun, am tot vrut să aflu, dar n-am reuşit. Popoarele excesiv civilizate nu mai au nici copii,

nici femei frumoase. Vezi Marea Britanie, e plină de urâţenii. Vezi Elveţia. Poţi înnebuni căutând o femeie frumoasă. La urma urmei contează să poţi trăi fără să te plictiseşti. Şi numai dragostea şi ştiinţa îţi pot alunga plictiseala.

— Mă rog ţie, dar Africa are femei frumoase?

— Ici şi colo, găseşti exemplare foarte reuşite.

— Voi, tineretul, nu mai credeţi că viaţa vă aparţine, că valorile universale trebuie apărate.

— Presupun că nu pentru o discuţie mai mult sau mai puţin ineptă m-ai invitat.

— Ai dreptate, nu te-am invitat ca să-ţi ţin o lecţie despre ororile care devastează eterna noastră România, precum hoţia cea mai josnică întrupată de foştii securişti, corupţia, şantajul politic, crimele cutremurătoare, magia neagră, blestemele ucigaşe. Vreau să-mi spui ce face Augusta?

— Augusta e bine, mersi, se pregăteşte de plecare la Veneţia cu Aristide şi Nic. Veneţia, Florenţa, una sau alta sau amândouă.

— E veselă, e fericită?

— Ca de obicei, nici prea prea, nici foarte foarte.

— Şi tu, tu ce planuri de vacanţă ai?

— Plec la mare cu Oana.

— Încă te mai vezi cu ea?

— Şi încă foarte serios. Dumnezeu mi-a oferit darul cel mai de preţ, iubesc şi sunt recunoscător sorţii.

— N-o mai iubeşti pe Denisa?

— O iubesc, mă gândesc la ea, dar nu ca înainte, nu cu supărare. Păstrez amintirea nopţilor noastre de dragoste, ceva atât de frumos, atât de incredibil, am ajuns să iubesc şi umbra ei. Dar cu Oana e altceva, o relaţie sănătoasă, matură.

— Cam la ce dată crezi că pleacă Augusta în Italia?

— Nu ştiu. Vorbeşte cu Nic, el decide când.

— Nic şi iar Nic. Asta voiam să ştiu.

După ce Iustin nu mai spuse nimic, Noel mai rămase câteva minute apoi plecă. Avea fireşte întâlnire cu Oana şi nu voia să întârzie. Ca de fiecare dată seara deveni magică. Apoi următoarele două săptămâni le petrecură la mare. Plajă, înot, iubire, zi după zi, oră de oră cu Noel. Oana credea că nici nu existau cuvinte care să definească extazul, bucuria. Atâtea gesturi mute îi vorbeau din nou despre vechiul ei companion din timpul vacanţei la Bran, dar era ceva plin de vrajă. La un moment dat el îi spuse că odinioară fusese foarte îndrăgostit de ea, că o iubise din clipa în care, i-a propus să-i fie puţin prieten. Oana ceru amănunte, la care el: „I had no time to update”.

După întoarcerea de la mare aproape în fiecare seară, Noel îi vorbise de planurile lui. Întâi i le expuse. Voia să creeze jocuri electronice, în genere voia să meargă pe creaţie şi dac-ar fi fost nevoie ar fi plecat în Statele Unite, la Harvard ca să studieze şi neuroscience, dac-ar fi trebuit să facă şi cercetare. Avea de gând să studieze multe, ajunsese singur la concluzia că profesiunea şi familia erau singurele importante fiindcă nu te lăsau să te plictiseşti. Şi pe pământ cel mai bine era să trăieşti fără spectrul singurătăţii şi al plictiselii. Ea era de acord cu el. Dar el voia altceva. S-o convingă să meargă împreună cu el oriunde s-ar duce.

— Adică?

— Să vii cu mine la Harvard, să studiezi la Harvard, să zicem, sau la Londra.

— Tu visezi. De unde atâţia bani?

— Spargem codul vreunei bănci şi sustragem de acolo ceva parale.

Ni-i spuse adevărul, anume că, de îndată ce împlinise douăzeci şi unu de ani, Nic Cretzeanu îl puse într-un prim contact cu realitatea averii de care dispunea. La naşterea lui temeinicise un cont într-o bancă din Londra şi apoi

înfiinţase compania ANDCComputers, care se dezvoltă de-a lungul anilor având filiale nu doar în Europa şi America ci şi în Asia. ANDCComputers era una din cele mai bune firme din domeniu şi avea mari profituri anuale. Numai impozitele se ridicau la sute de milioane de dolari.

— Mi-e nu-mi arde de glume.

— Lasă grija banilor în seama mea. Tu pregăteşte-te sufleteşte să vii cu mine, oriunde va fi nevoie.

— Să terminăm şcoala aici, e mai ieftin şi pe urmă plecăm la masterat şi doctorat.

— Am impresia că nu pricepi de loc ce-ţi spun.

Câteva săptămâni mai târziu Noel reluă discuţia despre călătorie. O rugă să-şi facă paşaport şi să ceară viză de la ambasada SUA. Pe la sfârşitul lui august primi o invitaţie de la Nic Cretzeanu pentru a-i face o vizită la New York. Nu trebuia decât să meargă la consulat şi să completeze cererea de viză. Înainte să se vadă cu Noel, în aceeaşi seară, le spuse părinţilor că poate va pleca în State cu Noel. Tatăl ei sări în sus ca ars:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că plec cu el dacă va fi nevoie.

— Tu auzi ce spui?

Catinca Poenaru amuţise de teamă. Nu era de acord cu relaţia Oanei cu Noel, în fiecare lună tremura de frică la gândul ca fetiţa ei mult iubită ar putea rămâne însărcinată. Avea coşmaruri pe tema asta şi-i controla ciclu cu o tenacitate demnă de o cauză mai bună. N-ar fi vrut nici s-o ştie măritată atât de tânără. Oricum o întorcea, gândea că erau vremuri tulburi, pline de răutate şi cruzime şi o fată se putea pierde foarte repede. O protejase şi-o păzise pe Oana ca pe ochii ei, dar ceasul rău, gândea ea, şi asta încă fără niciun motiv, i-l scosese pe băiatul ăla în cale.

— Tăticule, îl iubesc. Îl voi urma şi la capătul lumii dacă mi-o va cere.

— El te iubeşte la fel? Sau se distrează cu tine?

— Mă iubeşte.

— Eşti naivă şi crezi că toată lumea e naivă ca tine. Dacă te-ar iubi ar veni la mine şi te-ar cere de nevastă. Dar n-am auzit c-ar vrea să-mi vorbească. Mi-a spus mie Iustin ce fel de destrăbălat este dumnealui.

— Nu mă interesează bârfele lui Iustin, mai spuse, şi, destul de supărată, ieşi. Alergă să-l întâlnească pe Noel. El o aştepta, ca de obicei, în garsonieră. De la prima privire înţelese că era tulburată, necăjită. Vru s-o întrebe ce se întâmplase dar preferă să facă dragoste, să plutească odată cu ea în înaltul cerului. După vreo trei ceasuri se ridică din pat şi după un duş prelungit se îmbrăcă repede şi-o sili şi pe ea să se îmbrace. După aceea merseră la el acasă. Ivona şi Gabriel lipseau. El ştia că ei plecaseră deja la recepţia dată de Niky cu numai el ştia ce prilej.

— Mergem la Niky la o recepţie, o informă în vreme ce începu să-şi schimbe hainele obişnuite cu un frac alb.

— Dar, Andy scumpule, tu în frac alb şi eu… nu pot merge în ţinuta asta. De ce nu mi-ai spus.

— Vezi cutia aia de pe măsuţă, deschide-o, e darul meu pentru tine.

Era o rochie de seară argintie, superbă, însoţită de accesorii. Oana o îmbrăcă. Era măsura ei, îi venea perfect şi-o făcea să arate ca o prinţesă. Se repezi la Noel şi-l îmbrăţişă şi-l sărută frecându-şi nasul de obrajii lui.

— Mă bucur că-ţi place.

— Trebuie să fi costat o avere.

— Mă bucur dacă îţi place.

— E superbă, cum să nu-mi placă? Dar nu… nu trebuie…

— Ei, asta-i bună! Te rog, iubito, mă faci atât de fericit încât aş vrea şi luna de pe cer să-ţi dau.

— Bine, am notat şi-am să-ţi pun lista cu doleanţe sub nas.

— Am impresia că faci deja parte din familie. Serios,

pe bune. Deşi ne-am regăsit de puţin timp am sentimentul că suntem împreună de când lumea. E o senzaţie confortabilă, mă simt în al nouălea cer cu tine. Cred că până la urmă am să mă-nsor cu tine.

— I beg you pardon?

— Do you think I can’t repeat?

— I suppose nothing more.

El o strânse în braţe şi-o năpădi cu o ploaie de sărutări.

Se grăbiră apoi s-ajungă la Nic. Ivona îl văzu pe adoaratul ei băiat la braţ cu Oana şi veni spre ei. Mai întâi îşi exprimă nedumerirea. Ce căuta Oana la braţul lui Noel? El o lămuri. Spuse, cu un zâmbet larg până la urechi, că ea era iubita lui, că se vor muta pe undeva în oraş, împreună. Deşi vestea o lovi în plin Ivona se ţinu tare şi-i zâmbi la rându-i. Niky se ivi şi el din golul unei uşi şi nu mai avu ochi decât pentru Noel şi Oana. Îi prezentă unor oameni de afaceri japonezi, unui prinţ kuweitian, unui prinţ din Maroc, spunând de fiecare dată în româneşte: „sunt clienţii tăi, nu uita chestia cu pricina. Prinţul din Kuweit era pasionat de jocurile electronice şi era dispus să investească sute de milioane de dolari. Oana avea impresia că nimerise într-o altă dimensiune a universului, într-o lume paralelă. Îl ţinea pe Noel de braţ şi tăcea aşteptând să înţeleagă ce se întâmplă. Mult după miezul nopţii, după ce ajunsese acasă, notă în jurnal: „Îmi doresc atât de tare să mă mărit cu A. Încât mă cuprinde groaza la gândul că chiar s-ar putea întâmpla”.

Zilele şi nopţile zburau. Copleşită de fericire, Oana uită să se mai ocupe de paşaport şi de obţinerea vizei. Drept care, în douăzeci şi cinci septembrie, seara, în patul lor din garsoniera lor el îi spuse să-şi facă bagajele, pentru că în douăzeci şi şapte, dimineaţă de tot, plecau la New York.

— Am uitat cu totul de paşaport.

— Cum?

— Am uitat, n-am făcut nimic.

Noel îşi pierdu cumpătul. Era enervat, stresat, avea secretele lui pe care nu i le putea spune şi începu pur şi simplu să strige: „Nu se poate, refuz să cred, e cu neputinţă să-mi faci una ca asta! Refuz să cred. Te priveşte! Până mâine te descurci cu toate. Altminteri plec fără tine şi plec pentru foarte mult timp”.

— Liniştеşte-te! Ne descurcăm noi cumva!

— Cum?

— Amânăm plecarea. Câteva zile.

— N-am cum. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Ce mi-ai făcut? Şi mai ziceai că mă iubeşti! Minciuni, numai minciuni, eşti o mincinoasă, o o o…

Se smuci din pat, se îmbrăcă în fugă şi plecă trântind uşile. Oana mai rămase puţin, apoi stinse luminile şi plecă şi ea. De obicei o ducea Noel acasă cu un taxi, acum se duse singură cu un treleibus. Peste noapte se mai linişti. A doua zi din zori se duse la poliţie pentru paşaport. Chiar şi în regim de urgenţă avea nevoie de două săptămâni. Stătu la nişte cozi infernale ca să completeze cererea. Pe seară când ajunse acasă întrebă dacă o căutase Noel şi maică-sa îi spuse că nu. Vru să-l sune să-i spună că făcuse ce trebuia, aveau de aşteptat doar cincisprezece zile. Se răzgândi. Aşteptă cuminte s-o cheme el. Dar el n-o chemă. De dimineaţă, cam pe la ora zece, deja împanicată de tăcerea lui, telefonă şi dădu peste Ivona.

— Sunt Oana. Aş vrea să vorbesc cu Noel.

— Dar, scumpa, Noel a plecat la New York, împreună cu Niky şi cu familia Balş. Cum de nu ţi-a spus?

Oana scăpă receptorul din mână. Apoi bâlbâi ceva şi închise. Căzu pe un scaun. Era singură acasă. Realiza ce se întâmplase, dar nu-i venea să creadă. Fusese sigură că el nu va pleca fără ea. Fusese sigură de multe şi acum nu mai ştia cum să se apere de durere, o cuprindea lent, ca o

anestezie. Nici măcar nu putea plânge. Avea convingerea că dacă şi-ar tăia venele n-ar fi curs strop de sânge. Nu se simţi în stare să meargă la facultate aşa că rămase acasă. Pe seară, când sosiră acasă părinţii, se retrase în camera ei şi făcu note în jurnal: „Noel a plecat în State. Am murit, dar am înviat, I am Oana, I am in shock, but I am, I have to be, my name, my soul, my hope, I've read somewhere that the hope will save the mankind. Now I don't understand, stau în casă, mă ascund ca o vietate pe moarte, caut un leac şi un răgaz, respir adânc, să-mi refac necesarul de aer, nici măcar nu pot plânge, nu pot vorbi cu nimeni, m-am tot grozăvit crezând că am puteri supraomeneşti, am tot făcut pe viteaza, fiindcă n-am ştiut cum e o asemenea pacoste. Aş face orice pact numai să înceteze durerea".

Datoria, facultatea, munca, trebuia să meargă mai departe. Iustin Dabija îi telefonă cam la trei săptămâni după plecarea lui Noel. O sili oarecum să-l viziteze, nu reuşise să găsească o scuză şi să-l refuze. El o întâmpină cu:

— Ştiu c-au plecat, ştiu tot.

Ştia într-adevăr şi-i spuse şi ei.

— Ce ştii?

— Society, my dear, is like salt water, good to swin în but hard to swallow. Our Andrew, hoţ problem.

— Nu vorbi păsăreşte.

— Se pare că fata aia n-a renunţat la el.

— Care fată?

— Nu ştii? Nu ţi-a apus?

— Nu.

— Nu-ţi spun nici eu, nu vreau să mă urăşti. Vreau să mă iubeşti, chiar dacă nu-s tânăr şi nici ochios ca Andy cel frumos. A plecat în State de tot. Denisa l-a chemat, Denisa îl vrea şi el s-a dus la ea.

Indiferent ce răni deschidea informaţia în inima ei, deşi stomacul i se făcuse ghem şi începuse s-o doară,

zâmbi şi reuşi să nu-şi exteriorizeze ceea ce simţea.

— Denisa who?

— Iubita lui din adolescenţă, marea lui iubire, unica lui iubită. Tu ai fost numai un bandaj calmant pe rănile lui vechi şi noi.

— Mă bucur c-am reuşit să-i calmez arsurile.

— Hai să ne căsătorim şi să mergem şi noi în State.

— Mersi, nu pot, am prea multe treburi de rezolvat aici.

— Ai douăzeci de ani, sincronizează-te la realitatea acestor timpuri. Nu te desincroniza. Eşti frumoasă, deşteaptă, pe Noel trece-l la arhivă, altul la rând, me, by all means, darling.

— Lăsăm subiectul deschis.

— Nu pari de loc afectată că te-a părăsit dumnealui.

— Nu m-a părăsit. A plecat, mă va chema, se va întoarce…

— Mă bucur că despărţirea nu te-a devastat. Bine că nu ai făcut o dependenţă de el.

— Ai de gând să-mi spui de ce m-ai chemat cu atâta obstinaţie?

— Printre altele poate c-ai aflat ce hram poartă Niky pe lângă Balş şi Cretzeanu.

— Cred că-i îndrăgostit de Augusta. Se uită la ea cu o privire languroasă şi aproape disperată. Augusta nu vede pe nimeni, altminteri e cea mai high class, cea mai autentic aristocrată persoană din lume. Şi are o faţă… Şi-o fi făcut operaţii estetice, arată suprasuper.

— Crezi că Augusta se culcă cu el?

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Au fost în Scoţia, acum au plecat în State, pe ce bani?

— N-o văd pe Augusta culcându-se cu careva. Cred că nici cu minunatul ei soţ nu se culcă.

— Fii binecuvântată pentru ce-ai spus.

— De câtă vreme eşti topit după ea?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Te-am văzut discutând cu ea atunci seara la recepţia de la Niky. Erai aşa de dus, doamne…

— Aveam douăzeci şi cinci de ani când m-am îndrăgostit de ea. Fără nicio şansă s-o cuceresc. Dar sunt decis să mă vindec. Mă însor cu tine. Facem doi copii şi uităm de toate.

— De fapt ce voiai de la mine?

— Information, more information. As you know, information means power.

— Well, as you see, I have no more information.

Mai rămase vreo zece minute cu Iustin apoi plecă. Pe stradă se învârtea totul cu ea. Se temu să nu leşine şi făcu semne unui taxi să oprească. Îndată ce ajunse acasă avu mai multe accese violente de greaţă, dar cum stomacul îi era gol, vomită numai bilă. Ca să nu-şi alarmeze mama, se vârî în pat şi plânse până când adormi. Nu voia să se lase pradă durerii. Uneori însă dorul de Noel era atât de dureros şi de intens că-şi închipuia că inima i se va opri. Pe măsură ce timpul trecea nu se consola, nu se obişnuia cu absenţa lui, dimpotrivă, îi era tot mai rău. Toată luna octombrie o duse numai în ameţeli şi stări de vomă, şi culmea îi mai întârzie şi ciclu şi când venise totuşi fusese ceva ciudat, prea puţin şi prea decolorat. Spaima o împinse să se programeze pentru un consult medical. Trecea printr-o stare stranie, de parcă nu mai era ea. Îşi făcu analizele şi află cu stupoare că era însărcinată de peste şase săptămâni.

— Dar nu se poate, am luat anticoncepţionale, am avut ciclu.

— La fel ca de obicei, întrebă medicul.

— Cred că da.

— Eu cred că nu. A fost un fals ciclu. De altfel ecografia ne va spune mai multe.

— Pot să avortez?
— Eşti căsătorită?
— Nu.
— Discutăm după ecografie.

Plecă din cabinetul medical în stare de şoc. Avea senzaţia că se scufundă. De data asta mergea pe stradă şi repeta ca pasărea din legendă: „I am lost. What can I de? Why, my God, why? Please, good God, don't desert me!"

Ajunse acasă într-o stare de abulie. Maică-sa o privi şi se sperie:

— Ce-i cu tine, ce ai?
— Sunt însărcinată.

Orice comentariu era de prisos. Chipul fetei era desfigurat de spaimă. Maică-sa uită de toate şi în loc s-o certe, o linişti, o luă în braţe repetând: „nu-i nimic, ne vom descurca noi cumva, tu să fii sănătoasă, în rest ne descurcăm". O mângâie pe păr, o ţinu în braţe ca pe un copilaş sperit de moarte, până când Oana se linişti. Ba chiar adormi. Prin cine ştie ce canale psihice se trezi vreun reflex de autoapărare.

Fiecare zi, din luna noiembrie, îi aduse Oanei o cumplită certitudine. Ecografia relevase un făt de peste şase săptămâni. Poenaru trecea prin momente de mare mânie, ba chiar de ură pentru Noel. Imediat ce aflase de „nenorocire" (aşa numea el sarcina Oanei) voise să se ducă acasă la „desfrânat" şi să-i vâre el minţile în cap. I se spuse însă că era plecat în America şi atunci se liniştise. Nu voia să discute cu părinţii lui. Prea era mânios şi Cretzeanu prea era monarhist. Nu merita să-l provoace. Nu voia să aibă de-a face cu ei. Dimineaţa pleca la slujbă fără să mănânce, fără să mai vrea să dea ochii cu „fetiţa lui adorată". Îl făcea să plângă gândind că va rămâne nemăritată, ori va avea veşnic probleme cu un soţ care nu-i va iubi copilul, care-i va reproşa un trecut necurat. Posibilitatea ca Oana să renunţe la copil nu-i trecea prin

minte. Dar în orice zi, Oana putea scăpa de sarcină prin avort. Până la trei luni chiuretajul nu era o problemă.

De-a lungul fiecărei zile, Oana se străduia şi reuşea să nu arate prea devastată de toate câte i se întâmplau. Noaptea însă plângea şi de cele mai multe ori adormea plângând. Voia să discute cu Iustin. Voia să-l întrebe dacă mai voia să se însoare cu ea. Îşi dorea cu disperare un tată pentru copilul ei, nu se mai gândea la studii, la facultate. O va întrerupe dacă va fi nevoie. În ajun de sfântul Nicolaie, plecă de la facultate, în graba mare decisă să găsească un medic pentru a scăpa de copil. Dacă n-o făcea acum nu mai avea nicio altă şansă. Fătul ar fi prea mare. La ieşirea din metrou simţi un puseu de vomă şi alergă spre un cafe bar abia deschis. Nu văzu nicio masă liberă şi se simţi pierdută. Se duse la toaletă, dar nu reuşi să vomite şi numai sucul de lămâie îi tăia cât de cât graţa. Reveni de la toaletă, îşi roti ochii plini de lacrimi peste capetele consumatorilor şi-atunci îl văzu. Era blond şi înalt ca un nordic şi singur la o masă şi o urmărea. Dându-şi seama că îl văzuse, se ridică şi veni repede la ea.

— Poţi sta cu mine la masă, nicio problemă, nu mă deranjezi.

— Eşti foarte amabil, îţi mulţumesc.

Se aşezară şi făcură cunoştinţă. El avea o faţă de înger deghizat şi Oana gândi că poate chiar era înger. Dar nu era. Se numea Dominic Fodor, avea douăzeci de ani şi o privire albastră, mereu încrezătoare. Era al treilea şi ultimul născut al familiei Virgil şi Sabina Fodor, ambii doctori în fizica nucleară, foşti colegi de facultate, căsătoriţi încă din studenţie, părinţii a doi băieţi şi-o fată. Prima născută, Georgiana, avea treizeci şi doi de ani, absolvise medicina şi se specializase în psihiatrie. Fusese măritată cu un medic chirurg, însă divorţase după numai trei ani de viaţă conjugală infernală.

Al doilea născut, Filip, avea treizeci de ani, absolvise

fizica, îşi luase doctoratul la universitatea din Houston (Texas) şi lucra deja de câţiva ani împreună cu părinţii săi, la o firmă din Houston, unde soţii Fodor se aflau din iarna anului 1991. La plecarea în State, soţii Fodor îşi luară toţi trei copii cu ei şi fiecare urmaşe şcoli foarte bune. Numai că mezinul, Dominic, nu reuşi să suporte clima, dăduse semne rele de îmbolnăvire şi medicii consultaţi îi sfătuiră pe părinţi să-l ducă înapoi în Europa. Părinţii îi cerură Georgianei să-l ducă pe băiat înapoi acasă şi să-l îngrijească la fel ca o mamă. Ea nu zise nu, dar plânse până îi secară lacrimile. Astfel Dominic reveni în ţară, termină liceul şi continuă să studieze Informatica. Era student în al doilea an. Dintre toate bunurile acestei lumi ar fi ales fără cea mai mică şovăire, bucuria de a trăi printre oameni inteligenţi, bine educaţi, frumoşi, generoşi, explicând oricui se minuna de pasiunea lui, calificată drept păguboasă şi absurdă, că printre oameni inteligenţi eşti silit să mai înveţi şi tu câte ceva. Oana i se păru a fi parte dintr-o lume la care nădăjduia cu toată puritatea inimii lui. Şi era a doua fată de care se îndrăgosti coup de foudre. De prima fată se îndrăgostise cam pe la patrusprezece ani. Era o puştoaică la fel de blondă ca el. Colegul de bancă îl sfătuise să-i fure chiloţii. Dar Dominic îl întrebă pe fratele său Filip dacă era potrivit să-i fure chiloţii. Filip îl îndemnase să evite cu străşnicie lenjeria intimă a fetelor fiindcă purtau viruşi otrăvitori. Dominic, sau mai pe scurt, Meme, pe numele de alint, pricepuse şi nici că se mai uitase la vreo fată până când se uită la Oana, o văzu şi simţi ceva cu totul aparte. Oana îl privi şi ea şi gândi că era destul de spectaculos, că merita să-l cucerească iar el nimic mai mult nu dorea. În aceeaşi seară Oana rămase cu el până târziu dornică să afle cât mai multe despre el. Chipul lui nespus de tânăr o emoţiona, o făcea să creadă că s-ar putea îndrăgosti de el. Faptul că studia Informatica, făcea din el un adevărat criptocrat. Ochii lui albaştri,

misterioşi emanau parcă din adâncuri insondabile o lumină miraculoasă. Părea înzestrat cu harul şi curajul de a cunoaşte direct lumea de dincolo. Era ceva neaşteptat în felul în care le provoca celor din jur, prin simpla lui prezenţă, iubire irezistibilă pentru lume şi viaţă, o bucurie inocentă la simpla constatare că existau.

Şase seri la rând Oana se întâlni cu el şi-l lăsă s-o sărute şi să-i facă declaraţii de iubire. În a şaptea, acceptă să meargă la el acasă şi de-a lungul nopţii i se dărui, lăsându-l să se creadă eroul unei fantastice poveşti de dragoste. Câteva săptămâni mai târziu, în ajunul Anului Nou, plângând de mama focului, Oana reuşi să-l convingă că era însărcinată cu pruncul lui. Georgiana, sora lui Dominic, se albăstri la faţă de supărare, certând-o pe Oana că nu se protejase. În calitatea ei de soră protectoare vru să cunoască opinia părinţilor în legătură cu avortul. Răspunsul fusese: nu avort, cu niciun preţ, avort nu. Alternativa era căsătoria. Fără niciun fel de întârziere Dominic se căsători cu Oana la Starea Civilă, urmând ca după Bobotează să facă nunta şi căsătoria religioasă. Părinţii Oanei treceau dintr-o stupoare în alta. Oana părea, dar nu era, în al nouălea cer de fericire. Cu puţin înainte de Bobotează, reuşi să-l prindă la telefon pe Iustin şi fără să stea pe gânduri, se oferi să-i facă o vizită. El se arătă şi surprins şi încântat. O întâmpină cu braţele deschise:

— Mă bucur mult să te văd, frumoaso.

— Vezi bine şi eu mă bucur.

— Vorba cântecului: I love you and you love me, please, my Oana, stay with me! Don’t be shy! I hope you îl be my wifel

Ea zâmbi şi zâmbi şi el. Voia să o bine dispună, observase imediat schimbarea ei, dar n-o întrebă nimic, ştia, fără ca nimeni să-i fi spus, că plângea după Noel. Una dintre fostele lor iubite comune, îi spusese lui Iustin că îi era tare greu să mai accepte un alt bărbat după ce făcuse

dragoste cu Noel. Nu ştia de ce. Era un mister pe care nu şi-l explica. Iustin căzuse pe gânduri. Pe vremurile comuniste, când Oana abia începea să meargă pe propriile picioruşe, Iustin era, după spusele lui Poenaru, în topul celor mai râvniţi burlaci. Avea, stârnind poate invidia vecinului, zece amante pe puţin. Nu se jena să-şi expună bunăstarea-i sentimentală.

Oana stătea pe un fotoliu şi Iustin se aşezase în faţa ei ca s-o poată urmări.

— Mă crezi prea bătrân pentru tine?

— Dacă te-aş iubi, aş mulţumi cerului în genunchi pentru un bărbat ca tine. Indiferent de câţi ani ai, eşti minunat, dar eu sunt în faza cea mai greţoasă, nu-l văd în faţa ochilor decât pe Noel.

— Şi când te gândeşti că numai ceasul rău l-a adus atunci la mine. Dacă nu venea eram salvat, m-ai fi acceptat ca soţ, sunt sigur. Dar îţi va trece faza Noel. Trebuie să-l uiţi, nimeni şi nimic nu-l va despărţi de Denisa, ştiu din surse sigure că se negociază strâns cu Schielmann ca să accepte divorţul. Imaginează-ţi că ştiu mult mai multe decât alţii, ştiu că Noel a fost chemat la New York chiar de soţul Denisei, speriat de formele ciudate ale lingorii de care suferea soţia sa, găsind el că singurul leac era chiar superbul copil din Carpaţi, fermecătorul Noel, care-o fermecase pe Denisa pe vecie. Vezi tu cum încurcă Dumnezeu planurile oamenilor, ce-i lipsea fetei ăsteia să fie mulţumită cu neamţul ei, ce? Mutra lui Noel? Pentru numele cerului, nimeni nu se îndrăgosteşte de o mutră frumos aranjată, alegerea sufletului e cel mai cumplit mister al vieţii, faptul că te îndrăgosteşti de x şi nu de y; cumplită taină, te doboară, te face una cu pământul sau te poartă pe păşunile paradisului. Ceva splendid ca asta nu există şi nu va exista în împărăţiile lumeşti. Oana, spune-mi că mai pot nădăjdui să fii a mea, te voi aştepta până când îl vei uita.

— Nu înţeleg nimic, cine-i Denisa?

— Singura, dar absolut singura femeie pe care Noel o iubeşte ca un smintit. S-au iubit din adolescenţă, apoi ea a plecat cu familia în Germania Federală şi el a jelit până când n-a mai văzut bine în faţa ochilor. Între timp, acolo în Germania, Denisa s-a măritat cu un tip important, un catolic care nu vrea să divorţeze, vreau să zic că acum vreo doi, trei ani a venit aici, s-au reîntâlnit, au înnebunit din nou unul după altul şi când Noel a aflat că ea era măritată, a fost jale mare, n-am cuvinte să-ţi povestesc, Noel a făcut ca toţi dracii, speriindu-şi de moarte familia. Ştiu numai c-a vrut să se omoare când a aflat că-i măritată. Gabriel l-a păzit ca pe ochii lui din cap, foarte nebun a fost băiatul ăsta de mic, nimeni n-a putut să-l schimbe.

— Cum să procedez să nu-l mai iubesc?

— Copilă scumpă, mărită-te cu mine, fă-mi câţiva copilaşi, în schimbul cărora îţi voi dărui fericirea şi pacea unui cămin armonios, plin de lumină.

— E ceva urgent? Te mână vreo disperare către căsătorie?

— Bătrânul meu tată crede că va muri curând şi-i nemângâiat că n-are şi el un nepot, să-l vadă la faţă.

— Nu mă iubeşti nicicum, dar eşti gata să faci o înţelegere matrimonială. Voi bărbaţii sunteţi cu adevărat de neînţeles. Eşti îndrăgostit de o femeie la care nu poţi ajunge, i-ai spus asta şi fostei tale soţii, nu înţeleg, cum poţi iubi pe cineva şi să te culci cu altcineva? Recunosc, nu pricep, lucrul mă depăşeşte.

— Noel le numea necesităţi fiziologice. Te gândeşti mai degrabă la faptele lui Noel, decât la mine, te întrebi cum putea s-o iubească pe aia şi să se culce cu tine. De ce nu eşti onestă?

— Da, fie, mă întreb cum putea?

— Foarte bine. Îşi astâmpăra necesităţile fiziologice.

— Eşti îngrozitor.

— Nu fi atât de disperată, poate că te-a şi iubit un pic, nu se poate să nu fi fost atras de nurii tăi. Cu alte tipe n-a prea zăbovit, le dădea papucii după o cel mult trei nopţi.

— De unde naiba le mai scoţi?

— Nu le inventez, jur pe barba profetului, făceam schimb de dame, ne comunicam impresiile, la tine însă mi-a spus că ţine, zicea că-l fericeşte ceva, nu ştia ce anume, dar cu siguranţă, nu voia să renunţe la tine. Dacă n-ar fi fost fata aia, nu mă îndoiesc că, mă rog, nu-s profet, nu ştiu ce-ar fi fost.

— Ştiu eu acum, dacă Noel nu va fi, şi probabil nu va fi, nimeni nu va mai fi, sincer, din inimă, nu mă detesta pentru asta, rămânem prieteni.

— Crezi că merită să-ţi jertfeşti bucuriile toate?

— Nu despre asta-i vorba!

— Iubito, încearcă să vezi ce pierzi. Ce ţi-ar fi oferit el şi nu pot eu să-ţi dăruiesc!

— Iubire.

— E un lux foarte păgubos, sunt vremuri teribile, trebuie să apuci şi tu ceva.

— De ce-ar trebui s-apuc ceva de care n-am nevoie?

— Ţi-ar fi mai uşor în viaţă. Azi nu se caută decât uşorul, nu te sincronizezi, rămâi singur şi-i oribil de greu să fii singur.

— Cum mi-o fi norocul. Risc, de fapt n-am încotro.

— Aş vrea să-ţi deschid ochii, dar pot avea încredere în tine?

— În ce sens?

— În toate. Nu gândi că Noel e chiar liber, mă tem că nu va fi al tău şi nici al alteia, va sluji nişte cauze, sau măcar una, nu întâmplător Nic Cretzeanu l-a ales de mult pentru ceva, nu ştiu ce, dar ştiu că Nic face parte dintr-o societate secretă, un ordin religios, a jurat credinţă eternă şi iubire eternă lui Dumnezeu, un adevărat călugăr

travestit în haine de orăşean manierat, civilizat, dar pe dedesubt e un adevărat cavaler templier; îl va încercui pe Noel, îl va iniţia, şi cine mai ştie ce. Again, and over again, God is all over, everywhere, anytime, for ever. Ştii cine-i Petru Aron? Nu, îţi spun tot eu, o ficţiune socială ca să nu-i dai în veci de rost în caz că Internetul va spulbera secretul.

— De unde ştii toate astea? Nu cumva le scoţi din coşmaruri?

— Sunt jurnalist, iubito, vânător de informaţii! Sunt patronul unei agenţii de ştiri, am o bază de date proprie, sunt bine informat, chiar dacă nu ofer pe tavă oricui orice informaţie.

Oana simţea mii de săgeţi otăvite. Dar se uita la Iustin cu seninătate păstrând pe chip un mic zâmbet curtenitor. Nu se decise să-i spună că se măritase cu Dominic Fodor şi că vor face o nuntă mare în cel mai scurt timp posibil. Se temea să nu atragă ghinionul. Dominic arăta nebun după ea şi ea gândea că el va suporta bine şocul când va afla că pruncul nu era al său. Informaţiile despre Noel îi frânseră inima. Îşi dori brusc şi cu toată sinceritatea sufletului ca el să fie fericit, să nu mai sufere. Şi-l imagină în braţele Denisei şi-atunci, sfâşiată de un frison ca de febră, se ridică şi plecă, urându-i lui Iustin încă o zi fericită. Imaginile de coşmar o urmăriră şi pe stradă şi la un moment dat opri un taxi şi-i ceru s-o ducă la părinţii lui Noel. Ajunsă în faţa blocului, văzu ferestrele întunecate şi presimţi că nu erau acasă. Totuşi urcă scara şi sună la uşă. Îi deschise un bărbat între două vârste cu mutră de halterofil. La timida ei întrebare îi răspunse că familia era plecată în străinătate pentru sărbători. Ceea ce era adevărat. Din nou pe stradă, îşi cercetă ceasul. Abia trecuse de nouă, dar era ger şi lumea se adunase în case. Îşi aminti fără să vrea una din multele discuţii serioase cu Noel. Se împotmoliseră în canoanele Evului Mediu, ea se lăuda cu strădania de a iubi pe toată lumea, că vedea în

fiecare semen un frate, că detesta violenţa, războiul şi căuta în fiecare om părticica lui de divinitate. Îl asigura că încerca să gândească şi cu inima. Glumise atunci prosteşte comparându-l cu King, un astrolog în mare vogă la Paris, Noel să se supărase, îi replicase că el era om de ştiinţă, preocupat de multe. Se arătase foarte uimit la perspectiva că cineva, indiferent cine, îl putea considera amator de magie, când ştiinţa însăşi la care el avea acces şi năzuia încă şi la mai mult, era cu mult deasupra oricărei magii. Se uitase la Oana cu expresia savantului şocat, că din pricina hainelor e luat drept măturător de stradă. La magie, spusese el, apelau misticii exhibiţionişti. Azi când ştiinţa bătea de departe toate magiile, ce dovadă mai puternică voia, mai tare decât descoperirea esenţei inteligenţei umane, magicienii erau nişte înapoiaţi mintali, care-l supărau pe Dumnezeu cu blestemele lor idioate.

Singura ei scuză era că citise pe nerăsuflate prea multe cărţi deodată despre iniţiere, iniţiaţi, guvernanţi invizibili, societăţi secrete, creştinism esoteric şi esoterism creştin, templieri, rozicruceeni etc., etc. Pricepuse numai că existau secrete ce tulburau adânc sufletul omenesc. Cu armele ştiinţei se descoperise antimateria, energia vidului, negativul existenţei umane. Toate la un loc însemnau Dumnezeu, dar cum să te descurci într-o asemenea avalanşă de descoperiri care schimba practic viziunea iluministă, pozitivistă, împingând totul într-un misticism de o factură nemaiîntâlnită în istoria lumii. Un misticism al ştiinţei profeţit de Vechiul Testament. „Omul e căpos, nu crede până nu vede şi chiar când vede înţelege aiurea. Munca e faptă şi fapta singură îl schimbă pe om, îl transformă, îl defineşte. Ştiinţa ne duce acolo unde vrea Dumnezeu şi mai departe ne vom descurca noi cumva”. Spusese Noel cu o urmă de renunţare în glas.

„Tu şi eu? Sau lumea în genere?”

„Şi eu şi tu şi lumea în genere. De fapt nici nu există

instrucţie, se dă fiecărei vârste o ocupaţie, căci fără o ocupaţie energia minţii se ruinează. Dumnezeu ne vrea jucăuşi şi voioşi. Noi luăm totul în tragic, căutăm confortul, binele, fără să ştim, în esenţă, în ce constă binele nostru sau confortul nostru”.

„Am certitudinea că tu ştii”.

„Te asigur însă că pe măsură ce urci prin cunoaştere cu atât devii mai singur, mai rătăcit printre semeni. Acum dacă cineva mi-ar cere sfatul, l-aş îndemna să nu-şi forţeze limitele, viaţa în sine e singurul sens al existenţei, nu merită să porţi bagaje multe şi grele după tine, n-ai nevoie decât de esenţe. Dacă ajungi la frontiera dintre lumi întoarcere nu mai există. Păcatul adamic e, în esenţă, pofta de a trece peste frontierele stabilite de Dumnezeu. De aceia sfâşierea va mai produce încă multă tragedie. Creştinismul e mai mult decât o religie, e vestea cea bună a împăcării lui Dumnezeu cu omul, vestea iertării, a ieşirii din păcat, a schimbării naturii relaţiei dintre om şi Dumnezeu”.

„Cum adică”?

„E suficient să crezi în jertfa Fiului, să ţi-o asumi. Nimeni şi nimic nu va putea împiedica răspândirea creştinismului. Va deveni singura religie şi va bate cu valurile lui ţărmurile lumii întregi”.

Amintirea îi făcu bine. Simţi fără veste cum copilul se mişca în interiorul ei şi realiză că era copilul lui Noel şi, pe negândite avu pentru el o iubire disperată, ceva nemaicunoscut, un sentiment care n-avea s-o mai părăsească, o bucurie extremă de parcă i se împlinea o străveche făgăduinţă. Ar fi vrut să-i poată spune şi lui Noel, să simtă şi el aceeaşi bucurie.

7.

De-a lungul verii, înainte să plece la New York, Noel primi câteva scrisori de la Denisa care-l făceau să se ia cu mâinile de cap. De fiecare dată, după ce le citea, alerga la Oana, şi prezenţa ei avea efectul miraculos al unui leac calmant pus pe o rană deschisă. Alunga toate fantomele şi-i conferea un gen de fericire protectoare ca un talisman. Regăsea ochii Oanei care păreau că zâmbeau sau râdeau de-a dreptul, radiind o bucurie molipsitoare şi gândea: „gata, Denisa, gata, m-am săturat de toate! Ajunge”. Îşi programase plecarea în State împreună cu Oana, fericit la gândul că ea, prin simplă prezenţă, era ca un baraj contra suferinţei. Dragostea ei conţinea atât de multă bucurie încât putea alunga orice necaz. Voia să plece la New York având propriile lui probleme de afaceri şi studii şi nu mai voia nicicum să se implice în dramele Denisei. Repeta mereu: m-am săturat, nu mai vreau şi nici nu mai pot. Se trezi însă înhăţat de evenimente neprevăzute. Oana uitase să se îngrijească de paşaport, ceea ce îl sperie mai mult decât scrisoarea de la Franz, un document omenesc a cărui lectură îi dădu senzaţia cumplită a smulgerii unei unghii. Îl înştiinţa că Denisa era bolnavă de dorul lui, bolnavă la propriu, şi el, deşi era un soţ grijuliu, nu putea face nimic. Îl ruga, îl implora chiar să o salveze, să vină la ea, să fie cu ea, şi dacă Denisa va dori ca el, Franz, să dispară din viaţa ei, aşa va fi.

Abia ajuns la New York, trebui să-l întâlnească pe Franz. Denisa nu ştia încă de demersul lui şi era mai bine să creadă că el venise după ea din proprie iniţiativă. Îl puse, pe scurt, în temă cu problemele tragice ale căsniciei lui cu Denisa. Era o altă faţă a medaliei. Îi povesti despre sarcina ei şi apoi de moartea copilului, un băiat, repeta Franz şi Noel se uita la el cu o nedumerire totală. Dac-ar fi trăit copilul ar fi salvat-o. Dar n-a trăit şi problemele mari care deja existau s-au agravat imediat după moartea copilului. Pentru început îi propuse o relaţie în trei,

respectiv să locuiască împreună în reşedinţa familiei Schielmann din New York şi mai pe urmă după ce vor vedea cum merg lucrurile, apele se vor despărţi sau poate vor rămâne mereu împreună. Franz se uita la Noel ca la a opta minune a lumii. I se părea a fi de o frumuseţe rară, un zeu, un Apollo, un gen de frumuseţe androgină care-l îndemna la gesturi erotice. Îl fixa cu o privire languroasă şi Noel simţea fiori de nebunie. Oricum întrevederea cu Franz îl luminase în multe privinţe. Îi povesti lui Nik totul cu lux de amănunte şi el ridicase din umeri fără prea multe comentarii. Putea doar să-şi închipuie, spuse el, în ce stare de disperare era Franz, ca să-l cheme tocmai pe el, să recunoască eşecul căsniciei, să admită separarea, divorţul. Altminteri trebuia să fie nebun ca să-i propună un menaj în trei.

De altfel, în zilele care urmară primei întrevederi cu Franz lucrurile se limpeziseră oarecum. Noel se întâlni cu Denisa, în reşedinţa lui din Manhattan, un apartament situat în Essex house la etajul 74. Revederea fusese cu adevărat emoţionantă. Îl făcuse să uite de celelalte necazuri. Ea se schimbase, părea mai matură, dar şi artificială, ca un manechin. Îl privea şi avea un zâmbet îngheţat pe faţă, mai elocvent şi mai convingător decât o mie de cuvinte.

— Iată-ne din nou împreună, spunea, dar fără să realizeze parcă ce implica acest eveniment uluitor. Ai venit după mine. Ţi-ai depăşit faza orgolioasă. Sau poate eu greşesc.

— Sunt în trecere, plec la Harvard, voi studia acolo. Presupun că vrei să vii cu mine.

— Vin cu tine. Nu ne vom mai despărţi. Never again. Nevermore.

— Nevermore what?

Şi deodată, fără nicio pregătire:

— Save my life, darling, only you can save me.

Noel înţelese. O ţinu în braţe şi-o consolă ca pe un copil. Dar viaţa se alcătuia din multe obligaţii. Ea se decise să rămână cu Noel şi plecară împreună la Harvard pentru a studia, ea ştiinţele umaniste, el „engineering”. Câteva luni, până către Crăciun, totul păruse normal şi ea nu avusese nicio criză psihică. Într-o noapte însă se dezlănţui iadul. Se trezi din somn, dintr-un coşmar de fapt strigând-o pe mama ei, implorând-o să nu-i lase s-o omoare. Plângea din răsputeri, cu o disperare greu de imaginat. Noel apelă la ambulanţă, medicul îi administră un calmant dar se arătă rezervat în privinţa evoluţiilor. Adevărul pe care i-l ascunsese Franz ieşi la iveală. Denisa suferea de depresii ciclice şi numai un ajutor calificat o putea ajuta. Noel se văzu silit să ia cele mai rapide şi corecte decizii. O duse în Elveţia, o internă într-un sanatoriu şi rămase cu ea. Cum divorţul de Franz înţepenise undeva şi el continua să fie soţul ei, Noel îi comunică şi lui tot ce se întâmplase. El veni foarte repede la Vevey, unde Noel îşi cumpărase o vilă, şi stătu cu Denisa aproape două luni în sanatoriu. De la aflarea veştii Ivona o ducea numai într-un leşin. Se trezea şi iar începea să plină. Augusta o certa, îi reproşa că atrăgea ghinionul. Cu toate că erau cu adevărat cutremuraţi de situaţie, părinţii lui Noel nu voiau să-l împovăreze cu reproşuri şi opinii care nu mai aveau niciun sens. Denisa era chiar foarte bolnavă şi n-ar fi trebuit să se pună problema divorţului. Nu era în măsură să decidă ceva. Făcea nişte tratamente complicate, dar nu era deloc sigur că se va vindeca. Trebuia interpretat totul cu luciditate. Franz îl chemase pe Noel ca să-i arate Denisei că era gata să facă absolut orice pentru ea, şi dacă-l voia pe Noel, el, Franz se dădea la o parte din calea lor şi le dorea tot binele din lume. Numai un suflet cu adevărat mare şi generos putea face asemenea gesturi. Cum putea Noel să nu-i răspundă? Cum ar mai fi putut el trăi ştiind ce anume o chinuia pe Denisa? Trebuia s-alerge la ea,

trebuia, pur şi simplu, deşi îşi dorise cu totul altceva. Dar divorţul şi căsătoria cu Noel? Deja era prea mult, o imprudenţă mult prea costisitoare. Ivona nu mai dormea noaptea de prea multe griji. Gândurile o asaltau din toate părţile. Şi cel mai rău o chinuia absenţa oricăror veşti directe de la Noel. Presupunea că era într-atât de supărat că nu mai voia să le comunice şi lor. La numărul de telefon pe care li-l dăduse, nu răspundea nimeni. La finele unor lungi dialoguri nocturne, Gabriel şi Ivona deciseră să plece la Vevey. Însă cu câteva zile înainte de Crăciun primiră de la Noel un pachet cu daruri şi informaţia că sărbătorea Crăciunul şi Anul Nou în Tenerife, împreună cu Denisa şi cu Franz. Ivona plânse două zile. Derutată şi îndurerată, nu-şi mai găsea locul. Gabriel era ocupat, trebuia să supravegheze armata de avocaţi angajaţi în procesele interminabile de recuperare a averilor familiilor Cretzeanu şi Sava, confiscate de comunişti: două imobile, unul pe Batiştei, altul la Şosea şi cam jumătate din câmpurile petrolifere din jurul Câmpinei. Ivona repeta neobosită că murea de dorul Adoratului şi abia aştepta să se limpezească apele şi să poată pleca la el indiferent unde s-ar afla.

Anul 1994 începu pentru Ivona cu un ghimpe în inimă. Mesajele lui Noel, îi înştiinţa, atât pe ea cât şi pe Gabriel, că la mijlocul lui februarie plecase cu Denisa în Asia, ei îi plăcea să viziteze China, şi cum Franz era chemat în Europa, de exigenţele răspunderilor lui, el trebuia să rămână cu Denisa, aşa că nu ştia când va ajunge la New York. Dar din Asia, două luni mai târziu, cei doi se aflau din nou în Elveţia unde rămăseseră până în noiembrie când, reveniţi la New York, Denisa se despărţi de Noel şi se întoarse la Franz. El angajase pe cel mai bun şi mai renumit psihoterapeut pentru a-i reda Denisei dorinţa de a trăi. O sfătuise să divorţeze dacă voia să fie cu Noel. La început ea fusese hotărâtă să divorţeze, numai că

după un timp începu să se răzgândească de la o zi la alta. Îşi amintea, bunăoară, cât de trist fusese Franz când îi acordase libertatea, că din egoism îl făcea să sufere, îl privea pe Noel cu duşmănie şi-l ruga s-o lase să plece de la el la Franz. Noel nu-şi mai dorea decât s-o ştie sănătoasă. Şi dacă-l voia pe Franz, n-avea decât să-l şi aibă. O asigura că nu se supără pe ea, că nu vrea să-i limiteze fericirea. Iar Denisa îi reproşa din nou, crunt că nu era decât un om rău, că renunţa la ea, că de fapt niciodată n-o iubise.

Fiecare zi petrecută la Vevey fusese un coşmar pentru amândoi. Se vădea limpede că Denisa nu putea trăi nici cu Noel, nici fără el. Noel nu scotea o vorbă despre necazurile lui. Căpătase însă o expresie nouă, chinuită, îngrijorată. Ea ieşea dintr-o disperare şi găsea o alta proaspătă. Deşi îi lăsa puţin timp pentru studii, el nu le abandonă. În clipele de răgaz oferite de somnul Denisei, crease două jocuri electronice şi le pusese în comerţ. Deşi Nic îl informase încă din 1993 că era posesorul corporaţiei ANDCC şi profiturile acesteia se ridicau zilnic la bursă la peste jumătate de miliard de dolari, realitatea bogăţiei nu-l încălzea de loc. Constata că banii, experienţa miliardului la care râvnise cândva ca fapt divers, fără să bănuiască nici în visul său cel mai nebun, că-l va avea şi încă într-un timp atât de scurt, nu operau nicio mutaţie în inima lui. Era tot mai nefericit.

Imediat ce Denisa plecase la Franz, deşi avea inima sfâşiată de tristeţe, Noel plecă la Londra, se întâlni cu Nic şi rămaseră împreună pentru sărbătorile de iarnă. I se confesă din nou lui Nic, şi de data asta aproape plângând. Îi spuse că din marea lui iubire pentru Denisa nu mai avea în el decât milă, disperare şi ură. Şi când mila se va mistui nu va mai rămâne decât disperare şi ură acolo unde cândva fusese numai iubire, numai nădejde, genul de bucurie care-l făcuse să dorească infinitatea clipei.

Hotărât să rămână la Londra, Noel acceptă

propunerea lui Nic de a locui împreună în vechea reşedinţă cumpărată cândva de străbunicul său, Amedeo. Dar la începutul lui decembrie, reveni la New York, chemat de nişte urgenţe în afaceri. Ar fi putut transmite informaţiile cerute prin internet şi totuşi intenţionase să fie aici. Nu voia să recunoască, dar era chinuit de gândul că poate Denisa îl căuta şi el nu-i lăsase nicio adresă. Singur, în apartamentul lui din Manhattan, se gândea obsesiv la ea. Relua mereu de la capăt povestea lor şi se întreba, copleşit de deznădejde, dacă exista ceva ce putea face pentru salvarea ei. Franz credea că moartea copilului avusese asupra Denisei un efect devastator. Repeta ca un papagal: „He has been born from love, only love, he was se beautiful" provocându-i lui Noel valuri de oarbă suferinţă. Avusese un copil şi ea îi scrisese despre orice numai de faptul că fusese însărcinată cu copilul lui, nu. Dac-ar fi ştiut, totul ar fi fost altfel. But what was done is done. Timpul nu putea fi dat înapoi. Se simţea vinovat şi pentru conceperea copilului şi pentru moartea lui. Gândul vinovăţiei îl ajungea oriunde s-ar fi aflat şi-l făcea să treacă prin iad.

Îşi amintea cum întorşi din Asia la Vevey, Denisa se trezea din somn şi voia să plece la Franz. Începea să plângă cu o deznădejde nebună că el era poate în Africa sau în Australia, sau se ocupa de copii orfani ai planetei, în timp ce ei doi, se dovedeau absurd de egoişti, preocupaţi numai de binele lor, când exista atât de multă suferinţă în lume. Franz fusese trist, deznădăjduit când îi acordase libertatea şi ea îşi reproşa cu o rară energie distructivă, că uitase să-şi facă datoria faţă de el. Îi reproşa lui Noel c-o vrăjise, îi făcuse farmece când nu se putuse apăra de el şi-acum, în loc să fie cu Franz, stătea şi cerşea iubirea lui, căci el, nu-i aşa, n-o mai iubea. „Simt c-ai încetat să mă mai iubeşti, I feel everything, you don't love me anymore, without your love I'll die soon, very soon". El încerca s-o

convingă c-o adora, că era acelaşi dintotdeauna, o ţinea în braţe şi-i făcea cele mai cumplite declaraţii de dragoste. Dar nimic nu ajutase. Nimic nu vindecase sufletul ei bolnav. Până la urmă tot plecase la Franz, iar Noel încerca să-şi revină, să folosească toate tehnicile posibile şi să se vindece de o dragoste care îl distrugea.

Dar abia îşi reveni că, în anul următor, spre primăvară, se trezi din nou cu ea, spăsită, plină de scuze, de regrete, convinsă că nu putea nici măcar respira fără el. Promise că va lua imediat legătura cu avocaţii care se ocupau de divorţ şi le va spune să prepare actele necesare despărţirii de Franz, că oricum divorţul, după ce Franz îşi dăduse acordul în scris, devenise o simplă formalitate. „We'll be merry as soon as posssible. We'll must engage today not tomorrow" El o asigură din nou c-o iubea, că era gata s-o aştepte până îşi rezolva alegerea. Iar ea, cu minunaţii ei ochi în lacrimi, îl asigura că făcuse alegerea, „you don't see that I can't live without you! Why de you torture me? Why"?

Câteva luni, până în toamnă, fuseseră foarte fericiţi. Între timp Noel reuşise să ia toate examenele pentru doi ani la Harvard şi mai crease un joc care avu un succes remarcabil. Din senin apoi Denisa se simţi din nou rău, pilulele nu-şi mai făceau efectul, nu mai dormea şi plângea aproape tot timpul. Medicii specialişti ridicau din umeri, nu se putea face mare lucru, trebuia iar internată. Denisa refuzase. Detesta sanatoriul din Elveţia. Voia să rămână acasă. Noel îşi luă inima în dinţi, îi scrise lui Dona şi-l pusese în temă cu tot ce se întâmpla. Îi răspunse mama Denisei şi-o făcuse într-un fel care-l stupefie. Îi dezvălui, negru pe alb, cum se spune, că Dona era într-atât de supărat pe fiica lui că nici nu mai voia să ştie ce i se întâmplă. „Pentru el e ca şi când ar fi murit. Ne-a făcut de tot râsul, abia mai îndurăm dezonoarea comportamentului ei". Şi asta nu era tot. La o altă scară decât fiica şi ea,

mama ei, îl considera vinovat pentru tot ce fusese între el şi Denisa. O făcuse, zicea, să sufere nebuneşte şi asta avea să se întoarcă împotriva lui.

La începutul iernii, mai precis în data de 28 noiembrie, familiile Cretzeanu şi Balş, împreună cu Nic, fireşte sosiră la New York, dornici să-l vadă pe Noel. Sigur că revederea cu părinţii fusese mişcătoare. De ambele părţi curgeau lacrimi de bucurie. Ivona şi Gabriel hotărâseră, ca pe toată perioada şederii la New York, să locuiască împreună cu odorul lor. Deşi era atât de bogat, Noel nu risipea nimic pentru vreun lux ieşit din comun. Apartamentul său dintr-un zgârie-nori, la etajul 74, avea trei, patru dormitoare, o grădină suspendată, sală de fitness, saună, piscină etc., tot confortul, dar nimic ostentativ. Ivona ar fi vrut ca el să locuiască într-un palat cu totul şi cu totul de aur şi nu mai contenea informându-l că la Bucureşti, procesele de recuperare a bunurilor familiei, se mişcau şi foarte curând vor intra în posesia palatului din Batiştei. Augusta primea imobilul de la Şosea. Ea şi Gabriel conveniseră să împartă totul între ei frăţeşte. Noel abia dacă mai ştia unde era Bucureştiul. I se părea că trăise acolo în altă viaţă.

Şi ca o ciudăţenie a sorţii, în acelaşi timp, când Ivona se agita în jurul odorului cu felurite veşti, la Bucureşti era ora unsprezece şi Oana Fodor, fostă Poenaru, se învârtea copleşită de bucurie în jurul odorului ei, un băieţel roz auriu, neînchipuit de frumos, în vârstă de aproximativ şase luni, care rostise clar *ta-ta.* Îl fotografia din toate unghiurile posibile. Îl luă apoi în braţe şi-l acoperi de sărutări provocând o sumă de temeri doamnei Poenaru, care o acuza pe Oana că punea prea multă pasiune în sărutările ei şi-l speria pe Daniel. „A vorbit, mami, a vorbit. Adoratul meu, puiul meu a vorbit”.

Realitatea, universul vizibil şi invizibil avea multe dimensiuni, multe paliere.

Dornică să mai tempereze vorbăria Ivonei, Augusta întrebă:

— Unde-i Denisa?

Noel tresări surprins. I se părea că ea ar fi trebuit să ştie şi să nu-l mai întrebe.

— S-a împăcat cu Franz. Denisa s-a dus la el.

— Bine c-ai scăpat de ea, aprecie repede Ivona, cu vădită satisfacţie.

Era aproape nouă seara, ora Americii de Nord, şi ei toţi îşi resimţeau oboseala acumulată în timpul călătoriei. Nic pregăti nişte cocktailuri cu martini din sticla găsită în bar şi le puse pe măsuţă. Fiecare luă câte un pahar şi toastară.

— Pentru Noel, pentru sănătatea şi fericirea ta!

— A noastră, a tuturor, spuse el.

În fine, pe la unsprezece noaptea, Nik, Augusta şi Aristide plecară cu Nik, la Sheraton hotel. Imediat ce rămăseseră numai între ei, Ivona îl rugă Noel să-i spună ce-i cu el, pe ea n-o putea înşela, vedea bine că era profund nefericit. Prea obosit, probabil, se lăsă pradă slăbiciunii de a se confesa măicuţei lui. Începu cu scrisoarea mamei Denisei şi isprăvise cu ultimele reproşuri pe care i le făcuse Denisa însăşi înainte să plece. Îi reproşase tot lui până şi faptul că-l iubea şi nu reuşea să renunţe la el. Începea cu: nu pot trăi fără tine, nu pot să respir fără tine, şi pentru asta tu eşti vinovat. Ivona se cutremura de mânie şi supărare. Cum era posibil aşa ceva? Ce suflet avea de voia să-l facă să sufere nebuneşte? O asemenea cruzime faţă de Noel, un asemenea suflet cum putea simţi o atât de nemăsurată ură pentru el? Cum de era una ca asta cu putinţă?

Trei zile mai târziu, în prezenţa lui Gabriel, Nik şi Aristide, Ivona plângea pe umărul Augustei şi-i relata tot ceea ce aflase de la fiul ei. Repeta mereu câteva propoziţii, Denisa îl părăsise din nou, pentru a câta oară, pe Noel. Se

trezise în puterea nopţii, se dusese în camera lui, şi-i ceruse să-i facă un copil şi să fie din nou fericiţi ca nişte liceeni nebuni, aşa cum fuseseră la început. Noel îi amintise că îi spusese şi-i precizase de multe ori că nu vor mai face dragoste decât atunci când vor fi soţi, cununaţi la primărie şi la biserică. Denisa făcuse ochii mari, nu pricepuse. Începuse să plângă reproşându-i lipsa de iubire, indiferenţa. răutatea, duşmănia etc.

— Eşti sigură c-ai înţeles corect ce ţi-a spus, o întrebă Augusta, suspectând că Ivona deforma natura relaţiei dintre cei doi.

Ea izbucni de-a dreptul în ţipete, ulcerată de ironia conţinută de întrebarea Augustei.

— Nu plânge, nu rezolvi nimic.

— Am ascuns totul, spuse Ivona în continuare, n-am vrut să trec peste dorinţa lui Noel. Poate el crede că Gabriel n-ar face faţă unei asemenea istorii. Nu ştiu, nu mai ştiu nimic. Presupun c-a vrut să vă cruţe de o supărare inutilă că nu v-a spus nimic.

Tăcu privind fix chipul Augustei apoi întinse mâinile spre ea: – Ajută-mă să uit, spuse, de parcă presimţea că răul cel mare, plin de fantezie şi sadism, abia se pregătea să vină.

Ca să nu se mai gândească la nimic, după petrecerea fastuoasă a Revelionului 1994, 1995, împreună cu un grup de istorici şi arheologi, Noel plecă în Perú. De acolo se duse şi în Insula Paştelui şi se întoarse la sfârşitul lui martie. Îşi regăsise un oarecare echilibru. Abia întors îi spuse Ivonei, care rămăsese la New York, în timp ce Gabriel se întorsese la Bucureşti, că o lăsa singură, că el se întorcea la Harvard şi va rămâne acolo o vreme. Când Ivona se uita la divinul său fiu cu atâta iubire nu se putea să nu sesizeze şi cele mai mici detalii din expresia lui, nu putea să nu observe cum orice întrebare despre Denisa, îi asprea lent trăsăturile, iar chipul lui frumos, devenea

deodată ca o coală de hârtie albă. Ca să-i mute gândul de la Denisa şi Nic şi Augusta voiră să-l distragă, să-l amuze cu ceva vesel, cu veşti picante din Bucureşti. Nic îi povesti cum aflase de la Iustin Dabija de aventura filosofului Cerna, dedat fără veste, tehnicilor de lărgirea conştienţei. Primise la el acasă un tip ciudat, un fel de călugăr budist, un guruş apt să-l înveţe ciudata, complicata tehnică a meditaţiei zen sau poate a relaxării tao. Mai apoi, cum Noel părea marcat de oboseală, Nic îşi luă inima în dinţi şi-l întrebă dacă nu voia să iasă undeva pentru cină. Ivona lăsă din mână batista în care îşi ascunsese lacrimile. Relaţia lui Noel cu Denisa făcuse şi mai făcea încă ravagii în inima ei. Noel refuză să iasă la cină, le ceru scuze că avea mult de lucru, că nici măcar la telefon nu răspundea pentru a economisi timp. Dar Augusta şi Ivona voiau să meargă.

Augusta se îndrăgostise de New York, la fel cum pe vremuri bunicul ei, Amedeo, se îndrăgostise de Londra. În vreme ce Nic şi Noel se ocupau de afaceri, ea şi Ivona, cutreierau prin oraş cu sentimentul că numai în paradis putea exista asemenea bogăţie şi splendoare. Augusta vru să experimenteze viaţa din marile hoteluri. Voia să trăiască într-un lux exorbitant, să ştie ce ar simţi, să aibă amintiri minunate. Cum Ivona nu voia să se depărteze de Noel, cum Nic era sătul de viaţa în hotelurile de lux, îl rugă pe Aristide s-o însoţească pe Augusta şi să-i satisfacă orice fantezie.

Cu voia sau fără voia lor, timpul îşi făcuse datoria şi trecuse. Noel reveni la New York abia către sfârşitul anului.

În acelaşi timp, împăcată cu Franz, arătând mai liniştită, mai mulţumită ca niciodată de ea însăşi, Denisa părea că se vindecase, că intrase într-un ritm nou, că era în măsură să decidă tot ce era bine pentru ea. Dar în noaptea dintre 15 şi 16 decembrie, se trezi imediat după

miezul nopţii, din pricina unui coşmar. Se făcea că era cu Noel undeva într-un oraş alb, plin de magnolii, plin de turnuri albe, crenelate, dantelate ca domul din Milano. La un moment dat apărurăseră nişte pitici cu mutre feroce de şobolani, o prinseseră de mâini, o imobilizaseră şi o îmbrăcaseră într-un fel de sac negru. Se zvârcolea, se opunea şi-l striga pe Noel. Încă îl mai striga când se trezise. Se dădu jos din pat tremurând, cu senzaţia că nu mai avea aer. Se îmbrăcă repede dorind să iasă afară, să scape de copleşitorul sentiment de spaimă, de claustrare, nerealizând, sau nepăsându-i cât arăta ceasul. Franz dormea în altă cameră, servitorii dormeau de asemenea, nimeni n-o auzi plecând. Câtva timp se plimbă pe aleile din părculeţul din faţa casei. Se gândi la Noel. Realiza poate că renunţase la el, că se împăcase cu Franz, iar de divorţ nici nu mai încăpea vorba; se întreba cumva, ce-o făcuse să creadă că va putea merge mai departe fără Noel. Sau nu se întreba nimic. Nu mai simţea spaima de altă dată la gândul că el n-o mai iubea. Dimpotrivă credea că el o iubea, dar mai importantă decât certitudinea că el o iubea, era bucuria ei de a-l iubi. Ştia de mult că-l iubea, dar în clipele acelea simţi, la fel ca la începutul relaţiei lor, o fericire nemărginită. Repede însă extazul se mistui lăsându-i în loc spaima că undeva, cumva Noel era nefericit fără ea, şi-atunci, neputând îndura gândul, o luă la fugă spre poarta încuiată şi păzită nu doar de un paznic înarmat, ci şi de camere video, urmărite pe monitoare de un alt paznic. Practic numai nişte coincidenţe prea ciudate, ar fi putut contribui la fuga ei de acasă fără ca nimeni să afle. Deşi noaptea era deosebit de geroasă, purta un mantou subţire şi nişte pantofi de seară. La poartă ceru paznicului să trezească pe unul dintre şoferi, avea nevoie de o maşină, voia să iasă, trebuia să ajungă la Noel, ceea ce dovedea că era perfect conştientă unde voia să meargă. Se gândea la Noel, îi mulţumea lui Dumnezei că îi

îngăduise să fie atât de fericită cu el, că le dăduse puterea să cultive în inima lor tocmai acele sentimente care cândva, nu prea de mult, o făcuseră să dorească să oprească clipa. Se întreba cum de risipise atâtea zile fără el, cum de lăsase ca suferinţa să alunge extazul, bucuria lor de făpturi ale cerului paradiziac, cum de ajunsese atât de nefericită şi de singură? Noel, el o aştepta, trebuia să-l vadă imediat, să-i spună cu vorbele lui de odinioară: „tu est Toi de ma vie, je t'aime, je t'ai aimée des toutes temps, car tu est mon amour, mon reve, mon envie, mon desire, mon eternel amour". Să-i spună că numai ea era vinovată, c-ar fi trebuit atunci când încă mai era posibil să nu plece de lângă el, să-l fi înţeles, da, aşa cum înţelegea acum. Oarbă, orbită, îşi spunea, şi chiar credea că acesta era adevărul, nu-l văzuse pe Noel cel adevărat, nici măcar nu bănuise cum era el, cel real, şi-i oferise numai o nedreaptă şi nemărginită nefericire. Şi totuşi l-am iubit, îl iubesc, îşi repeta fără sens, în vreme ce maşina gonea pe bulevardele nesfârşite ale oraşului, condusă de un şofer negru, tânăr şi tăcut.

Puţin după ora patru ajunse la Noel. Cu spaima-n suflet, trezită dintr-un somn adânc, Ivona deschise uşa şi mai apoi se lipi de perete albă ca varul. Fără să rostească vreun cuvânt, Denisa trecu pe lângă ea, apoi prin celelalte camere şi se opri în dormitorul lui Noel şi aprinse lumina. El dormea. Nici zgomotul şi nici lumina nu-l treziseră. Denisa se apropie de pat clătinându-se, îl privi şi se trase câţiva paşi înapoi lovită de presupunerea că era mort. Apoi brusc se repezi la el, îi puse mâna pe cap, apoi pe umăr, îl zgâlţâi strigând ascuţit:

— Noel!!

El sări din somn, fulgerat parcă de intensitatea luminii:

— Denisa!!! Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Am descoperit că te iubesc, se poate, da,

repetă fără să-şi poată aminti imediat ce anume o îndemnase să vină, ce dorea să-i spună. Simţea numai că-l iubeşte, dar de fapt credea că-l urăşte, ştia şi pentru ce îl urăşte, dar mai mult decât pe el, se ura pe ea însăşi, îşi duşmănea neputinţa care făcuse din ea sclava unei fatalităţi absurde, mai presus de puterea voinţei ei, mai presus aproape de frica de durere şi de moarte. Trebuia să vin, trebuia să… Îl privea stăruitor şi simţea o durere ascuţită în coaste, îi era rău, totul o durea, simţea mii de cleşti care-i apucau şi-i sfâşiau muşchii; ca îmbrâncită se prăbuşi pe pat. Trebuia să vin, reluă ea dornică să-l lămurească, dar neizbutind să-şi adune gândurile, ca întotdeauna era şi acum, în acest moment cumplit, tragic, incoerentă, nesigură de ea, avea prea multe îndoieli, sau niciuna, indiferent însă dacă vorbea sau tăcea, sufletul i se oglindea în privirea deznădăjduită, în expresia, în trăsăturile devorate de suferinţă. Noel o privea la rândul său amuţit, gândind că el era vinovat, conştiinţa vinovăţiei îl îmbolnăvea; ce-am făcut? Ce-am făcut? Pentru nefericirea Denisei, îşi spunea, se convingea, purta singur întreaga răspundere. După un timp îşi luă privirea de pe faţa ei, simţea că nu mai putea suporta. Lumina din candelabrul cădea din plin peste ea, insistând parcă în duşmănie asupra chipului răvăşit, schimbat de parcă ar fi fost trecut prin retorta unui zeu crud şi gelos pe frumuseţea ei. Cum am să mai pot trăi cu o asemenea povară în suflet? Chiar şi Noel, cel care credea adânc în milostenia divină se îndoia acum, izbit în plin de ceva ce-i depăşea raţiunea. Viaţa îl împinsese într-o fundătură, îl bloca aici ca într-un defileu îngust cu o fâşie de cer plumburiu deasupra capului; de ce? cât de mare-mi poate fi păcatul comis, ca să plătesc un preţ pe care nu-l pot duce? Fără glas, aştepta să nu-l mai doară durerea ei, sau măcar să înţeleagă.

— Vreau să-ţi spun, începu ea şi se poticni din nou.

Necăjită că nu reuşea să vorbească, îşi trecu degetele prin părul încâlcit. Toate o dureau, nu mai reuşea să doarmă decât cu somnifere puternice şi chiar şi aşa, doar câteva ore; viaţa devenise pentru ea un chin, un coşmar, comparabilă cu un tunel fără capăt, veşnic întunecat. Soluţia bună, ieşirea din tunel, ar fi un miracol, opera norocului, şansa pe care ea credea că n-o mai are, n-o mai putea avea acum după ce simţise că el n-o mai iubea, că poate nici n-o iubise vreodată şi totul fusese numai iluzia sufletului ei. Asta voia să-i spună şi mereu se poticnea; Noel se aşează pe pat lângă ea, îi luă mâna, i-o strânse să i-o mai încălzească.

— Realizezi măcar ce ni se întâmplă?

— Şi dacă aş realiza, la ce bun?

— Câte nădejdi pierdute!!

— Ah! Noel, am fost fericiţi, da, da. Şi vom regăsi fericirea pierdută. Vom avea alţi copii, vom intra, cum ziceai tu, împreună în altarele zeilor. Durerea mea va înceta. N-o să mă mai doară. N-am venit să-ţi reproşez, totul e de domeniul trecutului. Când eram însărcinată şi aşteptam să nasc credeam că te urăsc, mi s-a părut un timp că ar fi trebuit să mă înţelegi, să mă iubeşti şi să iei decizii în locul meu, gândeam că n-ar fi trebuit să mă laşi să plec atunci cu Franz, să mă fi silit să rămân cu tine, mă obişnuiam şi, pe mai departe, ne-am fi descurcat noi cumva. Te socoteam vinovat de moartea copilului, dar nu, nu! Scutură din cap, suspină. Indiferent ce-am spus atunci, indiferent cum m-am exteriorizat faţă de tine, mereu, necontenit, te-am iubit! Te-am iubit şi-am dorit să fii fericit!

Suspină din nou. Noel simţi cum i se frânge inima de mila ei. O urmărea, îi auzea cuvintele şi avea sentimentul că se prăbuşea în gol de la mare înălţime. Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrazului nebărbierit şi nimic nu le făcea să se oprească. Plângea copleşit de milă şi iubire şi L

implora pe Dumnezeu s-o ajute.

— N-am venit să-ţi reproşez, nu-mi amintesc decât că te-am iubit atât cât poate o femeie iubi un bărbat. Mi-ai dăruit bucurie, speranţă, vreau să ştii asta, şi în absenţa mea să te gândeşti la mine cu sufletul împăcat, Noel, iubitul meu, eu singură mi-am încurcat iţele destinului, şi trebuie să încetez să mai caut vinovaţi, trebuie să mă maturizez, să văd dincolo de… Se întoarse spre el să-l poată privi: Nu plânge, nu trebuie, ochii tăi, Noel, niciodată n-am reuşit să le desluşesc culoarea, sunt verzi, sunt albaştri, sunt că ai mamei tale, de un verde întunecat, cum sunt diamantele verzi, nu-i aşa?

Noel strângea degetele ei subţiri în mâna lui, gândind să-i spună ceva mângâietor, dar teama că-i va răstălmăci vorbele, cum o făcuse mereu, îl opri. La ce bună această discuţie, la ce bună această nouă sfâşiere?

— Oricum, culoarea ochilor n-are nicio importanţă, spuse repede, ca să dea impresia că lua parte la dialog, în realitate, răvăşit, nedormit, chinuit de coşmarul nefericirii ei care nu avea soluţie, ar fi vrut să poată săvârşi un miracol, să o scape din lanţurile care-o transformau într-o prizonieră.

— Pentru mine are!

Cândva pasiunea îl legase de Denisa şi cel puţin o vreme trăise cu iluzia fericirii; ajunsese totuşi să n-o mai vrea în viaţa lui.

— Probabil că ţi se pare. Un lucru e sigur, nu trebuia să vii. La ce bun această…

— Nu ştiu dacă… îl întrerupse. Nu ştiu când ai încetat să mă mai iubeşti, uneori mă gândesc că discuţia noastră de atunci, când ai venit noaptea după mine la Braşov, îţi mai aminteşti? Atunci ţi-am spus că te iubesc fără să-mi doresc cu adevărat să te iubesc, am văzut cum deveneai tot mai palid, livid aproape şi n-ai mai rostit nici un singur cuvânt. Când ai izbutit în fine să mai spui ceva,

ai spus că mă vei ajuta ca să pot să renunţ la tine. Când am înţeles ce-am spus, era prea târziu să mai repar ceva; dar pe de altă parte, dacă m-ai fi iubit necondiţionat, n-ai fi dat cuvintelor o atât de disproporţionată putere. Am fi ieşit din tunel, am fi devenit un cuplu, o familie, copilul nostru ar fi trăit.

— Încetează, pentru numele cerului, încetează!!

— Ah! mereu te supăr, oare de ce-am venit, ce trebuia să-ţi spun şi nu suporta nicio amânare, oare de ce-am venit? Poate voiam să te conving să vii cu mine la Londra de Crăciun! Poate-am putea-o lua de la capăt fără Franz.

Justificări, explicaţii, s-o luăm de la capăt, toate făceau din prezenţa ei un iad.

— De ce ne faci asta? De ce nu ne laşi puţină demnitate, de ce nu laşi măcar amintirii puţină demnitate?

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Cum?

— Rău, urât.

— Probabil că ţi se pare.

— A început să-mi fie teamă să mai dorm şi totuşi noaptea succede zilei şi singurătatea e mai cumplită noaptea şi-atunci, vezi, trebuie să fac un mic efort, s-accept să dorm, Noel, nu mă părăsi, nu mă lăsa singură, salvează-mă! Salvează-mă!

Ecoul strigătului ei plutea încă în încăpere peste capetele lor când uşa se deschise din nou şi Franz von Schielmann apăru în prag unde se şi opri. Ajunsese destul de repede, probabil portarul sau servitorul care urmărea monitoarele îl informase imediat pe valetul contelui şi acela, cu riscul că va fi pedepsit, îl anunţase. Acum era aici, încerca să zâmbească, dar se uita în gol. El era singurul care nu-şi pierdea capul, îl avea pe umeri, ştia ce avea de făcut, dar nu însemna că era de lemn, că nu-l durea toată istoria asta care nu dădea semne c-ar vrea să

se sfârşească.

— L-am invitat pe Noel, vorbi ea pentru Franz, să petreacă Crăciunul cu noi în Bavaria, n-a apucat să-mi spună dacă acceptă sau nu. Ce spui, Noel, accepţi?

— Lăsaţi-mi câteva zile să mă gândesc!

— Câteva? Câte anume?

— Trei, patru, spuse Noel, şi nici măcar nu se mai strădui să pară sincer.

Două zile mai târziu, tot dimineaţa şi tot în zori, valetul contelui îi aduse lui Noel ştirea că Denisa răcise teribil, făcuse pneumonie galopantă, se afla în spital, i se administrau antibioticele cele mai tari şi mai eficace, dar tânăra doamnă intrase în comă, se părea că va muri. Părinţii ei fuseseră aduşi imediat de la Düseldorf, cu avionul particular al familiei Schielmann, dar nici doctorul Dona nu putea face o minune, căci numai o minune cerească o mai putea salva.

Închircită, micşorându-se parcă, Ivona avu un moment de totală rătăcire, nu înţelegea prea bine limba, americană vorbită la New York nu semăna cu engleza învăţată de ea la Bucureşti, nu putea crede că omul acela spunea lucruri atât de cumplite. Începu să-l scuture pe Noel de braţ aproape ţipând: ce spune, cine moare? Dar Noel plecă în grabă cu valetul, fără s-o lămurească.

În dreptul uşii de la rezerva în care Denisa murea erau mai multe persoane, printre care şi mama Denisei. Ea îl îmbrăţişă pe Noel şi apoi îl conduse la Denisa. El se apropie de pat, răvăşit, năuc, apucă s-o vadă, preţ de treizeci de secunde şi se prăbuşi peste ea secerat brusc de leşin. Când îşi reveni, constata că se afla culcat pe o canapea într-o încăpere luminoasă; lângă el era tot mama Denisei, plângea molcom, cu sughiţuri frânte. Îl văzu că deschise ochii şi fără să aştepte să fie întrebată, îi spuse că leşinase şi-l aduseseră aici, ca să-şi revină.

— Noel, voi muri şi eu, presimt că nu-i voi supravieţui

fetiţei mele, se tângui într-un fel care-i frânse inima. N-a existat poate niciodată, nicio altă femeie care să fi pierdut atât de mult ca mine, şi care să fi muncit atât de mult pentru atât de puţin. Şi-acum o pierd şi pe fetiţa mea, îmi pierd sufletul, gata, totul se va termina.

Revenit din leşin, Noel ieşi dintr-un soi de beznă ca să intre în alta; despărţirea, trecerea dintr-o dimensiune în alta, părăsirea corpului fizic, gândea el, la limita nebuniei, i-ar înlesni s-o urmeze, s-o apere, să n-o lase singură; ei îi era mereu teamă de singurătate, de întuneric, de frig, trebuia, gândea în termeni nebuneşti, nu ca un iniţiat, să o urmeze, să călătorească un timp cu ea şi apoi să se întoarcă.

Moartea Denisei se petrecu mult prea repede, în duşmănie parcă pentru cei implicaţi, o succesiune dezlânată de scene coşmareşti, pentru ca nimic să nu pară real. Anunţat telefonic şi în ciuda demersurilor de urgentare a formalităţilor de viză şi zbor, Gabriel sosi cu câteva zile după înmormântarea Denisei. Îşi găsi nevasta şi pe ceilalţi scăldaţi, literalmente, în lacrimi. Nic, Augusta şi Aristide erau plecaţi într-o croazieră, în largul Oceanului Pacific, nu se putuse lua legătura cu ei şi nici nu se putea şti când se vor întoarce. Ivona îl chemase pe Gabriel fiindcă se temea pentru viaţa lui Noel. Nu se hazarda să-l împovăreze cu toate amănuntele dezastrului prin care trecuse în ziua morţii Denisei, (18 decembrie, 1995), şi-o amintea doar în secvenţe scurte, frânte care-i paralizau mintea. Doamne, de ce? De un singur lucru voia acum Ivona să-l asigure pe Gabriel, că dacă n-ar fi fost nesfârşita bunătate şi generozitate a bunului Dumnezeu, niciunul dintre ei n-ar fi scăpat teafăr din coşmar. Noel mai ales n-ar fi ieşit nici cum la liman. În ziua înmormântării, în biserică, în chiar timpul slujbei, cu atât de multă lume în jur, Noel se agăţase de sicriul ei, şi nu voia să se mai depărteze. Privirea-i era rătăcită şi înfricoşătoare. Zile în

şir nu se dezlipise de el, îl păzise pur şi simplu şi-l împiedicase să facă vreo prostie. Trei zile nici n-a mâncat nici n-a băut. Fără nicio pauză între o afirmaţie şi alta Ivona îi mai spuse lui Gabriel că experienţa americană mântuise în ea iluzia unei vieţi întregi, că una era să-ţi imaginezi de la Bucureşti sau dintr-un sat din Africa, lumea New York-ului şi cu totul alta să fii în interiorul ei, să o trăieşti, s-o înţelegi; americanii erau altfel decât restul lumii, aveau altă gândire, altfel de suflet, o lume fabuloasă, la scară planetară un nou Babilon, un nou imperiu roman, o civilizaţie plină de strălucirea unor averi de neînchipuit pentru europeni, izbânda cea mai neverosimilă a fantasticului devenit realitate.

*

Ca să-şi poată suporta viaţa în absenţa Augustei Balş, Iustin Dabija începu să organizeze la el acasă, de două ori pe săptămână, joia şi sâmbăta, mici reuniuni, la care invită numai oameni tineri şi foarte tineri, studenţi chiar. În fiecare lună căpăta veşti despre soţii Balş care erau ba la Londra, ba la Singapore. Călătoreau fără oprire. Îşi imagina că Augusta era, în fine, fericită. Avea acum tot ce-şi dorise toată viaţa, călătorii, hoteluri de lux, recepţii, high-life.

Avea momente când se gândea la ea şi începea să-l doară stomacul de dorul ei. Ce nu făcuse ca s-o uite? Încercase terapia cui pe cui se scoate. Se încurcase cu femei celebre, top modele, actriţe, cântăreţe. Câteodată se gândea serios să se însoare cu Oana Poenaru, să încerce o relaţie cu o femeie tânără de tot, care să-i dea impresia că săvârşea un incest. Oana putea să-i fie fiică. Dar visul i se spulberă când află că Oana era şi logodită şi însărcinată. Noel Cretzeanu ieşise din peisaj, fiindcă plecase în lume şi nu era în stare de dublă locaţie. Cu alte cuvinte Oana avea un alt iubit cu care se şi dedase la făcutul copiilor. Din dorinţa de a afla amănunte, o invită şi pe ea la micile

reuniuni. O vreme domnise oarecare confuzie. Cei care se învredniciră să-i treacă pragul, studenţi sau absolvenţi de diverse facultăţi, şomeri, în căutare de ceva distracţii ieftine, sau bucuroşi să mănânce şi să bea gratis, în niciun caz amatori să asculte discursurile lui Iustin, pornit să le facă o solidă educaţie civică, relevându-le mitocănia fără de seamăn a pesederiştilor, prea analfabeţi ca să aibă dreptul să conducă o ţară nobilă, ca România, că ei, cei tineri şi foarte tineri, trebuiau să preia ştafeta din mâna bătrânilor prea roşi de comunism, prea obosiţi, cu prea rele obiceiuri bolşevice. Se apropiau alegerile şi soarta ţării era în mâna lor, a celor tineri prin trup şi prin suflet.

În fiecare seară, cu neînsemnate excepţii, alţi şi alţi tineri veneau, se îmbuibau cu mâncare comandată de menajera lui la un restaurant din Piaţa Victoriei, dar atmosfera nu se lumina, tineretul manifesta cel mai viu dezinteres dacă nu şi dispreţ pentru societatea bucureşteană. După vreo doi ani, Iustin se plictisi de tineret şi cum după alegerile din 1996 erau multe de comentat, catadicsi să poftească la serate şi bărbaţi mai de vârsta lui, respectiv pe filosoful Vlad Cerna, pe Gabriel Cretzeanu şi mulţi alţii. Spera ca de la Gabriel să smulgă informaţii cu privire la Augusta. Aflase că Aristide fusese în ţară singur şi căpătase un post în ministerul de externe, ceva ce suna destul de straniu, ministru cu afaceri itinerante, sau ceva în acest gen. Gabriel nu ştia mai multe. Dar Iustin încă mai ştia câte ceva, anume cum divorţau soţii Balş. Din nou Gabriel spuse că nu auzise de una ca asta, dar cum la Bucureşti se vânturau cele mai fantastice elucubraţii, îl îndemna să verifice ştirile prin mai multe surse.

De departe însă, persoanele cele mai ciudate care soseau la serate erau soţii Radu şi Tania Chiju. Ea considera că era de datoria ei să ştie tot ce se întâmpla la Iustin. Şi fiindcă venea ea, veneau şi corifeii magiei de la

revista misterelor: Armand, Edmond, Aldea, ba şi Zancu, deşi el se socotea mare şi bun creştin şi veştejea magia în vorbe crunte.

Tania auzise şi ea că Aristide divorţa de Augusta. Oricât de mare diferenţă era între Iustin şi Tania, aveau totuşi un ideal comun: divorţul soţilor Balş. Tania era îndrăgostită pătimaş de Aristide. Îl cunoscuse cu mulţi ani în urmă, 1978, la o recepţie dată de Nik Cretzeanu. Aristide apăruse pentru Tania asemenea unui Lohengrin, aducând cu sine aerul depărtărilor, stârnind melancoliile celor mai puţin norocoşi, oferind recepţiei date de Nic Cretzeanu, în salonul francez, de la Intercontinental, prin simpla lui prezenţă, o strălucire aparte. Prinsă într-o discuţie cu un pictor sau poate un muzician, preocupată să arate cât de bine se pricepea să interpreteze arta, cât de mult iubea cultura bravului nostru popor, Tania nu observase sosirea lui Aristide, nici faptul că Nic, în calitate de amfitrion, se mişca de colo-colo printre oaspeţi, însoţit de Aristide, să vadă dacă aveau tot ce la trebuia, se simţeau bine, se îmbogăţeau cu noi trăiri; la un moment dat ea ridicase privirea, sau şi-o rotise prin vasta sală ticsită de bărbaţi şi femei, şi ochii îi căzură tocmai pe Aristide Balş şi se albi deodată la faţă, lucru vizibil chiar în ciuda machiajului, iar în expresia ei se putea desluşi emoţia care-i paraliza judecata; sări în faţa lui Nic şi-a lui Aristide şi-l sili pe Nic să i-l prezinte, după care ea nu-şi înfrânase pofta de a-i spune lui Aristide: ah, eşti chiar Aristide Balş, dar eşti o frumuseţe, un erou de basm, un seducător. Nic interveni spunând ceva care să neutralizeze vulgaritatea Taniei, ca unul care cunoştea valoarea cuvintelor, cât de oripilat trebuia să fie Aristide, tocmai el care nu folosea decât cuvinte expurgate de povara materialităţii, ele însele eterate, spiritualizate parcă. Dar Tania nu se lasă: ah, ce frumos eşti, lasă-mă să te ador ca pe o zeitate, şi altele în acest stil până când Radu Chiju,

atenţionat desigur de careva, lăsă la o parte grijile spionajului, dornic să-şi recupereze nevasta, pornită bine pe tobogan în jos. Pe Radu şi pe Tania, Nic nu-i numea decât lepădături comuniste, dar ei nu ştiau şi credeau că el era un cetăţean britanic cam naiv, iubitor de rânduieli comuniste, iar Aristide, un fost mare boier, reeducat la şcoala idealurilor comuniste, la fel ca Augusta, la fel ca Gabriel, sigur, trebuiau ţinuţi încă sub control, niciodată nu ştiai cum vor reacţiona la o urgenţă, la ce i-ar fi împins acel mic şi neînseriabil factor uman. La răspântia timpurilor Tania şi Radu şi toate acele figuri mari într-un Bucureşti mic, al căror ţel în viaţă era să distrugă pofta de viaţă a semenilor, prin umilire şi înfometare, prin furie oarbă şi mizerie, îngenuncheaţi, scârbiţi la culme, fără speranţă şi fără Dumnezeu, românii nu mai dădeau nicio ceapă degerată pe viaţa lor. Îşi urau viaţa şi-o urau şi pe a semenilor lor, nu le mai păsa dacă trăiau ori mureau, se îmbătau de cum răsărea soarele ca să nu mai simtă pe care parte adormeau noaptea. Nu Tania, nu Tudor, ei îşi iubeau viaţa, erau privilegiaţi, se aflau destul de sus pe scara socială, la nivelul lor, gloate nu existau, aerul se păstra parfumat, interiorul casei lor mirosea a mosc şi iasomie, toate astea Aristide trebuia să le afle, înainte de a-i spune, aşa cum îi şi spusese de fapt mai târziu: „nu, nu te vreau, nu te-aş vrea nici dacă-ai fi bătută-n nestemate ca statuia lui Buddha”.

De atunci Tania nutrea pentru Aristide cea mai arzătoare patimă, cea mai cumplită ură. I se năzărea când şi când că el divorţa de Augusta şi se însura cu ea, fiindcă era îndrăgostit de ea, dar îşi nega sentimentele. Iustin era mai puţin nebun, dar şi el visa la ceva imposibil, la despărţirea Augustei de soţul ei şi numai cât îşi imagina o posibilă scenă intimă se simţea cu totul pierdut.

Pe la jumătatea anului 1996, la serate apăru, adus de Oana, şi soţul ei, Dominic Fodor, la fel de blond şi de

angelic deşi era căsătorit cu Oana din iarna lui 1993, iar în 18 iunie, 1994, devenise tatăl legiuit al unui băieţel, de o rară frumuseţe, căruia îi pusese numele Daniel. Dominic era politicos, genul bine educat, cu deprinderi elegante dintr-o lungă exersare. Părinţii săi, doctori în fizica nucleară, se aflau, din 1991, în Statele Unite. El, înreună cu sora sa, mai mare decât el cu aproape doisprezece ani, erau încă în Bucureşti. După ciudat de grăbita căsătorie a fratelui ei, Georgiana voise să plece în State, dar mama sa o suplicase să rămână la Bucureşti şi să aibă grijă de Dominic, sau Meme, pe numele de alint, să rămână în preajma lui, să nu lase să fi1 e manipulat şi folosit de soţia sa, „femeia aceea mincinoasă şi nedemnă şi să-l silească să divorţeze imediat, dar imediat”. Naşterea prea timpurie a copilului dovedise familiei Fodor că mult aşteptatul şi doritul nepot nu era sânge din sângele lor. Dominic însă iubea pe mamă şi pe prunc cu o pasiune cumplită şi în ciuda tuturor presiunilor nu voia să renunţe la ei. Zadarnic îi spunea Georgiana că Oana iubea pe altul, lui nu-i păsa de loc şi se bucura fără limite de frumuseţea bebeluşului şi-a soţiei.

După un carusel poticnit, micile reuniuni sobre ajunseseră adevărate megapetreceri, numărul invitaţilor crescuse vertiginos, de îndată ce se ridicase bariera de vârstă şi fiecare oaspete căpătase dezlegarea să vină însoţit de câte o persoană, singura condiţie fiind ca respectiva persoană să fie spirit înalt, intelectual adevărat, very well educated şi nu fost fesenist, peremist, sau, Doamne fereşte, securist.

Prezent fiind la serate, Marian Ionescu se lăsa abordat ca o prostituată de lux de cei ce aşteptau de la el mare şi mult bine, şi le vorbea cu uşorul dispreţ avut de oricare român ajuns într-o funcţie mare faţă de un semen care vine să-i ceară un favor. De ani de zile Dan Dimescu încerca să găsească Lâna de Aur şi se pomenea tot mai

departe de centrul binelui, unde, credea el, lumea se făcea şi desfăcea. Marian Ionescu, în schimb, se procopsise. Tăia şi spânzura pe teritoriul unei bănci, al cărei profit era o plăcintă feliată şi întinsă gurilor flămânde ale celor ce deţineau puterea politică. Tot Ionescu păstorea mai multe reviste. Sub soare nu era nimic nou cu excepţia întâmplării neaflate încă. Dimescu îşi contabiliz ghinioanele, se umplea de necaz şi invidie că Ionescu reuşise să se îmbogăţească şi el nu. Întrebarea era de ce Ionescu izbutise şi el, nu? Misterul i se părea de nepătruns, inima îi era plină de ură în vreme ce gura rostea vorbe elogioase la adresa acestui Ionescu, împărat peste imperiul banilor. Scăpă un suspin izvorât din conştiinţa prezentului care cuprindea totul într-o stare de spirit urâtă, un destin colectiv din care, iată, Marian Ionescu, un norocos, un binecuvântat de soartă, se smulsese. Avea cea mai scumpă maşină, cea mai frumoasă casă, cel mai bine plasată nevastă, cele mai de dorit amante; raiul era aici pe pământ, da, dar numai pentru aleşi.

Într-o seară din martie, 1998 AD, în plină serată, Dan Dimescu, încă ziarist comentator, la ziarul condus până nu demult de acest Marian Ionescu, datorită căruia renunţase la demnitatea lui de sociolog, se afla în faţa misteriosului înavuţit, plin de venin, dar şi de nebuneşti speranţe. Gândea că Ionescu îl va salva, va face un gest, unul singur, şi-l va smulge din deruta mizeră a prezentului, nu-l va lăsa să se sufoce în noroi.

— Noi românii, spuse Ionescu privind ţintă faţa lui Dimescu, simţind numai silă pentru interlocutor, suntem un neam de cerşetori.

Rosti cuvântul şi gata, nu regreta, cerşetori în afara demnităţii, numirea celor nenumite, cuvântul crea realitatea, împăraţii pământului gospodăreau o lume tare mică, meschină, plină de bube şi iniţiaţii se preocupau tocmai de înălţarea acestei lumi păduchioase, mai mare

sila decât mila, într-o bună zi vor vrea să experimenteze, cum ar fi dacă păguboşii ar dispărea. Noi, românii, gândea Ionescu, şi restul lumii, personalizat în alţii care nu erau ca noi, excesiv de lamentuoşi, sărmani, plini de jegul nevolniciei, ceva ieşit din matcă, prea mult, prea greu de dus, şi nu de ieri, de azi, dintotdeauna parcă; un popor inteligent? Da' de unde? S-a spus, se va mai spune câte ceva despre inteligenţa enormă şi de prisos a românilor, decât să ai minte şi s-o foloseşti prost mai bine să n-ai de loc; în prezentul buimac, Marian Ionescu dispreţuia teribil acest popor bun, inteligent ce se dovedea autodistructiv; inteligenţa fără educaţie morală, fără conştiinţă, se autodistruge, inteligenţa trebuia controlată prin pârghiile morale, nu lăsată în zeama ei, stăpânită dinlăuntrul raţiunii morale, valori umaniste, protejarea vieţii nu distrugerea ei.

— Nu mă contrazice, suntem un neam de cerşetori lamentabili, continuă după ce-şi aprinse pipa, fiindcă nu suntem disciplinaţi, ascultarea e o virtute etică, iar la noi nu există etică, de aceea cred, sunt convins, avem nevoie de o masonerie puternică, de o urgentă reformă în domeniul educaţiei. Popoare infinit mai sărace, mai puţin inteligente ca noi, au progresat datorită disciplinei. Disciplina e cheia oricărei înălţări.

Cu patru ani în urmă, înainte să plece în SUA, împreună cu Augusta şi Ivona, Nic Cretzeanu îi spusese lui Ionescu exact aceleaşi cuvinte, disciplina e cheia oricărei înălţări, iar acum el le repeta pentru Dimescu convins că numai dispreţul nu era de ajuns ca să-i taie cheful de a-i mai cere o slujbă bine plătită. Ce-ai făcut ca să meriţi o slujbă bănoasă? Judecata de azi, de mâine, istoria noastră, complicata existenţă a românilor, prea superficiali, sau prea tragici, sufletul naţional, matricea dacică, ritualurile mistice ale dacilor, asemănătoare cu ale incaşilor, sacrificarea tinerilor, slujitori sacerdoţi ai lui Zamolxe,

adorarea morţii, păi cum să mori dacă nu ţi-ai făcut datoria de a trăi. Şi încă ceva ciudat mai spusese Nic, ceva ce-l consternase pe Ionescu, anume că se cam istovise timpul rezervat liderilor politici, că s-a apropiat vremea liderilor spirituali, că popoarele aveau dreptul la bucuria de a fi conduse de înţelepţi, adică de iniţiaţi, aşa cum fuseseră cândva faraonii Egiptului. Teama lui, vagă deocamdată, se aduna din misterul, ba chiar mistica termenului, cum era un înţelept, cine era şi cine nu era înţelept.

Ionescu gândi pragmatic, ştia că se împlineau aproape patru ani de când Nic Cretzeanu, împreună cu Ivona şi Augusta, plecase la New York, sub pretextul dorului de Noel, în realitate, mânat de mari şi poate chiar tenebroase interese de natură politică. Golul lăsat de Nic în urma lui, îl chinuia pe Marian Ionescu, la fel ca şi pe Iustin, fireşte, fiecare având alt motiv. Iustin suferea răzbit de dorul Augustei, îl detesta că i-o luase pe Augusta, că-l lăsase ca la o margine de drum pustiu, pe unde nu trecea nici măcar un tractor în măsură să-l ducă mai departe. Nic lăsase impresia că nu-l preocupa decât binele celor două femei, în esenţă, şi Ionescu o ştia, Nic se dusese în America pentru a negocia, cine ştie cu cine şi la ce nivel, transferul puterii politice din mâna laicilor atei în seama liderilor spirituali. Dar care anume? Afară de liderii bisericii ortodoxe, nu prea existau vârfuri spirituale, în sensul curent al cuvântului. Sub povara presupunerilor luă din nou în calcul prezenţa lui Dimescu, cererea lui, la o adică, n-ar fi fost rău să aibă un devotat pe a cărui slujire să poată conta. Presupuse şi el ca Napoleon că vremurile excepţionale, năşteau oameni excepţionali.

— Nu te contrazic, replică aproape timid, Dimescu, sunt convins că ai dreptate, dezordinea totală nu-i nici pe departe libertate, iar presa nu-i în stare să creeze o opinie publică sănătoasă, în sensul impunerii disciplinei.

— Ce-ai putea tu face, în direcţia asta?

— Nu mai vreau să lucrez în jurnalistică, mi s-a acrit, crede-mă, nimic nu-i corect, domneşte cea mai josnică dintre corupţii, tu însuţi ai părăsit ziarul, se fac jocuri pe care mi-e şi frică să le ştiu, dar mite să le mai şi comentez. N-am decât o soluţie, ştiu că şi asta-i greşită, pe moment însă m-ar salva, dacă aş putea pleca ataşat cultural pe la vreo ambasadă, nu vreau Parisul sau Londra, m-aş duce bucuros şi în Germania. Dac-ai vorbi la externe cu ministru, ştiu că ţi-e apropiat, lucrul s-ar face, mi-ai salva viaţa, pur şi simplu.

— De cine te temi în halul ăsta?

— De mine însumi, nu mai rezist, simt cum fac o cădere nervoasă, cred c-am exagerat cu scârba mea faţă de pedeserişti, dar şi cederiştii sunt la fel, lucrează în triburi. Nu le pasă decât de ei. Îl cunoşti pe Nic Cretzeanu?

— L-am întâlnit de câteva ori la Aristide Balş. Nu pot afirma că-l cunosc, aş minţi.

— Dar pe Noel?

— Noel? Până şi numele-mi repugnă. Tu îl cunoşti?

— Oricum ştiu că-i plecat de vreo patru, cinci ani în străinătate, probabil în Africa. Dac-ar fi să iau de bune elucubraţiile lui Iustin Dabija, aş zice că n-are niciun motiv să se mai întoarcă.

— Ce elucubraţii?

— Obsesia lui cu maeştri necunoscuţi care domină lumea din umbră, ceva paramasonic, dacă se poate spune aşa, o teorie lungă, năucitoare despre lupta dintre aceste masonerii esoterice, pentru supremaţie, respectiv între păgânism, neopăgânism şi creştinism, un război esoteric ce va distruge o mare parte a lumii, problema era să ştii de care parte să te lipeşti, înainte de sfârşitul esenţial.

Iustin spusese multe alte lucruri, despre Noel, mai ales, dar Dimescu mai păstră ceva pentru el, nu voia să-l facă părtaş pe Ionescu la lecţia de iniţiere pe care Iustin i-

o oferise gratis; nu ştia dacă nu cumva avea dreptate, în magma de absurdităţi, Iustin mai scăpa şi câte ceva plauzibil, apropo de Noel, cel şcolit bine, cu doctorat în felurite ştiinţe şi tehnici de vârf, ceva cumva fabulos, cum şi când să acumulezi atât de multă ştiinţă şi de ce, cum de realizase saltul, dacă-l realizase, dacă nu cumva, Noel reprezenta unul din noile coşmaruri ale lui Iustin, gata să vadă peste tot numai supraoameni dornici să-i arunce pe cei ca el, la groapa cu vechituri a istoriei. Iustin părea convins că tutorii spirituali ai lui Noel, respectiv Nic Cretzeanu şi Petru Aron, făceau parte dintr-o aşa numită elită spirituală, erau, cu alte cuvinte, nişte călugări deghizaţi în cetăţeni obişnuiţi pentru a duce la capăt planul străvechi al teutonilor de a stăpâni întreaga lume.

— Iustin ştie multe, spuse Ionescu, n-aş zice că temerile lui, apropo de existenţa unui complot universal, sunt total nejustificate.

— Mă gândesc că e aiurea să tot pândim comploturile universale şi să ne lamentăm că nu ne pofteşte nimeni să facem şi noi parte dintre complotişti. Ştii, ca-n masonerie, nu te duci tu la ei, dacă au nevoie de tine, te caută ei. Trebuie să acceptăm că nu suntem noi puternicii acestei lumi, că alţii fac jocurile, cei înalţi, cei puternici. Dar am putea să le atragem atenţia prin ceva interesant, am putea gândi un plan care să ne scoată din izolare. E adevărat, mergem cu cerşitul pe la cancelariile marilor puteri, dar am putea să le dovedim că ştim să trăim şi altfel. E un asemenea gol de creativitate pe tot globul, că numai asta ne-ar putea împinge în faţă. Să născocim ceva, să inventăm ceva care să-i intereseze. Ţări mai mici şi mai sărace decât a noastră au devenit purtătoare de stindarde.

— Nu-i rău ce spui, dacă ne-am uni forţele cred c-am reuşi. Trebuie făcut un salt, făcută curăţenie peste tot. Am să-i scriu lui Nic, am să-i înşir câteva idei, poate face un bine şi se întoarce la Bucureşti să ne dea o mână de ajutor.

— Cunoşti adresa, ştii unde să-i scrii?

— Nu, dar o pot afla de la Gabriel.

— Scrie-i!

— Bine, o să-i scriu. Între timp lucrează pentru mine, zilele astea îţi voi spune despre ce-i vorba, dacă reuşim să dăm lovitura, nimic nu ne va mai sta în cale.

Dimescu fu înlocuit în faţa lui Ionescu de Edmond, specialistul în societăţi secrete, masonerii şi alte genuri de grupări paranormale, pe care Dan Dimescu îl salută cu o amplă plecăciune în stil japonez strigând, te salut, maestre, după care începu să transpire de furie. Îşi lărgi un pic nodul cravatei. Gândi că era cumplit de singur, că postul de la ziar, publicist comentator, îl scârbea de moarte, bani nu avea, nici familie, nici măcar o femeie, în vreme ce Ionescu avea un fiu şi-o fiică şi-o soţie bine înfiptă în diplomaţie şi un număr impresionant de iubite ocazionale. Zancu îl trezi din gânduri. Omuleţul tuciuriu avea un rar talent de a-l enerva. Cu aerul lui veşnic hămesit, Ion Zancu, fost până la revoluţie, medic veterinar la o fermă de porci de pe lângă Bragadiru, devenit, odată cu miracolul din decembrie ’89, un mare vindecător, clarvăzător, mărturisind ziua şi noaptea că primise o misiune direct de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vindece suferinţele sfântului popor românesc, îl trase repede într-un colţ, îşi roti privirea jur-împrejur, de parcă se temea să nu fie atacat prin surprindere, convins apoi că nu are a se apăra de vreo violenţă, începu să vorbească repede, în semişoaptă despre pericolul pe care îl reprezenta Tania ca directoare a unei reviste care avea misiunea de a răspândi creştinismul, nicidecum magia şi new-age-ul. Venise la el ştiindu-l jurnalist tare şi corect, era gata să-i dezvăluie tot ce aflase despre Tania şi Tudor Chiju, ca el să scrie în diverse ziare, să-i demaşte, cum s-ar spune, să dezvăluie în ochii opiniei publice adevărul. Dimescu simţi că face congestie cerebrală dacă nu urlă, nu

sparge ceva, enervarea îl amuţi. Şi din atâta mânie câtă se concentrase în sufletul lui, ţâşni un hohot de râs ca un jet de apă dintr-o fântână arteziană. Îi treceau prin minte suspiciuni ciudate, „poate am înnebunit subit, mă lasă nervii ca pe babe, cine-mi spunea c-ar trebui să frecventez curvele, femeile erau ordinare, dar îţi ofereau şi clipe de răgaz, de uitare, relaxarea făcea şi asta parte din bunătăţile demne de râvnit”. Se uita la Zancu şi se elibera de rău râzând; „cine-mi va obloji inima îngheţată, ce vină am că m-am născut în acest loc, în acest spaţiu, unde oamenii nu se suportă unii pe alţii, nu se suportă nici pe ei înşişi, prea snobi, prea disperaţi că s-au născut la marginea lumii, prea absorbiţi de pofta de a fi fericiţi ca să mai poată căuta calea spre fericire, prăbuşirea îngerului luminii, frumosul lucifer, preferatul lui Dumnezeu, ispita înălţării, a libertăţii, a vrut să fie în locul lui Dumnezeu, tentaţia măririi, pofta de a fi liber, eliberat din sclavia a ce? Ce-i Doamne, libertatea, cât extaz, câtă fericire conferă dacă a provocat războiul îngerilor, dacă pentru libertate, forţând limitele, îşi riscau bucuria eternă îngerii şi zeii şi acum mai la urmă, imitându-i pe zei, şi urmaşii lui Adam, după ce Adam însuşi a săvârşit păcatul suprem, a luat cerul cu asalt, a crezut că poate fi asemeni lui Dumnezeu, adică liber. Un război neterminat traversa eternitatea, de aceea suntem atât de trişti”, îşi spunea Dimescu neputându-se opri din râs. Dar în cele din urmă trebui să se oprească somat de întrebarea lui Zancu, *de ce te râzi*, ce te-a pălit acuma râsul, siderat de agramatismul lui.

— Omul râde de bucurie, mă fascinezi, crede-mă!

— Dacă vei stârni scandal în jurul Taniei, sponsorul din umbră se va arăta, o va schimba din funcţie, mă va numi pe mine, şi-ţi promit că te voi ajuta necondiţionat să-ţi schimbi viaţa în bine, să fii bogat.

Dimescu învăţase să asculte atent, indiferent cine-i vorbea, ca un bun jurnalist trebuia să interpreteze toate

câte îi ajungeau din urechi în memorie; înainte să fi făcut pasul spre a patra putere în stat, ca sociolog umblase tot printre oameni, dar arareori se mai gândea la ţăranii bătrâni, ştirbi, mereu băuţi, ameţiţi, dornici de comunicare, dar aproape inapţi să lege o propoziţie.

Dimescu asculta atent, nota şi mai atent, Zancu era unul din cavalerii apocalipsei parţiale, voia şi el putere şi glorie, îl imita pe Nic Cretzeanu, cultiva zvonaci şi răspândaci. Feluriţi lunateci împrăştiau viruşii pozitivi de genul România va fi curând cea mai mare putere a lumii, poporul român era poporul ales de Dumnezeu ca purtător de ortodoxie, dreapta credinţă, singura biserică mântuitoare, Papa de la Roma era un drept credincios creştin, ales de Dumnezeu să unească bisericile; Dimescu asculta atent, indiferent cine-i vorbea; veneau la el, ca la Meca, feluriţi invidioşi, mânaţi de urgenţa de a-şi pedepsi vecinul, sau fostul prieten care se făcuse liberal sau ţărănist, pentru că mai înainte, pe vremurile ceauşiste, fusese colaborator al Securităţii, să se scrie în ziare, să se ştie, să-l facă una cu pământul pe cel ce îndrăznea să creadă că în ţara noastră se va schimba ceva vreodată; propovăduiau apocalipsa de după apocalipsă; acum era o chestiune de viaţă şi de moarte pentru Zancu, să o doboare pe Tania pentru trecutul ei tenebros, ca soţie de securist şi ca nevrednică femeie care se dusese la o ţigancă vrăjitoare şi-i ceruse să-i facă farmece lui Aristide Balş, ca el s-o iubească, să moară de dragul ei, s-o dorească împătimit, adică plin de patimă, preciza Zancu, atent la detalii, ca nu cumva, din cine ştie ce inconvenient tehnic să se risipească gravitatea păcatului săvârşit de stricată. Cel mai mare şi mai de neiertat păcat, vrăjitoria, pătrunderea forţată în destinul unei persoane, pentru a i-l schimba, siluirea sufletului unei persoane, impunerea unei voinţe străine cu scopul cel mai cumplit posibil, obţinerea unei plăceri perverse, destrăbălarea cărnii, prostituarea sufletului etc.

Pe măsură ce Zancu înainta în dezvăluiri, Dimescu se întrista, el, om cu multă carte, un învăţat, s-ar putea spune, stătea şi asculta istorii perverse despre vrăjitoriile săvârşite de Tania, măcinată de pofta de a se culca cu Aristide Balş, tocmai cu cel care se străduise o viaţă întreagă să devină ascet, să scape de sub tirania dorinţelor sexuale, dorindu-şi aprig libertatea de a se dărui unor idei mai înalte, idei despre a căror importanţă, Zancu îşi închipuia că avea cea mai completă cunoştinţă. Îi povestea acum despre magia neagră făcută de cei de la revistă, despre ultima şedinţă de spiritism la care l-au chemat pe Hitler. În întunecimea biroului Taniei erau prezente patru persoane, afară de el, Zancu, mai participau Armand, Dughiu, Tania, şi Sergiu Aldea, mare specialist în kabală. Se ţineau de mâini în jurul mesei şi nici măcar nu trecuse de miezul nopţii când începuseră să simtă atingerea rece a duhurilor; după ce Armand isprăvise descântecele potrivite cu scripturile tantrice, dinspre fotoliul liber pe care urma să se aşeze spiritul defunctului apăru o luminozitate palidă care crescu mereu până deveni rubinie şi se făcu treptat vizibilă figura lui Hitler, aceeaşi din timpul vieţii terestre, dar era numai dublul său eteric, totuşi viu din cap până-n picioare. Comunicarea s-a făcut direct între Hitler şi Armand şi prima întrebare fusese cea pusă de Tania, dacă exista cu adevărat iad. Cu greu, dar Hitler le dăduse totuşi un răspuns, spuse că învăţa să trăiască fără corpul fizic, lucru deosebit de chinuitor, toate cerinţele trupului dispăreau greu, ele se manifestau permanent, dar nu puteau fi satisfăcute, în plus, peste tot pândeau entităţi sângeroase, gata de cele mai rele fapte. Când Armand îi ceru să explice cum era viaţa dincolo, deveni evaziv, spuse că nu existau termeni care să definească tot ce era dincolo, că de fapt nu existau evenimente separate ci numai vizualizarea a ceea ce ai făcut pe pământ la nivel imagine vie care, dacă nu te depărtai de ea, te putea confisca. El,

de pildă, era blocat, nu se putea înălţa, din pricina unui cântec de iubire care-i plăcuse cândva mult prea mult. Acolo unde era el acum existau posibilităţi supreme de lărgire a simţămintelor. După aceea s-a decorporat treptat, a spus că nu mai poate rămâne. Când au aprins lumina au văzut că Taniei îi curgea sânge din nas, iar faţa îi devenise pământie, Dughiu dormea dus, numai Armand îşi păstrase sângele rece. Zancu spuse despre el, că participase înfruntând pedeapsa divină numai ca s-o poată demasca pe Tania; de altfel Nic Cretzeanu îl rugase să observe tot ce făcea Tania, să-i povestească la întoarcere, ca să se bucure de realizările lor. Dar de unde realizări? Numai new-age şi magie.

— Cine crezi că-i sponsorul din umbră, întrebă Dimescu destul de scârbit de poveste, prea obosit să se angajeze în sordida istorie a Taniei

— Posibil să fie Monica Tedesco, văduva foarte bogată a unui diplomat spaniol. A venit aici împreună cu Nic, bănuiesc ceva interese obscure, dar nu-mi pasă atâta vreme cât urmăreşte răspândirea cuvântului evanghelic şi beşteleşte practicile sataniste.

— Bine, du-te acum, lasă-mă să mă gândesc, să văd cum aş putea aborda tema, chestia cu magia neagră nu-i domeniul meu, eu comentez evenimentele politice.

— Dar în politică mai ales se face magie neagră.

— Trebuie să cercetez, nu mă pot hazarda să fac afirmaţii fără să le şi dovedesc.

— Strânge-l cu uşa pe Armand, n-are de ce să nu recunoască adevărul.

— Bine, voi vedea ce voi face, lasă-mă acum.

— Eşti român şi-ar trebui să ştii ce se întâmplă în ţara noastră, ar trebui să iubeşti şi să aperi acest pământ al nostru, fiindcă-i tot ce-avem mai bun. Dar vouă, tinerilor, nu vă pasă, staţi cu degetul pe hartă şi cu bagajul gata făcut s-o luaţi din loc. Vor rămâne aici numai ciurucurile,

vorba lui Nic, numai bătrânii pensionari.

Cu mare greutate Dan Dimescu se descotorosi de Zancu, găsi una din băi, intră şi îşi vârî capul sub robinetul cu apă rece, descumpănit, descurajat, la limita răbdării. Nimeni nu mai dădea doi bani pe dreptate, pe cultură, pe oamenii cât de cât corecţi, nemerniciile veneau valuri, valuri, iar Dimescu se temea că nu va rezista şi, poate pentru prima oară, se gândi la propriile limite întrebându-se onest, dac-ar face faţă, cu felul lui de-a fi, în solda unor persoane degenerate. Pierdut, răzbit de o paloare nesănătoasă, îşi şterse apa din păr, reveni în salon, unde serata degenera în orgie. Se uită după Oana Poenaru, ea plecase de mult. Îl abordă pe Iustin şi-i spuse că va pleca, mai înainte însă îi ceru numărul de telefon al Oanei.

— Ce vrei de la ea?

— Una alta, spuse, fără să pară prea serios.

— E foarte prinsă cu teza de doctorat, are şi două slujbe, n-are timp nici să respire. Dacă intenţionezi să-i faci curte lasă-te păgubaş.

— Nu-i fac nicio curte, dă-mi telefonul!

Câteva zile mai târziu, repetând, nici el nu mai ştia a câta oară, apelul telefonic la care Oana nu răspundea, lăsă totul baltă biruit de o foame teribilă. Abia seara târziu o găsi şi-i propuse o întrevedere scurtă.

— În ce scop?

— Vreau să discut ceva important şi strict confidenţial.

— Bine.

A doua zi, la prânz, aşezaţi la o masă retrasă într-un bar el abordă tema unui post în diplomaţie. Vorbea, se uita la Oana şi-i amintea că fusese iubita lui Noel Cretzeanu şi credea că rămăseseră buni amici. O privea acum, cum n-o mai făcuse demult, presupunea că ea se cuminţise, după scandalul infernal cu familia Fodor şi toate relele unui divorţ cu clopoţei. La urma urmei avea un copil, un băieţel

despre care Iustin zicea că-i superb, semăna cu Augusta şi nu pricepea prin ce miraj, îl făcea să se gândească la Noel Cretzeanu. Pradă unui neaşteptat val de sentimentalism se simţi deodată pustiit, răzbit de singurătate, ceva era greşit în felul cum îşi rânduia viaţa, o simţea, dar nu reuşea să deceleze ce anume. Oana tăcea, încerca să descopere motivul lui Dimescu, în definitiv, de unde ştia că fusese iubita lui Noel?

Fără să-şi dea seama, Dimescu începu să-l bârfească destul de crâncen pe Noel, susţinând că era un tâmpit, că dacă n-ar fi fost fiul lui Gabriel, nici n-ar fi meritat menţionat.

— Noel, strigă el imitându-l pe Ionescu, până şi numele lui îmi repugnă, nume de papiţoi, norocul lui de bou, cu paralele lui Nic Cretzeanu, spionul şi complotistul cel mai abject.

Când era scos din minţi, Dimescu vorbea de rău pe toată lumea, nu doar pe Noel. Îşi dorea un miracol, voia să fie fericit şi se trezea tot mai nefericit, nici nu ştia măcar ce-i fericirea, îşi închipuia că i-ar veni dintr-un post de ambasador în una din ţările anglofone, un ideal de neatins, în ciuda strădaniilor, pe locul doi, după postul cu pricina, venea cucerirea unei femei top model, sau o miss România, care să-l ajute, cu frumuseţea ei, în carieră. Cândva Ionescu îi vorbise de a treia cale: bunăstare şi mulţumire pentru toţi; un om mulţumit se comporta ca un şarpe boa sătul, dormea amorţit; primejdioşi erau flămânzii, revoltaţii, cei lacomi de parale, flămânzii treceau de la o extremă la alta, nu era bine să ai afacere cu ei, mai de folos erau amorţirea, îmbuibarea, sentimentul saţietăţii. Middle class, stomacul consumist era găselniţa unor minţi porceşti şi geniale. Foşti sclavi în antichitate, foşti servitori în feudalism, foşti proletari în capitalism, toţi aceşti foşti au devenit consumiştii planetei, stomacul gigantesc al veacurilor, eterni, nemuritori.

Conştiinţă de sine, da, s-o ai, asta însemna adevăratul lux, credea Dimescu, luxul exorbitant al bunăstării, nu şi-l putea permite oricine, sau cel puţin el, nu. Îi treceau prin minte ciudăţenii, un suflet corupt nu-şi putea permite să aibă conştiinţă, dar sufletul n-avea nimic de-a face cu conştiinţa, demnitatea şi onoarea erau atributele spiritului. Viaţă de ziarist, experienţă de viaţă urâtă, vedea cum lucra în oameni corupţia, se simţea gata corupt, ar fi făcut orice pentru un pumn de dolari. Uitase cu totul motivul pentru care voise să discute cu Oana, ea însă reţinuse interesul lui pentru diplomaţie

— E stânjenitor, spuse ea, nu ştiu de ce îmi vorbeşti mie de găsirea unui protector.

— Presupun că te-ai bine cu alde Balş şi Cretzeanu.

— Habar n-am de ei. Nu i-am mai văzut de aproape şase ani. Pe niciunul.

— Ca să vezi, gura târgului. Unii presupun prosteşte că puştiul tău, cum îl cheamă, Daniel, parcă, nu? Cică ar fi copilul lui Noel.

— Nu, nu e. Strânse din dinţi şi rosti furioasă: Dacă mai îndrăzneşti vreodată să spui ceva de copilul meu, notează că îţi va cădea o cărămidă în cap.

Se ridică şi plecă tremurând de mânie. Era sigură că Iustin răspândea asemenea informaţii. Voia să-l vadă imediat şi să discute cu el. Mergea pe stradă ca o curcă beată deşi nu băuse, găsi o maşină, şi-o porni glonţ spre Iustin Dabija. Nu era mai mult de două jumătate după amiază când sună la uşa lui şi-i deschise, ca de obicei, majordomul. O informă că domnul nu era acasă, primise de undeva un telefon şi plecase val-vârtej, dar trebuia să se întoarcă. O ruga să intre şi să-l aştepte. Îl mai aştepta încă un domn, Vlad Cerna. Presupunea că nu-i era necunoscut.

După primele propoziţii de salut şi ce mai faci, cum mai merge viaţa, Cerna trecu la lucruri serioase, vorbindu-i cu un fel de înverşunare, de conspiraţia vărsătorului, de

schimbarea paradigmei, de lumea nouă care va înlocui cu nepăsare bătrâna lume civilizată a Europei.

— Scumpă doamnă, America impune o nouă civilizaţie lumii, dar nu o civilizaţie bizuită pe elevarea spirituală ci doar pe forţa brutală a banului.

— Ce să-i faci, replică ea, banii învârt roata lumii.

Vlad Cerna, mai chel, mai bătrân, mai anglofil ca niciodată, era o figură mare dintr-un prea mărunt Bucureşti, urma drumul spinos al vieţii spre înălţare şi sfinţenie; cu un pahar de bere în faţă, după câteva ocoluri strategice începu să se confeseze, cum anume sfâşiat de dorinţa de a-l găsi pe Dumnezeu, începuse să postească, nu mai mânca miercurea şi vinerea niciun strop de carne, hotărât să ducă o existenţă cu adevărat austeră, nu chiar de ascet, dar practica rugăciunea inimii şi azi, după doi ani de exerciţii, avea semnale că Dumnezeu îl auzea, dar până la vreo revelaţie mai consistentă drumul era teribil de lung; cea mai grea fusese disciplinarea spiritului, cuantumul de ordine pe cap de locuitor al planetei conferea dimensiune şi consistenţă binelui universal, fiecare popor contribuia cu ceva, indienii erau mistici, românii: inteligenţi, slavii: extatici, anglo-saxonii: războinici, rasa galbenă: meditativă, rasa neagră: fecundă, puioasă, ceva între iepuri şi canguri.

Vlad Cerna îşi comenta experienţa religioasă, descoperise splendoarea împărăţiei lui Dumnezeu şi forţarea limitelor proprii. Oana gândea că niciodată, dar niciodată cât va trăi nu se va mai strădui să depăşească frontiera cunoaşterii sensibile, nu-şi va forţa limitele, se va mulţumi cu ştiinţa pozitivă, cu metodele ortodoxe de cunoaştere, va trăi din plin toate câte existau în acest plan, pentru că un lucru era sigur, îndată ce-ai trecut frontiera dincolo, întoarcere nu mai exista. Trebuia să fii construit într-un fel anume ca să poţi îndura contactul cu planul eteric, confuzia şi deruta, intensitatea noutăţii te debusola.

Lucru de neimaginat i se întâmplase Taniei Chiju care înnebunise făcând yoga. N-a putut îndura să descopere că sufletul nu murea odată cu corpul fizic şi înnebunise. Faptul că fiinţa ei nu era numai un schelet acoperit cu piele şi muşchi, că avea şi suflet, un spirit director, tocmai ea care pentru acest corp fizic fusese în stare să jefuiască şi bănuţul din sicriul mortului, o bulversase în aşa măsură că nu mai era în stare să înţeleagă pe ce lume se afla. La început când de dragul lui Noel citea toate lucrările care dezvăluiau câte ceva despre natura omului, originea, de unde venim ca fiinţe omeneşti şi care ne era menirea aici pe pământ, simţea o enervare continuă, nu accepta, voia dovezi, ei da, şi pe urmă pricepuse că Dumnezeu îţi oferea dovada pe care o doreai, dar pe care, mai pe urmă, n-o puteai duce. Era teribil de hotărâtă să practice rugăciunea, milostenia, bunătatea. Voia să-şi ia doctoratul, să-şi găsească o slujbă bănoasă şi să se dedice educaţiei copilului pe care literalmente îl adora. Începuse să semene cu Noel în aşa măsură că era tot mai greu să treacă peste faptul că era fiul lui.

— Vorbeşti atât de repede că nu te pot urmări. N-am înţeles mai nimic din tot ce-ai spus.

— Îmi pare rău, ce pot face ca să înţelegi?

— Te privesc şi mă minunez ce fată frumoasă eşti şi ce cuvinte stranii îţi ies din gură, parc-ai fi o bătrânică înţeleaptă vorbindu-le nepoţeilor cât de odihnitor e să trăieşti cuminte. Dar eşti prea tânără şi prea frumoasă, dacă-mi îngădui să spun aşa, ca să te creadă cineva, indiferent cine, o cuminţenie a pământului! Îmi amintesc de aventura ta cu Noel Cretzeanu. Iustin se lamenta pe toate tonurile posibile de trădarea ta, de nesimţirea lui Cretzeanu de a te face amanta lui în văzul familiei tale, a lui, a lumii!

Ţintise şi nimerise în plin. Oana se albi la faţă de parcă îi fugise tot sângele din corp şi el îşi savură

satisfacţia de a o fi făcut să renunţe la masca ipocrită pe care şi-o lipise pe chip, vrând să i se arate mai bună decât era, mai nobilă, vezi, Doamne, sunt plină de iubire pentru lume, dar asta nu mă împiedică să mă mărit cu vreun tip plin de bani şi să mă culc cu toţi ceilalţi. Aşteptă câteva momente înainte de a vorbi din nou:

— În fond, draga mea, oameni suntem. Credinţa naivă a populaţiei rurale în existenţa unui ciudat fel de nemurire, păstrat prin tradiţie cred de la traci şi daci, denotă un păgânism profund, comparabil cu al populaţiilor Africii şi Americii de Sud, care au acceptat creştinismul doar la suprafaţă, în rest comportându-se din punct de vedere religios, ca adevăraţi păgâni. Am momente de mare laşitate când sunt sigur că n-aş vrea să ştiu dacă voi supravieţui prin suflet morţii fizice. Mă cutremură neputinţa mea de a ieşi din singurătate, neputinţa mea de a iubi, m-ar îngrozi peste măsură perspectiva de a continua să trăiesc, să îndur mai departe pustiul existenţei terestre. Caut cu disperare o soluţie, dar se pare că fracturarea socială din optzeci şi nouă m-a cam pus pe butuci. În presă nu-mi găsesc locul, lumea coruptă a politicienilor mă fascinează şi mă dezgustă în egală măsură, dar nu încetez să-mi doresc să ajung deputat, să pătrund în interiorul acestei lumi politice abjecte, să-i smulg beneficiile, dar să nu mă înece scârba, să nu-mi pierd orice speranţă de fericire. Pentru voi, femeile, lucrurile sunt mai simple, alegeţi fie drumul curtezanelor şi vă ascundeţi în spatele unui bărbat care vă asigură statutul social, fie faceţi carieră frecventând paturile mai marilor zilei, până puneţi şi voi mâna pe o felie de putere socială, ceea ce vă dă sentimentul plinătăţii. Gândesc că tinereţea le rezolvă pe toate, trebuie exploatată această singură parte din existenţă, care-i plină într-adevăr cu toate posibilităţile. Ce crezi că fac eu ca să scap de viruşii disperării? N-o să crezi, m-am dat pe mâna unui escroc,

care zice c-a venit din Tibet, că-i mare tămăduitor de suflete, că mă iniţiază în yoga purificatoare şi m-a stors de bani într-un fel nemilos. Vreau să-l rog pe Iustin să dea problema exerocilor ăstora pe mâna presei. A ajuns şi el să fie obsedat de existenţa unor planuri conspirative, da, dar cine pe glob putea fi interesat de o ţară ca România, ieşită practic din orice gen de competiţie materială ori spirituală? Singurii care, din prostie, din trogloditism, aspirau să înghită România erau tot ruşii, tâmpizaţi de votcă, de homosexualism, se duceau de râpă cu o viteză supersonică, sperau poate să tragă după ei, în abis, toată Europa, dar alaiul se făcea prea lung, cu România însă îşi ogoiau orgoliu rănit de moarte.

Prezenţa şi frumuseţea Oanei dezlănţui, în imaginaţia lui, brusc scăpată de sub control, scene de un erotism fabulos, de parcă asista în direct, legat burduf de mâini şi de picioare, la o orgie colosală; o transpiraţie abundentă îl sili să se ridice, să bălmăjească un scuză-mă, mă duc puţin la toaletă. După ce se întoarse, se uită la ceas, spuse, „doamne, ce târziu s-a făcut, oare pe unde hălăduie Iustin?”

— Cine poate şti?

— Eu plec, nu-l mai aştept.

— Fă ce vrei. Eşti liber ca păsările cerului.

Vlad Cerna plecă, Oana însă rămase. Trebuia neapărat să-l vadă pe Iustin şi să-l lămurească în multe privinţe. Nu trebuia s-ajungă la urechile lui Dominic informaţii primejdioase. După scandalul imens cu familia şi deşi divorţase de el, Dominic nu renunţase la ea. Numai cât se gândea la felul cum o ameninţase Filip, fratele lui Dominic, cum venise val vârtej din State şi reuşise să-l convingă pe Dominic că ea era o stricată şi-o vrăjitoare şi-l luase cu el în California, simţea că i se face rău. Totuşi regreta că divorţase de Dominic, fiindcă el îşi părăsise familia şi revenise la ea, o urmărea ca o umbră, nu accepta

respingerea paternităţii, procesul cu el nu se mai termina. Dar trebuia să le demonstreze că nu voia averea familiei lor pentru odorul ei, nu-i trebuia nimic de la ei.

Întors acasă, Iustin Dabija o găsi pe Oana Poenaru, fostă Fodor, aşteptându-l. Când o văzu întinse mâinile spre ea, apoi căzu pe un fotoliu şi rămase nemişcat, abulic, speriind-o de moarte.

— Ce-i, ce ţi s-a întâmplat, îl întrebă ea.

— Oana, cred că voi muri şi mi-e o frică teribilă.

— Ai aflat că ai vreo boală fatală?

— Mai rău, am aflat că nu mai pot şi nici nu mai vreau să pot trăi. Augusta s-a întors din State şi tot măritată.

— Dar ce credeai?

— C-a divorţat şi-a venit înapoi la Bucureşti pentru mine.

— Cine te-a făcut să crezi o aşa prostie?

— Nu mai are importanţă. Stăteam aici şi meditam singur la tot ce se putea şi deodată sună telefonul şi omul meu îmi spune, au venit, toţi au venit, mai puţin Aristide. Dau fuga la Augusta acasă şi aflu de la menajeră că stă la Intercontinental până se face curăţenie în casă, că n-au anunţat că vine nici ea, nici Ivona, nici Noel. Alerg la Inter, urc la etajul unsprezece, o găsesc, o iau în braţe, o pup şi-i spun fii binecuvântată că te-ai întors, şi ea zice, da, stau câteva zile apoi plec la Geneva să-l întâlnesc pe Aristide şi să mai stau şi cu el. Zic cum adică şi ea zice ce adică, şi eu, credeam că te-ai despărţit de Aristide şi ea, Doamne Maica Domnului, de unde ţi-a venit o asemenea grozăvie, zic nu eu, lumea vorbeşte, şi ea zice, lumea nu ştie ce vorbeşte şi eu mai să înnebuesc de supărare şi ruşine. S-a uitat la mine cu ochii ei splendizi, s-a uitat cu o desconsiderare care mi-a frânt inima, she broke my heart, really, she look at me and she has been cruelty, I have to die imediately, I has been mad, and that’s all. Please, shoot me now, please,

kill me now, the shame kill me, I am în agony…

— Chiar că eşti nebun…

— Ai fi înnebunit şi tu dacă l-ai fi văzut pe Noel ca mine. M-am izbit orb de el în hol la Intercontinental. Era într-un grup de străini. Au venit din State şi Augusta şi Noel locuiesc la Inter. Nu mă întreba de ce, nu ştiu. Am plecat de la hotel, m-am dus la Nic, am făcut pe prostu' şi el mi-a confirmat tot ce mi-a spus Noel. Adică Augusta şi Aristide sunt tot împreună. Oana, împuşcă-mă. Fă-ţi milă de mine şi împuşcă-mă!

Plânse şi se văicări până când începură să vină oaspeţii obişnuiţi, fără să observe nimic din emoţia Oanei. Nu se gândea la nimic, avea senzaţia că peste mintea lui trecuse un burete, ca peste o tablă, şi ştersese tot ce fusese scris mai înainte. Ceva, important cândva, înceta să mai fie, străinul care stăpânise toate resorturile fiinţei lui, trebuia să dispară; „du-te amice, pe apa sâmbetei", îi spunea Iustin cu o supărare care-i destrăma orice rezistenţă, „mi-ajunge cât te-am slugărit, fă bine şi du-te, loc de noi speranţe nu mai este, am murit, voi învia, trebuie, ceasul cel de pe urmă a început deja să bată. Mă voi însura cu vreo tinerică aptă să-mi umple casa de copii, voi fi cuminte, te voi asculta, draga mea Augusta, important e să-ţi fie ţie bine, nu mie, oare ce te iubeşti cu ăla, ce-ai văzut la el şi n-ai văzut la mine?

Ceva mai târziu în aceeaşi seară ajunse şi Dan Dimescu la Iustin, după o zi lungă petrecută în lacrimile şi suspinele lui Toni Grecu, un om de afaceri foarte reuşit, care era căzut în cap după Oana şi nu înţelegea de ce-l refuza ea, de ce nu-l voia, iar Dan îl sfătuia s-o seducă, existau câteva tehnici sigure, merita să le aplice dacă tot nu reuşea altfel. Îndată ce-l văzu pe Iustin, desluşi imensa lui schimbare la faţă şi nu se mai gândi la necazul lui Grecu, îl prinse curiozitatea pentru necazul destul de vizibil al celui considerat de el un mare şacal. O văzu şi pe

Oana, albă la faţă de parc-o fugăreau nişte vampiri, gândi cu oarecare satisfacţie că şi ea şi Iustin arătau zguduiţi de ceva rău, sufereau şi nici nu mai aveau puterea s-o ascundă.

Un tânăr înjura pe toate tonurile posibile mafioţii care furau sufletele românilor, un altul bea votcă direct dintr-o sticlă, un altul se agita de la unul la altul cerându-le să semneze o petiţie prin care pretindeau de la actualul preşedinte o acţiune fermă, să readucă României statutul de Monarhie Constituţională, să-l aducă la domnie pe ultimul rege. Iustin îşi plimba privirea peste adunare, ca unul care descoperea ceva cumplit de important, bâlciul social al politicienilor, un spectacol josnic, anume inventat parcă pentru clasa de mijloc, o gloată ce se hrănea cu lături, circ şi bani şi crăpelniţă, niciun artist, niciun filosof, nimic mai înalt; cum voi putea trăi fără o lume care să aspire la ceva mai înalt, ceva de la brâu în sus, vorba lui Gabriel, în ce mă înnămolesc, iar cu Augusta n-o pot lua de la capăt, gata, s-a terminat, m-a istovit cu totul ultima speranţă şi ultima lovitură, mă-nsor cu prima femeie ieşită în cale, nu mai vreau s-o văd, ar ţine în mine treze toate regretele, de altfel, presupun că va pleca din ţară, nimic n-o va mai opri să plece în lume, acum are bani din plin, da, a devenit şi ea, o altă Monica Tedesco, s-a vândut pentru bani, prea bine, dac-aşa a fost scris, aşa să fie.

— Bună seara, Iustin, spuse Dimescu. Iustin înălţă capul cu aerul cuiva surprins asupra unei fapte nu tocmai demnă de privit.

— Bună seara, Dan, şi bună să fie dacă zici. Am o rugăminte la tine, umblă cu binişorul din om în om şi spune-le să plece, cheful, distracţia s-au încheiat pentru totdeauna.

— Ce vorbeşti? De ce?

— Nu mai are nimeni niciun haz!

— Să plec şi eu?

— La urmă, da, du-te şi tu acasă, sau în lună, puţin îmi pasă.

Dimescu se uită la Oana, descoperi răvăşeala din expresia ei palidă şi i se adresă cu indiscreţia-i binecunoscută:

— Ce vi s-a întâmplat? Tu şi Iustin arătaţi rău de tot.

— Poftim, făcu Oana tresărind.

— Aţi văzut lupul împreună?

Oana îşi reveni, se ridică de pe canapea, se uită lung la Iustin, apoi la Dan Dimescu, îşi regăsi prezenta de spirit, spuse că da, văzuseră lupul, dar fiecare din alt loc. Îi zâmbi, îi spuse la revedere, disperatule, apoi îi spuse şi lui Iustin: fare well my dearest, my handsome, old friend, se long, good bye, don't foget me se soon.

— Şi când ne mai putem vedea, o întrebă repezit Dimescu.

— Te anunţ eu, nicio grijă, îi spuse Oana îndreptându-se spre uşă. Cât de curând, se prea poate să fie cât se poate de curând.

Deja mintea ei lucra la un plan, voia, trebuia să-l revadă pe Noel, să-şi ia rămas bun de la el, să pună un punct poveştii lor de iubire. Se despărţiseră aiurea. Încă îi mai auzea glasul schimbat de furie, cuvintele pline de supărare şi pe urmă pocnitura uşii. Nu-i dăduse posibilitatea să-i ceară scuze, să obţină iertarea lui. De prea multe ori visase iar şi iar felul cum plecase din viaţa ei. Şi era de neîndurat. Dacă n-ar fi fost copilul cu certitudine ar fi clacat, ar fi înnebunit. Odorul o salvase. De îndată ce soarta îl adusese din nou în Bucureşti, însemna că Dumnezeu îi oferea şansa de a da un final ceva mai blând poveştii ei cu Noel. Emoţia cumplită îi strângea inima ca o gheară. Merse pe stradă, spre staţia autobuzelor, şi era sigură că nimic nu se lega în viaţa ei din pricină că nu ajunsese la o armonie durabilă în legătură cu Noel. „Trebuie să-l văd, nu se poate altfel, şi-l voi vedea

chiar acum”. Se urcă într-o maşină, coborî la Universitate şi rămase în loc cu sentimentul că cineva străin, ca un pilot automat la avioane, luase locul minţii, şi-o conducea pe unde voia.

8.

Era şase seara când Oana coborî din autobuz la Universitate şi rămase în loc pe trotuar aşteptând să i se liniştească bătăile sacadate ale inimii. Purta o jachetă trei sferturi din blană ecologică, de culoare albă, pe care i-o dăruise Dominic în primul, şi totodată ultimul, lor an de căsnicie, nişte pantaloni mulaţi negri cu cizme subţiri, până la genunchi. Pe cap avea o beretă ivoar, lăsată puţin pe ochiul stâng. Înaltă, (1, 76 cm) cu un trup aproape perfect, era spectaculoasă şi prezenţa ei stârnea un subit interes pe oriunde mergea. Era vizibilă de la distanţă şi mai era şi de o fermecătoare spontaneitate. Ştia că era frumoasă şi era frumos şi felul în care se vedea că ştie. Oricum prezenţa ei, indiferent unde se afla, nu lăsa pe nimeni indiferent, ceea ce făcea ca momentul să devină ravisant, iar uitarea ei o imposibilitate. Nu se putea spune că era mai frumoasă sau mai urâtă decât Denisa, nici vorbă. Era alt gen, era diferită. Denisa avea ceva lilial, exanguu, Oana avea pe vino încoace, ceva vital, ceva sexy. În puţinul timp cât fusese cu Noel, li se spusese mereu că semănau, că erau un culpu superb, că păreau făcuţi unul pentru altul. Noel glumea şi răspundea cu umor: „of course, specially order, specially for me, specially for you, darling.

Stând în loc, o propoziţie i se decanta întruna în suflet: „Noel is here now”. În interiorul ei totul se zbuciuma ca într-o junglă, dar în exterior, cu un efort supraomenesc, reuşea să păstreze un aparent calm. „Ce

vreau de la el? Să-l văd, să ştiu cu certitudine că nu mai avem nici cea mai mică şansă, dar măcar prieteni să fim. Pentru Daniel. Într-o zi va vrea să-şi cunoască tatăl, nu voi avea cum evita asta, dar până atunci? E căsătorit? Mai are şi alţi copii? Trebuie să ştiu. Dar oare de ce trebuie să ştiu? Nu trebuie, nu. M-a minţit, a jucat tot teatru cu plecatul împreună. Dacă plecam atunci cu el, mă abandona ca să fie cu Denisa. Mai bine să nu-mi amintesc". Privi spre hotelul Intercontinental. Stomacul i se strângea, o durea. O răzbi o frică de neimaginat. O parte din fiinţa ei striga: trebuie să-l văd, cealaltă o îndemna să fugă, să fie cât mai departe de el. Iar şi iar îi răsuna în minte vocea lui ridicată: „şi mai spui că mă iubeşti? Eşti o mincinoasă, eşti o o o..." şi pe urmă zgomotul uşilor trântite. Atunci avusese convingerea că reuşise s-o păcălească. Credea că nu însemnase pentru el decât un bandaj calmant pentru rănile pe care i le făcuse adorata lui Denisa. Preluase limbajul lui Iustin. „Prea bine", îşi spunea, „fii fericit, ai reuşit să mă prosteşti fiindcă eu atât doream, să mă las prostită, fiindcă te iubeam ca o disperată, te divinizam şi nu voiam decât să fiu cu tine. Şi pe urmă ţi-am oferit pe tavă motivul pentru care să mă părăseşti fără măcar să-mi spui adio, şi dacă-i pentru totdeauna, adio şi iar adio. Fără regrete, fără uşi trântite în urma ta. Ah, dacă n-ar fi Daniel, nu mi-ar mai păsa de tine nici cât negru sub unghie. Viaţa mea ar fi fost altfel".

Încercă să-şi adune puterile, să alcătuiască un scenariu, să găsească un pretext pentru care îl căuta. Încerca să se vadă în faţa lui, vorbind cu degajare: „mergeam la etajul cinci, la o întâlnire cu un reprezentantt al unei firme elveţiene, pentru prospectarea unui job ceva mai serios, mai bun şi în hol am văzut-o pe Augusta şi mi-am închipuit că poate eşti şi tu pe aici şi m-am interesat la recepţie şi aşa am aflat că eşti aici şi n-am putut să nu vin să te salut, să te văd, well, my dear old friend", ceva în

acest stil, degajat, fără ranchiună, cu umor, „vai, ce mi-au mai ţiuit urechile după ce-ai trântit uşa aia, de credeam c-a ieşit din ţâţâni, multă vreme m-a urmărit ecoul glasului tău, ha-ha-ha, îţi stătea bine chiar şi furios, arătai grozav de drăguţ” etc. Voia să pară cât mai relaxată, cât mai indiferentă cu putinţă. Mintea însă n-o asculta deloc, prefera un colţ mai beznos, lăsa cale liberă unor sentimente de nestăpânit, o bucurie prostească, de parcă urma să i se întâmple ceva de-a dreprul fabulos, alternând cu o cumplită spaimă. Un întreg trecut din care el fusese mereu o absenţă, năvălea la suprafaţa memoriei şi-i provoca o durere inimaginabilă. Scenele se înşiruiau parcă după o ordine numai de ele ştiute. După ziua în care Noel plecase trântind uşile, veni ziua nunţii ei cu Dominic. Georgiana fusese domnişoară de onoare şi-o descoperise în dulapul de haine leşinată. Bocise până când leşinase. Georgiana pusese leşinul pe seama emoţiilor. Se dăduse de ceasul morţii să-i aducă o rochie de mireasă superbă de la o casă de modă din Paris. Nu se îngrăşase încă şi toată lumea îi remarca strălucirea. Părinţii lui Dominic se uitau la ea ca la a opta minune a lumii. Fusese o nuntă frumoasă. Fratele lui Dominic, Filip, fusese singurul care o suspectase de înşelăciune. Se uita la ea şi se minuna de norocul puştiului. Cum de reuşise Dominic să cucerească o fată ca ea, era întrebarea care nu-i dădea pace. Filip era cu mult mai răutăcios decât Georgiana, şi-şi făcea idei închipuite despre cât era el de genial şi cum făcuse el, cu geniul lui, o mare avere în SUA. Şi după toate astea ziua când se născuse Daniel. După chinuri atroce urmaşe o bucurie pe măsură şi pe urmă un scandal de infern. Teste peste teste. Nu Dominic era tatăl. Nu era. Şi totuşi o ţinuse de mână şi se rugase pentru ea. Emoţia şi bucuria lui o mai ajutase cât de cât să nu înnebunească. Părinţii ei o duceau numai într-o lamentare. Părinţii lui Dominic îi porunceau lui Dominic să plece numaidecât de lângă mincinoasă. Pe

cât de iubitori fuseseră înainte, pe atât de dezamăgiţi şi duşmănoşi deveniseră după naşterea lui Daniel. Că Oana nu-l iubea pe Dominic, lor le era limpede. „Dacă-l iubeai vreun pic, ţipa Georgiana, i-ai fi spus adevărul şi poate că tot s-ar fi căsătorit cu tine, fiindcă are un suflet nobil şi te iubeşte ca un disperat”. Dar tăcerea şi vicleşugurile, dovedeau că urmărise doar să-l lege de ea şi de copil. Georgiana, părinţii lui şi mai ales Filip, îi porunceau lui Dominic să divorţeze înainte să se îndrăgostească şi de copil.

Şi-acum întâia oară, copleşită de amintiri şi de un sentiment de confuzie, îşi dădu seama, într-un fel ciudat, că de fapt, o parte ascunsă din fiinţa ei îl iubise fără contenire pe Noel şi ştiuse cum s-o facă să nădăjduiacă de la o zi la alta.

Sufletul omului venea pe pământ rupt în două bucăţi şi fiecare bucată îşi tot căuta jumătatea. Dacă nu şi-o găsea, indiferent ce alte lucruri bune îi erau hărăzite, cunoştea numai disperarea zădarniciei. Fără iubirea necondiţionată a sufletului pereche nimic nu se împlinea, nimic nu era. Călătoria sufletului părea scurtă, sau cam prea lungă, pentru puţinele şanse de a-şi găsi jumătatea. Certitudinea că Noel era sufletul ei pereche o împinse, aproape fără voie, înainte. Traversă bulevardul şi, ca hipnotizată, intră în holul hotelului Intercontinental. Privi în jur cu ochii cuiva excedat de luxul şi de eleganţa locului. Se opri la câţiva paşi de biroul de recepţie, dorind aprig să-şi limpezească mintea şi să încerce o acţiune inteligentă prin care să ajungă la Noel, sau măcar să capete mai multe informaţii. Îşi repeta absentă: because the information means power.

Într-o lume paralelă, exact în acelaşi timp când Oana traversa bulevardul spre Intercontinental, Noel cobora în holul hotelului pentru a se întâlni cu doi tineri englezi, mari specialişti în IT, unul fiul şi altul ginerele unui prieten

al lui Nic, după care urmau să meargă într-un salon să discute afaceri. Îl însoţea asistenta sa, miss Farley, o englezoaică înaltă, slabă, numai piele şi os, specialistă şi ea în IT, cu studii la Oxford, destul de tânără, dar eficientă şi cumplit de devotată. Părea că pentru ea lumea virtuală nu mai avea secrete. Era angajata lui Noel de vreo doi ani. Îl însoţea pretutindeni şi avea o leafă pe măsura eficienţei.

În timp ce coborau cu liftul de la etajul 11, unde Noel ocupa un apartament lângă cel al Augustei, discutau despre programul din seara aceea. Noel venise la Bucureşti chemat de taică-său cu glas de sirenă, pentru înfiinţarea unui centru de cercetări, al cărui scop precis şi misterios era să-l reţină pe Noel perioade cât mai lungi în Bucureşti. Gabriel se săturase până peste cap să trăiască sfâşiat de dor după fiul său. Şi mai mult decât atât îl mai părăsea şi nevasta care renunţase la catedră şi alerga cât putea de tare după fiu. Voia să angajeze cele mai strălucite minţi, specialişti de calitate, pe care Noel să se poată bizui, cărora, după studii aprofundate, să le poată încredinţa conducerea unora din firmele sale sau a diverselor departamente, aflate pe tot globul.

În costume de culoare închisă, el şi cu cravată, cei doi se opriră în hol, Noel continuând să-i spună asistentei că era cu adevărat necesar să apară în lume nişte mari inteligenţe creatoare, minţi proaspete, apte de viziuni îndrăzneţe, capabile să împingă cunoaşterea o idee mai departe, mai înspre ceea ce părea a fi voinţa lui Dumnezeu. Inteligenţa era singura bogăţie reală a planetei, dar rău folosită ruina planeta. De aceea intenţiona să introducă în programele unor jocuri nişte idei pozitive, în sensul cultivării bunătăţii şi toleranţei şi nu a competiţiei.

— To be good and generous with your fellow, with your neighbour, is first command.

— Yes, I know that, sir.

— You know, I'm sure, you know. Îşi aruncă privirea peste lumea din hol şi o văzu pe Oana intrând pe uşa turnantă şi îndreptându-se spre recepţie. Pentru câteva clipe încremeni. Mai întâi îşi dădu seama că era o persoană cunoscută, apoi o identifică şi avu o reacţie ciudată de spaimă şi de bucurie în acelaşi timp, de parcă era teleportat într-o altă existenţă, dintr-o altă lume, o viaţă de care uitase şi uitase chiar şi cât de fericit fusese pe atunci.

Dându-şi seama că ea nu-l vede, brusc înfrigurat de teama că, preocupată de cine ştie ce probleme, va dispărea pe undeva, se apropie repede de ea, şi-o prinse de braţ. Ea întoarse capul şi-l recunoscu. Minute în şir se uită la el cu o privire complet răvăşită şi nu rosti niciun cuvânt. El arăta la fel de copleşit de emoţie. Într-un târziu ea şopti:

— Eşti chiar tu, n-am o vedenie?

O privea numai şi nu era în stare să rostească vreo vorbă. Pe chipul lui îngheţase un zâmbet politicos, ca eticheta pe un produs, şi nu mai exprima decât un vid interior. Se vedea că voia să-şi regăsească autocontrolul şi nu reuşea. Se uita la ea cu ochi măriţi şi încremeniţi de parcă murea şi ea era ultima imagine din viaţă pe care voia s-o ia cu el. După câteva minute lungi, inspiră adânc şi întinse mâinile spre ea ca şi când ar fi vrut să o pipăie, să se convingă că era reală. Şi apoi brusc, copleşit parcă de explozia faptelor rămase în memorie, năvălind peste el ca o apă, îşi regăsi prezenţa de spirit şi-i răspunse în româneşte.

— Sigur. Chiar eu sunt, n-ai o vedenie, încă n-am devenit o fantomă.

— M-ai speriat de moarte…

— N-am vrut. Dar te-am văzut şi am vrut să te salut. Ce mai faci?

— Destul de bine spre ciuda duşmanilor. Dar tu, tu, my dear old, old friend, how are you?

— Şi eu destul de bine. Mă bucur că eşti neschimbată. De fapt eşti chiar mai frumoasă decât erai… pe vremuri dacă pot spune aşa. Cred că te-ai mai rotunjit pe ici pe colo, nu mai arăţi prea slabă.

— Mă bucur că ai umor. Stau şi te privesc şi-mi vin în minte toate splendorile trăite împreună. Minunatele noastre nopţi de dragoste, niciodată destul de lungi, pentru foamea… În fine, dar cum de eşti acum aici?

— Am venit ieri din State. Cu probleme. Ai mei mi-au pregătit o locuinţă în care abia mâine sau poimâine mă voi putea muta. Dar, între noi fie zis, nu vreau să le stric cheful alor mei, altminteri nu voi zăbovi pe aici mai mult de zece zile.

— Ca să vezi ce noroc pe mine, să te văd aşa când m-aşteptam cel mai puţin. Ce păcat că am treabă, trebuie să mă întâlnesc cu cineva care e la etajul cinci, şi nu mă pot bucura mai îndelung de prezenţa ta. Dar dacă o să ai timp, poate ne vedem într-o zi, mai depănăm amintiri.

Emoţia îi usca gura, gâtul, limba nu mai reuşea să articuleze nici un singur cuvânt. Avea sentimentul că nimic nu era real, că momentul fusese născocit de mintea ei îmbolnăvită de dorul lui.

— Îmi voi consulta agenda şi îţi voi telefona. Pentru asta am nevoie de telefonul tău, de adresa ta, nu?

— Sigur. Scoase din poşetă o carte de vizită şi i-o întinse.

El o luă şi-o cercetă atent:

— Au trecut o groază de ani, de când… Se întrerupse, tăcu şi iar o privi într-un fel care-o zgudui. Îi dovedi dintr-odată că şi el se gândea la aceeaşi uşă izbită.

— Da, chiar aşa, au trecut câţiva ani.

Remarcă fără să vrea cum expresia-i îndurerată răzbea la suprafaţă, dând chipului său ceva din impersonalitatea unei fotografii. I se păru că el se schimbase, pierduse destul de mult din aerul copilului

răsfătat, din trăsăturile feţei pierise efeminarea, erau parcă mai bărbăteşti, mai ferm conturate. Presupuse că femeia de lângă el era Denisa. Vechile comentarii ale lui Iustin, legate de Noel şi de ea, îi reveniră în memorie şi-o făcu să creadă că probabil nu erau de loc fericiţi împreună. Şi dintr-odată îşi dădu seama că-i părea rău pentru el. Voia să-i poată alunga necazurile, să-l mângâie, să-i amintească să nu fie trist căci la zi ajungea şi cea mai lungă noapte.

— O, da, chiar aşa, îi repetă el cuvintele.

Cei doi englezi sosiseră, asistenta lui se avântase în calea lor, şi veni împreună cu ei, aşteptând ca Noel să încheie discuţia cu Oana.

— Acum trebuie să urc la etajul cinci, spuse ea cu o sumbră pornire sinucigaşă, la persoana de la firma, care mă aşteaptă…

— Mai rămâi o clipă…

— Nu se mai poate, întârzii?

— Unde?

— Ţi-am spus, mă aşteaptă cineva… La revedere! Mă bucur mult că ne-am întâlnit, mai spuse.

Îi întinse mâna, el i-o luă şi i-o strânse după moda occidentalilor, o reţinu însă ceva mai mult şi dacă ea nu şi-ar fi tras-o din mâna lui, el ar fi continuat să i-o reţină, dintr-odată absent, cu o expresie complet aiurea. Ea însă îşi ridică umerii încordându-se ca să-şi învingă tremurul din cap până-n picioare şi se grăbi să intre în primul lift, împreună cu alţi doi turişi, îngrozită să nu fie prinsă cu minciuna.

În urma ei, după câteva momente de derută, Noel vru s-alerge după ea, dar se reculese repede şi uitându-se absent la miss Farley, o întrebă dacă mai ştia ce stabiliseră ceva mai devreme. Ea îi arătă pe cei doi englezi care-l aşteptau pentru discuţii serioase. Merseră în separeul rezervat lor şi când veni chelnerul să ia comanda, Noel îi ceru informaţii dacă hotelul avea şi o florărie şi dacă da,

cum putea trimite cuiva un coş cu flori. Omul spuse că nu ştia. Noel îi puse în mână cincizeci de dolari cu îndemnul: află cât mai repede.

Coşul cu trandafiri japonezi, trimis prin comisionar, ajunse acasă la Oana cu puţin timp după ea. Conţinea şi un bilet din partea lui: „Fie ca visele acestei nopţi să-ţi fie luminate de frumuseţea florilor”. Mama ei o informa că Dominic venise şi-l luase pe Daniel ca să-l ducă în parc, dar ea nu auzea mai nimic. Citea şi răscitea biletul privind scrisul cu un aer de sfârşit de lume. Lacrimile îi lunecau pe faţă ca o ploaie de toamnă pe geamuri; mai înainte privise florile până când începuse să nu mai vadă nimic. Mânia, dorul, dorinţa arzătoare de a fi cu el, toate simţămintele, ca nişte râuri mai mici, se adunau în albia molcomă a unei certitudini potolite: el era, el fusese, el va fi singura ei iubire. Şi dacă nu l-ar mai vedea până la sfârşitul vieţii, tot el ar fi ultima imagine din această lume pe care ar vrea s-o ia cu ea. Ar fi putut să-şi închipuie că el îi trimisese florile ca să-i comunice în locul lui dorinţa de a fi împreună. Dar nu se lăsă pradă amăgirii. În expresia lui descoperise un fel de: „oare cum de-am uitat că exişti?” Şi mai departe: „am acceptat decizia nedreaptă a sorţii”. Era limpede că renunţase la ea şi o uitase de parcă nici n-ar fi fost vreodată în viaţa lui. Îi trimisese florile cu amabilitatea lui dintotdeauna, gândind probabil că aşa se cuvenea, că uşa aia trântită cândva de perete postfaţase uşa care se închisese în inima lui. Dar revederea reaprinsese în inima Oanei, într-un fel brutal şi incredibil, chinuitoarea dorinţă de a fi cu el; numai cât se gândea la toate acele zile şi nopţi petrecute cândva împreună cu el în iluzie, în realitate, în toate dimensiunile posibile, o copleşea sentimentul că toate celelalte bunuri ale acestei lumi erau zădărnicii. Nimic nu-i mai dădea certitudinea că acesta era drumul şi destinul ei, o tortura numai convingerea că îl pierduse, ceea ce însemna că îşi supravieţuia doar sieşi

fără rost, fără bucurie într-un prezent arid şi pustiu, paralel cu un altul, adevăratul festin al existenţei în care cei norocoşi se îndopau cu adevăratele bunătăţi, cele mai de preţ din lume, cum însuşi Noel i le enumerase cândva: bucuria de a iubi, de a dărui bucurie, de a da şi de a primi iubire. Trebuia totuşi să-i mulţumească pentru flori, „am s-o fac mâine printr-o scrisorică, i-o las la hotel, ceva exagerat ca să nu creadă că-i adevărat, ceva de genul, vai, Noel, ce surpriză fabuloasă mi-ai făcut cu trandafirii japonezi, cred c-au costat o avere şi dacă tu ai cheltuit o avere ca să-mi luminezi visele nopţii trecute, trebuie, sunt obligată, ţinând cont de cât de puţin dornic de risipă eşti tu, ca să nu spun zgârcit, că de data asta politeţea te-a costat o grămadă de parale şi pentru asta îţi voi fi recunoscătoare toată viaţa. Şi două vieţi de aşi avea tot ţie ţi le-aş dărui. Pe bune, dragă, îţi mulţumesc pentru minunatele flori, lumina lor mi-a readus ceva din splendoarea zilelor de altă dată, mi-a luminat inima şi gândurile din care tu dispăruseşi definitiv şi pentru totdeauna”. De îndată ce rămânea numai zece zile în Bucureşti n-avea niciun sens să-l tulbure spunându-i de Daniel. Şi nici măcar nu va fi nevoie să-l mintă. Efortul cel mare trebuia făcut pentru a-l uita.

Doamna Poenaru, se aşezase pe un fotoliu vizavi de Oana şi nu se uita nici la flori, nici la scrisul lui Noel, urmărea suspinele fetei şi-i venea şi ei să plângă. Expresia Oanei era total răvăşită şi noroc că bărbaţii, respectiv Poenaru, Dominic şi Daniel, lipseau şi ele puteau măcar plânge în voie, fără reţinere, pe săturate. Încă o dată şi încă odată o rugă să-i mai spună cum îl întâlnise şi Oana îşi şterse ochii cu un şerveţel şi-şi suflă nasul, iar maică-sa credea că citea şi desluşea în expresia fetei ceva ce-i sugera că ea găsise ce căutase necontenit, tocmai când nu mai avea ce face cu acel ceva. Şi totuşi îşi amintea perfect cum, înainte să nască, îşi pierduse minţile de dorul lui

Noel, cum voia să plece în America, să fie cu el măcar o singură zi, să retrăiască o clipă de extaz, împinsă la aventură de nebunia sufletului. Oana se străduise zadarnic să mai iubească şi pe altcineva. Nu mai reuşise. Orice ar fi făcut revenea mereu la Noel. Doamna Poenaru creadea însă că Noel era întocmai ca uriaşul coş de trandafiri, lux şi voluptate, un lux pe care nu orice femeie şi-l putea îngădui, sau dacă avea destul curaj se aventura într-o idilă scurtă de-o noapte. Mai mult însemna pierzanie.

Lacrimile Oanei tindeau să inunde casa şi probabil acolo s-ar fi ajuns dacă nu sosea Dominic Fodor, împreună cu băiatul. Le salută ca de obicei cu un zâmbet binevoitor. După ce plecase împreună cu fratele său, Filip, convins că el avea dreptate, anul trecut de Crăciun revenise la Oana, convins că fără ea viaţa lui devenea tot mai tristă şi mai pustie. Între timp Oana divorţase de el şi când el revenise, mai îndrăgostit şi mai naiv ca niciodată, ea îl asigurase plângând de mila lui că n-ar mai putea face dragoste cu el nici dacă ar trebui s-o facă pentru a-şi salva viaţa. Fireşte, el o implorase să nu-l alunge, şi la o atât de mare ananghie acceptase condiţiile ei, sperând s-o recucerească. Zi după zi aştepta un cuvânt din partea ei care să-l facă din nou fericit cum fusese cu ea la început. Impresionat de masiva cantitate de flori comentă:

— Aţi devastat vreo florărie?

Oana îşi şterse lacrimile; părea că-i zâmbea lui, dar în realitate, refugiată în trecut, zâmbea pierdută unei amintiri; ea însăşi nu dorea de loc să afle de ce plângea, n-avea de gând să despice firul în patru, nici să-şi reprime regretul, dacă regret era. Copilul o cuprinse cu braţele de gât, se lipi de ea şi începu să-i spună că fusese cu tata în parc şi călărise mai mulţi căluţi. Ar fi vrut ca ea să-l vadă. Regreta că nu venise şi ea cu ei că se jucase şi alergase până obosise. Apoi se depărtă puţin de ea, o privi serios şi-o întrebă: de ce plângi, frumoasa mea? Nu împlinise încă

patru ani, dar era precoce şi vorbea întruna. Nu era nici blond, nici brun, iar ochii lui aveau forma ochilor lui Noel şi semăna cu Noel de parcă era făcut la indigou. Oana suspină, îl strânse în braţe şi spuse: „nu cred că eşti real, cred că te-am născocit, scumpule”.

— De unde-s florile astea, întrebă Dominic, suspicios şi supărat

— Ţi-am spus că înainte să te cunosc pe tine am fost îndrăgostită de cineva, ei bine, el mi-a trimis florile.

Deşi ulcerat de informaţie, Dominic reuşi să treacă peste răutatea răspunsului şi continuă cu umor:

— Dar de ce aşa de multe?

Doamna Poenaru cercetă repede, pe furiş expresia Oanei şi se linişti. Cu certitudine nici n-auzise vorbele lui, sau le auzise, fără să le înţeleagă. Undeva în trecut, la celălalt pol al existenţei ei îl vedea pe Noel cu părul în dezordine, înalt şi zvelt, într-un smoching de mătase albă, ducându-se în faţa oglinzii să-şi înnoade papionul, gata să plece la o recepţie unde se adunau numai bărbaţi.

Retrasă în zona mirajului, care înconjura ca un halo şi izola de intemperiile timpului, iubirea ei pentru Noel, se strădui să nu dea faptei lui alt sens, altă dimensiune, decât putea avea; trebuia să se ţină bine în frâu, să evite cel mai mic pas înainte spre el, îşi cunoştea bine puterile. Pentru întâia oară simţea o frică năprasnică la perspectiva unei reacţii imprevizibile. Analiza fiecare gest care-o dusese în holul hotelului şi toate cele ce urmaseră. Erau gesturi aiurea ce se sustrăgeau de sub control. Mintea decidea, da, voi face aşa şi aşa, dar la o ananghie se ducea de râpă toată temeinicia eşafodajului.

— Totuşi, de ce plângi, întrebă Dominic.

Se apropia de douăzeci şi cinci de ani. Avea privirea la fel de deschisă şi încrezătoare până la naivitate, ca în adolescenţă şi era tot atât de pasionat de labirintul inteligenţei artificiale. Continua să fie atras de misterul

cumplit al lumii acesteia, în care evenimentele se petreceau în cascadă şi toate, dar absolut toate evoluau, după părerea lui, într-un ritm fioros de rapid, ceea ce făcea să i se pară exclus ca omul normal, natural, să-i poată face faţă. Acum, după ce terminase facultatea, mai însetat ca niciodată de înălţimile spirituale, îşi dorea norocul de a trăi printre oameni elevaţi, înalţi din punct de vedere spiritual, pe cât posibil asemănători cu Pitagora. De la cei înţelepţi, cu inima plină de iubire avea ce învăţa. Îl preocupau problemele altissime, sensul vieţii, fericirea, morala, natura iubirii şi iubirea divină. La capătul cărărilor voia să-şi facă propriile pârtii. Nu-i plăcea să fie singur şi într-o vreme, chiar la începutul relaţiei cu Oana, o ţinea de mână, lângă el şi când avea de lucru. Fuseseră extrem de apropiaţi şi, credea el, şi foarte îndrăgostiţi până se născuse Daniel şi începuse dihonia. Georgiana îl făcuse să priceapă că mult iubita lui soţie născuse copilul altuia. Când Georgiana îl asigura că Oana îi spunea numai minciuni, că nu-l iubea, că se folosea de el, se înfiora de spaimă şi susţinea că nu existau minciuni ci numai informaţii amendabile. Era îndrăgostit până peste cap de Oana şi de Daniel şi regreta nebuneşte că o clipă fusese slab şi-l ascultase pe fratele său şi-o părăsise. Anul trecut de Crăciun revenise la ea după peregrinări prin lume, fără nicio şansă de a o uita. Îl destabiliza o astfel de viaţă, voia să trăiască în solida convingere că era nemuritor, aici, pe pământ, că azi venea după ieri, şi mâine va veni după azi, şi fiecare zi îl va găsi aici, împreună cu femeia cea mai scumpă, cea mai iubită, cu sentimentul că se afla în centrul lumii, nu undeva la margine. Iubirea îi dădea libertate şi putere, nu jiduia după nimic altceva. Plânsul Oanei îi dezvăluia ceva ce nu-i plăcea.

— Nu ştiu de ce plâng, răspunse Oana, după o destul de lungă tăcere. Dac-aş şti de ce, aş găsi imediat antidotul. Ascunse discret biletul, nu din vreo pornire secretoasă,

nici vorbă, voia să-l cruţe, din politeţe, de povara unor presupuneri nesănătoase. Prezenţa lui în viaţa ei era dovada strădaniei de a iubi pe toată lumea de îndată ce nu mai spera să cunoască pasiunea dragostei dăruită ei doar de Noel, exclusiv, de neuitat, de neînlocuit. În absenţa lui încercase cu toată puterea să redistribuie dragostea, s-o dăruiască altcuiva de îndată ce el nu avea nevoie de ea. Era fapta ei de iubire generoasă. La capătul atâtor ani de obstinată voinţă, credea că era o chestiune de voinţă, de educaţie să nu-i superi pe ceilalţi, să le arăţi că-ţi pasă de ei, că le poţi fi prieten, şi asta era mai de preţ decât insanitatea unei iluzii.

— Am venit să-ţi arăt nişte albume cu cele mai noi tipuri de case, nu scumpe, dar elegante, altceva decât un apartament.

— Nu în seara asta, te rog, nu pot în seara asta, am o migrenă teribilă şi pe deasupra şi ceva de lucru. Cred că voi lucra până după miezul nopţii.

Telefonul începu să sune şi Oana simţi cum o străbate un asemenea fior că tresări speriată mai degrabă de zgomotul neaşteptat decât de presupunerea că putea fi Noel. Doamna Poenaru ridică receptorul şi-l auzi pe Dan Dimescu.

— Sunt Dan Dimescu, aş putea vorbi cu Oana?

— Da.

— Mulţumesc, sărut mâinile! apoi Oanei: Dragă, ai plecat de la Iustin înainte să mai discutăm. Ştii bine că nu sunt eu omul care să lansese ştiri idioate, cum că băiatul tău ar fi copilul lui Noel Cretzeanu. Am aflat, nu importă cum, că Noel Cretzeanu e în Bucureşti. Te rog vorbeşte-i despre mine, să mă ajute să capăt un job ca lumea. Sunt sigur că veţi relua vechea voastră poveste…

De supărare Oana trânti receptorul în furcă, fără niciun cuvânt. Dominic stătuse lângă Oana şi auzise tot ce-i spusese Dimescu. Un ghimpe i se înfipse în inimă şi

rămase acolo; îl cunoştea pe Dimescu, Oana i-l prezentase, îl cunoştea şi pe Iustin şi o singură dată îl întrebase dacă-l cunoscuse pe fostul prieten al Oanei. Iustin se întunecase la faţă, îl sfătuise să nu fie curios, băiatul ăla era departe, ca şi pierdut pentru cei ce-l iubeau, îl adorau chiar, şi Iustin jura cu mâna pe inimă că deşi puştiul ăla îl lovise mişeleşte drept în inimă, nu putea să-i poarte ranchiună, recunoştea că avea un haz nebun şi femeile se topeau după el, n-aveai ce-i face, aşa erau unii, dulci şi lipicioşi, ca unşi cu miere. Dominic nu voise atunci să afle cine era puştiul uns cu miere, acum însă, da, neapărat, trebuia să ştie cine era individul nesimţit, şi cum de îndrăznise să umple cu flori casa iubitei lui şi voia să mai ştie şi de ce. Ca între noi bărbaţii, nu-i aşa, niciunul nu trimite asemenea grădină de flori, dacă nu vrea să stârnească o reacţie, o chemare, o dorinţă acută de renegociere a poziţiilor, dovadă că pe Oana n-o lăsase indiferentă, o făcuse să verse şuvoaie de lacrimi. Şi pe urmă, de unde până unde presupunerea că el ar fi tatăl biologic al fiului său. Până una alta, Daniel purta numele Fodor, de îndată ce nici nu se încheiase procesul de respingere a paternităţii.

Eliberată de povara convorbirii telefonice, Oana vru să-i prezinte lui Dominic, nefericirea lui Dan Dimescu, dornic de un post în străinătate, dar Dominic se arătă grăbit să plece, s-o lase să lucreze.

— Şi unde locuieşte acum Cretzeanu, întrebă pe neaşteptate.

— Nu ştiu, de unde vrei să ştiu?

— Credeam că v-aţi întâlnit.

— Nu, dragă, nu l-am întâlnit.

— Şi aşa din senin ţi-a trimis flori. De unde ştia unde locuieşti?

— Fii bun şi nu mă mai întreba.

— Bine, plec.

Îşi luă rămas bun, sărută obrajii doamnei Poenaru

suspinând, îl îmbrăţişă pe Daniel, îi spuse: „uriaşule, ai grijă de mama ta”, de Oana nu cuteză să se atingă, înfricoşat la perspectiva unui urlet, îi spuse salut, lui Poenaru care abia sosise acasă şi mai suspinând o dată, se duse. Intenţiona să ajungă acasă la Iustin să ceară amănunte, să afle pe urmă unde îl găsea pe Cretzeanu. Trebuia să-l vadă şi să-i pună în vedere să nu îndrăznească să se apropie de Oana şi de copil. Hotărât, dacă nu-l va asculta îl va împuşca şi gata. Un glonţ în frunte şi gata.

Era adevărat, Oana avea o migrenă şi imens de lucru, dar nu din dorinţa de a lucra îi ceruse lui Dominic s-o lase în pace. Bucuroasă că plecase spuse deodată:

— Ce-ar fi să pleci cu tata şi cu Daniel undeva, pentru o săptămână.

— De ce?

— N-o să crezi, dar mă tem că Noel ar putea afla.

— Ei şi?

— Nu trebuie să afle de Daniel, nu acum. Toată familia, în frunte cu Ivona, ar tăbărî pe mine, mi l-ar lua.

— Crezi.

— Paza bună trece primejdia rea. Luaţi-vă concediu, tu cu tata, zece, cincisprezece zile, nu cred că stă mai mult în Bucureşti.

— N-ar fi mai bine să-i spui şi să înfrunţi realitatea.

— Dac-ar locui în Bucureşti, dac-ar exista cea mai vagă posibilitate de o relaţie normală, i-aş spune. Dar trăieşte la Londra, azi aici mâine-n partea cealaltă a globului. Nici nu ştiu cum e viaţa lui cu femeia aia, cum să-i spun de Dany? Întâi nu m-ar crede şi pe urmă, după ce capătă el certitudini, mă trezesc că-mi trânteşte un proces şi mi-l ia pe Dany. Şi fără Dany chiar mor.

— Gata, m-ai convins. Aranjez, într-o zi, două am plecat.

Retrasă în camera ei, în timp ce doamna Poenaru se ocupa de cina băiatului şi de a soţului, Oana scoase

bileţelul, începu din nou să citească puţinele cuvinte, dar nu mai plânse, căută jurnalul, confesorul ei. O ajutase de atâtea ori, o va ajuta şi acum, în acest moment de cumpănă. Îl deschise şi citi pe sărite*: „ANUL 1994. Vineri 14 ianuarie.* De dimineaţă Augusta mă cheamă la ea. Gândesc că-mi dă vreo veste despre N. Dar nu. Îmi propune o slujbă la revista Taniei. Zice: nu cred că te scalzi în bani, nu-ţi strică două sute de dolari pe lună. Refuz cu politeţe. Mai pe urmă îmi fac curaj, o întreb dacă a vorbit cu N., dacă i-a transmis urări de Anul Nou. Zice nu, a vorbit cu robotul deoarece N. era plecat în Asia cu familia Schielmann.

Duminică, 6 februarie. Reuşesc într-un timp scurt să parcurg o bibliografie imensă, pe tema iniţierii de tip oriental. Aştept un gând limpede. Nu desluşesc motivul pentru care Augusta e mai mult decât atentă cu mine, îmi telefonează, mă cheamă la ea, mă întreabă dacă sunt fericită cu Dominic, dacă suport bine sarcina. Îmi vine să urlu, dar mă abţin.

20 februarie, duminică. Noaptea târziu. Abia am ajuns acasă după cina cu Nic Cretzeanu. M-a invitat, şi-a precizat să mă duc singură, fără soţul meu, mi-a trimis maşina cu şoferul pe la şapte seara, m-a primit la reşedinţa lui de la Şosea, într-o ambianţă de secol optsprezece. Mă pofteşte să mă aşez la o masă lungă la care puteau sta lejer cel puţin douăzeci şi patru de persoane. Ocup primul scaun din capătul mesei, el se aşază tocmai în celălalt capăt. Sfeşnice, coşuri de flori, imagini de film retro într-o cameră largă şi lungă… Încep să găsesc o oarecare justificare obsesiei lui Iustin, Nic e cu mult mai mult decât un domn elegant, bogat desigur, bine educat, amator de romantism edulcorat, emoţii din dragoste, ceva, cumva la modă. Sunt parţial blocată, o asemenea desfăşurare de forţe pentru o persoană insignifiantă ca mine, recunosc mă pune serios pe gânduri. Suspectez că nimic nu-i real, m-a

prins pesemne un vis, într-atât de exaltant că-mi vine să turui vrute şi nevrute. Dar n-o fac. Spun numai: Întrebarea care mă chinuie n-o pun, n-am curaj să fiu nepoliticoasă. El zice: Ce vrei să ştii despre mine?

Eu: Totul.

El: Cam prea mult dintr-odată. Trece de la una la alta: Mi-a spus Augusta că tu şi Noel… aţi fost amanţi.

Îmi place la nebunie cuvântul *amanţi.* Răspund cu prudenţă: Acţionează şi la mine principiul ochii care nu se văd, se uită.

El: Iubirea nu se bizuie pe ochi care se văd, sau nu numai. Ce vreau eu să ştiu e dacă relaţia ta cu el a fost ceva deosebit sau o aventură plăcută de un sezon.

Eu: De ce vrei să ştii?

Am impresia c-am mâncat prea mult şi voi vomita. Îl rog să vorbim despre altceva, mai plăcut, mai luminos. Ciudat e că nu mă lasă, reia întrebarea, dacă îl iubeam cu adevărat pe soţul meu sau încă mai visam la Noel. Spun: Vom avea un copil, ce dovadă mai mare de iubire poate exista?

El: Un răspuns de bun simţ, apreciază, foarte înţelept, neaşteptat de matur, spune şi încheie definitiv subiectul. Trece la altul. Discuţia alunecă în magie, sacru, iniţiere, mă întreabă ce ştiu. Prima tentaţie e negarea, nu cunosc nimic, dar iar reconsider păguboşenia negativismului, recunosc că ştiu atât cât să afirm că mare-i Dumnezeu. Am citit doar, domeniul e infinit, labirintic, nu mă avânt în cunoaşterea suprasensibilă de îndată ce mai am atât de multe de învăţat în dimensiunea aceasta.

El: Important, cred eu, e punctul de vedere conform căruia sunt abordate problemele cerului. Serios o face teologia, serios o face ştiinţa, în rest totul e discutabil. Ce-au descoperit magii, ce-au văzut sfinţii, sunt spectacol, mărturisire demnă de crezare dacă vrei să crezi. Nimic nu ţine piept însă Evangheliilor. E o taină sfâşietoare, n-ai

cum să-i dai de rost, trebuie doar să crezi. Restul, tehnici nebune de a atinge o treaptă spirituală mai înaltă, n-am nimic împotrivă, călugărirea e tot un modus vivendi.

24 febr. dis de dimineaţă.

Reconstitui unele amănunte din discuţia cu Nic.

Eu: Există o magie albă?

El: Nu. Magia e una şi e contra naturii şi contra lui Dumnezeu.

Eu: Eşti sigur? Marii iniţiaţi sunt suflete damnate? Da sau nu?

El: De unde vrei să ştiu? De ce crezi c-aş şti, nu ştiu ce fac alchimiştii, poate că n-ajung toţi în iad, nu ştiu!

Eu: Am presupus că eşti vreun avatar, unul dintre cei care fac lumea imitând modelele divine.

El: Te-ai molipsit de microbul celor de la revista Taniei.

Luni, 7 martie.1994. Invazie de vrăjitoare. Ţigănci care practică farmece, vindecări, dezlegări de cununii, legări de dragoste, cineva încurajează toată fauna asta murdară, satanism curat. Citesc un articol despre karmă şi destin şi despre cronica Akasha, ceva despre secretele împăratului Ashoka semnat Armand.

12.03, 1994. Vizită, în cursul dimineţii, la familia Balş. Augusta insistă să trec pe la ea. Vrea să ştie cum îmi merge, când trebuie să nasc, dar n-are răbdare să mă asculte. Sare de la una la alta. Zice c-o îngrozeşte derapajul Taniei cârdăşia cu vrăjitoarele. Trece pe urmă la Noel, aflat pentru o vreme în Europa, la Vevey. Apare şi Aristide. Nici când n-am văzut o expresie mai frumoasă pe chipul spiritualizat al unui om matur; pare complet rupt de cele lumeşti, şi chiar fac un efort să nu plâng de emoţie. Mă întreabă simplu ce mai fac, spun, bine, mulţumesc, dumneavoastră? Răspunsul nu vine imediat, nu-i o amabilitate, se gândeşte, zice el, tot mai des la tainele Evului Mediu, adevărata ordine se întemeia pe rugăciune,

restul nu era decât dezordine, Evul Mediu a fost un edificiu uriaş ale cărui temelii erau Crezul şi Tatăl Nostru şi Sfânta Treime. Tot ce se înalţă pe alte temelii se prăbuşeşte, mai devreme sau mai târziu, într-un noroi însângerat. Iluminismul şi zeii lui însetaţi de sânge vor agoniza îndelung fiindcă oamenii nu vor vrea să renunţe la ei, fiindcă le-a plăcut teribil să se îmbete cu iluzia libertăţii, iluzie, da, pentru că abia societăţile moderne au transformat oamenii în sclavi, popoare fără memorie, fără istorie.

Mă tot întrebam de ce-l preocupa rugăciunea.

Augusta se dusese în bucătărie să pregătească ceva de mâncare, am vrut să plec, dar amândoi au insistat să rămân la dejun, n-am avut destulă fermitate, tot ezitând un **nu** răspicat, înfricoşată să nu fac vreo gafă, am rămas şi, până s-a întors Augusta am tot vorbit cu Aristide despre filosofia supraomului, ivită la orizontul existenţei ca urmare a robiei în care s-a trezit omul prins în angrenajul unei societăţi bizuite exclusiv pe bunuri materiale, sub teroarea unui zeu mai nemilos decât satana, banul şi banul care face şi desface lumea. Iluminismul şi iluzia libertăţii îşi arată primele efecte, se dezlănţuie marele război, apoi revoluţia bolşevică, se deschide astfel un tunel al răului la capătul căruia se înalţă Hitler în fruntea unei Germanii demonizate. Democraţiile moderne se pretau la mii de interpretări esoterice, în definitiv pofta de crimă a oamenilor şi-a societăţilor robite întunericului a cunoscut o saţietate şi-o victorie aproape totală de-a lungul unui singur secol, acesta al nostru, douăzeci. Democraţiile moderne l-au alungat pe Dumnezeu din deciziile lor, republicile atee au lansat sloganuri ca drepturile omului şi la ce au dus? Care-s marile drepturi ale omului? Dreptul la o educaţie care nu-i asigură singurul drept natural, acela de a trăi în comuniune cu Dumnezeu, dreptul la o libertate care-i răpeşte singura libertate posibilă, aceea de a veni

din iubire cu iubire către Dumnezeu.

22 mai 1994. Dominic zice că m-am făcut mare cât China deşi mai am destul până să nasc. Citesc un roman despre cavalerii spirituali. Intriga e superficială, se vede intenţia romancierului de a spune ceva despre tot ce se ascunde în spatele politeţii japoneze, tăcerii chinezeşti, dorinţei de a ajunge în sânul lui Alah; se prea poate să ne aflăm încleştaţi în cel mai devastator război posibil, al religiilor. I want more information. I want to know what can be tomorrow. Era foarte adevărat că ei, cavalerii spiritului, imitau ierarhiile cereşti, stăteau în umbră, controlau necontenit pârghiile progresului ştiinţei şi adevărata ştiinţă se afla sub obrocul lor, o păzeau cu străşnicie, pentru că, da, numai prin ştiinţă se făcea străpungerea, se lua cerul cu asalt, se trecea în cealaltă dimensiune într-un fel interzis, dimensiune care, odată dezvăluită ducea la imposibilitatea vieţii pe pământ, amestecarea planurilor provoca genul de confuzie care ducea la ruina spiritului şi moartea sufletului. În civilizaţia Atlantidei oamenii au trăit o vreme în duble ipostaze, erau şi în corp fizic, dar deţineau şi secretul marilor puteri ale spiritului decorporat, se omorau între ei cu gândul, şi începuseră să confunde planul fizic cu cel eteric, intrau în zonele interzise ale raiului, omorau sufletele pe care n-aveau voie să le ucidă, dezechilibrând Planul divin. Creatorul instituise frontiere între dimensiunile cunoaşterii din iubire pentru viaţa pe care o dăruise făpturii umane. Înţelegerea mă copleşeşte, mi se face frică, adevăratul mister trebuie lăsat în pace, dacă vrei să trăieşti, dacă vrei să cunoşti bucuria pentru care ai venit pe pământ. Par deosebit de laşă, dar nu-i aşa, Dumnezeu nu ne vrea călugări chiar pe toţi, ne vrea părinţi, ne cere să dăruim viaţă din viaţa pe care El ne-o dăruieşte. Cu cât ştii mai multe despre viaţa de după moarte, cu atât îţi piere pofta de a mai trăi pe pământ, şi-atunci la ce bun s-o iei într-o

direcţie care te împovărează cu ceva imposibil de dus. Cel mai cutremurător exemplu, cea mai sfâşietoare imagine a folosirii puterilor oculte o oferă catastrofala cutezanţă a Germaniei naziste, prăbuşirea în oroare şi ruşine, după ce n-a mai rămas aproape nimic viu în ea. Abia acum înţeleg ceea ce voia Noel să-mi spună şi luam drept aiureală. Indiferent pe care treaptă de evoluţie te afli, forţarea limitelor te duce în chip fatal la una din extreme şi la extreme nu se poate trăi în două lumi deodată, indiferent de bunele intenţii.

În acest prezent al nostru care dura de două mii de ani nu ne puteam bizui decât pe ceva nepieritor, anume pe autoritatea Evangheliilor, unde totul era riguros exact, indiferent de disperarea celor ce vor să le nege. De la învierea lui Iisus Hristos porneşte o nemărginită nădejde dată de Evanghelii tuturor popoarelor şi această nădejde va bate cu valurile ei cele din urmă ţărmuri ale pământului. După adânca disperare a morţii vine bucuria copleşitoare a învierii, nu există moarte, există numai viaţă şi transcendere dintr-o dimensiune în alta şi nu trebuie decât să accepţi, nu ţi se cere niciun efort, trebuie numai să crezi şi să ai încredere în Dumnezeu. Mai mult de atât nu obţii din ştiinţa alchimiştilor, din yoga, din psihotehnicile de lărgire a conştiinţei, Evangheliile aduc totul în lumină, căci Dumnezeu Hristos a umblat în Lumină, n-a fost un Socrate, fie el şi genial, n-a revelat ştiinţele, tehnicile învăţării, acestea erau şi încă din plin, a revelat lumii iubirea lui Dumnezeu, valoarea sentimentelor, căldura iubirii, singura căldură a sufletului aptă să învingă frigul ucigător al spiritului. Creştinismul nu-i numai o religie, e singura cale de îndumnezeire care-l înnoieşte pe om în adâncul sufletului, de aceea creştinismul va cuprinde şi va consola şi va vindeca rătăcirile omenirii de la un ţărm la altul.

Bun, am rezolvat o mare problemă, în planul lumilor

esoterice sufletele se străduiau să se înalţe, aici, în zona eternelor noroaie, noi ne străduim să fim tot mai adânciţi în căldura noroaielor protectoare. Singurătatea şi lipsa de orizont alcătuiesc ceva ucigător”.

Răsfoi paginile şi se opri la ultima: *„30 ianuarie 1998:*

„L-am întâlnit din întâmplare pe Armand, mi-a spus că Tania are tot mai dese crize de schizofrenie, îl visează pe Aristide Balş care o ameninţă cu o sabie. Mă bucur că nu m-am lăsat luată de valul plictisului, că nu m-am apucat din plictis de arte marţiale, ca majoritatea celor care se ţin ca disperaţii de magul magilor, care-a făcut pe atâţia să-şi piardă minţile; nu mă mir că Tania a luat-o razna, mă mir c-a rezistat până acum, dacă socotesc cum s-a lăsat fascinată de experienţa tibetană a magului. Mulţi alţii au coborât din Tibet, au cucerit Occidentul, Statele Unite, Canada, picătura chinezească, tehnicile transpersonalizării, într-un cuvânt nemurirea. Jur să nu mai citesc nici un singur cuvânt din vreo carte păgână, numai Biblia şi-atât. Psihologia stărilor superioare ale conştiinţei, mecanica mutanţilor, salutare, nu mă mai poate impresiona, nu vreau să-mi zburătăcesc minţile cu texte neruşinate, gen Gurdijieff, care scrie negru pe alb că metoda sau calea lui e aceea a dezvoltării posibilităţilor ascunse ale omului, dar e o cale contra naturii şi contra lui Dumnezeu. La nivelul acestei afirmaţii, omul obişnuit, în stare naturală, nu-i decât o larvă, iar Dumnezeul creştinilor nu-i decât un păstor de larve.

După asemenea afirmaţii simt că trebuie să mă rog, să mi se ierte urâtul păcat al curiozităţii, să repet cuvinte evanghelice, celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine în scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu în scaunul Lui. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

Mă gândesc la primejdia de moarte în care ne aruncă

setea noastră de certitudini, mi-amintesc de criza de disperare în care a intrat Iustin, după ce-a găsit şi citit jurnalul tatălui său; din notele lui aflase cu câtă obstinaţie îl căutase pe Dumnezeu, chinuit de presupunerea că pentru lumea noastră nu mai exista îndurare. Tragedia despărţirii de tatăl său îl aruncase în beznă, striga cu o deznădejde nebună că nu exista un Dumnezeu al iubirii, ci doar unul al răzbunării pe om, al plăţilor disproporţionate, dar cum să mori dacă n-ai apucat să trăieşti? Ce-i făcuse lui Dumnezeu? După plecarea lui Noel în State am ştiut că o parte din tot ce sunt îi datorez lui, întotdeauna mă voi gândi la el cu recunoştinţă, scurtul meu trecut, bizara mea experienţă cu aceşti oameni, cavaleri spirituali ai lumii celei noi, celei vechi, străvechi? habar n-am, aş minţi, m-aş minţi dac-aş pretinde da, ştiu, sunt matadorii unei cavalerii superioare a cărei măruntă imitaţie e cavaleria masonică, exoterică, în fine, ştiu că nu ştiu, şi tihna-mi vine din faptul că nici nu mai vreau să ştiu. Am trăit o experienţă, experienţa omuleţului furnică prins din greşeală într-un dans al uriaşilor, erau prea înalţi pentru ca să-i pot privi în ochi, nu ştiu să-i descriu, să le evoc trăsăturile, măreţia, n-am avut ochii potriviţi pentru a descoperi în ce le consta măreţia. Mi-amintesc că la capătul unei discuţii pe tema esoterismului Evangheliilor, Aristide Balş m-a întrebat cam aşa: Crezi că ţi-ar plăcea să trăieşti în preajma Sfântului Pavel, să iei masa cu el, să-l priveşti în ochi? N-am ştiut ce să spun, a comentat tot el, a spus că plăcere şi confort nu găseşti decât printre cei de teapa ta, cei care au aceeaşi statură ca tine. Adevărata sfinţenie ca şi adevărata păcătoşenie erau extremităţi reci şi fierbinţi în care sufletele călduţe îngheţau sau ardeau complet, pe vecie. Iată de ce ne ţinea Dumnezeu la distanţă, ne lăsa să creştem treptat în sfinţenie, sufletele noastre să devină fierbinţi, arzătoare, ca să putem sta în preajma Lui fără primejdia pierzaniei. Când cunoşti toate astea îţi piere

pofta de a-ţi mai forţa limitele, de a pătrunde în vreun fel permis ori interzis, în alte sfere, mai înalte ori mai joase”.

Oana isprăvi de citit, rămase puţin pe gânduri, de parcă nu se recunoştea în cele scrise, ca şi când s-ar fi uitat în oglindă şi-ar fi văzut o persoană necunoscută, trăia ciudata senzaţie că trecuseră veşnicii între fiinţa care făcuse însemnările şi cea de adineaori care primise flori de la Noel şi izbucnise în cel mai enigmatic plâns cu putinţă; dacă de bucurie era de ce îi sfâşia inima? Dacă de deznădejde era de ce o umplea de extaz de parcă i se împlinea o făgăduinţă făcută de mult în a cărei promisiune încetase să mai spere. Rămase pe gânduri: „iubitul meu, comoara mea, Noel al meu, indiferent câte veşnicii pământeşti vor trece, indiferent pe unde şi cu cine vei rătăci, mereu vei fi al meu, fiindcă te iubesc, îmi aparţii fiindcă ai devenit un adevăr al sufletului meu, nimic nu te mai poate şterge de aici, cartea vieţii e cartea iubirii şi tu ştii asta, cu siguranţă, da. Te-am încuiat în inima mea şi-am aruncat cheia în ocean”.

Când îşi mai reveni din visare scrise în jurnal, pe o altă pagină:

„*Vineri, 20 martie, 1998.* Noel egal un frumos coş cu trandafiri, scriu cu mâna tremurând de frică, nu prea cred că va veni peste mine vreun timp când să nu mai simt nimic pentru el”.

Închise caietul, privi o vreme în gol, dusă pe gânduri, apoi îşi lăsă capul pe braţe fără dorinţa de a mai face ceva, amorţită, fără niciun strop de voinţă.

*

Decis să-şi apere femeia şi copilul, Dominic coborî din splendida lui maşină, un Lamborghini galben ca lămâia, pe care i-o dăriuse Filip de ziua lui ştiind că maşinile de mare viteză erau un hobby pentru el, şi de la un telefon public, fiindcă nu avea semnal la cel mobil, îi telefonă lui Dimescu. Robotul îl informă că Dan nu era

acasă. Dominic gândi că îl va găsi mai târziu sau poate mâine şi va primi de la el informaţiile de care avea nevoie, pătruns de convingerea că trebuia să ştie cine era Noel şi de ce îi trimisese Oanei coşul cu flori. „Dacă va continua să umble după Oana îl voi împuşca fără să clipesc, fără să-mi tremure mâna”, îşi spuse din nou.

În acelaşi timp, când Dominic îşi spunea sieşi că-l va împuşca pe Noel, în prezenţa celor doi englezi, buni profesionişti, dar mai cu seamă bogaţi şi dispuşi să-şi diversifice afacerile cu computere, Noel era tot mai tăcut, din ce în ce mai absent, din ce în ce mai confiscat de Oana. Se gândea la ea şi nu se putea opri să dorească s-o vadă, să discute cu ea, să redeschidă dialogul, ori să-l închidă definitiv. Se stârnise în el o adevărată furtună. Îl copleşea un sentiment de teamă, de nesiguranţă, ba şi de mânie. Înviau în el amintirile, sentimentele pe care, cu mare, cu nesfârşită obstinaţie le anesteziase cumva, le domolise furia şi exigenţa, ca să poată îndura, ceea ce el numea, trădarea ei. Şi-o amintea pe plajă, şi-o amintea noaptea în pat şi scenele se derulau în cascadă, îi auzea râsul şi vocea şi-o simţea fierbinte lângă el, căutându-i gura. Probabil expresia i se schimbase, arăta pierdut, sau pur şi simplu plecat în altă parte:

— Are you ok, sir, îl întrebă asistenta îngrijorată de totala lui absenţă. Erau într-un separeu şi cei doi englezi, ambii însuraţi dar mari amatori de distracţii ciudate, îl priveau pe rând pe Noel cu nişte ochi languroşi de parcă erau nişte logodnice abandonate. Aşteptau explicaţii, rezoluţii la propunerile lor de afaceri şi nu mai pricepeau nimic din muţenia amfitrionului.

— Why de you ask me?

— You look exhausted, sir.

— Well, that means that I have to go. You stay here and be în business.

Toată suprafaţa memoriei, se umplea cu imagini din

scurta vreme petrecută cu Oana la Bran şi-şi amintea cum se îndrăgostise de ea din clipa când venind acasă o văzuse stând foarte *comme il faut* pe un fotoliu şi discutând cu Gabriel cu aerul unei persoane mature şi pline de demnitate. Zâmbi amintirii, derutându-i pe companioni; ei nu-şi explicau de ce primea el spusa unuia sau altuia cu un zâmbet chiar fericit. De vreo câteva ori se uită la ceas apoi se ridică în mare grabă lăsându-i pe englezi perplexi. Le spuse că miss Farley era autorizată să negocieze cu ei mai departe şi să decidă. El trebuia să plece chemat de o altă mare urgenţă. Îşi luă rămas bun şi plecă în grabă fără să aibă vreun alt plan pentru restul serii. De altfel în privinţa Oanei era destul de confuz. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce voia de la ea, ar fi răspuns: nimic şi n-ar fi spus o minciună. Sau poate ar fi gândit: tot sau nimic. Dar nu mai erau copii, nu-şi putea îngădui să-i provoace false aşteptări. Dar gândul revenea la ea şi se preocupa prea puţin de comandamentele mai înalte. Revedea, cu un sentiment ciudat de teamă, scena din hol, ochii ei fixaţi asupra lui cu o intensitate ce ştergea în mare viteză distanţa dintre trecut şi prezent.

După ce se despărţi de englezi, urcă în apartamentul său şi aproape fără voia lui, formă numărul ei de telefon, dar după primul apel îl întrerupse imediat, speriat de implicaţiile demersului. Ştia că era măritată şi avea şi un copil. Întâi îl informase Augusta pe care o rugase s-o caute din partea lui, s-o facă pachet şi să i-o trimită la New York. Asta se petrecuse imediat după Crăciunul din 1993. Augusta îi spusese întâi că nu reuşise să dea de Oana, ca să nu-i dea vestea cea rea anume că Oana se şi măritase imediat după plecarea lui. Mai pe urmă Nic îi spusese adevărul şi-l sfătuise să-şi ia gândul de la ea, fiindcă fata aia frumoasă iubea pe altul. Cuminte, logic, orice gest îl implica şi pe domnul soţ. În scurtul timp cât fuseseră împreună, Oana îi confesase, cu aerul cel mai serios din

lume, şi el tocmai asta îşi amintea acum, intenţia ei sau decizia fermă de a cuceri strictul necesar pentru a face din viaţa ei o bucurie: o profesiune făcută cu pasiune, un soţ adorat şi patru copii, doi băieţi şi două fete, marfă de iubit când iarna sfârşitului va veni peste ea. Ca-ntr-o scenă filmată cu încetinitorul revăzu chipul Oanei din ziua când o părăsise, răzbit de mânie că nu-l ascultase, nu se îngrijise de paşaport şi de vize. Apoi se supără pe el însuşi descoperind că se purta ca un adolescent timid. Formă din nou numărul şi-i auzi vocea.

— Oana, sunt Noel. E târziu, te reţin de la vreun lucru important?

— Ţi-am recunoscut vocea, inconfundabilă altminteri. Nu-i târziu şi nu mă reţii de la nimic important. Mersi pentru flori. Un gest romantic, frumos, nimic de obiectat, stil made in USA.

— Mi-am amintit că-ţi plăceau florile exotice. În altă ordine de idei am putea să reluăm discuţia prea brusc întreruptă. Urcă-te într-un taxi şi vino. Te aştept în holul hotelului.

— Nu pot, scuze, nu pot.

— Nu-i nimic, rămâne pe mâine. La revedere!

Întrerupse legătura după ce auzi abia murmuratul ei: la revedere, pe mâine. Îi telefonă apoi Ivonei.

— Ce face măicuţa mea iubită?

— Sunt împreună cu Monica Tedesco şi vorbim tot despre tine. Gabriel e cu Nic încă sunt în palatul din Batiştei, cum ştii, lucrează nu ştiu la ce şi noaptea.

— Voiam să ştiu dacă mă pot muta în locuinţa din Batiştei sau de la Şosea?

— Ambele îţi aparţin, scumpule. Vei locui unde vei dori. Gabriel zicea azi dimineaţă că totu-i perfect peste tot. Specialiştii în decoraţiuni interioare au restaurat fiecare încăpere exact cum era pe când s-a născut tatăl tău, cel puţin aşa mi-a spus el. Eu n-am ajuns încă pe acolo. Dacă

te muţi mâine, voi fi primul tău vizitator.

— Mama, aş pleca undeva într-o scurtă vacanţă. Am în mine o oboseală destul de neplăcută. Aş pleca undeva la schi. Dar aici iarna s-a cam terminat, nu mai e sezon de schi.

— Plecăm în Norvegia, plecăm unde vrei tu.

— În Alaska. Ai vrea să mă însoţeşti?

— Uite, Monica zice că te poate însoţi Diana. Şi ea adoră schiul şi după urâtul divorţ de Mendoza, vrea să-şi revină. Diana te-a iubit dintotdeauna.

— Spune-i doamnei Tedesco că-i mulţumesc foarte mult şi mă voi gândi şi dacă iau vreo decizie, o voi anunţa.

— Comoara mea, mă bucur că vrei să te odihneşti. Ai muncit prea mult în ultimii trei ani. Meriţi o vacanţă. Cum a fost întâlnirea cu investitorii recomandaţi de Nic?

— A rămas să ne reîntâlnim pe parcursul lunii aprilie după ce reevaluăm costurile, fie la Londra, fie la New York.

Îi mai spuse una, alta şi cum se gândea necontenit la Oana, scurtă convorbirea, aruncă telefonul şi se întinse pe canapea cu ochii în tavan. La suprafaţa memoriei veneau nechemate toate zilele petrecute cu ea la mare. Fusese ca o lună de miere. În fiecare zi şi în fiecare noapte îi dăruia ceva mai mult decât trupul. Ea îşi susţinea practic principiile. Îi spunea că-l iubeşte şi de aceea se purta faţă de el cu infinită dragoste, temătoare că a doua zi ar putea să-l piardă. „Noel, iubitule, am citit undeva într-o carte că faţă de cei dragi trebuie să te porţi ca şi când a doua zi i-ai pierde. De aceea, vezi, trebuie să profit din plin de ziua de azi, de minunăţia şi norocul acestei clipe, în caz că mor în următoarea, să nu regret că n-am epuizat toate căile de a contribui la bucuria ta”.

Avea ciudata senzaţie că-i auzea încă şi vocea. Nu-i cerea s-o iubească. Nu-i ceruse nicio dată nimic. Îi tot spunea că intenţia era să-i dăruiască tot ce avea mai bun în ea: pasiunea inimii, căldura, iubirea necondiţionată. Se

ridică de pe canapea: „Trebuie să fac ceva, se îndemnă singur, nu pot nici să dorm, nici să mor măcar nu sunt în stare. Cred că Denisa a luat cu ea şi sufletul meu. Mă şi mir că-mi pot aminti că viaţa mea ar fi putut fi şi altfel.

Se uită la ceas, era opt şi zece minute, seara. Deşi avea multe lucruri de rezolvat, nu se simţea în stare să lucreze. Îl obosea şi diferenţa de fus orar. Vru să facă o plimbare prin oraş şi coborî din nou. Şoferul şi maşina erau în faţa hotelui. Se urcă pe bancheta din spate, după ce bodyguardul care îndeplinea şi munca şoferului, sărise de la volan şi-i deschise portierea. Era un bărbat alb, de vreo patruzeci de ani, mare maestru în artele marţiale, cu multe centuri cucerite în prima tinereţe, angajat încă din 1994. Îi însoţise, pe Noel şi pe Denisa, pretutindeni pe unde călătoriseră. Şi Schielmann şi Dona insistaseră ca el şi Denisa să aibă asigurată o protecţie solidă. După moartea Denisei, cu un mereu netulburat devotament, bodyguardul îl păzise non stop, probabil alertat de Nic şi de Ivona, ca nu cumva să-şi facă singur vreun rău, („you are suffering, so much suffering, sir, too much, to be alone, I can’t let you alone, şir”). Mai apoi nu se lăsase până nu-l convinsese să accepte o suită de lecţii de karate şi kung fu, să se poată apăra singur în eventualitatea vreunei agresiuni. Când i se spuse că îşi putea lua, în fine, un lung concediu plătit cu salariul întreg, nici n-a vrut să audă. Se declară dependent sufleteşte de domnul Cretzeanu şi îl însoţi şi în România, ţară despre care mai înainte nici nu ştiuse unde se afla. În urmă cu doi ani, pe când erau la Londra, îi procura lui Noel cele mai minunate şi elegante femei. Descoperise o companie care furniza escorte pentru bărbaţii singuri şi Noel se trezea, aproape la fiecare început de săptămână, cu altă frumoasă pe canapeaua din spate, sau de-a dreptul în dormitor. („For biological necessities, sir.”)

Atent să nu lovească vreuna din multele maşini din

parcare, demară în viteză mică, ieşind încet din zona foarte aglomerată a hotelului. Întrebă unde dorea să-l ducă. Noel îi dădu adresa Oanei, cu un desen orientativ. Stranietatea consta în faptul că el, asul gesturilor voluntare, mându şi orgolios chiar în ideea că-şi gestiona cu raţiune fiecare decizie, din clipa când o descoperise în holul hotelului, trăia un sentiment imposibil, de parcă printr-un tunel al timpului, nimerise într-o zonă unde nu exista nici timp, nici frontiere de netrecut şi el însuşi devenise un altul. Mintea îi poruncea să n-o tulbure din rosturile ei, gândind că Oana era prea bună, prea generoasă, avea un suflet cu adevărat nobil, nu merita s-o necăjească sunându-i la uşă, după ce îi trimisese flori. Ştia că nu era de bun gust s-o inoportuneze, dar o forţă căreia nu i se putea opune, şi căreia parcă nici nu mai voia să i se opună, îl împingea prosteşte înainte ca pe o marionetă.

Seara se sfârşea. Se făcuse nouă fără douăzeci, când, printr-o bună manevră, şoferul opri chiar în faţa scării blocului unde, la etajul trei locuia familia Poenaru. Rămase pe loc în maşină oscilând între a se duce la uşă şi a suna cu vreun pretext plauzibil, sau să fie înţelept şi să renunţe. Dar numai dând buzna în casa ei, numai aşa, îi şoptea demonul indiscreţiei, afla imediat cum era soţul ei şi cam câţi copii reuşise să aibă până acum. „Dar la urma urmei de ce trebuie să ştiu? Să nu-mi fac iluzii în privinţa timpului ce n-a stat pe loc. Eu şi Oana… şi… Denisa a stat ca un zid între mine şi restul lumii. N-am mai văzut-o decât pe ea. Mi-am asumat toate eşecurile ei şi conştiinţa că eram vinovat de toate, m-a terminat. Am greşit, n-am greşit? Nu mai vreau să mă gândesc. Voi urca imediat la Oana. Şi dacă mă întâmpină un soţ furios, îi voi cere scuze şi gata”.

Şi mai înainte să ajungă la o idee clară despre ce trebuia făcut, i se impunea s-o vadă, să înţeleagă ce era în mintea, în sufletul ei; se cerea multă atenţie, multă grijă şi

delicateţe pentru a evita noi speranţe şi eventual noi deziluzii; întrevederea trebuia să fie cât mai impersonală, de tatonare, de identificare a realităţii. Se decise dintr-odată; coborî din maşină şi urcă cele trei etaje pe scară până la uşa Oanei, dar odată ajuns, încă nu se hotărî să pună degetul pe butonul soneriei. „Ce-ar fi s-o las baltă, am alte priorităţi în momentul acesta, voi discuta cu ea mâine, poimâine, ce atâta grabă”. În chiar clipele când el încă ezita, uşa se deschise în faţa lui şi doamna Poenaru îl privi înlemnită. Tocmai voia să iasă şi să meargă la vecina căreia îi împrumutase la prânz storcătorul de fructe şi nu i-l mai înapoiase deşi ştia că avea nevoie de el ca să facă suc proaspăt băiatului. Ea îl recunoscu dintr-odată pe Noel şi se uită la el cu ochi măriţi de surpriză. El se reculese şi rosti un bună seara destul de sonor. Ea îl întrebă, ce doreşte. El reuşi din nou să rostească: Oana.

Îl pofti înăuntru, scuzându-se. Închizând uşa după el, conducându-l în camera cu televizorul unde, singura lumină venea doar de la televizor, dar, cu mare grabă, doamna Poenaru aprinse şi lustra. Pe moment Noel vru să mimeze oarecare emoţie, să nu arate complet nesimţitor la faptul că-i deranjase, mai cu seamă că Oana arăta efectiv bulversată, în stare de adevărat şoc. Catinca Poenaru îl luă de braţ pe soţul ei care se uita la un film, şi-l scoase din cameră, lăsându-i pe Noel şi pe Oana singuri. Oricât ar părea de ciudat, îndată ce rămase singur cu Oana, reevaluă consecinţele, toate posibilele efecte ale întâmplării şi încetă să o mai desconsidere, desluşind aproape instantaneu că la această întâlnire cu Oana, voinţa lui nu prea contase, ba chiar nu contase deloc, în locul lui decizia o luase hazardul, forma cea mai enigmatică a intervenţiei directe a altei voinţe, mai înalte, cu mai mari şi mult mai severe consecinţe. Voinţa hazardului se suprapusese peste voinţa doamnei Poenaru de a-şi recupera storcătorul de fructe. Pentru Noel ar fi

fost altceva dac-o întâlnea pe Oana mâine sau poimâine în atmosfera eterată, vag ocultă de la centru NCC, pe teren propriu, chiar dacă ea nu ştia pe terenul cui s-ar fi aflat şi cu totul altceva era acum prezenţa lui în aerul păstos al încăperii, poluat de materialitatea densă a multor sentimente negative. În locul unui salut ceremonios, a unor priviri prieteneşti, dar impersonale, ei doi se uitau acum muţi unul la altul ca şi când se regăseau la finele unui naufragiu, unici supravieţuitori, pe un ţărm necunoscut, arid şi pustiit de ravagiile furtunii; Oana stătea în picioare în faţa lui, încă şocată, istovită de peripeţiile zilei, dar mai ales de faptul că prezenţa lui acţiona asupra ei ca un drog. Dorea nebuneşte să i se agaţe de gât, să se lipească de el şi să nu-i mai dea drumul. Cât de rece, de ceremonios şi de impersonal putea fi Noel, acum când Oana se uita la el cu o privire răvăşită, privirea unei fetiţe surprinsă de cruzimea unei agresiuni strigând parcă din toate puterile: ajutor! făcu doi paşi spre ea cu intenţia, cu dorinţa poate de a o îmbrăţişa, se răzgândi însă şi rămase în loc nedumerit, derutat, de faptul că o mână nevăzută ştergea cu o viteză înspăimântătoare înstrăinarea, distanţa pusă între ei de timpul ce trecuse; aproape nici nu realiză când ajunse lângă ea, în faţa ei, apucându-i mâinile, rostind cuvinte negândite şi de neimaginat că vor ieşi vreodată din gura lui.

— De-a lungul anilor m-am gândit mereu la tine ca un marinar care caută un port primitor.

— Nu zău, nu ştiai unde sunt?

— Am avut şi eu un moment de furie turbată împotriva ta şi m-a costat atât de scump…

— Nu mă îndoiesc că din pricina zgârceniei crezi că te-a costat prea scump.

— Se prea poate. Să trecem peste. Nici nu trebuie să mai discutăm de îndată ce totul e de domeniul trecutului. Totuşi te rog să mă ierţi c-am ţipat atunci la tine şi-am

trântit uşile. Trebuie să mă ierţi, chiar dacă nu merit, iartă-mă ca să-ţi dovedeşti că eşti mai bună decât mine. Şi-acum iartă-mă şi pentru c-am dat buzna. Diferenţa de fus orar m-a zăpăcit, dar fireşte asta nu-i o scuză, doar mi-ai spus la telefon că eşti ocupată şi, te rog, spune că n-am săvârşit chiar o crimă fără iertare c-am dat buzna. Eşti singură? Putem vorbi câteva minute fără să mai supărăm pe cineva, fără să… Te rog, nu mă mai privi ca pe un criminal în serie, te rog, ai nişte ochi atât de speriaţi…

— Nu sunt speriată, de ce m-aş speria…

Se aşezară alături pe canapeaua din faţa televizorului, care continua să lucreze cu înverşunare, ecranul fiind acoperit de bălţi roşii, evocând în ficţiune sângele de sub o sumă de presupuse cadavre; o secvenţă de film, genul de violenţă ce se practica de multă vreme pe toate ecranele planetei, al cărei scop curativ, educativ era ca, prin enorma ei dezgustătoare urâciune, să înlăture pofta de violenţă din fiinţele vii ce locuiau şi stăpâneau pământul.

— Aşa ziceam şi eu, de ce te-aş speria.

— Pune-o pe seama emoţiei. Când te-am recunoscut în holul hotelului, am crezut că am o vedenie.

— Nu credeam că pot să te reţin pentru cină, de altminteri ai dispărut într-un vârtej, n-am avut timp să mă conving că întâmplarea se petrecea în realitate şi nu într-o virtualitate programată de dorinţa mea.

— Nu-ţi face probleme, te rog, n-ai deranjat pe nimeni şi mă bucur c-ai dat buzna, cum zici, chiar mă bucur.

— Mereu ai fost prea bună cu mine.

— Mereu te-am iubit şi mereu mi-am dorit să fii fericit.

— Toate verbele la trecut! Să presupun un prezent fără acele frumoase sentimente?

— Nu presupune nimic.

— În altă ordine de idei, ai aranjat ceva cu firma elveţiană?

— Nu, nimic, dar nu-s şomeră, lucrez la o bancă. Salariul nu-i cine ştie ce, dar nici chiar mizerabil.

— Salariu, da, sigur, sigur.

— Cu siguranţă, tu ai multe, multe obligaţii.

— Da, se poate spune şi aşa. Principala fiind obligaţia de a trăi. În fiecare dimineaţă mă trezesc şi constat că încă sunt viu.

— Toţi păţim la fel. Detectez la tine o undă de pesimism.

— Poate pentru că m-a ajuns o oboseală cumplită. Am tot făcut pe viteazul, am alergat într-o cursă teribilă să prind nişte trenuri pierdute, am reuperat multe, am reparat multe din tâmpeniile făcute, dar cu ce preţ?

— Cu ce preţ?

— Să zicem că e un preţ disproporţionat…

— Economicos cum te ştiu, ca să nu zic zgârcit…

— Zgârcit? Iar revii la zgârcit? Ţi-am dat impresia că sunt zgârcit?

— Well, I don’t remember but if you’re lamenting, you’re breaking my heart.

— Mă lamentez!? Da. De fapt venisem să te invit să cinăm împreună pe undeva, dacă bineînţeles nu se supără soţul tău.

— Am divorţat.

— Şi copilul?! E la tine sau la el?

— Dumnezeule mare, dar eşti teribil de informat, pentru cineva care abia s-a dat jos din avion.

— Am ştiut cu ani în urmă, de când am plecat am ştiut că nici n-am plecat bine şi tu te-ai şi măritat. Am rugat-o pe Augusta să discute cu tine şi să te convingă să vii după mine, dar te-a găsit măritată, ceea ce m-a făcut să pricep că în privinţa ta mi-am tot construit castele-n Spania, cum se zice.

Purta costumul de seară cu care fusese la întâlnirea cu englezii, atât doar că-şi scosese cravata. Oana se ridică de pe canapea şi închise uşa care rămăsese deschisă. Noel o urmări cu privirea vidat parcă de orice dorinţă. Ea nu se mai aşează lângă el, rămase un moment în picioare, apoi se aşează pe braţul unui fotoliu şi începu să râdă.

— Mă bucur că spusele mele te amuză.

— Recunoaşte că e ceva ciudat, spuse ea încetând să mai râdă. Au trecut atâţia ani, am uitat o mulţime de lucruri dar nu şi glasul tău ţipând aproape isteric când ai plecat, doamne, chiar ai plecat. Am rămas acolo şi te-am aşteptat toată noaptea şi ziua următoare, dar n-ai mai venit. Am ştiut atunci că totul s-a terminat. Nu trebuie să mai vorbim despre ce-a fost, a trecut de mult, gata.

— Presupun că totuşi m-ai iubit.

— N-o să vorbim acum despre asta. Tu care eşti atât de atent la ce se face şi la ce nu se face, la protocolul cel mai sever, nu se poate să nu vezi indiscreţia, lipsa de eleganţă.

— Ai dreptate. Îmbracă-te şi hai să mergem undeva.

Oana tresări. Vorbele lui îi provocară o durere sălbatică.

— Nu pot. Mi-e imposibil. Ţi-am mai spus şi la telefon.

Nici în varianta cea mai rea nu presupuse natura ravagiilor şi nici că va cunoaşte o asemenea cumplită recidivă, răsfrântă asupra ei într-o asemenea viteză şi cu o asemenea forţă. El era aici, în faţa ei, în realitate, în carne şi oase, îi simţea căldura mâinilor, a trupului atât de aproape de al ei. Nu regreta că provocase soarta, chiar nu-i păsa nici dac-ar fi trebuit să plătească cu viaţa fericirea de a fi cu el în prezent, fără trecut, fără viitor. Se vedea bine din expresia Oanei, extaziată, pierdută, că se uita la el ca un condamnat la moarte căruia i se îndeplinea o ultimă dorinţă, de parcă, povestea lor se putea concentra,

esenţializa într-o singură secvenţă, această secvenţă, pe care memoria s-o păstreze intactă. Un alt prezent năvălea vertiginos în inima ei, forţând-o să-şi schimbe priorităţile. Îi strânse deodată degetele şi, dornică să-l convingă, i se adresă cu aceleaşi cuvinte de odinioară:

— Aş veni dac-aş putea. Nu-mi doresc decât să fii fericit.

— Minţi, dar eşti mult prea frumoasă ca să nu te iert. De ce nu poţi veni la cină cu mine? Doar nu te invit la Polul Nord. Cine te împiedică să vii?

— O durere de cap.

— Teribil. Îmi pare teribil de rău.

— Povesteşte-mi câte ceva despre tine.

— Nu ştiu, nu găsesc nimic demn de povestit despre mine. Studii, computere, programe, nimic consolator pentru suflet. Povesteşte-mi tu despre tine. Spune-mi, cum l-ai cunoscut pe soţul tău şi cum de te-ai şi măritat cu el?

— Într-un fel sau altul, speram să te uit. Eram înnebunită de dorul tău. Trebuia să fac ceva să te uit.

— Nu era mai simplu să-ţi fi făcut paşaport şi să fi venit la mine?

— Cum?

— Când chiar eşti înnebunit după cineva reuşeşti să-l găseşti. Mai erau aici mama, tata, familia Balş, Nic, toţi ştiau unde sunt şi te puteau ajuta s-ajungi la mine.

— Eram supărată pe tine, voiam să termin… Nu, te rog, nu mă sili să-mi amintesc, nu pot şi nici nu vreau să pot.

Cuvintele trebuiau să ascundă adevărul despre ceea ce simţeau unul pentru altul. În ciuda atâtor ani trecuţi fiecare avea senzaţia că totul se petrecuse ieri, timpul nu mai conta, important era că nici ea, nici el nu voiau să renunţe la bucuria de a se privi, nu se puteau opri, sau mai degrabă nu voiau să se oprească, prelungind, sporind prin puterea imaginaţiei lor, intensitatea unei plăceri de o altă

factură, ceva subtil şi învăluitor ca un evantai vechi găsit într-un sertar, sau o batistă ce mai păstra încă parfumul celui, sau celei ce-o folosise; se putea spune, pe drept, că li se întâmpla ceva care nu-i lua prin surprindere, un eveniment subiectiv previzibil, în fond, dar căruia poate că nu-i făceau prea bine faţă, se emoţionau mai mult decât li se potrivea sau şi mai rău, se lăsau copleşiţi de tentaţia de a se săruta, dar rezistau eroic, de teamă că nu se vor mulţumi doar cu un sărut. Dar se priveau cuprinşi de o vastă reverie. Trebuia să intervină careva să-i trezească fiindcă lăsau impresia că erau singuri pe pământ, în cer, într-o altă dimensiune paralelă cu lumea reală, un univers plin de splendori numai de ei trăite. Secretele din mintea lor se exteriorizau în gesturi care semnificau dintotdeauna atracţia irezistibilă. Soluţia era să fugă amândoi imediat în lume, undeva, oriunde, să fie singuri, să se sărute, să-şi potolească foamea inimilor, să-şi dăruiască reciproc tot ce era mai bun în ei: iubirea.

Lumea speranţelor, a planurilor omeneşti, nu însemna aproape niciodată mare lucru în ochii lui Dumnezeu. Noel arăta ca luat de val, momentul îi scăpa de sub control, în loc de amabilităţi impersonale se agăţa de explicaţii, îi cerea adevărul şi Oana tocmai adevărul voia să i-l ascundă. Nici în visul cel mai îndrăzneţ, n-ar fi crezut că abia ajuns la Bucureşti se va trezi în magma unei pasiuni copleşitoare. Faptul că Oana divorţase probabil îl extazia. Nimic nu-l prevenise, nimic nu-l avertizase. Dar era încă un bărbat nespus de tânăr, dornic, chiar dacă nu la modul foarte conştient, de iubire. Şi afară de aceasta dragostea era, când era desigur, un lucru smintit, interzis şi o aventură devastatoare.

— Nu merit nici măcar o lămurire. După toate jurămintele tale de iubire eternă, n-ai rezistat nici măcar jumătate de an fără să te arunci în braţele altuia.

— Te rog, nu mă tortura.

— Bine. Iartă-mă…

— Te iert fireşte, dar vreau să-ţi amintesc că tu mă povăţuiai să mă port astfel încât să nu fiu nevoită să cer iertare. Scuzele nu ajută prea mult după ce ai făcut cuiva un rău.

— Vreau să-ţi propun un job.

— Ce fel de job?

— Vreau să accepţi necondiţionat şi să ceri ce salariu vrei.

— Glumeşti.

— Nu. Inspiră profund şi expiră: nu, categoric nu glumesc. Va fi o slujbă nonstop, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Mă faci să râd. O clipă chiar am crezut că nu glumeşti.

— Nu glumesc.

— Am un băiat pe care-l ador şi trebuie să-l văd.

— Perfect. Intră şi copilul în peisaj.

— Mai discutăm.

— Când?

— Mâine.

— La ce oră?

— Spune tu ora.

— La unu, la hotel, în hol. Te va aştepta asistenta mea, ai văzut-o, o vei recunoaşte. Vorbeşte patru limbi curent dar nu ştie o boabă româneşte. Vei veni?

— Voi veni.

Era trecut de unsprezece noaptea când se despărţiră. Ea îl conduse până în stradă mulţumind în genunchi cerului că băiatul nu se trezise, stătu în loc până ce el urcă din nou în maşină şi pe urmă câtva timp ascultă zgomotul motorului cu senzaţia că se dedublează, că asemeni unui personaj dintr-o ficţiune, reintră în pielea ei, cea care fusese până mai adineaori dispărând sau ascunzându-se undeva într-un plan secund, fără fărâma de voinţă

disperată să mai vrea să iasă la lumină. Cu paşi de persoană istovită sau copleşită de gânduri, urcă scările şi intră în casă unde se trezi din extazul ce-o cuprinsese, asaltată de întrebările părinţilor. Le răspunse laconic, lăsaţi-mă acum, vă spun altă dată, se duse în camera băiatului, îl văzu dormind pe burtică, izbucni în plâns de fericire, apoi se retrase repede în camera ei şi se ghemui în pat sub aşternuturi. Nu era foarte târziu, dar ne mai fiind în stare să lege două gânduri între ele, optă cu înţelepciune să lase spaţiu pentru risipirea emoţiilor. De fapt nici ea nu ştia prea bine ce i se întâmplă. Momentelor de supărare cumplită le succedau, într-un ritm fantastic, cele de bucurie supremă. Plutea dispărând în înaltul cerului şi când se regăsea din nou avea senzaţia că-i bolnavă, că-i beată, că-i drogată. Parfumul lui Noel îi stăruia încă în cutele memoriei şi-i provoca o exaltare greu de ţinut în frâu. Se lăsă confiscată cu totul de amintirii, retrăi nopţile de dragoste şi pasiunea făcu ravagii în inima ei. Îl iubea, o ştia, ştiuse dintotdeauna fără prefăcătorii inutile că-l dorea cu puterea întregii fiinţe. Nu se simţise nicio dată bolnavă ca în aceste clipe; o cuprinse un sentiment febril, de o chinuitoare nesiguranţă, de frică, de disperare. I se părea că dimineaţa nu va mai veni nicio dată. Dar dimineaţa veni totuşi după un calendar implacabil. De-a lungul nopţii abia dacă dormise câteva ore. Când se privi în oglindă se sperie de paloarea obrajilor, de căutătura speriată a ochilor. Acum sau niciodată, îşi spuse, punând puţin fard pe pomeţi, pudrându-şi faţa prea obosită de nesomn. Plecă la slujbă cu maşina proprie, un Tico verde, cumpărat la mâna a doua, şi când ajunse în birou, deschise computerul şi intră pe Internet în speranţa c-ar putea găsi ceva informaţii, Nu găsi nimic. Gândi la fel ca Iustin, că tipii de talia lui Nic Cretzeanu nu figurau nicicum pe nicio listă în feluritele clasamente de bogaţi, de fericiţi, de făcători de lumi. Găsi

doar un club Cretzeanu, în São Paulo, dar se părea că n-avea nicio legătură cu Noel. Stomacul i se strânse de durere şi de spaimă. Îşi repeta neputincioasă: dacă-i cu Denisa, dacă n-am nicio şansă să fiu cu el, va trebui să… Să ce? „Deocamdată asta e, n-am ce face şi voi vedea atunci, gata, termină”. La prânz o căută, o găsi şi-i ceru şefei învoire pentru restul zilei sub pretext că nu se simţea prea bine şi mergea la policlinică. Primi învoirea şi porni pe jos spre Intercontinental. Merse cu paşi rari, avea timp, ceasul arăta abia unu fără douăzeci.

La rândul său, o bună parte din noapte, nici Noel nu dormi. Revenit la hotel, după vizita pe care i-o făcuse Oanei, îi găsi pe Nic şi pe Gabriel, aşteptându-l în hol, îngrijoraţi din pricina absenţei lui. Voiau să-l ducă să-şi vadă noile locuinţe. Gabriel spera ca lui să-i placă peste orice măsură şi să nu mai vrea să plece din Bucureşti. Voia să găsească o cale de a-l împiedica să mai plece. Se simţea singur şi pustiit fără el. Discuţia lor începu cu detaliile tehnice de organizare a centrului de cercetare. Gabriel îşi exprimă încântarea pentru felul cum arăta palatul din Batiştei şi cât de bine va locui el acolo. La un moment dat, Noel îl întrebă dacă mai ştia ceva de Oana. Gabriel făcu ochii mari, surprins. Da, mai ştia câte ceva. O întâlnise când şi când la seratele lui Iustin.

— S-a măritat destul de repede după ce-ai plecat tu şi mi se pare că are şi un copil, un băiat.

Noel îl privi lung, fix cu o expresie întrebătoare.

— O, aşa, va să zică…

— Da. A terminat facultatea, şi-a luat şi doctoratul, are toate şansele să facă o frumoasă carieră.

— N-ai vrea s-o angajezi la centru nostru de cercetări?

— Şi dac-aş vrea la ce bun? Nu e chiar ceea ce ţintim noi. Recunosc e bună, dar nu-i un geniu.

— Ţi-am spus cred că intenţionam să mă căsătoresc

cu ea, când am plecat val-vârtej s-o salvez pe Denisa. Şi măcar dac-aş fi salvat-o! Tăcu mai multe secunde trecându-şi palma peste faţă. Sunt obosit, am să plec în Alaska, adăugă într-un târziu.

— Un loc mai îndepărtat n-ai găsit, interveni Nic.

— Mi se pare păgubos să gândeşti aşa, interveni Gabriel. Şi nu mai gândi aşa despre Denisa. Plăcerea n-a fost şi nici nu va fi vreodată preocuparea oamenilor mari la minte şi la suflet. Datoria împlinită sună cu mult mai bine şi e văzută cu mult mai multă bucurie de cei din cer. Dar să lăsăm asta, am venit să te luăm şi să mergem împreună să-ţi vezi noile locuinţe. Unde-ai fost mai devreme?

— Într-o vizită.

— Pot să te întreb la cine?

— Poţi, de ce să nu poţi? Ceea ce nu înseamnă că-ţi voi spune la cine.

— Mai devreme am vorbit cu maică-ta. Zice că Diana Tedesco vine de la Paris să te vadă.

— Sunt mişcat până la lacrimi.

— Eşti sarcastic, sau chiar eşti bucuros că vine?

— Da. Poate-o conving să divorţeze şi să se mărite cu mine.

— A divorţat deja de Mendoza. Ai cale liberă.

— Norocosul de mine.

— Nu fi sarcastic. Adu-ţi aminte că era fecioară, vreau să zic virgină când te-ai drăgălit tu primul cu ea.

— De aia mă pedepseşte acum Cerul, îmi oferă numai femei divorţate…

Nic râse brusc cu hohote icnite.

— Mai înainte de orice, interveni Nic, ar trebui să-i ceri să semneze un contract prenupţial.

— De ce?

— În eventualitatea unui divorţ, să nu-ţi ia şi ultima pereche de izmene. Am văzut mulţi bărbaţi rămaşi în sapă de lemn după divorţ. Nu uita că prin căsătorie şi eventuala

ta soţie devine cetăţean englez şi legea ar cam fi doar de partea ei.

— Acum îmi explic de ce nu te-ai însurat niciodată. Ai devenit zgârcit ca un adevărat scoţian.

— Să nu glumeşti cu problema asta, te rog, nu glumi când e vorba de viaţa ta. Ştii bine că vreau să te văd căsătorit şi cu copilaşi pe lângă tine, dar averea familiei trebuie protejată de lăcomia corbilor. Nimeni nu trebuie să ştie câţi bani ai. Un divorţ te seacă. Chiar crezi că trebuie să treci prin aşa ceva?

— Nu, nu cred şi nici nu voi trece prin aşa ceva de îndată ce n-am încă o nevastă.

Ochii lui Gabriel se umplură progresiv de lacrimi. Se uita la acest fiu al său, pe care în urmă cu douăzeci şi opt de ani Dumnezeu i-l pusese în braţe, şi azi, ca şi atunci, îi venea să plângă de emoţie, de bucurie şi recunoştinţă; era Noel acum, cum fusese întotdeauna, răspunsul la întrebarea care-l urmărise şi pe el, parcă de dinainte de a se naşte, de unde şi de ce venim pe pământ, care era sensul vieţii, singurul posibil; un mister niciodată dezlegat, o demnitate asumată: să dăruieşti şi să primeşti iubire.

— Copile drag, continuă Nic, preocupat de latura tehnică a eventualei lui căsătorii, promite-mi că te vei consulta cu avocaţii noştri înainte să te arunci într-o obligaţie de gen. Trebuie întocmit un contract pe care aleasa inimii tale va trebui, dacă te iubeşte doar pentru ochii tăi frumoşi, să-l semneze. Presupun că Diana Tedesco te iubeşte pentru ochii tăi frumoşi ca şi pe Mendoza de altfel, soţul providenţial doar trei luni, în a patra, şi-a dat arama pe faţă, aproape le-a ruinat. Acuma Monica îi caută Dianei un soţ cu bani, care să le salveze de la faliment. N-am nicio îndoială c-a aflat că tu ai fi o partidă foarte bună. Nimic de obiectat, Diana e drăguţă şi bine crescută, dar dacă s-ar pune problema să te însori, vezi cât de necesară ar fi limitarea drepturilor chiar pe durata căsătoriei.

Gabriel urmărea logica lui Nic cu destulă mefienţă, nu atât din pricina chichiţelor legale, cât mâhnit că sesiza o tristeţe adâncă pe faţa lui Noel; nu prea era drept să-i strice elanul inimii, cu asemenea presupuneri meschine, tocmai Nic, omul cel mai generos, care şi-ar fi dat şi cămaşa, dacă-i cerea cineva haina. Dar Nic păru de neclintit, până când Noel spuse ceva absolut nebunesc.

— N-am să mă căsătoresc cu nimeni niciodată. Mi-a ajuns experienţa cu Denisa.

— Nu te mai gândi la Denisa.

— De ce să nu mă gândesc, ce altceva mai bun am de făcut?

— Dacă chiar vrei o putem angaja pe Oana la centru nostru. Făcu o pauză, apoi: Am văzut-o de mai multe ori cu soţul ei, un tip blond, angelic, înalt şi slab, cam efeminat. Fiul unor fizicieni, doctori în fizica nucleară, care lucrează la NASA cred. Ăştia sunt iradiaţi, nu-s normali. Ori au geniu, ori se îndobitocesc.

— Ca să vezi!

— Iustin crede că sunt putred de bogaţi.

— Şi mai interesant.

— Am ştiut de când am văzut-o prima dată pe Oana că e genul de femeie care obţine tot ce vrea. Ştie ce vrea şi ştie şi cum să obţină ceea ce vrea.

Noel nu comentă. Gândi numai în muţenia sufletului că tatăl său făcuse o evaluare destul de exactă a Oanei. Nu-i plăcu să recunoască, dar îşi aduse perfect aminte că Oana, în ciuda aparenţelor, îl sedusese pe el şi nu el, pe ea.

Plecară împreună cu maşina lui Nic. Vila situată la Şosea, unde urma să se mute Noel, fusese cumpărată de Constantin Sava de la moştenitorii unui fost magnat al oţelului, construită de acesta de dragul uneia dintre amantele sale, poate ultima, o balerină, despre care contemporanii spuneau că fusese de-o rară splendoare şi că bătrânul magnat murise de inimă rea când îl părăsise şi

plecase la Paris cu fiul mult mai tânăr al altui magnat. Constantin Sava, pe atunci încă ministru în guvernul Mareşalului, cumpărase vila în stil maur ca s-o dăruiască lui Şerban Cretzeanu şi Estelei drept cadou de nuntă. Lui Şerban nu-i plăcuse luxul lasciv oriental din interior, era un suflet auster şi detesta risipa şi detesta mai ales, în tăcere, în indiferenţă, firea urâtă a românilor de a arunca banii pe un lux inutil, grosolan, pofta de risipă inconştientă, imatură, ceea ce le dovedea prostia, nevolnicia. Optase să locuiască în palatul de pe Batiştei, ale cărui interioare erau decorate cu mult bun gust, dar fără fast, fără exces de poleială la tot pasul.

Recuperate, cele două proprietăţi ale lui Şerban, reveniră lui Gabriel şi Augustei, ei fiind moştenitorii direcţi ai bunurilor. Augusta alese vila maură şi i-o cedă lui Noel. Restauratorii aduşi din toate colţurile ţării, lucraseră bine şi făcuseră adevărate minuni. Portarul îi salută aplecându-se până la pământ. Avertizat din vreme, majordomul îi aştepta în holul scăldat în lumini, cu uşile larg deschise spre marele salon de dans. Din salonul vast alte uşi se deschideau spre unul mai mic şi cei trei bărbaţi se opriră pentru un moment.

— What de you say, de you like it your new place?

Nu-i plăcea, dar nu vru să strice bucuria tatălui său.

— Yes, I de răspunse politicos.

Vizitară toată casa, dormitoarele, biroul, biblioteca, holurile, sufrageria, bucătăria, camerele destinate personalului de serviciu, grupurile sanitare, băile. Din delicateţe, la întrebările tatălui, Noel repetă că îi plăcea locuinţa, deşi nu-i plăcea de loc. Nu voia însă să-l mâhnească. Şi-afară de asta ştia că nu va locui în Bucureşti nici măcar o zi în plus peste cele ce-i vor solicita prezenţa pentru afaceri. De pe acum se gândea să găsească pe cineva demn să-i ţină locul în absenţă.

— Presupun că tu şi mama vă mutaţi aici cu mine.

— Cum vrei tu aşa facem.

— O, da, vreau ca tu şi mama să vă mutaţi imediat aici.

— If you want so, nothing to say.

De la Şosea veniră în Batiştei şi la capătul inspecţiei, reveniră la hotel, apoi acelaşi şofer al lui Nic îl duse pe Gabriel acasă. Nic se retrase şi el în apartamentul său după ce primise informaţia că Augusta se culcase de pe la nouă seara. Rămas singur, Noel îşi aminti că nu mâncase nimic, nu luase cina şi i se făcuse foame. Se duse la bar şi comandă ceva de mâncare. După asta se gândi că nu va putea dormi. Presupuse că o plimbare lungă pe jos îl va istovi şi-i va aduce somnul. Se duse în cameră, îşi schimbă îmbrăcămintea, îşi puse nişte ghete şi o jachetă sport, ieşi din hotel şi ajunse în Calea Victoriei. O porni în sus spre Athénée Palace. Traversă şi se opri în faţa vitrinei florăriei de lângă hotelul Bucureşti. Şi-aici avu un moment de bruscă prăbuşire psihică de parcă l-ar fi îmbrâncit cineva din lumină într-o cameră obscură. Se clătină ca un om beat sau ca unul care tocmai primise un pumn în plex. Imaginea Denisei culcată în sicriu, acoperită de flori, urcă iar la lumină din bezna inconştientului, chemată de ceva aleatoriu şi fiinţa lui se cutremură de durere şi revoltă. Suferinţa depăşi din nou şi din nou marginile cuvenite şi celei mai cumplite încercări şi Noel stătu pe loc, uitându-se fix la florile din vitrină. În tăcerea obstinată a raţiunii fiecare colţ de stradă îi amintea de Denisa, peste tot, îl întâmpinau secvenţe din filmul scurt, dar dens, intens, ca o rază de soare concentrată de focarul unei oglinzi, al vieţii lui cu Denisa, de pretutindeni se ridicau fantome răzbunătoare, regăsea trupurile moarte ale iluziilor, ale propriei lui vieţi din care Denisa se smulsese fără să plece cu adevărat. Era mai prezentă azi, cu mult mai prezentă decât fusese vreodată atâta vreme cât trăise. Ciudăţenia consta însă în faptul că dispariţia ei continua să-l doară şi

conştiinţa vinovăţiei continua să-l sfâşie, deşi relaţia lor, îi scăpase de sub control, n-avusese nicio putere să-i îmblânzească destinul, s-o apere de ceea ce îi fusese probabil hărăzit de sus. I se întâmplase şi atunci, ca şi în seara asta, înainte s-o vadă pe Oana, ceva care îi stricase planurile, un străin din fiinţa lui, rămas încă la discreţia hazardului, reacţionase după nişte legi de nimeni ştiute. Simţea cu o puternică înfiorare cum sufletul se bloca la frontiera imprevizibilului, acel ceva imposibil de plănuit, imposibil de prins în vreo formulă de ordine pământească, trebuia numai acceptat, fără ranchiună, fără suferinţă. El însă era plin de mânie. În loc să se adune în sine, să găsească sau să regăsească certitudinea că trebuia să ridice ochii spre Fiul lui Dumnezeu, instanţa celei mai înalte sfinţenii, să se adâncească în rugăciune, punând mai presus de demnitatea persoanei lui, onoarea şi demnitatea de a-L implora pe Dumnezeu, se îndoia cumplit, devenindu-şi sieşi, cum se întâmplase mai înainte, cel mai înverşunat duşman. Mânia, ura deznădejdea, erau încă prezente în el şi-l chinuiau fără milă. Şi cum stătea acolo, cu ochii pe florile din vitrină, în acel moment de cumplită durere şi derută, îşi dădu brusc seama că în prezenţa Oanei uitase cu totul de tragedia lui cu Denisa. Avusese puterea să aleagă un coş cu flori şi să i-l trimia, cu o semnificaţie vitală, lumească, el, cel care de la înmormântarea Denisei, urâse florile, tocmai acele coroane şi jerbe de flori puse peste Denisa, care-l făcuseră să creadă că sub ploaia de flori ea se sufocase. O putere nevăzută îl forţa cumva să-şi pună inima în palma Oanei răzbit de dor după căldura şi tandreţea ei, fără să ştie măcar, el, care ştia atâtea, cât de dornic era să iubească, fie şi numai pentru aşi dovedi că era încă viu, că Denisa nu luase cu ea, în mormânt, şi sufletul său.

O prostituată, ce-şi recruta clienţii din zona hotelului veni şi-l îmbie cu un zâmbet de profesionistă. Era

înspăimântător de urâtă şi de vulgară. Noel se cutremură. Spuse, no, thank you, şi întoarse, aproape vizibil îndurerat, faţa într-o parte. Femeia începu să-i arunce vorbe oribile. Se depărtă repede, traversă Calea Victoriei pe lângă Athénée Palace şi tot înainte ieşi în bulevardul Magheru. Ceva mai târziu, ajuns la hotel, în baia din apartament, gol până la brâu, se bărbieri, hotărât să petreacă noaptea cu vreo prostituată din hotel. Intră sub duş, lăsând să curgă apa peste trupul care-i părea acum o povară. Mai apoi ieşi de sub duş şi-şi acoperi nuditatea cu un prosop mare. Îşi pieptănă părul uitându-se mereu în oglindă şi mereu exasperat de observaţia tatălui său, anume că Oana era genul care obţinea în viaţă tot ce-şi dorea. „De ce n-a dorit să se mărite cu mine şi dorindu-mă să mă fi smuls din poala Denisei? Nu m-a dorit. Corect. Nu m-a vrut de soţ. Aş merita să-mi trag un glonţ drept în frunte, dacă nu sunt în stare să accept că nu-i vina mea, că n-aveam cum s-o salvez pe Denisa când ea nu-şi dorea decât să moară, cel mult mă ducea şi pe mine la nebunie, chiar nu mai puteam îndura şi, în fond, toate astea s-au petrecut din voia cerului, n-am provocat eu destinul, atunci de ce nu accept că n-am avut alegere, de ce? Ca să nu înceteze tortura, ca nu cumva să fiu fericit, în vreme ce tu, o, Doamne, opreşte-mă! Toate femeile din lumea asta, cu gurile lor oribile, cu ţâţele lor dospite ca aluatul, nu vor mai conta pentru mine nici cât o ceapă degerată. Cineva, poate tot o femeie, mă va iubi, îmi va vindeca rănile, dar şi mai bine ar fi să mă călugăresc, un loc cât mai aproape de Tine; da, azi, acum se va termina, aici şi acum voi pune capăt unui timp, Tu m-ai legat cu bogăţiile acestei lumi, de lume, voi face ce trebuie, ce-i cuviincios în ochii Tăi, nu ce vreau eu, întru gloria neamului meu şi chiar nu ştiu de ce mă doare mizeria acestei lumi splendide, la care Tu, Doamne, Te uiţi, o vezi că merge la pierzanie şi nu clinteşti un deget măcar ca s-o salvezi şi mă laşi şi pe mine să bâjbâi, dorindu-mi

prosteşte s-ajung în ţărână, hrană pentru viermi, să se îngraşe râmele din superba culoare a ochilor mei, din minunăţia trupului cu muşchii lungi şi tineri încă, şi când mă gândesc că n-am apucat să mă lămuresc bine unde voi ajunge după moarte, în ce beznă de iad îmi voi petrece veşnicia, fiindcă, nu-i aşa, mor o singură dată, da, dar pentru foarte multă vreme şi n-am apucat să mă sfinţesc, nici să mă mântuiesc de oribila îndoială că locurile din împărăţia Ta au fost, dintru începuturi, date, rezervate celor deja aleşi şi, pentru cei ca mine, doar truda şi lanţurile, căci timp nici n-a fost şi nici nu va mai fi”.

Cel din apele oglinzii îl maimuţărea imitându-l cu mare fidelitate. În vreme ce se strâmba în oglindă, îşi aminti brusc de privirea Oanei. Din baie reveni în dormitor, se îmbrăcă repede în pijamale şi ceva mai bine dispus, puse mâna pe telefon să sune la recepţie şi să ceară o escortă, în eventualitatea că aveau o astfel de marfă. Cu un fel nou de stupefacţie psihică lăsă receptorul în furcă după ce primi asigurarea că o domniţă va sosi imediat ca să-i alunge urâtul şi singurătatea.

Fata, o adevărată frumuseţe, sosi destul de repede şi începu cu un masaj erotic. După nici zece minute, ridică o mână în aer şi spuse that’s enough, thank you. Nu mai voia. Avea necontenit în minte, în suflet imaginea Oanei şi tot ce nu era ea, îl umplea de dezgust. Întotdeauna lângă Oana trăise nişte emoţii unice. Nicio altă femeie nu-i mai dăduse o asemenea subtilă stare de bine, de fericire şi de certitudine că niciodată nu va fi altfel. „Cum am putut trăi fără ea? Am trăit, da, dar rău de tot”.

În jur de ora cinci somnul îl răzbi şi adormi, în fine.

9.

Se trezi în jur de unsprezece jumătate, îşi făcu

toaleta în mare viteză, coborî pe urmă în holul hotelului şi-o găsi pe miss Farley aşteptându-l cu noutăţile dimineţii. Şi în timp ce lua o gustare frugală la restaurantul hotelului, afla că părinţii lui se mutaseră deja în noua locuinţă de la Şosea, că fusese căutat de unii, de alţii, tot persoane importante ale acestei lumi splendide pe care cu greu o mai înţelegeau. Cam în felul acesta începu ziua pentru Noel Cretzeanu şi numai Dumnezeu ştia cum avea să se sfârşească. El însă, cu o remarcabilă bună dispoziţie, pe care miss Farley n-o văzuse niciodată până acum la el, îşi făcuse planuri şi numai cât se gândea la întâlnirea cu Oana, îl fulgera o bucurie extremă şi-i venea să cânte. Miss Farley vorbea şi vorbea de alte planuri, el se uita la ceas şi număra minutele, oare de ce treceau atât de încet acum când la orizontul vieţii revenea steaua lui norocoasă. Mai înainte de toate, îşi repeta cu un soi de beatitudine, dacă Oana era femeia care obţinea întotdeauna ceea ce voia, trebuia s-o facă să-l vrea pe el. Trebuia s-o seducă, s-o facă să-l dorească nebuneşte şi să-l iubească necondiţionat şi să dea dovadă de un devotament nemărginit. Deşi stătuse peste cinci ani departe de ea, la capătul atâtor evenimente, totul dispăruse şi ziua de azi părea prelungirea celei de dinainte să ţipe la ea că nu-şi făcuse paşaport. Ar fi trebuit să gândească mai demult un scenariu menit să-l ajute s-o facă sclava lui, să devină dependentă de el şi nici să nu mai poată respira fără el. O vedea pe Oana în postură de sclavă şi bătăile inimii o luau razna. Nici când nu plănuise Noel cum să cucerească o femeie. Nici măcar nu ştia cu ce să înceapă. Toată viaţa lui trebuise să se apere de agresiunea femeilor, să scape de ele. Fericit de parcă i se întâmpla cine ştie ce minune, zâmbea vag imaginilor: Frumoasa mea Oana, nici nu ştii tu ce te aşteaptă, ce-ai să păţeşti tu cu mine.

Imediat după gustare, se interesă dacă în imobilul din Batiştei fuseseră instalate calculatoarele cerute de el.

Primi răspunsuri afirmative şi după ce-o rugă pe miss Farley să rămână la hotel, s-o aştepte pe Oana şi s-o conducă la el în reşedinţa din Batiştei şi totodată să nu spună nimănui, cu niciun preţ, unde era şi cu cine, plecă înainte acolo să se asigure că totul era perfect.

— If you want so, se be it, sir.

Imediat ce ajunse în imobilul din Batiştei, făcu un nou tur al casei, de dimensiuni remarcabile, cel puţin cincizeci de camere dispuse pe trei paliere, cu scară interioară, o arhitectură alambicată şi demodată, dar era restaurat cu mare grijă şi talent şi devenise minunat. Dormitoarele erau pe gustul lui Noel, excesiv de spaţioase. Paturile păreau scurte din pricina lăţimilor. Şi mobilierul şi decoraţiile interioare erau în stilul renaşterii engleze, elegante, nu opulente.

În birou îl găsi pe unul dintre inginerii săi, Ioan Irimie, care încă mai lucra la instalarea programelor pe calculatoare. Era un tip tânăr, fusese studentul lui Gabriel şi stăpânea la perfecţie multe din tainele universului. După schimburile de saluturi, Noel se retrase, lăsându-l să-şi termine treaba. Se duse în altă cameră şi-i telefonă tatălui său. Gabriel îl aştepta pentru festinul pregătit de Ivona. Îi invitase pe Nic şi pe Augusta şi de asemeni pe Iustin şi de asemeni pe Monica Tedesco. Noel spuse că regreta dar îi era cu neputinţă să ajungă la masă fiindcă se întâlnea cu cineva, dar îi sugera să întindă festinul până spre seară când va fi bucuros să li se alăture. Până atunci avea o mare rugăminte la el. Voia să-i spună care era drumul cel mai scurt spre inima unei femei. Cu alte cuvinte cum trebuia cucerită o femeie, ştiinţific, pas cu pas.

— Depinde de femeie, spuse taică-său. Făcu o pauză, apoi: eşti plin de mistere, iubitul meu fiu. Pe cine vrei să cucereşti ştiinţific, nu altfel?

— Închipuie-ţi că am şi eu o drăguţă căreia vreau să-i cânt o romanţă.

— Ei, cântă-i-o şi mai departe vă veţi descurca voi.

— Nu te superi dacă plec cu ea într-o croazieră.

— Dar abia te-ai adunat de pe drumuri. Mai stai şi tu pe loc.

Valetul intră chiar atunci să-l anunţe că miss Farley sosise împreună cu o doamnă. În primul moment Noel vru să se repeadă în întâmpinarea Oanei, dar auzi vocea lui taică-său în receptor: Unde eşti de fapt şi cine-a venit la tine?

— Sunt încă la Inter. A venit doamna pe care vreau s-o cuceresc.

— Secretul e să ai răbdare, să nu te repezi, las-o pe ea să facă primul pas. Preţioasă trebuie să mai fie dacă te antrenezi ca un boxer ca s-o dai gata.

— As you know, love is nothing if it is not a dangerous, crazy thing and a devastating venture. Te las acum, bye, bye.

— Bine, fie cum zici.

Valetul reveni în salon. Spuse doamnelor ce trebuia şi dispăru. Noel se lăsă aşteptat vreun sfert de oră. Apoi apăru. Purta o pereche de blugi şi un tricou albastru pe gât. Se străduia şi reuşea să arate auster şi politicos. Îi dădu câteva misiuni lui miss Farley, îi spuse de vreo patru cinci ori thank you şi-o conduse până la uşa salonului care se deschidea către un hol ce ducea în vestibul şi la ieşire. Rămas singur cu Oana, deşi ardea de dorinţa de a o îmbrăţişa, o salută cu hello to you, honey, după care se trânti într-un fotoliu, căscă îndelung de parcă tocmai atunci s-ar fi trezit din somn şi mai spuse: have a sit, dear, please.

— Am prostul obicei să fiu punctuală, spuse ea zâmbind.

— Mă bucur foarte, ador doamnele punctuale, ţi-am mai spus, diferenţa de fus orar mă năuceşte. Ia loc şi spune-mi ce vrei să bei.

— Mai degrabă aş mânca, mi-e foame.

— Atunci să mergem la masă.

Îi oferi braţul şi Oana se luptă cu o emoţie prea cumplită, încât se împiedică de marginea covorului şi-ar fi căzut dacă el n-ar fi prins-o în braţe. Preţ de treizeci de secunde o simţi tremurând în braţele lui şi fără să-şi mai poată stăpâni dorinţa, o strânse la piept, un gest care vorbea mai bine şi mai răspicat decât o mie de cuvinte. În sufragerie masa era deja aranjată şi îndată ce se aşezară, chelnerul sosi cu apetitivele. Noel o îndemnă să mănânce spunându-i că după aceea vor trece la afaceri, să nu mai piardă timpul căci time is money, nu-i aşa, nu intenţiona să fie nesimţitor la urgenţele zilei. Peste Oana năvăli încă o pacoste menită s-o deconspire, o poftă disperată de a se lipi de el şi să plângă până când îi vor seca lacrimile. Avea o asemenea expresie că Noel o întrebă dacă se simţea bine, dacă nu cumva i se întâmpla ceva rău. Ea zâmbi. Spuse că vrea la toaletă. El o conduse.

După multe minute reveni în sufragerie decisă să fie politicoasă şi indiferentă. O ţinu tot într-o tăcere, în vreme ce mâncaseră, biruind, cel puţin parţial, pofta de a plânge de bucurie şi de frică să n-o copleşească o exaltare imposibil de stăpânit. El nu mai era undeva la capătul lumii, dintr-o absenţă plină de dor şi durere, devenise o prezenţă şi-i provoca năucitoarea dorinţă de a se transforma într-un obiect al lui, în tricoul lui, de pildă, ca să-l poată mângâia fără ca el să ştie.

— Ceva ţi se întâmplă, observă Noel, într-un târziu, ai amuţit?

— Nu pot vorbi cu gura plină, nu?

— Mi-amintesc că-n trecut n-aveai asemenea reţineri.

— Şi ce spuneam?

— Modestia mă împiedică să-ţi amintesc că-mi făceai declaraţii de dragoste nebună şi eternă.

— Ce bine că eşti modest şi mă scuteşti de ruşinea de

a-mi recunoaşte sminteala de atunci.

— Sminteala? Să ştii că ai dreptate. Dragostea, această veche poveste, cum spune poetul, nouă pentru fiecare, nu-i decât o sminteală. Dar trebuie să cultivăm în noi sminteala asta ca să ne putem îndura viaţa. Şi aşa viaţa-i prea lungă pentru puţina noutate la care avem acces. Şi singura noutate din viaţa noastră e dragostea, nu? Dragostea pentru cineva, nu? Fiindcă nu prea te încălzeşte faptul că te iubeşte cineva. Mai aproape de Dumnezeu e cel care iubeşte, nu cel iubit, nu-i aşa? Nu-i o noutate, nu-i aşa? Cum zice sfântul Augustin: Iubeşte şi fă ce vrei, nu-i aşa?

— Da, aşa e, categoric, aşa e.

Ea se mai dezmetici oarecum, încercând să-şi vină în fire, supărată pe surprizele făcute de propria ei natură. Noel o privea mereu atent, înregistrându-i parcă, asemeni unui seismograf, fiecare mişcare interioară, reflectată în ochi, în mimica feţei, mereu foarte preocupat de confortul ei fizic. Din pricina emoţiilor răguşise. Cineva neştiut din fiinţa ei o îndemna să se ridice din loc şi să se aşeze pe genunchii lui. Dar un asemenea gest era interzis, era o primejdie. Şi aşa, chiar fără prea mare apropiere trupească, atmosfera se încărcase deja de dorinţe mute, izgonite de raţiune tocmai în bezna subconştientului, acolo unde nu se lăsau stăpânite chiar în totalitate şi mai scăpau din chingile sclaviei, veneau la suprafaţa conştientului aspirând la nobila demnitate a împlinirii, ele, adică dorinţele de natură trupească neştiind că nu erau foarte nobile. Afară de aceasta, Noel vorbea despre iubire şi-o făcea uitându-se numai la gura ei într-un fel care-i dădea fiori, şi rostea atât de des cuvântul iubire şi cu asemenea inflexiuni în voce că aproape nu mai putea îndura.

— Ar trebui să mă contrazici, să nu fii de acord cu mine.

— Fii bun şi nu te mai uita aşa la mine, încep să urlu.

— De ce?

— Dintr-o pornire sălbatică.

— Nu mă opresc, vreau să văd cum eşti când eşti sălbatică.

Nu încetă s-o privească de parcă îi mângâia cu ochii fiecare linie a feţei exteriorizând, printr-o mimică probabil involuntară, o bucurie la limita extazului.

— Sunt prea urâtă când urlu, aşa că mă abţin.

— Vreau neapărat să urli. Aş putea să te gândil dacă rezişti entuziasmului privirii. Simt deja o mare plăcere la perspectiva de a te imobiliza şi tortura…

— Ceea ce demonstrează că eşti crud şi nemilos.

— Mai ales crud şi nemilos sunt. Te-am momit să vii aici ca să te torturez şi să-ţi smulg toate secretele.

— Umbli numai după plăcere…

— De ce trebuie să dispreţuieşti acest fel de slăbiciune, de superficialitate? În fond ce altceva e plăcerea decât o formă a inconştienţei, a superficialităţii sufletului, dornic mereu de confort, de împlinirea dorinţelor imediate, ceva asemănător cu un halat de casă confortabil, după ce ai stat o zi întreagă încorsetat în haine de gală, cam aşa ceva, o comparaţie nu chiar elegantă dar foarte exactă. În fine, ţi-am spus ce mare plăcere îmi provoacă prezenţa ta, recunoscând că sunt superficial. Îţi place ce mănânci, de fapt nu prea ai mâncat. Ce spui, ai spus ceva?

— Ba am mâncat şi încă foarte mult.

Părăsiră sufrageria şi reveniră în salon aşteptând desertul şi şampania. Ea se aşezase pe canapea iar Noel, după ce se mişcă puţin prin cameră veni lângă ea, vru să se aşeze, se răzgândi şi ocupă un fotoliu ceva mai la distanţă. Reluă discuţia concepând cine ştie ce strategie.

— Te-ai mai gândit vreodată la mine?

— Dar tu te-ai mai gândit vreodată la mine?

— Eu am întrebat primul.

— N-a existat zi în care să nu mă gândesc la tine.

Tăcu şi-l privi furioasă pe ea însăşi că vorbise gura fără strop de inteligenţă.

— Minţi, dar ce-ar fi viaţa fără minciuni, nimic n-ar fi.

— Au fost zile când am mai uitat de tine. Aveam multe pe cap.

— Îmi închipui. Şcoală, soţ, copil. Ce nu înţeleg de loc, dar absolut de loc, e felul cum ai procedat. De ce nu mi-ai spus cinstit că nu vrei să mergi cu mine în lumea largă şi-ai preferat să-mi dai lovitura de graţie în ultimul moment. Dac-ai şti ce-am simţit în momentul ăla?! Dezamăgirea a fost atât de cumplită, te-am urât de moarte, pur şi simplu. M-am agitat să-ţi fac rost de invitaţie pentru vize, am cumpărat bilete de avion, fiindcă avionul companiei noastre nu ştiu ce defect tehnic avea, mă dau de ceasul morţii să te iau cu mine şi tu îmi spui senină c-ai uitat să-ţi faci paşaport. Imaginează-te în locul meu. Tu ce-ai fi făcut?

— Ei, bucură-te, ai fost răzbunat şi încă din plin. Nu-ţi închipui că după plecarea ta n-am plâns cu lacrimi de sânge.

— Până la Crăciun erai şi consolată şi măritată şi gravidă… Splendid chin al conştiinţei vinovate. N-ai rezistat nici măcar trei luni fără să mă înlocuieşti.

— A fost. S-a întâmplat. Nu ştiu cum şi nici nu vreau să mai dezgrop morţii. Dacă vrei să fim vulgari şi să ne certăm pe tema asta o putem face, nimic nu ne opreşte, dar încă mai sper că n-o vom face, mai cu seamă că e singura noastră şansă să ne iertăm reciproc pentru ceea ce ne-am făcut unul altuia şi să temeinicim acum şi aici o bună şi durabilă prietenie. Nu vreau să dăm foc punţilor dintre noi, vorba aia să lăsăm loc de un bună ziua, mai ales că tu locuieşti într-o parte a lumii eu în alta.

— Am fi putut locui sub acelaşi acoperiş dacă m-ai fi iubit cu adevărat.

— Dar tu, tu m-ai iubit cu adevărat?

— Nu ştiu, nu-mi mai amintesc, e mult de atunci.

— Eu în schimb îmi amintesc, ştiu ce ştiu.

Momentul când se trezise prima dată în pat cu Noel sărutându-se o râvnă teribilă de parcă doar sărutându-se, se puteau salva de la moarte, îi reveni într-atât de viu în faţa ochilor minţii, încât se repezi şi-şi ascunse faţa în tricoul lui, ştiind sigur că i se întâmpla un dezastru imposibil de evitat, căruia nu putea şi aproape că nici nu voia să i se mai opună. El fusese şi rămăsese singurul ei iubit şi deşi voia să gândească o alternativă nu-i mai trebuia nimic. Din pricina emoţiilor intense, provocate de spaima că el o va respinge, o vreme nici nu simţi sărutările lui, nici nu era prea sigură că el îi căuta gura, c-o săruta, că şi ea îi răspundea la sărutări şi ceea ce simţea era cu mult mai mult decât îşi imaginase vreodată, era un extaz şi-o bucurie ce depăşeau toate limitele şi-o purtau într-un univers unde auzea muzica sferelor.

Multe ceasuri mai târziu, după prânz, spre amurg erau tot în pat şi tot se mai sărutau cu o mereu mai nepotolită pasiune, de parcă voiau să recupereze pierderile atâtor ani trecuţi. Deveniseră cu totul inabordabili pentru cei din jur interesaţi de Noel, stârnind grija disproporţionată a investitorilor britanici dornici să reia discuţia întreruptă aseară, a lui Nic, a lui Gabriel, a Ivonei, fiecare în parte lămurit vag de bodyguard, că domnul era cu o doamnă şi ruga să nu fie deranjat şi că asistenta sau secretara sa, prelua toate urgenţele şi mesajele. De altfel complicatul lui telefon mobil era închis. Legătura cu Noel nu se putea lua nici cum.

— Ce doamnă, ce doamnă, striga Ivona ulcerată.

Îşi arăta exasperarea comentând că nu era cu putinţă ca tocmai acum, când Adoratul abia îşi revenise, după ani şi ani de suferinţe din cauza altei doamne, să se ivească o nouă complicaţie. Augusta o consola cu vorbe ce-o scoteau

şi mai rău din sărite. Zicea: în loc să te bucuri că i-a revenit pofta de viaţă tu te agiti ca o cloşcă fără minte. Pofta de viaţă descoperită alături de femei fără suflet, replică Ivona, l-au dus în pragul morţii. Nu mai avea nevoie de astfel de aventuriere. Singura doamnă pregătită pentru el era Diana, ori Diana îşi vântura deocamdată melancolia prin pieţele Parisului, fiindcă el încă n-o chemase şi nici nu-şi manifestase intenţia de a o chema.

În frenezia lor egoistă, copleşiţi de noutatea a ceea ce simţeau unul pentru altul şi de profunzimea misterului fericirii, Noel şi Oana nu mai erau dornici să afle ce li se întâmpla altora, nu că uitaseră de toţi şi de toate, dar prin comparaţie cu ceea ce li se revela lor, orice altceva li se părea lipsit de importanţă.

Se apropia amurgul. Lumina dispărea lent din dormitor, întunericul difuz îi lua locul ascunzând chipul Oanei aflat pe aceeaşi pernă cu al său. Cunoşteau împreună ceva nou, o bucurie uriaşă, o izbăvire, o libertate trufaşă de a se abandona unui timp fără timp. Li se părea că niciodată nu fuseseră despărţiţi. Că fiecare gest de dăruire venea în continuarea celui de ieri, iar cel de mâine putea fi sau putea lipsi, nu mai conta. Redescopereau cât de fantastic de fericiţi erau împreună şi se mirau că putuseră trăi departe unul de altul. Totul se petrecea fără niciun efort, totul se lega. Avea sens şi le dădea impresia unui festin fabulos.

Pe nebăgare de seamă Oana se retrăsese în sine, într-o tăcere mai asurzitoare decât o explozie. De ce deodată atâta tăcere şi dorinţa lui s-o privească, să afle din ochii ei mari şi albaştri ca oţelul, ce i se petrecea în suflet. Aprinse veioza şi descoperi că Oana plângea. Lacrimile i se prelingeau din ochi pe pernă. Surprinsă de lumină, cu o mişcare bruscă trase cuvertura peste cap, acoperindu-se.

— Nu te ascunde, am văzut că plângi, spune-mi de ce?

— De bucurie plâng, de spaimă plâng că nu ştiu ce-i cu mine.

Pe la zece seara, Oana se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Noel o imită fără nicio tragere de inimă. Ar fi vrut să doarmă la el, dar ea refuzase cu o hotărâre inflexibilă.

— N-ai uitat că ţi-am propus un job, nu?

— Te rog, despre ce-i vorba?

— Vreau să mă însoţeşti într-o scurtă croazieră.

— Cât de scurtă?

— O lună.

— Detaliază fişa postului…

— Să înţeleg că nu mai vrei să te culci cu mine?

— Doamne sfinte, totul e aiurea cu noi. Până şi inima mea a început să bată aiurea. Eşti destul de ciudat, parcă n-ai fi tu şi ai un limbaj de spaimă. Tu nu vorbeai urât, vorbeai ca un prinţişor ceea ce te făcea cu adevărat irezistibil. Dar se vede treaba că până şi pe tine te-a schimbat America.

— Cred că femeile inteligente, as you are, sunt o teroare pentru bărbaţi. Vii cu mine în croazieră, da sau nu.

— Să ştii că paşaport am. Dar ce fac cu băieţelul meu?

— Câţi ani are?

— Trei ani şi nouă luni.

— E destul de vârstnic, poate merge cu noi.

— Nu cred, nu, nu.

— Ştii că nu vreau copii până pe la patruzeci de ani îţi robesc sufletul şi nu mai poţi face nimic.

— Şi dacă acuma, după destrăbălarea noastră neruşinată, m-am ales cu o sarcină, ce faci?

— Era de datoria ta să fi luat pilule, să te protejezi.

— Vrei să ştii ceva?

— Ce?

— Nu m-am protejat. N-am mai luat pilule de foarte

multă vreme, n-am mai avut nevoie, am fost abstinentă. Iar azi, s-a întâmplat pur şi simplu, nu mi-am imaginat că se va întâmpla, n-am rezistat farmecului tău. Dar nu-ţi face griji, dacă mă aleg cu vreun copilaş, îmi asum răspunderea. Bucuria de părinte e ceva care te cutremură, nu se compară cu nimic. Dacă l-ai vedea pe Daniel n-ai mai putea să-ţi iei ochii de la el.

— Dacă seamănă cu tine, fireşte c-aş rămâne cu ochii la el.

— În fine, trebuie să plec.

— Te conduc. Şi mi-l prezinţi şi mie pe fiul tău.

— La ora asta doarme. Mama mi l-a crescut. Dacă nu era ea, nu ştiu ce făceam.

— Angajai o dădacă.

— Copilaşul meu în grija unei dădace?!! Vezi să nu.

— Încep să fiu gelos. Nu vreau să împart iubirea ta cu nimeni. Mă uit la tine şi nu-mi vine să cred că eşti mamă. Arăţi ca un fotomodel. Ce naiba cauţi tu în ingineria automatizărilor şi calculatoarelor?

— Cam tot ce cauţi şi tu.

Reluară discuţia în maşină, în drum spre locuinţa Oanei. El vru să se asigure că putea conta că va merge cu el în călătorie şi Oana spuse în cele din urmă da, va găsi o soluţie. Când ajunseră în faţa blocului coborî din maşină, şi în ciuda protestelor Oanei merse cu ea să vadă copilul. Faţa Oanei se făcuse ca varul de spaimă. Şi când intrară găsiră un spectacol de zile mari. Daniel se trezise din somn şi nu voise sub niciun chip să mai adoarmă, plângea strigând-o pe maică-sa. Dominic îl ţinea în braţe, îl legăna, încercând să-l liniştească. Zadarnic. Unde-i mama mea, o vreau pe mama mea, ţipa cu o energie de neimaginat la o făptură atât de mică. Părinţii Oanei nu dormeau nici ei. Poenaru era în pijama şi papuci, iar nevastă-sa în halat de casă. Se învârteau în jurul lui Dominic sperând că băiatul se va potoli în cele din urmă. Oana însoţită de Noel li se

păru o imagine smulsă dintr-un coşmar. Fiecare în parte voia să strige la Oana, s-o certe, să-i reproşeze şi se simţeau frustraţi că prezenţa lui Noel îi împiedica s-o facă. Dominic îi puse Oanei copilul în braţe şi Daniel mai suspină de câteva ori, mai mormăi ceva se linişti şi adormi aproape imediat. Oana îl duse în camera lui şi Noel o urmă spre furia lui Dominic şi spaima soţilor Poenaru care ştiau ce ştiau. Oana îl culcă pe băiat în patul lui şi pe urmă îşi tot mută privirea de la el la Noel. Noel arăta siderat de surpriză şi de o ciudată presimţire. Se uita la băiat ca un slujbaş sărac lipit pământului căruia i se dădea vestea unui câştig fabulos la loto. Nu înţelegea, nu putea, se simţea cu totul depăşit. Apucase să vadă pe picioruşul stâng al băiatului steluţa inconfundabilă, semnul din naştere, care la el însuşi era pe coasta stângă. Cineva îi striga în cap, sacadat: e fiul tău, e fiul tău, e fiul tău. Era uimit şi din mintea lui fugise orice altă preocupare de parcă i se spălase creierul. Se trezi repetând cu glas tare:

— E fiul meu, e fiul meu, e fiul meu…

Oana se depărtă puţin de pat, se întoarse şi-i făcu semn să tacă. Părăsiră camera copilului şi în hol dădură peste Dominic care se repezi la Noel, îl apucă de reverele şi-l întrebă cu mânie:

— Tu, tu cine eşti?

Îi desprinse mâinile de pe haină şi-l împinse într-o parte.

— Dar tu, tu cine eşti?

— Sunt Dominic Fodor şi-am să-ţi trag un glonţ drept în frunte.

— Din ce cauză?

— Fiindcă o iubesc pe Oana.

— Ei şi? Nu te las eu s-o iubeşti? Dimpotrivă, te poftesc s-o iubeşti, s-o adori, s-o divinizezi, because she is a very nice human being, îi zâmbi Oanei şi ea se mai relaxă şi arătă mai puţin crispată.

— Sorry! I have supposed that you are the guy with the roses.

— Eu vă doresc noapte bună, spuse Poenaru şi se retrase.

Nevastă-sa îl urmă şoptind şi ea noapte bună. Noel se precipită, luă repede mâna doamnei Poenaru şi i-o sărută urându-i noapte bună. Era rândul lui Dominic să plece, dar el nu pleca. Începu să spună cum venise de pe la şase şi-l găsise pe Daniel scăldat în lacrimi. Reuşise să-l împace spunându-i că mămica lui venea repede, dar pe la zece, după ce dormise vreo oră se trezise ţipând, avusese probabil un coşmar fiindcă striga: O vreau pe mămica mea, o, doamne, doamne, unde-i mama mea şi tot aşa, şi nimic nu-l potolise. Oana simţi că începe să ţipe şi ea ca adineaori Daniel. Se stăpâni totuşi. Vorbi frumos:

— E târziu, du-te acasă. Vreau să mă odihnesc.

Dominic (bosumflat, cu capsa pusă): De ce nu mi-l prezinţi pe prietenul tău?

Oana: Fii un înger şi du-te. Mai e şi mâine o zi.

Noel (ca unul care era cu mintea dusă bine): Eu plec, la revedere, Oana, la revedere domnule Frolo, noapte bună.

Dominic (ulcerat): Frolo e eroul din **Lord of the rings,** eu sunt Fodor.

Noel: Prea bine, domnule, la revedere.

Din câţiva paşi ajunse la uşă, se întoarse, o prinse pe Oana în braţe şi-o sărută îndelung pe gură, după care îi spuse: mâine la zece să fii la mine, să nu întârzii. Apoi plecă repede. Îşi găsi maşina şi şoferul şi-i ceru să-l ducă la Şosea. În ciuda orei târzii, bătea de miezul nopţii, îi găsi pe toţi ai lui treji şi dornici să-l vadă. Ca şi când ar fi căzut dintr-un nor, se aruncă într-un fotoliu, în continuare şocat, la limita perplexităţii. Pe rând sau toţi o dată întrebau:

— Ce-i cu tine? Arăţi ca un adevărat nebun.

Într-un târziu reuşi să articuleze:

— Cred, ba nu, am certitudinea că băieţelul Oanei e al meu.

Stupoare pretutindeni.

Ivona: Care Oana, dragă?

Gabriel: Imposibil.

Nic: De unde până unde?

Augusta: Ai vreo dovadă?

Noel: E o copie a mea în miniatură şi are pe unul din picioare, chiar pe pulpă, semnul din naştere pe care-l am şi eu.

Ivona (aproape ţipând): Steluţa ta norocoasă?

Gabriel: Cu totul imposibil. Ce vârstă are băiatul?

Nic (mereu calm): Probabil ţi s-a părut.

Noel: Doamne Dumnezeule din ceruri!

Gabriel: Potoleşte-te, nu poate fi adevărat.

Augusta (informată): Poate semăna cu tine perfect fără să fii tu tatăl dacă mama lui s-a gândit l-a tine sau altceva.

Noel: E al meu.

Ivona: Scumpule, fii liniştit, vom afla adevărul, vom rezolva. Nu fi atât de tulburat…

Noel: Numai în România ţi se poate întâmpla ceva de genul ăsta.

Nic: Nu fi optimist, peste tot e la fel. Emanciparea femeilor şi revoluţia sexuală a dus şi va duce la multe dezastre.

Gabriel: Dar tu de ce eşti atât de optimist?

Augusta: Posibil să fie adevărat. A păstrat destul de bine secretul, ceea ce înseamnă că n-avea de gând să-ţi spună.

Gabriel (suspicios): Dar cum de-ai văzut copilul Oanei?

Noel: Nu acum. Mă duc să mă culc, sper să pot dormi.

Augusta: Îţi poţi imagina grozăvie mai mare? A

păstrat secretul. Nu voia ca Noel să afle de copil. Ar merita să-i luăm copilul.

Ivona: Dacă-i copilul lui Noel i-l luăm imediat, nici nu încape discuţie.

Gabriel: Copilul are un tată legal, al cărui nume îl poartă. Dominic a renunţat la soţie nu şi la copil, dac-o fi renunţat.

Nic (lui Gabriel): Îl cunoşti?

Şi tot aşa, dezbătură problema pe toate părţile până când Nic recunoscu cel dintâi că repetau grija drobului de sare. Dacă era, sau dacă nu era copilul lui Noel?

Oana în schimb avu mari necazuri cu Dominic. După plecarea lui Noel, îi reproşă Oanei că se sărutase cu amantul ei sub ochii lui ceea ce era incalificabil, că nu-şi închipuise că ea era capabilă de asemenea gest. Ea pica de somn şi-i amintea că nu mai era soţia lui, că era timpul ca şi el să meargă mai departe, să-şi vadă de viaţa lui fiindcă viitor comun pentru ea şi pentru el nu mai exista. Şi asta el trebuia s-o ştie de mult, de atunci de când plecase cu Filip. Şi-atunci Dominic spuse ceva ciudat, incredibil, o ameninţă că dacă nu va fi a lui nu va mai fi nici a altuia fiindcă o va împuşca şi pe ea şi pe acela pe care ea îl va prefera lui. Mii de fiori reci o străbătură deşi nu-l credea în stare de o trebuşoară de genul ăsta.

A doua zi soţii Poenaru, împreună cu Daniel plecară la Snagov, urmând să locuiască în vila unui prieten al lui Poenaru. Şi pentru ca băiatul să nu fie stresat, Oana urma să vină seara după ce termina programul. Era dornică să scape de Dominic. Orice îi spunea îi intra pe o ureche şi îi ieşea pe alta.

Noel o aşteptă în Batiştei până pe la douăsprezece şi văzând că nu vine, lăsă vorbă valetului să fie anunţat prin telefon dacă îl căuta cineva. Merse la Centru de Cercetări, Gabriel era în birou, împreună cu cei doi englezi tineri. Noel n-avu răbdare să asculte toate proiectele lor, de fapt

nu se putea concentra la nimic, îşi dorea aşa de tare s-o vadă pe Oana încât strângea din dinţi şi inspira adânc ca încolţit de o mare durere fizică.

Trecu astfel o săptămână. Familia Cretzeanu era profund impresionată de impoliteţea Oanei de a-i lăsa de izbelişte fără nicio ştire despre ea şi mai ales despre copil. Voiau să-l vadă, să purceadă la analize şi teste precise, ca AND, pentru a fi siguri că era sânge din sângele lor, sânge din sângele lui Amedeo Cretzeanu, cel înnobilat de regele George al cincilea pentru servicii aduse coroanei. Restul titlului de conte şi-l chivernisise Amedeo însuşi considerându-se, ceea ce nu era chiar riguros inexact, os domnesc şi sânge albastru. Ivona şi Augusta băteau drumul la uşa lui Poenaru cu râvnă de neimaginat. Sunau zadarnic la sonerie, numeni nu venea să le deschidă. Nic fusese mai subtil. Pusese un detectiv s-o găsească pe Oana şi s-o urmărească. Astfel, secretosul, descoperi locul unde erau soţii Poenaru şi bine deghizat, ca un bătrânel cumsecade care se plimba şi el pe aleile din pădurea Snagov, intră în vorbă cu doamna Poenaru şi cu Daniel care i-l amintea pe Noel când avea aceeaşi vârstă. Un firişor de păr, din părul băiatului şi gata, misterul se rezolva. Nic avea o adevărată armată secretă care lucra pentru el. Peste tot, în toate domeniile exista cineva care dorea să-l servească.

După vreo şapte, opt zile Oana reuşi să depăşească toate dificultăţile şi-l căută pe Noel crezând că el se pregătea din nou de plecare. Voia să-şi ia rămas bun de la el şi să stabilească orice voia el în legătură cu băiatul. Îi telefonă şi el îi spuse c-o aştepta în Batiştei. Deşi voise s-ajungă mai de vreme, trecuse deja de şase seara când valetul îi deschise şi-o conduse la Noel, în birou, unde el, se părea, că lucra.

— Te deranjez, spuse ea.

El oftă, dar răspunse cu delicateţe: Nu. Doar pe tine

te aşteptam. Bine că ai apărut totuşi, în cele din urmă. Eram destul de necăjit la gândul că va trebui să plec fără să-mi iau rămas bun de la tine.

— M-ai căutat?

— În fiecare zi, dar n-am avut noroc. Nu mi-ai spus nici unde lucrezi, nici unde te ascunzi de mine, probabil.

O luă de mână şi-o sili să se aşeze pe canapea. Era o canapea lată ca un pat şi în loc de spătar erau nişte perne înşiruite una lângă alta. Se presupunea că omul care lucra cu ordinatoarele, făcea când şi când o pauză şi se întindea pe canapea. Biroul era de dimensiuni uriaşe ca şi restul încăperilor.

— Nu m-am ascuns de tine…

— De cine, atunci?

— Voiam să scap de pisălogeala lui Dominic.

— Bănuiesc că el e fostul soţ.

— Bănuieşti bine.

— Spune-mi ce disperare te-a făcut să te măriţi cu un adolescent întârziat?

— Ce idee!

— Îţi spun eu adevărul. Deşi mă doare cumplit numai cât mă gândesc. După plecarea mea ai aflat c-ai rămas gravidă şi în loc să fi trecut peste supărarea şi orgoliul tău şi să iei legătura cu familia mea şi să vii la mine, tu ai preferat să-l momeşti pe nepricopsitul ăsta şi să faci ceva de neînchipuit pentru o femeie inteligentă.

— De ce-o tot scoţi din peisaj pe Denisa?

— Pe Denisa?

— Da, pe Denisa.

— Pentru că m-am încurcat cu ea abia după ce am aflat că te-ai măritat. Eu nu m-am dus la New York ca să mă încurc cu Denisa, aveam întâlnire cu un om important la o dată fixă, trebuia să mă duc şi voiam cu tot sufletul să vii cu mine.

— Eu am aflat cu totul altceva.

— Indiferent ce-ai aflat, nu era corect să mă întrebi şi pe mine?

— Nu ştiu. Te rog, te implor, hai să încheiem discuţia asta.

— N-aveai de gând să-mi spui de băiat. Numai Dumnezeu din cer mi-a revelat adevărul.

— Ei bine, acuma ştii. Gata.

— Gata cu ce?

O apucă de umeri şi-o sili să se rezeme de perne şi el o acoperi cu trupul lui. După câteva momente, se culcă lângă ea punându-şi capul lângă al ei, imediat însă se ridică sprijinindu-se în cot, ca s-o poată privi drept în faţă, să-i vadă ochii cu pleoapele tivite de genele lungi, nerimelate. Se strădui să menţină o atitudine expurgată de senzualitate. Părea că se pregătea să abordeze un subiect solemn, sobru. Oana se uita la buzele lui prelungi cu o dorinţă uluitoare de a-şi lipi gura de gura lui. Numai clipa asta conta, la ce bun s-o laşi să piară fără s-o reţii în memorie încărcată de tremurul nebun, extatic al fiecărei fibre din fiinţa ta. Noel însă nu intenţiona s-o sărute, sau cel puţin aşa arăta, sau numai el ştia ce era în mintea lui, cum reuşea să se stăpânească, ori, cine ştie, nici n-o mai dorea, se săturase deja, gândindu-se că păcătuise îndeajuns înainte; se părea că reuşise să-şi găsească o poziţie comodă şi se uita la ea cu o atenţie plină de grijă.

— Noel, te rog, spuse Oana puţin răguşită, vreau un pahar cu apă, eliberează-mă din strânsoare. Îşi simţea gura uscată şi limba ţeapănă ca şi când devenise de carton.

— Nu te mişca, îţi aduc eu apă!

Ieşi şi lipsi destul de mult până reveni cu o sticlă de apă plată. Turnă într-un pahar şi-l dădu Oanei.

— Mulţumesc!

— You, my darling, you are welcome anytime!

— La urma urmei trebuie să plec şi eu.

— I beg you pardon?

— Trebuie să mă sileşti să plec, altminteri de bunăvoie nu mă pot îndepărta de tine.

— Slavă Domnului! Dacă ai da semne că poţi m-aş năpusti asupra ta şi te-aş mânca la fel cum fac şefii de triburi canibale. Îşi devoră de obicei nevasta cea mai dragă.

— Serios?

— Foarte. În altă ordine de idei, spune-mi tu, există ceva, în ce te priveşte, ce-ai dori să fac pentru tine?

— Numai tu poţi pune o întrebare de genul ăsta.

— Foarte legitimă, draga mea, gândeşte-te puţin. Sunt nepermis de profitor, m-am bucurat mai zilele trecute de tine, m-ai făcut, chiar dacă numai pentru o zi, nespus de fericit şi mă tot întreb cum ar trebui să-ţi fiu recunoscător, ţie şi cerului totodată, pentru faptul că exişti. Aş fi mulţumit dacă la rândul meu aş putea să te răsplătesc cumva pentru tot ce mi-ai dăruit. Spune-mi ce-ai vrea să fac eu pentru tine?

— Opreşte clipa asta! E atât de frumoasă!

— Credeam c-ai să-mi ceri ceva imposibil.

Bucuria dădea trăsăturilor Oanei o lumină ireală. Noel o privea tot timpul temător să nu piardă vreo nuanţă din multele-i emoţii. Căpătase convingerea că mâna ei cuminte în mâna lui şi sentimentul că timpul s-a oprit, susţinea sensul întregii existenţe. Nu mai departe decât în urmă cu o lună trăia în certitudinea că nu va mai avea niciodată parte de bucuria de a iubi şi se considera nenorocos şi sărac, în ciuda atâtor lucruri bune ce-i erau hărăzite.

— Într-un singur fel pot opri clipa asta.

Se ridică în picioare, îi eliberă mâna pe care i-o ţinuse ostatică, luă sticla cu apă plată şi-şi turnă într-un pahar, îl privi în lumina firavă a veiozelor, ca şi când îi examina puritatea, după care bău câteva înghiţituri,

lăsându-l apoi pe tavă lângă cel din care băuse Oana mai înainte. Revenind la ea, cu o mişcare imprevizibilă o luă în braţe şi-o culcă din nou pe pat, imobilizând-o de data asta, găsind repede o cale de a ajunge cu capul pe sânul ei stâng, îngrădindu-i posibilitatea oricărei mişcări. Îşi închipui că o va săruta, dar el rămase la fel de nemişcat ca şi ea, copleşit de plăcerea pe care o păstrase mereu în memorie, provocată aproape exclusiv de parfumul trupului ei.

Oana se aştepta la orice altceva din partea lui, la orice gest imposibil, numai la cuminţenie nu, ceea ce o dezarmă cu totul. El îşi schimbă încă o dată poziţia, întinzându-se lângă ea, sprijinit într-un cot, privind-o necontenit.

— Dragul meu, trebuie să ne trezim cumva la realitate.

— Adică?

— Să revenim la îndatoririle noastre. Presupun că şi tu trebuie…

— Eu nu trebuie să… nimic.

Arăta schimbat, expresia lui trăda o fericire nemărginită, Era schimbat, fericit şi-şi trăia fiecare moment dezlănţuit şi convins că devenise nemuritor. Era greu de ştiut dacă Noel mai fusese vreodată atât de îndrăgostit, dacă mai simţise vreodată ceva similar, ceva ce-l făcea să fie recunoscător cerului şi destinului că Oana exista şi el avea norocul s-o iubească şi să descopere în ochii ei toată bucuria conţinută în lume. I se părea că în fiecare clipă, dragostea lui se redimensiona, devenea atotcuprinzătoare, îl forţa oarecum să-şi recunoască imensa fericire.

O luă în braţe, începu să-i descheie nasturii de la bluză şi când ajunse la sutien îşi lipi buzele de pielea sânului, murmurând draga mea, iubita mea etc.

Spre miezul nopţii, după nesfârşite îmbrăţişări şi

sărutări, Noel o conduse la Snagov, urmând să se întâlnească a doua zi la prânz, după ce vor stabili la telefon ora cea mai potrivită. Dar în ziua următoare trecuse de ora trei după amiază şi Noel încă nu-i telefonase şi nici nu-i răspunsese la apeluri. Robotul nu obosise s-o informeze că abonatul nu era pe moment disponibil. O cuprinse panica. Presupuse că renunţase la ea în ciuda tuturor declaraţiilor de dragoste. Durerea îi era aşa de mare că nici măcar nu putea să se mai înfurie pe ea acuzându-se de una, de alta. Nefiind în stare să şofeze plecă de la birou spre casă cu un taxi. Dar abia ajunse acasă când asistenta lui Noel îi telefonă spunându-i că erau în Frankfurt. Noel o ruga să nu se îngrijoreze, îi va telefona imediat ce se întoarce”. Suspectă că plecarea în Germania era ceva inventat, o scuză ca să se întâlnească probabil cu Denisa. „Nu, n-am să pot îndura, nu-s emancipată, sunt de modă veche, nu vreau şi nici nu pot să-l împart cu alta. Dacă nu se poate să fim numai noi doi, adio şi gata”. Raţiunea putea rosti adio şi gata, dar sufletul ei alerga buimac după Noel. Către sfârşitul săptămânii el se întoarse. şi Oana se trezi cu el la uşă. Minute în şir îl privi înlemnită. Voia să se bucure şi nu reuşea să iasă din perplexitate.

— Hello, beautiful.

Ea continua să-l socotească o stafie, o sosie. El o luă în braţe şi-o sili, cu o ploaie de sărutări, să revină la realitate. Apoi îi povesti cum trebuise să plece, cum o căutase la telefon şi n-o găsise, dar îi lăsase mesaj şi ca să fie şi mai sigur o împovărase şi pe asistentă cu obligaţia s-o anunţe că va lipsi câteva zile. În cele din urmă Oana se linişti şi viaţa merse mai departe.

Ivona începu să suspecteze că Noel lua prea des şi prânzul şi cina tot cu Oana şi vru să ştie ce şi cum. El nu vru s-o mintă. O întrebă doar dacă n-o mai iubea pe Oana ca pe vremuri când îşi dorea să fie fetiţa ei. Nu, n-o mai iubea, nu mai iubea nicio aventurieră ce voia să intre în

viaţa lor şi să le-o distrugă. Hotărât s-o îmbuneze pe Ivona, Noel o copleşi cu atenţii, îi dărui un colier de diamante montate într-o fină broderie de aur alb filigranat, o brăţară şi cercei, comandate la o celebră firmă italiană. De asemeni renunţă la un prânz cu Oana în favoarea ei şi-a Monicăi Tedesco. O asigură şi pe Monica în privinţa admiraţiei lui faţă de curajul Dianei de a se descotorosi de viciosul Mendoza şi acceptă cu bucurie invitaţia la petrecerea pe care o organiza în onoarea lui şi a Dianei. Petrecerea urma să aibă loc în al treilea weekend din aprilie. Trecuseră de mult cele zece zile plănuite de Noel pentru Bucureşti şi se părea că uitase şi de oboseală şi de croazieră mai ales după ce Nic îl informase că avusese dreptate, vorbise în el glasul sângelui, băiatul Oanei era şi al lui. Noel îi spuse că ştia şi începuse deja să şi-l apropie şi să-l cucerească.

În al doilea weekend din aprilie Noel, Oana, mama Oanei şi Daniel, plecară la Vevey. După cinci zile reveniră la Bucureşti şi aici se făcu un nou aranjament. Noel îi invită să se mute împreună cu el în imobilul din Batiştei care era aprobe gol. Aveau loc cu toţii. Oana acceptă imediat spre stupoarea maică-sii. Drept care de la aeroport şoferul lui Noel, îi duse în palatul din Batiştei. Fireşte trecuse mult timp de la tragedia ce se consumase între zidurile palatului. Poate că fantoma Estelei încă bântuia prin camere, dar nepotul nu cunoştea istoria ei tragică. Moştenise poate de la ea numai pasiunea pentru mister.

Ivona află prima despre isprava lui Noel. Se supără cumplit dar când ajunse în casă şi-l văzu pe Daniel înlemni de-a dreptul. Doamna Poenaru şi valetul erau singurii prezenţi. Restul lipseau. Regăsindu-se cumva, reînnoi cunoştinţa cu doamna Poenaru şi îl luă în braţe pe Daniel.

— Comoara mea, spune-mi cum te cheamă?

— Vrei să vorbesc englezeşte.

— Vorbeşte cum vrei, scumpete frumoasă.

— I am Daniel Fodor. I am tree years and nine months old.

— Wow! You are a very big one. Congratulations!

— Abia l-am adus de la grădiniţă, unde învaţă engleza şi germana, spuse doamna Poenaru.

— Fiica ta ar merita să fie bine pedepsită pentru prostiile ei, nu se putu stăpâni Ivona. Copilul nostru să poarte numele Fodor!! Se poate una ca asta?

— My father is Dominic Fodor and my my mother is Oana Fodor. My grandfather is Bazil Poenaru. Arăta dornic de conversaţie.

Pe seară veniră şi ceilalţi alertaţi telefonic de Ivona. Toţi se îndrăgostiseră subit de băiat. Destul de uimit de societate, el trecea din braţele unuia în ale altuia şi încetase să mai turuie ca de obicei. După vreo oră începu să se smiorcăie şi spuse că vrea să facă nani. Oana şi Noel îl duseseră în camera pe care menajera o aranjase în mare grabă pentru el. Noel îl culcă în pat şi-l înveli.

— Spune-mi o poveste ca să pot adormi, îi ceru băiatul.

— Bine, îţi spun. A fost odată ca niciodată un băiat şi-o fată…

— N-o vreau pe asta, vreau cu micul prinţ cu oaia şi cu floarea.

— Bine. Îţi spun povestea cu micul prinţ…

*

Poate era, poate nu era în firea lucrurilor, dar din seara când o găsise pe Oana plângând în faţa coşului cu flori japoneze, Dominic credea că trebuia să-l învingă pe intrus şi să-şi apere nădejdile născute din certitudinea că, până la urmă, Oana va fi din nou a lui. Că Oana era de neclintit în indiferenţa ei politicoasă, că din când în când îi spunea să nu-şi închipuie că vor mai fi împreună, el n-o asculta şi continua s-o agaseze. Sosirea lui Noel îl alarmă. Vru să-l cunoască pentru a şti cum să-l învingă. Dispariţia

Oanei şi-a copilului îl umplu şi de furie şi de deznădejde. Într-o după amiază crezu că-i poate face o vizită lui Iustin, dar el îi spuse că era prea ocupat, nu avea timp. Să-i spună la telefon despre ce era vorba. „Să mi-l descrii pe Noel Crezeanu”. „Noel e Noel, îi răspunse Iustin, cu o remarcabilă lipsă de entuziasm. Nu-l poţi compara cu nimeni şi nu poţi concura cu el în materie de femei. Femeile îl adoră necondiţionat şi gata. Nu-i nimic de comentat. Oana va fugi la el şi după el cu toate puterile. Dacă el o cheamă te părăseşte şi-n faţa altarului. Noel nu-i doar un mascul colosal de frumos, are şi sexapeal, cum se zice, are haz, e un geniu, le vrăjeşte pe dame într-o clipă. Aşa că refă-ţi viaţa, găseşte-ţi o fătucă pe măsura ta şi fii fericit. Nu ştiu dacă ştii, dar îţi fac un pustiu de bine şi-ţi spun că băiatul Oanei e făcut cu Noel. Pun mâna-n foc pentru asta”.

Încă nedezmeticit, nevenindu-i să creadă, închise telefonul mobil şi-l aruncă pe jos, răvăşit de mânie. Revoltat cumva de felul cum vorbise Iustin despre Noel nu găsi nimic mai bun decât să-i ceară şi lui Dan Dimescu informaţii tot despre Noel. Chiar în aceeaşi după amiază îi dădu telefon şi se întâlni cu el la un restaurant, vizavi de Ateneu. Aplecaţi unul către altul pe deasupra mesei, unul vorbea şi celălalt asculta, şi păreau doi complotişti, doi periculoşi, care puneau la cale cine ştie ce lovitură de stat. Ce-i drept, chiar puneau ceva la cale, ceva teribil, dar nu tenebros ca o lovitură de stat. Dominic plănuia un bal, o petrecere grandioasă unde să fie prezenţi şi Noel Cretzeanu şi Oana. Dominic era membru într-un club abia deschis de un prieten al său, spunea că voia să-i facă Oanei o surpriză, s-o înveselească, şi se uita la Dimescu să vadă cum reacţiona, iar el, cine ştie de ce, făcea feţe-feţe, pândea parcă un moment propice, o clipă fastă, să-i aducă un strop de satisfacţie. Dominic aştepta ca Dimescu să-i spună din proprie iniţiativă câte ceva despre Noel. Îi venea

destul de greu să întrebe de-a dreptul dacă îl cunoştea şi cât de bine şi cât de mult se implicase Oana în relaţia cu el. În esenţă era destul de stânjenit de situaţie. Iar Dan se uita la el cu superioară îngăduinţă gândind că un bărbat îndrăgostit e un tontănac, vai de capul lui.

— Un bal, spuse Dimescu, un elogiu pentru Oana! Bună treabă. Mă bucur. Oana-i o fată cumsecade. A avut şi ea momentul ei de glorie când se regula cu alde Noel Cretzeanu, dar acum i-a trecut. Şi-a dat seama că tipu-i ca un balon de săpun. Nu poţi conta pe el. Un nesimţit.

— Un nesimţit? repetă Dominic ca sub puterea unei vrăji.

— Genul homo, dacă mă înţelegi ce vreau să spun. O mutră dichisită, tipică de gay.

— Ziceai că el şi Oana au fost amanţi. Nu se leagă. E sau nu e homosexual.

— O fi heterosexual! Un destrăbălat, un ticălos. Sper că pui piciorul în prag şi-l înjuri de mă-sa, dacă se ia iar de Oana.

— Sigur, sigur. Curând, foarte curând, voi fi unul dintre bogaţii Bucureştiului. Mi-ar plăcea să am pe lângă mine un bărbat cu inteligenţa şi demnitatea ta!

— Cât de bogat în dolari?

Puse întrebarea şi apoi se uită la Dominic lung, cu un surâs înţepenit în colţul gurii.

— Nu pot aprecia, dar destul de mult!

Confiscat parcă numai de ghinion, Dan gândi să-i facă norocosului Dominic o figură, se înveseli deodată, aprobând cu entuziasm ideea balului, o, da, un bal la care, trebuia să facă imposibilul să fie prezent şi Noel, o, da, voia s-o vadă pe Oana leşinând de surpriză, oh! Şi începu să râdă atât de tare că unii curioşi de pe la alte mese, întorceau capul spre el.

— De ce naiba râzi şi încă atât de tare?

— Scuză-mă, mi-am amintit de ceva plin de haz, m-a

pocnit râsul, îţi povestesc şi ţie, deşi nu-s un bun povestitor, m-a pervertit comentatorul din mine, privesc doar cu dispreţ mitocănimea politică de care n-o să mai scăpam în vecii vecilor.

— Nu fi chiar atât de optimist, se mai pot petrece şi minuni!

— În rău da, în bine nu! Să nu vorbim de politica la români, mă îneacă dezgustul. Numai moartea ne va elibera de domnia necontenită a lepădăturilor, fie că li se spune comuniste, liberale, social democrate, de dreapta, de stânga, de verde, de albastru. Dacă ai ceva bani, nu-i investi în splendida noastră Românie, că-i pierzi până la ultimul. Se va găsi cineva şi mai rău şi mai canalie decât îţi poţi tu imagina şi-ţi va smulge şi ultimul gologan. Dacă ai destui dolari du-te-ntr-un paradis fiscal, fii deştept, temeiniceşte o firmă de investiţii, caută să eviţi afacerile de tip vechi, adoptă curajos speculaţiile la bursă, îmbogăţeşte-te peste noapte şi trăieşte din dividende, ca un paşă. Stai un an la Londra, cea mare, cea fascinantă precum lumea raiului pentru amărâţii de români, care se duc la biserică numai cu acatiste, numai cu jalba către Dumnezeu, ajută-mi Doamne să devin bogat, ca vecinul meu Costică, şi dacă nu se poate, te rog, ia-i ce i-ai dat, că nu merită, te informez eu că-i un ticălos, se îmbată, îşi bate nevasta şi copii, înjură cele sfinte cu sete, duminica se duce la curve în loc de biserică, în vreme ce eu, iată-mă aici, cu rugăciunea!

— N-aş pune mâna în foc că nu-i adevărat tot ce spui, dar de ce te preocupi cu o asemenea determinare numai de prăpădenii?

— Pentru că-s singur, femeile nu mă iubesc, bani n-am, casă n-am, sunt jurnalist din nouăzeci, dracu’ m-a pus să cred că lucrurile se vor schimba, că se va trăi bine aici la noi, că nu va mai vrea nimeni rânduieli comuniste, dar chestia e de un tragism greu de decelat la prima vedere,

lumea chiar nu mai vrea comunism, vrea protecţie, vrea ajutor, vrea să-i aibă cineva grija fiind că nu ştie ce să facă.

— Nu te înţeleg!

— N-ai cum să înţelegi tragedia noastră, tu ai trăit în State, ai trecut prin alt fel de experienţă de viaţă. Ai revenit în ţară abia în nouăzeci şi patru, n-ai apucat delirul fericit de după căderea lui Ceauşescu, păi aşa se prăpădeşte mintea omului, sociologic vorbind era fatal să ajungem la disperarea interminabilei tranziţii, la o deznădejde socială vecină cu moartea naţiunii, căderea zeilor, sau ceva similar. Ticălosul de Noel avea ce avea cu căderea zeilor. Una, două, îţi trântea în faţă propoziţia lui favorită: introibo ad altare dei. Oare America l-o fi ajutat să devină zeu?

— Spune-mi câte ceva despre el şi Oana.

— Păi se regulau pe toate drumurile. Nişte nesimţiţi. Mare amator de orgii. Se îmbăta ca un porc şi se lăsa zgâlţâit de femei. Dac-ar fi aflat Oana!!! Da, dar nu afla. Umbla ca o căţea în călduri după el. Copilul cred că l-a făcut cu el nu cu tine, boule!

— I beg your pardon?

— Dragule, femeile sunt trădătoare din naştere.

— Pot oare să mă bizui pe tine în organizarea unui bal?

— Dar ăia de la club n-au specialişti în domeniu? Eu nu mă pricep ce trebuie făcut ca un bal să fie reuşit, n-am experienţă!

— Nu te ocupi decât cu listele de invitaţi. Trebuie ca Noel şi Oana să fie prezenţi ca să-i împuşc. Şi să fie prezentă şi televiziunea. Să se ducă buhul.

— Vrei să-i împuşti?

— O, da.

O clipă de fraternitate umană, îşi spunea Dan Dimescu, forţa vie, creatoare, transmutantă, să nu se tulbure inima voastră, credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în

Mine, repetă ca un copil fericit, în vreme ce, după ce se despărţi de Dominic, o luă direct spre Iustin Dabija, simţind întâia oară o mare bucurie la gândul că va face o ticăloşie enormă şi ineptă care-l va pune pe butuci pe iubitorul Dominic, o va fulgera până la ultimul nerv al dinţilor pe Oana şi-l va obliga pe Noel făcându-i un serviciu inestimabil scăpându-l de agresivitatea erotică a Oanei şi de lovitura aceluiaşi trădat Dominic. Voia să se răzbune pe Oana şi să se apropie de Noel despre care aflase că era în Bucureşti, dar inabordabil, şi să-i amintească de promisiunile făcute. Încercase în felurite moduri s-ajungă la Noel, dar se izbise de ziduri. Când Dominic îi vorbise de bal, îi şi încolţise în minte un plan. Ideea balului cu multă lume era chiar mai mult decât nădăjduise. Era calea de a-l sili pe Noel să coboare din turnul lui de fildeş. Cu siguranţă, îşi spunea, o voi vedea pe Oana căzându-mi mie în braţe, iar Noel va fi prea bucuros să-mi aranjeze viitorul.

Când ajunse la uşa lui Iustin, Dan Dimescu era vesel şi sună îndelung. Menajera veni şi-i deschise şi-l pofti înăuntru, rugându-l să aştepte fiindcă domnul tocmai intrase în baie. Şi aşa era. Îndată ce isprăvi cu bărbieritul, Iustin Dabija se cufundă în cada plină ochi cu apă în care aruncase din belşug săruri energizante şi diverse loţiuni parfumate. Intenţionă să se relaxeze, dornic să-şi alunge din minte orice preocupare stresantă, voia să arate bine, să facă faţă serii, respectiv unei recepţi, oferită de un proaspăt bogătaş bucureştean, cu siguranţă un fost securist, pe nume Pop, ştiind numai el cu ce prilej. Acoperit cu spuma parfumată, ameţitor de plăcută, căută să nu-şi iasă din minţi, să nu se mai gândească la nimic, mai ales la Augusta; femeia asta a făcut din viaţa mea un iad, cum am ajuns în fundătura asta, cum a fost posibil să trăiesc asemeni orbului, cine mi-a luat orice brumă de judecată şi de ce?

Încerca să nu se lase confiscat de mila de sine, dar ca

o minge aruncată pe un tobogan, cădea mereu în aceeaşi milă de sine, în aceeaşi lamentare interioară ca într-o baltă plină de lături. Era faţă-n faţă cu el însuşi, nu cu lumea, îşi putea îngădui să fie sincer şi se întreba, strepezit de durere, cum o va scoate la capăt. Presupunea că azi, la aproape cincizeci, intrase în zona tenebroasă a plăţilor, sosise pe nevăzute nota de plată a cerului pentru toţi anii risipiţi, pentru erezia de a se fi crezut nemuritor, pentru lenea de a nu gândi, căci a nu gândi adevărul în dimensiunea lui severă, matură, era cel mai dulce trai. Ce-am făcut cu viaţa mea, pe ce coclauri de trufie am prăpădit-o, cum de-am ajuns atât de nefericit şi de singur? Simţea cum îl năpădea o ură cumplită împotriva lui însuşi, o ură oarbă pentru toate şansele pierdute, pentru că nu văzuse ţelul final, iar azi, când boala lui fatală numită Augusta intrase într-o fază finală, vedea fiecare detaliu al erorii de parcă un microscop le mărea la infinit. „Cum de-am putut fi atât de tâmpit să-mi închipui că se va uita vreodată la mine? Augusta Balş, născută Cretzeanu? Doamne Iiuse Hristoase!” Singurii prieteni adevăraţi, unica lui familie adevărată, Dumnezeu şi îngerii din cer şi de pe pământ, îşi întorceau, credea el, faţa de la mutra lui, pe care se întipărise doar dispreţul pentru prostia celor mulţi şi laşi, nu pricepuse nimic, sau aproape nimic, din jertfa tatălui său, din moartea mamei sale, din catastrofala prăbuşire a României în beznă. Nu luase în serios, nici durerea, nici bucuria posibilă, nu-şi iubise viaţa, se amăgise doar că iubea o femeie pe care destinul, considerat păgubos, i-o refuza, refuzându-i orice împlinire posibilă. Roiurile de gânduri, prea aspre, descurajarea adunându-se ca un stol de corbi pe cerul minţii lui, îl siliră oarecum să-şi scurteze şederea în baia parfumată, scopul terapeutic i se refuza; ieşi din cadă, se înfăşură în halat, trecu pe urmă în dormitor şi se întinse pe pat cu o dorinţă aproape sălbatică de a muri, de a părăsi această lume prea

defectuoasă; obligaţia de a fi prezent la petrecerea dată de un nabab bucureştean deveni deodată o corvoadă. Credea că n-o va mai putea îndura. Nu voia să mai vadă lumea, nici chiar pe Noel, şi poate că pe Noel, mai abitir decât pe ceilalţi, fiindcă Noel era ca o imagine vie, ca o oglindă unde-şi contempla pierderile, eşecurile, vedea propria tinereţe risipită, aruncată, precum mărgăritarele la porci; cândva Iustin Dabija avusese şi el douăzeci şi şapte de ani, dar ce făcuse cu ei? Nimic, îşi spuse cu amărăciune, sau poate că am fost prea superficial, m-am resemnat, mi-am închipuit că mai presus de îndrăzneala sufletului era supravieţuirea meschină în spaţiul ponosit al comunismului.

Din tot personalul casnic, după câteva revizuiri şi reforme Iustin păstrase doar menajera, o femeie care tocmai se pensionase de la ministerul industriei, cu o pensie care nu-i ajungea, bucuroasă să lucreze în continuare, căci n-avea familie, respectiv, n-avea nepoţi pe care să-i crească, nici soţ beţiv şi bolnav de îngrijit, era singură pe lume, dar nu se văicărea, se arăta în faţa lui Iustin mereu aceeaşi, nu se bucura de mare lucru, nu se întrista, lua fiecare zi pe rând, trăgând concluzia că toată responsabilitatea pentru soarta ei o purta Dumnezeu, ea nu se fălise dinaintea Lui cu vreo dorinţă de a-şi controla evenimentele vieţii, se bizuise exclusiv pe milostenia divină, căci de îndată ce venise pe lumea asta, însemna că trebuise să înveţe să se încreadă mai mult în legile cerului, expuse în Evanghelii, decât în cele ale pământului, prea multe şi prea confuze. Numele ei era Ecaterina. Iustin o apela simplu: madame Caty. În conştiinţa lui nu-i putea spune doamnă deşi femeia era o doamnă. Şi oricât de precară era poziţia ei în rangurile lumeşti, în faţa lui Dumnezeu era la fel de importantă ca el însuşi, ca splendidul Noel Cretzeanu, ca Augusta, nebuna cerului, nebună de nefericirea care-o ţinea în lanţurile unei căsnicii

ciudate cu un mare, insuportabil necunoscut, a cărui bunătate şi blândeţe îl trimitea cu gândul la bunătatea îngerilor pedagogi care n-aveau niciodată milă de făptura pe care trebuiau s-o educe; un gen de iubire aspră, matură care n-avea nimic a facere cu melancolia sentimentală a sufletului. Era, de sus şi până jos, ceva ce se putea traduce în cuvintele lumeşti cu aproximaţie: milostenie. Fiinţa lăuntrică se revolta în Iustin, îl făcea să-şi blesteme limitările minţii, limitarea trupului, ros de toate mizeriile în care subzista prin întrupare. Era suficient să-şi simtă inima tremurând de durere, ca să-i înţeleagă pe cei care apelau la vrăjitorie, care căutau, ca Vlad Cerna, ca Tania Chiju, o cale întoarsă şi păgână, contra naturii şi contra lui Dumnezeu, de a căpăta puteri, de a scăpa de chinul conştiinţei de vierme.

Madame Caty bătu încet la uşa închisă a dormitorului:

— Intră, spuse Iustin.

— Şoferul a tras la scară şi vă aşteaptă. Voia să ştiţi că-i aici. Şi domnul Dimescu vă aşteaptă în salon.

— Bine. Mulţumesc.

După câteva minute îşi controlă ceasul, apoi începu să se îmbrace pentru a face faţă serii cât mai bine posibil. Se opri în salon ca să vadă ce voia Dimescu.

— Bună, Dane!

— Bună, şefule! Ce-i ţinuta asta de mare gală?

— Merg la o recepţie. Vino şi tu. Vorbim acolo de toate.

Pe la şapte seara, urcară în maşină şi Iustin comunică şoferului unde să-l ducă. În cel mai mic din saloanele clubului By Night sau poate By Light, Pop, nababul, unul mic, crăcănat, parţial chel, din ce în ce mai uluit de calitatea invitaţilor, îi primea totuşi cu tradiţionala ospitalitate, încercând să zâmbească mutrelor bătrâne şi necunoscute care soseau în valuri. Era trecut de opt seara

când Iustin, după multe bâjbâieli, descoperind clubul situat pe undeva prin Florească, intră în încăperea înţesată deja de lume. Amfitrionul îl întâmpină cu o faţă aproape disperată, îngrozit de prăpădenia ce începuse. Nici urmă de vreun Cretzeanu, nici urmă de investitori japonezi sau englezi. Şi el avea nevoie teribilă de investitori cu mulţi bani, altminteri se prăbuşea. Bunul său prieten pe nume Tudor Chiju, îl îndemnase să ofere recepţia aceasta, spunându-i că el personal îi va aduce pe Nic Cretzeanu, dar mai ales pe Noel Cretzeanu, om tânăr, cu mulţi bani, cu multe relaţii, interesat să investească în terenuri şi în afaceri imobiliare. Dar ceasurile treceau şi cei aşteptaţi nu apăreau. În schimb sosiseră magii de la revista Taniei în frunte cu Armand şi Tania, şi mai mult chiar numai bătrânet de care amfitrionul avea groază. În mişelia lui, Chiju, prezent şi ubicuu, continua să-l mintă, să-l asigure că vor sosi îndată, că chiar azi la prânz vorbise cu Noel Cretzeanu şi-i promisese că va veni, lucrul riguros inexact deoarece Noel era la Vevey, în Elveţia. E drept îl invitase pe Noel, doar era ţinta petrecerii, da, dar cum nu-l găsise şi nu putuse vorbi personal, îl poftise la bairam prin fax-uri şi emailuri şi mesaje pe toate telefoanele mobile şi fixe.

Domnul Pop se lumină la faţă văzându-l pe Iustin, în fine, o personalitate, cineva cu ceva merite. Îl întrebă dacă voia să cumpere nişte terenuri în mijlocul Bucureştiului, sau măcar dacă auzise de Noel Cretzeanu, despre care Tudor Chiju zicea că-i putred de bogat. De data asta fără umor Iustin exclamă crucit: It takes all sort to make a world.

— L-aţi invitat şi pe el?

— Ce întrebare, replică Pop, sigur că da. Şi pe el şi pe părinţii lui. Ar fi trebuit să vină până acum.

— Dacă l-ai invitat pe Noel şi el a zis că vine, fii sigur că va veni. E om de cuvânt. Nu te îngrijora. Noel nu evită lumea.

În chiar acel moment, Ioan Irimie, webmaster, cum se zice, însoţit de sora sa, Angela, sosi la bal în locul lui Noel. Primise, ceva mai devreme, un telefon din partea unui şef mai mare de la NC Corporation, prin care i se ceru să-l reprezinte pe N. Cretzeanu la o recepţie dată de Cutărică, în clubul Cutărică. Ioan îl întrebase pe respectivul şef, dacă îi îngăduia s-o invite la petrecere şi pe sora sa, Angela, iar obscurul şef, îi spuse că-şi putea duce şi părinţii şi bunicii şi chiar şi străbunicii, dacă asta îl bucura.

Cu o degajare admirabilă, Ioan se prezentă amfitrionului spunând că îl reprezenta pe preşedintele executiv al companiei NCC, respectiv, domnul Noel Cretzeanu, aflat în acel moment în imposibilitatea de a se bucura personal de onoarea de a-şi exprima prin viu grai şi direct recunoştinţa faţă de amfitrioni pentru invitaţie. Iustin îl privi pe Ioan crucindu-se în continuare de evoluţiile stranii, chiar şi pentru el, cel călit de mizeriile vieţii. Aşteptă până când Pop, înverzit brusc la faţă, fu înhăţat de sosirea unui alt val de oaspeţi şi se prezentă singur lui Ioan, dornic să se lumineze cu privire la Noel.

— Sunt Iustin Dabija, spuse el strângându-i mâna.

— Sunt deosebit de onorat să vă cunosc. Numele meu e Ioan Irimie şi-l reprezint pe domnul Noel Cretzeanu. Doamna este sora mea, Angela Irimie, sociolog.

— Mă bucur imens să vă cunosc, spuse Iustin rămânând cu ochii lipiţi de faţa angelică a Angelei, de expresia ei de păpuşă blondă, fără vârstă.

Angela receptă privirea lui Iustin şi la rându-i se simţi, dintr-odată, fără niciun dubiu, atrasă magnetic de el. Iustin primi mesajul drept în inimă, fiindcă era vulnerabil şi fără nicio apărare. Abia dacă o privi sedus de impresia că o cunoştea dintotdeauna, de parcă înfăţişarea ei se schimba funcţie de chimismele unui suflet ce transgresa dintr-un univers în altul. Ea îi întinse mâna lăsându-i impresia că-l socotea cel mai bun dintre cei mai buni

oameni. Iustin se simţi deodată atins de duioşie, impresionat de femeia blondă ale cărei priviri îl îmbiau. Realitatea neîncăpătoare pentru dramele personale îi oferea acum lui Iustin o lecţie; în minte îi veneau nechemate idei cărora nu le făcea faţă, dar i se impuneau, îl sileau să admită că adevăraţii bogaţi ai lumii erau aleşi de Dumnezeu, că fiecare cuvânt din Evanghelii era mai adevărat şi mai real decât realitatea acestui moment terestru, bogăţiile toate erau în mâna lui Dumnezeu şi le dădea celor aleşi de El, însemnaţi cu splendoare fizică pentru bucuria Lui.

— Angela, semeni cu un înger blond, ţi se potriveşte numele.

O privi pierdut un minut întreg.

Dornică să fie singură cu Iustin, îi şopti:

— Invită-mă la dans.

El descoperi în îndemnul ei, ceva care-i săgetă inima, ceva ciudat de mângâietor, ca un bandaj calmant pe o rană vie. Porni cu ea spre ringul de dans înţesat deja de perechi dornice să danseze. Îi făcu un compliment: eşti deosebit de frumoasă.

— Eşti amabil, mersi.

— Fratele tău lucrează cu Noel?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Nu. Ioan lucrează uneori direct cu el. Îl divinizează. Zice că n-a mai întâlnit pe cineva să-i semene.

— Ce-i drept, Noel e foarte reuşit. N-ai ce-i face. E un frumos, un teribil, seamănă cu mamă-sa, cu mătuşă-sa, mă rog, un neam de oameni frumoşi, o serie genetică pe cale să se sfârşească.

— Am auzit de la mai multe persoane, chestia asta, şi cred că-i adevărat. Poate că l-a prima vedere Noel te exaltă, te şochează cumva, te sileşte să te holbezi la dânsul, dar asta e departe de a te face să te ataşezi de el.

După o zi de muncă te asigur că tot ce-mi mai doresc, e să fiu în pat cu un bărbat care să-mi fie drag indiferent dacă-i genial sau mediocru, să spun numai porcărioare inocente, să mă simt dorită ca femeie, să fac amor până adorm cu un bărbat care vede în mine femeia nu o maşină inteligentă, nu un robot, te asigur că nicio femeie normală, nu va rezista lângă Noel. În ambalajul superb care-i corpul lui fizic, sălăşluieşte poate un spirit prea puţin suportabil la nivelul omenescului. Să nu mă pârăşti lui Ioan, n-aş mai putea îndura vreo pedeapsă.

— Nu te părăsc, va fi secretul nostru.

— Îţi spun eu, nebunii ăştia obsedaţi de noi şi noi programe, au deschis Cutia Pandorei. Vom vedea, într-o bună zi, ierarhiile cereşti în acţiune. Până unde se va merge cu explorarea realităţii virtuale e greu de spus, dar e cam înfricoşător să vezi un film, sau un reportaj despre sfântul Petru în acţiune *live*, ceva ce e o provocare la limita absolutului. Te rog, mi-am dat drumul la gură, sunt teribil de obosită, nu vei vorbi cu nimeni, promite-mi, jură, pe cuvânt de onoare că vei uita imediat tot ce ţi-am spus.

Aproape pe nebăgare de seamă, dorindu-şi reciproc o destindere, se treziră unul în braţele celuilalt, înghesuiţi într-un colţ, sărutându-se cu pasiunea înfricoşată a adolescenţilor, descoperindu-se unul pe altul prin gustul buzelor, amuşinându-se, pipăindu-se, pierzând sentimentul locului şi al timpului. O uşă crezută închisă se deschidea larg în sufletul lui Iustin, să poată intra dragostea şi speranţa, iar evenimentul nu-i cerea voie ca să se manifeste, îl silea numai să-i facă faţă, să-l suporte. Nu era deloc conştient că chiar cădea pradă iubirii, aceiaşi veche poveste, nouă însă pentru fiecare, nouă şi pentru Iustin şi tămăduitoare, ca un descântec magic.

În uşile larg deschise ale salonului de primire, amfitrionul continua să-şi întâmpine oaspeţii care veneau în valuri din holul scăldat în lumini, după ce trecuseră de

cerberii de la intrare. Chipul lui de om de afaceri român exprima numai groază că erau prea mulţi oaspeţi, că vor ajunge curând ca sardelele într-o cutie de conserve. La polul opus, Ioan Irimie, abandonat de sora sa, păstra pe faţă un zâmbet vag, abia perceptibil, nu dădea mâna cu nimeni, nimeni nu i se adresa, fiindcă nimeni nu ştia cine este el. Ioan tăcea şi cerceta lumea şi-o filma cu o cameră video ascunsă. Către ora zece seara, lumea încă mai sosea la bal, dar amfitrionul dispăruse. În locul lui rămase Tudor Chiju împreună cu o femeie brună, nespus de frumoasă. Era studentă la universitatea de teatru şi cinematografie şi se lăsase convinsă de promisiunile lui că-i va obţine o bursă de studii şi-o va expedia direct în Hollywood-ul dătător de averi înalte cât muntele şi glorii nemuritoare.

În bal nu mai era nici cel mai mic loc. Lumea ar fi trebuit să se distreze, dar nu putea. Convins că nu va reuşi să-i descrie lui Noel întreaga atmosferă, Ioan decise să filmeze mai fiecare amănunt. Se mişcă de colo-colo printre petrecăreţi, se uită să vadă dacă nu cumva apărea vreo persoană cunoscută. Absorbit de gânduri cum era se izbi de Monica Tedesco. Ea îl recunoscu şi-i zâmbi şi-i spuse pe nerăsuflate, că tot aşteptându-l pe Noel, Diana se cam îmbătase şi se ascunsese pe undeva cu un neisprăvit. Îl rugă s-o găsească. Într-o după amiază, în limitele unui ceai restrâns, Ivona îl prezentase pe Ioan doamnei Tedesco. O părăsi repede prefăcându-se că pleacă în căutarea Dianei. Vlad Cerna o văzu şi el pe doamna Tedesco şi veni s-o salute.

— Sărut mâna!

— Bună seara!

— Ce mai faci?

— Eu, bine, tu?

— Cercetez lumea. Văd cum se împarte pe zi ce trece oameni suprem inteligenţi, inteligenţi pur şi simplu, puţin inteligenţi şi văduviţi complet de inteligenţă.

— Din ce categorie face parte Noel?

— După părea mea, din tagma supremilor inteligenţi, cărora mult li s-a dat, mult li se cere. Până să se încurce cu o femeie şi să plece în lumea largă, Noel nu-şi neglija datoria de a-i sluji pe cei fără minte, acum însă sufletul său de contabil l-a împins la clonarea banilor. Am auzit că a dat lovitura la bursă, că s-a îmbogăţit din exploatarea unor mine de diamante părăsite. Nu ştiu cine zicea că averea lui creştea în progresie geometrică îndestulându-i pofta de putere nemărginită.

Monica Tedesco, siderată de grandoarea descoperirii, ceru noi şi noi amănunte considerând că Cerna era singurul care-l ştia pe Noel de pe când era un puştan şi când visa la o experienţă limită, să atingă frontiera extremei bogăţii lumeşti ca să ştie ce-ar putea simţi; secretul în asta consta, corporaţia NCC făcea bani, îi înmulţea printr-un program sofisticat, secret, dar nu-i împărţea cu nimeni, ţelul suprem era să transforme averile reale, concrete, în averi virtuale, nu-i aşa că înnebuneai dacă te gândeai la una ca asta, şi nu era nicicum de mirare că Noel se ascundea, ca un lunatec, în vreun turn de ivoriu, vorba poetului, turn de ivoriu, zidire de aur, undeva unde să nu-l poată urma nimeni. La urma urmei, la ce te puteai aştepta de la un împătimit al computerelor? Pentru ce adică, zice el, m-aş închina unuia ca Pitagora, care n-a făcut altceva decât să se închine la rândul lui, altuia cu mult mai înalt decât el, Dumnezeu adică, Dumnezeul lui Moise, şi mai înainte de Moise, Dumnezeul lui Adam, şi mai înainte de Adam, Dumnezeul îngerilor, înţelegea oare Monica Tedesco, cam despre ce era vorba, dacă nu, îi spunea el pe scurt, altarele zeilor, ţinta lui Noel dintotdeauna, curajos şi lunatec, abandonând imitaţiile şi aburcinduse către modelul original, către Fiul lui Dumnezeu, instanţa sfinţeniei supreme.

Din toată vorbăria lui Cerna, în memoria Monicăi

Tedesco rămase esenţialul, anume că Noel dispunea de o avere cu adevărat colosală. Regăsi, în memorie, furia resimţită împotriva Ivonei şi-a Augustei, că n-au vrut să-l lase pe Noel să se însoare cu Diana. Ea se îndrăgostise de el şi nu că ar fi avut Noel vreun merit, dar era iubit de Nic şi iubirea lui Nic însemna ceva la fel de mult ca mâna lui Dumnezeu pe cap. Dacă Noel se însura, în nouăzeci şi doi, cu Diana, scăpa ea, Monica, de nesăbuitul ginere, Mendoza, care-i tocase ultimul dolar la cazinourile din Las Vegas. O adusese pe Diana, singurul ei copil, să cunoască ţara mamei şi azi, la distanţă de numai opt ani, regreta de moarte. Diana se îndrăgostise nebuneşte de Noel în vreme ce el, vorba lui Cerna, umbla ca un lunatec. Se culcase fireşte şi cu Diana cea inocentă, dar în ziua următoare îi spuse că nu era genul lui şi că regreta nespus. Monica presupunea însă că adevărul era altul şi anume intervenţia Ivonei. De aceea încerca de ani de zile să-i intre Ivonei pe sub piele, ştia că Noel o va asculta orbeşte.

Lovit brusc de remuşcări, după ce-l descrisese cu o atât de severă dezaprobare, Vlad Cerna dori să apere imaginea lui Noel. Cu un alt fel de exces de zel, spuse că nu era cu putinţă să pună lângă numele lui Noel asemenea adjective şi ce dacă iubea banii, cine nu iubea banii, căci bani şi iubire nimeni n-avea vreodată de-ajuns. De bani şi de iubire nimeni nu se sătura, never.

Într-un grup restrâns Marian Ionescu încerca să afle de la Dan Dimescu, care se declara atoateştiutor, cu ce anume se ocupa NCCorporation, la care Dan răspundea atotcunoscător:

— Cu exploatarea inteligenşei naturale şi artificiale.

— Dă-mi un exemplu!

— Crează roboţi.

— Aha, spuse Ionescu, şi cine conduce centru?

— Asta n-o ştiu.

— Noel îşi va pierde banii, vânătorii cei iscusiţi, îl vor

vâna, românii n-au onoare, nici demnitate, sunt ereditar hoţi din tată-n fiu, îl vor fura la sânge, îl vor ruina, economia imbecililor, ţiganul ăla de la finanţe îi va trânti nişte impozite, nişte taxe şi supra taxe de-o să vadă stele verzi, se va vindeca de pofta de a mai face afaceri în mediu românesc. La noi nu ţine decât economia de stat, de tip comunist, spun asta în cunoştinţă de cauză, de opt ani sunt ros de absurdul total în care ne înnămolim cu toţii.

— Suntem la bal, spuse Iustin, distrează-te şi tu, şi nu mai spune lucruri atât de severe.

Mai palid decât o hârtie veche, Ionescu se uita la Armand, prezent în bal, cu ochi de vultur, gata să sfâşie cu ghearele pe oricine fie şi numai pentru un dolar. Din pricina clarvăzătorului Armand, Ionescu ştia că îl aştepta o catastrofă financiară şi nu-i va face faţă. Echipa sa de clar văzători secreţi, în frunte cu Armand, consultaţi zilnic, contra unor sume demne de luat în seamă, îl duseseră pe Ionescu la ruină într-un timp neînchipuit de scurt.

— Încep şi eu să cred că nebunii, reluă Ionescu, biruindu-şi răul, că suntem blestemaţi, la noi nu prinde nimic bun, nicio reformă sănătoasă, nici măcar masoneria. Din punctul ăsta de vedere, ne meritǎm unii pe alţii, ne meritǎm soarta de săraci şi de handicapaţi ai Europei. Domnilor, nu suntem de loc civilizaţi, am încercat să fim între cele două războaie mondiale mai mult de ruşinea regilor şi-a puţinei aristocraţii ereditare, dar am salutat cu frenezie instalarea comunismului, fiindcă viaţa în comunism era ponosită, nu cerea nimănui efortul de a fi elegant, politicos, nu cerea decât umplerea burţii cu fasole şi şorici, rachiu din belşug, sudalme în loc de cuvinte, analfabetism în loc de cultură şi cam atât.

— Tehnicile psihosalvatoare, o cale spre libertate, către transcendere, ţipă Dughiu, the truth of the tragedy, destin ameliorat, bogăţie în interior şi dacă-mi amintesc bine, cineva spunea că săraci erau miliardarii care nu ştiau

să spele picioarele celor săraci şi chiar ceva şi mai tare anume că în esenţă cu Dumnezeu nu se negocia.

Angela stătea lipită de umărul lui Iustin. Şi pe el nu-l mai interesa de loc să fie atent la spusele celor din jur, animaţi de idei şi cuvinte cu sensuri înalte.

În compania doamnei Tedesco, Vlad Cerna nu mai spunea nici el nimic, iar mai apoi văzându-l pe Iustin împreună cu o femeie, se opri să-l salute; mişcat de prezenţa Monicăi, bravul Ionescu trecu la consideraţii universal valabile, îi sărută mâna declarând că era fericit s-o facă într-un moment istoric. În viaţă ni se întâmpla ceea ce ni se potrivea cel mai bine, dacă era să dea crezare astrologilor care prevăzuseră sfârşitul domniei lepădăturilor comuniste. Râse ca de o glumă reuşită, dar afară de el însuşi, nimeni nu-i gustă umorul. Ioan continua să filmeze cu camera ascunsă, cineva îl întrebă pe Iustin unde era Noel, de ce nu venise la bal. În locul lui Iustin răspunse Zancu, ivit lângă Iustin, ca şi când fusese teleportat de pe o altă planetă.

— Am auzit că alde Cretzeanu vor să-şi recupereze averile confiscate de comunişti.

— And so what? strigă brusc Tania.

— Cincizeci de ani de comunism, urlă la rândul său Zancu, au devastat România. Niciodată România nu va mai regăsi gloria şi demnitatea din epoca regalităţi.

Monica Tedesco se depărtă de grup dar se izbi de Tania Chiju. Bântuia prin bal ca o fantomă, cu alaiul misticilor după ea.

— Hello, honey, strigă Tania, or much properly, how de you de madam, nice to see you again!

Expresia de rătăcire a Taniei o zgudui pe Monica.

— Hello, vorbi ea cuminte, how are you?

— Do you really want to know if I’m good?

— Of course, dear! Why de you ask me something se…

— Well, I don’t know. I’m fine. It’s splendid to see you again!

— Good.

— O, yes, we can say, earth has not anything to show more fair, the beauty of the evening! The drama was no more! I like very much to show you that. I want to know what love is. Tudor left me, de you know, don’t you? I’m a free woman, free to die, who cares?!

— God cares. But why de you speak to me English?

— I hate Romanian, I hate everything, I want to kill someone, to make something se dirty, something magic, all over magic!

— Well, I am seeing now, I’m sorry!

— I want to kill my self, or kill Aristide. He’s the evil, he’s the drama, he broke my soul, my heart is broken. Tudor Chiju, de you know him, he called me, he invited me over, I just couldn’t stay away, I wanted to be with him on such an occasion, de you know, don’t you? Tell me now all the truth or be quiet for ever.

Interveni Zancu:

— În Tania a intrat o fantomă de pe plaiurile englezeşti la vreuna din şedinţele de spiritism.

Armand spuse că indiferent ce şi cum, el o va elibera printr-o tehnică numai de el ştiută. Monica se îngrozi. Vedea primejdia reprezentată de psihotehnicile de lărgire a conştiinţei. Mai spuse Taniei câteva cuvinte ca să scape de privirea ei nesănătoasă.

Rezemat de un perete şi cu mâinile la spate, aşteptând o ocazie fericită de a face ceva cu privire la capturarea unei personalităţi, Edmond urmărea tot acel du-te-vino. Suferea că nu cunoştea pe niciunul dintre aceşti sublimi bărbaţi, aflaţi acum atât de la îndemână, graţie nebuniei Taniei care-l adusese cu ea la bal şi dacă l-ar fi adus numai pe el, tot nu s-ar fi ruşinat, nu s-ar fi refugiat în partea asta a încăperii, dar prin bal bântuiau

toţi *paranormalii* în frunte cu Zancu şi Armand; nu mai isprăveau de mâncat, probabil, ca ursul, îşi făceau provizii pentru o lungă iarnă, iar Zancu se vădea acum că era vegetarian şi postea în toate zilele, din pricina sărăciei. Specialist în labirintul societăţilor secrete de tip masonic, Edmond cerceta zona gri a existenţei, magia, mistica numerelor, kabala; scopul scuză mijloacele, tot cercetând secretele, se contaminase cu virusul secretoşeniei simţind o adevărată durere pentru fiinţa lui lipsită de gloriolă socială; nu era smintit ca Armand, sau ca Dughiu, să-şi închipuie c-a fost sau c-ar putea ajunge în Shambala, îi era teamă să şi rostească un asemenea cuvânt, cine ştie ce ghinion mai declanşa; poate că era adevărat ce se spunea, familiarizau omenirea cârcotaşă cu evenimentele ce trebuiau să vină, ei aveau un plan, o ţintă finală, îşi asumau sarcina organizării haosului; cei puţini şi adevăraţi nu se expuneau, rămâneau la adăpostul sigur al umbrei. Nic, de pildă; Tudor Chiju se străduia de aproape treizeci de ani să-i dea de rost, să afle cine era şi tot nu reuşea; Edmond credea că ştia cine era Nic, dar nu vorbea. Intrase, poate, în Edmond fiorul Evangheliilor, din pricina lui Nic, o, da, când voia Nic putea convinge pe oricine că împărăţia lui Dumnezeu, în care vor intra oamenii, era chiar mai concretă decât pâinea zilnică; avea un fel al lui de a pronunţa fiecare cuvânt ce-ţi răsuna în suflet mai înalt şi mai pur decât muzica sferelor.

Cei de la revistă, în frunte cu Tania, îl descoperiră pe Edmond smulgându-l din planul subtil al gândului în care se refugiase. Tania se repezi în el furioasă:

— How long have you delude me and why?

— I can’t speak English. I don’t understand English. Excuse me! I’m sorry.

— Speak to me Romanian. I want to know what the truth is. Vreau dezvăluiri complete, vreau, vreau, începu ea să ţipe.

— Vorbeşti româneşte, te-am mântuit de necaz, uită-te la mine, vezi că sunt în stare de mari minuni, spuse Armand.

— Eşti un bou, Armand, don't say anything more, you are a bastard, a very big one!

Oricât de orbită, de destrămată psihic era Tania, uneori se îndoia cu deznădejde mare, de spusele celor ce-l negau pe Fiul lui Dumnezeu, vorbindu-i doar de extratereştrii care aduseseră viaţă pe pământ; prin mintea ei se mai trezeau şi întrebări de genul: dar pe extratereştrii cine i-a făcut, din voinţa cui existau, în eventualitatea că chiar existau.

— Vreau s-audă toată lumea, strigă Tania, tare, patetic, îmi fac o datorie de conştiinţă, oameni buni, nu vă mai duceţi la vrăjitori, nu mai fiţi răi, nu mai râvniţi la bunuri interzise, vă previn, păgânii au demonizat lumea, au ieşit din văgăunile lor ca să piardă sufletele slabe, au mai făcut-o demult, acum o fac din nou, satana nu-i sătul de sânge, vrea tot mai mult, nu i-a ajuns măcelul comunist şi nazist, vrea încă râuri de sânge, amăgind lumea cea naivă cu belşugul şi puterile vrăjitoreşti, dar nu veţi obţine decât focul iadului, am văzut cum le arde inima, simt cum arde inima mea, ticăloasa de mine, m-am lăcomit la bunurile lumeşti, bărbaţi din belşug şi glorie lumească, ha-ha, cum se arde asta, vă spun eu, cu un chin insuportabil, treaba voastră, eu v-am prevenit!

Răguşise, lacrimile îi inundau faţa amestecate cu mucii prelinşi din nas, cineva milos îi întinse o batistă, iar Zancu, omuleţul numai piele şi os, până mai ieri, alaltăieri, mare iubitor de maeştri sălăşluitori prin Himalaya, deschise gura larg, mai ceva decât Tania, începând să spună tot ce ştia, neputându-se stăpâni, căci în jur nimeni nu mai dansa, ba şi cei împrăştiaţi prin alte încăperi, roiuri de deputaţi, de ziarişti, atraşi de spectacol veneau să vadă, să audă, şi niciodată nu fusese Zancu mai fericit de un

prilej ce-l consacra în ochii lui Dumnezeu, drept rătăcit, dar revenit la credinţa cea bună:

— Dau mărturie, ţipă el din toate puterile, tot ce cuvântă doamna Tania e adevărat. O vrăjitoare m-a dus în Colentina, la o biserică părăsită unde a înjunghiat un copil, mi s-a făcut rău şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat, mai era cu mine şi omul ăsta care-şi zice Armand, dar numele lui e Coţofană. Căci erau acolo nespus de mulţi, aşteptau ca sângele nevinovat al pruncului să-l îmbuneze pe satan şi să le dea averile lui faraon.

— Eşti înapoiat mintal, urlă Armand, cum îndrăzneşti? Lepădătură, ai uitat că erai informatorul securităţii?

— Păi, tu mă şantajai şi-mi cereai să-i torn pe toţi!

— Eu?!? Eşti nebun şi primejdios, te omor!

— Ei, voi, jefuitorilor de neam şi ţară, nu se lăsă Zancu, cu satisfacţia celui ce cade sub masă trăgând după el şi faţa de masă cu tot ce era pe ea, aţi îngenuncheat sfântul popor român, nu gândiţi că nu veţi da socoteală, c-aţi furat şi corupt sufletul frumoasei şi eternei Românii.

Ce se întâmpla în bal? Un jurnalist oarecare crezu că în bal se făceau nişte dezvăluiri fantastice, că nişte tipi cu puteri paranormale, de la o revistă axată pe teme paranormale, făceau nişte dezvăluiri de toată spaima. Aproape nimeni nu mai dansa. Zarva imensă nu prevestea nimic bun, Dughiu se iuţise şi striga s-acopere ţipetele lui Zancu, se mărturisea, o văzuse pe Maica Domnului.

Un furios:

— Cine eşti dumneata, cu ce drept acuzi?

De undeva din mulţime se ridică o voce subţirică de femeie:

— N-a existat poate niciodată, niciun alt popor care să se fi prăbuşit atât de adânc în bezna satanismului, ca sublimul neam românesc, urmaşii zeilor din Atlantida, căzuţi sub cnutul bolşevic rusesc, sub barbaria securităţii

dejiste şi ceauşiste, demolatori de biserici creştine, criminali şi demoni devastatori de-a pururi. Nici măcar turcii şi tătarii nu ne-au dărâmat templele credinţei, sfintele noastre biserici, au făcut-o în schimb unii născuţi pe acest pământ. Demonii au luat cu ei în iad norocul nostru.

Orchestra cânta acum o melodie de dragoste din repertoriul Madonnei: Don't cry for me, Argentina. Chelnerii strângeau paharele împrăştiate peste tot, un ziarist voia să afle de la Marian Ionescu, ce fel de spectacol se juca, iar filosoful Cerna, galben la faţă ca turta de ceară, se hotărî să renunţe la maestrul său, călugărul tibetan, care-l învăţa, cum să se cucerească pe sine pentru a cuceri întreaga lume. Tania era exemplul cel mai tragic pe care se vedea efectul practicilor, a tehnicilor de stăpânire a puterilor ascunse. Ionescu însuşi, de-a dreptul înverzit, simţea pornirea să sfarme ceva, să-i omoare pe ipochimenii care se dădeau în stambă, dovedindu-se nişte lunateci, escroci, nişte şarlatani, nu erau ei în stare de clar viziuni, cum nici el nu era ultimul împărat chinez. Că cheltuise o avere plătind prognozele lor economice, nu era mai nimic faţă de investiţiile făcute într-o direcţie economică ce se dovedea un castel de nisip. Iustin Dabija îşi exprima nedumerirea, oare de ce-i invitase Pop pe ipochimenii aceştia? Să-i foloseşti pe post de iscoade era foarte bine, dar chiar să-i scoţi, ca pe păduchi, în frunte nu era prea onorabil, mai ales că nu se spălau cu lunile şi puţeau înfiorător. Amfitrionul strivit de grozăvia căreia îi căzuse victimă, rătăcea singur, pe holuri, se înfiora ori de câte ori îşi amintea cum toţi aceşti lunateci care făceau atâta zarvă veniseră la club dornici de scandal, nimeni nu-i invitase, dar ei o ţineau una şi bună că Tudor însuşi îi rugase să participe la petrecere. Era acum sigur de faptul că cineva îşi bătuse joc de el. Unde erau oamenii cu bani, unde erau prietenii meniţi să-i consolideze situaţia financiară? În

tainã, cu camera ascunsã, Ioan îl filma pe amfitrion, filma desperarea lui, o suferinţă ce părea că îl va împinge la un gest cumplit, acela de a se sinucide când va descoperi că toate economiile lui se duseseră pe apa sâmbetei. Ioan însuşi, străin şi nepărtinitor, se dezgustă profund de orgia în care se preschimbă balul. Mereu sfâşiată de mânie, dornică să omoare pe careva, o femeieprima, începu, sub ochii consternaţi ai grupului, să-şi rupă hainele de pe ea, aruncând zdrenţele în toate părţile, şi, îndată după ea, ţipând şi chiuind o bună parte din lume porni să se despoaie cu frenezie. Zguduită de amploarea dezmăţului, Monica Tedesco se repezi la Tania s-o oprească, dar Tania nu mai avea nicio măsură, îi urlă drept în faţă că trebuia celebrată victoria zeului cu o orgie sexuală. Îi porunci să se dezbrace imediat.

Cum vom mai birui toate astea, se văicări amarnic, un cetăţean pudic sfâşiat între voinţa de a părăsi orgia şi pofta de a se lăsa gol puşcă, asemeni celor mai mulţi, curios să afle ce va simţi dacă va sta gol în ochii semenilor. Angela irimie privea chipul fratelui ei, dar vedea inelul lui cu ametist pe care era gravat: Nimic fără Dumnezeu, o formulă sacră, un jurământ ce însemna ceva în inima lui, în toate dimensiunile cunoaşterii.

Era un ceas cum altul nu va mai fi, ceas de început, aproape de zorii zilei. Timpul nu se opri, nici nu putea fi oprit pentru simplul motiv că nu exista, binecuvântare cerească îngăduind evenimente paralele; la ora aceasta, bună oară, când Ioan încă mai filma orgia, femeile goale care dansau şi ţipau, printre care se număra şi Diana, înveselită de prea multă şampanie, în dormitorul reşedinţei lui Vevey, Noel încerca să adoarmă, strângând-o în braţe pe Oana, după ce, aproape toată noaptea, discutase cu doi savanţi tineri, un german şi-un norvegian, ambii doctoranzi la universitatea Harvard, ambii fii ai unor oameni bogaţi, ambii mari pasionaţi de realitatea virtuală. Norvegianul

susţinea că descoperise de mai multă vreme, o peliculă foto aptă să înregistreze prima, a doua ori chiar a treia dimensiune invizibilă ochiului uman. Neamţul, în schimb, crease un cip de valoare inestimabilă. Undeva departe în lume, toată lumea creştină epuiza prima zi din weekend şi fiecare se pregătea pentru o nouă zi de odihnă.

La un moment dat în clubul Light, ori poate Night, tobele din orchestră bubuiră petrecăreţii care dansau în pielea goală sau făceau dragoste ca iepurii, încetară să mai ţipe, vacarmul se potoli lent şi amfitrionul le mulţumi pentru participare. Balul se încheiase.

— Du-te şi te-mpuşcă, prostănace! Noi n-am sfârşit nimic.

Un ziarist de la vreo revistă de scandal, se agăţă de Iustin vrând să audă din gura lui ce credea el că urmărise domnul Pop să demonstreze cu această orgie. Iustin nu spuse nimic. O luă pe Angela de mână şi se urcară în maşina lui.

10

Începuse şi luna mai şi Noel Cretzeanu încă nu plecase din Bucureşti. Niciun proiect din cele pentru care tatăl său îl chemase, respectiv înfiinţarea unui centru de cercetări şi studii în domeniu inteligenţei artificiale, nu se prea clintise din loc. În aproape fiecare weekend plecase la Vevey cu Oana şi cu copilul, însoţiţi de o bonă, o educatoare tânără şi drăguţă, originară din Sibiu. Le fusese recomandată de o fostă colegă a Ivonei, o profesoară care o cunoştea pe fată din şcoala primară. Iubea copii şi avea un talent deosebit în a se înţelege cu ei. Oricum Oana începuse să aibă încredere în ea ca să-i încredinţeze odorul. Cu fiecare zi copilul se ataşa tot mai mult de adevăratul lui tată şi uita complet de Dominic. Îi

spunea uneori lui Noel, când se plimbau: tăticule, opreşte-te un pic şi drăgăleşte-mă. Toţi părinţii exagerează când e vorba de odraslele lor, Noel însă nu exagera, Daniel era un copil fermecător, cu o imaginaţie debordantă, pasionat de maşini, asta şi din pricina lui Dominic, care îi tot cumpărase maşinuţe peste maşinuţe. Copilul spunea cu o seriozitate superbă că atunci când va fi mare se va face pilot de încercare. În mulţimea de oameni mari care-l înconjurau, arbora un surâs nu lipsit de cochetărie, simţind vraja ce-o emana. Şi lucru rar la copii, Daniel-omuleţul îşi însoţea cuvintele cu gesturi expresive, destinate să explice, uneori însă sibilinice şi pline de graţie.

Ca să-l aibă aproape pe băiat, să-l cunoască mai bine şi să se bucure de existenţa lui, atât soţii Poenaru cât şi soţii Cretzeanu, inclusiv Augusta şi Nic se adunaseră sub acelaşi acoperiş în palatul din Batiştei. Noel şi Oana nu se prea bucuraseră de atâţia oaspeţi dar nu prea aveau de ales. Cel puţin Ivona nu se mai dezlipea de Daniel, şi-l săruta uneori cu o asemenea pasiune că doamna Poenaru intervenea ca să o domolească: „Îl sperii, dragă, nu-i obişnuit cu o asemenea agresiune”. „Vrei să zici că Oana nu-l sărută?” „Da, dar mai delicat, mai gingaş”.

După câteva Zile Nic părăsi locul, fără să se justifice. Augusta îi spuse lui Noel să se mute cu copilul la Şosea sau în altă parte şi, tot fără nicio explicaţe, şopotind doar cu Gabriel. Pe urmă plecase la Aristide. Pe la jumătatea lunii, Noel trebui să plece şi el, de la o zi la alta, la Hong Kong. Se iviseră nişte probleme la firmă, pe care trebuia să le rezolve imediat. Şi chiar a doua zi după plecarea lui Noel, Gabriel luă decizia uluitoare de a vinde palatul abia recuperat şi restaurat cu cheltuieli exorbitante. Vestea tranzacţiei îi fusese livrată lui Noel telefonic de Ioan Irimie, chemat de Gabriel să dezasambleze toată aparatura sofisticată din biroul lui. Fireşte Oana şi familia ei împreună cu Daniel, fuseseră mutaţi, înapoi în vechiul lor

apartament. Ivona se ducea zilnic la ei, stătea ore în şir pe capul doamnei Poenaru şi-o critica pentru greşelile Oanei, îi reproşa erezia ei de a nu-i fi spus lui Noel de copil. Cu greu reuşiseră să-l scape de numele Fodor, dar numai după ce problema fusese preluată de avocaţii familiei Cretzeanu. Până la prezentarea testului AND, Dominic fusese încă ferm convins că băiatul era al său, în ciuda tuturor evidenţelor. Dar şi după pronunţarea sentinţei continuase să strige că e băiatul lui. Credea că Dumnezeu făcuse o minune în cazul său şi i-l dăruise cu trei luni mai devreme. În plină şedinţă de judecată, Dominic îi ameninţase că-i împuşcă pe toţi dacă îi iau copilul. Oana se făcuse verde la faţă ceea ce Ivonei nu-i scăpase şi-o înveninase cu totul împotriva ei. După sentinţă, Ivona voise să ia copilul în custodia ei, socotea că aşa era firesc. Într-o după amiază se duse la Oana hotărâtă să nu mai plece de acolo fără băiat. Oana abia picase acasă după o zi grea de muncă. Era obosită, tracasată, uluită de vânzarea palatului, singura locuinţă pe placul lui Noel. „Oana, dragă, o să iau băiatul definitiv la mine”. „Ivona dragă, nu eşti nici proastă, nici nebună. Cum Dumnezeu îţi trece prin capul ăla al tău o idee de femeie fără creier?”

Gabriel plecase în Germania, Nic, cine mai ştia pe unde, Noel în Hong Kong, Augusta se reunise, în fine, cu Aristide, aşa că nimeni nu putea interveni să aplaneze supărarea dintre Ivona şi Oana. Ivona considera că băiatul trebuia să locuiască la ea, iar Oana cunoştea ce mamă posesivă era Ivona. Îşi amintea prea bine cum odinioară la Bran încerca s-o convingă să-şi părăsească părinţii şi să devină fetiţa ei. Când veniseră ai ei s-o ia acasă, se pornise pe plâns şi pe implorări să nu plece. În privinţa aceasta Ivona era destul de sărită de pe fix. Fără să ţină cont de efectele vorbelor ei, Oana o ameninţă că nici n-o va mai lăsa să se apropie de copilul ei. „Aşa să crezi tu! Am să-i spun lui Noel ce mamă rea eşti. Nu-ţi pasă de binele

copilului. Te gândeşti numai la tine. Crezi că dacă nu ne dai copilul Noel va fi nevoit să se încurce cu tine. Dar nici într-o mie de ani. Ai să dispari din viaţa lui ca un fum. Copilul e al lui. Şi tu să faci bine şi să te dai la o parte. Să nu stai în calea lui ca o barieră. S-a logodit cu Diana Tedesco şi vor face nunta cât se poate de repede". „Când s-au logodit?" „N-am niciun motiv să-ţi dau ţie socoteală". „Ştii ce, nu vreau să te supăr nici pe tine, nici pe Noel. Dacă tu ca mamă, consideri că eu trebuie să-ţi dau ţie copilul meu, că-i va fi mai bine cu tine decât cu mine, mama lui, dragă, ţi-l dau ca să ies din viaţa ta şi-a lui Noel. Să nu care cumva să se încurce Noel cu mine din cauza copilului. Vino să-l iei mâine seară. Şi gata. Nu vreau să mai aud de tine cât voi trăi. Adio. Nu mă iubeşti, nu te iubesc, n-avem niciun motiv să ne mai dăm bună ziua, deşi când eram însărcinată, mă gândeam cu recunoştinţă la tine şi mă bucuram că tu eşti bunicuţa odorului meu, că eşti cea mai bună şi mai frumoasă mamă, şi eu am avut norocul să-l cunosc pe fiul tău de la care aveam cea mai de seamă comoară, un bebeluş, mă rugam să semene cu Noel să fie o frumuseţe ca tine şi ca el". „Poţi să vii să-l vezi când şi când. Am să-l conving pe Noel să-l lase definitiv la mine. Poţi veni oricând..." „Nu dragă, n-o să vin, fiindcă m-am săturat de tine până peste cap". „Poţi trăi fără copil şi fără Noel?" „De ce să nu pot?"

„În fine, să n-o mai lungim. De ce să nu-l iau acum pe Daniel, ce să mai aştept până mâine seară?" „Bine, ia-l acum".

După plecarea Ivonei sosi Dominic cu o falcă-n cer şi una în pământ. Oana era atât de supărată că el nu mai avu curaj s-o certe. În aceeaşi seară, pe la nouă, una din servitoarele Ivonei veni la Oana cu mesajul de împăcare. O chema să îl liniştească pe Daniel care plângea necontenit şi striga de ţi se rupea inima de mila lui. Nu se putea altfel, căzură la pace.

La sfârşitul lunii mai, Noel se întoarse. De la aeroport merse direct la banca unde lucra Oana. Prevenită telefonic îl aştepta în hol, gata de plecare. În fine, din nou împreună. După îmbrăţişări şi sărutări fără număr, el: Nu-ţi închipui ce dor mi-a fost de tine!!

— Şi mie mi-a fost un dor nebun de tine.

— Am decis să nu mai plec nicăieri fără tine.

— De acord, perfect.

Înainte să plece din Hong Kong Noel îi ceruse asistentei să-i reţină un apartament la hotel Marriott. Nu voia să dea ochii imediat cu ai lui. Ceva mai târziu, el şi Oana erau acolo şi îşi demonstrau reciproc amploarea dorului şi şi-l astâmpărau totodată, ştiut fiind că iubirea, prin ea însăşi exalta dorinţa cu eficienţă mult superioară afrodiziacelor. Erau tineri, îndrăgostiţi şi se dăruiau unul altuia cu o totală uitare de sine. Trăiau emoţii de o calitate diferită, ca o călătorie într-alt univers. Era un sentiment complicat, inexplicabil, îi inocula lui Noel certitudinea că trăia în alt timp, ori timpul concret dispărea; părea o vrajă, nu înţelegea şi-i era puţin frică să nu se rătăcească. Binele său, bucuria, fericirea, depindeau în exclusivitate de Oana. Îl emoţiona clipă de clipă făcându-l s-o creadă înzestrată cu forţe magice. Îşi dorea s-o aibă clipă de clipă alături, convins că numai prin ea, i se dăruia fericirea ce-l făcea să cadă în superstiţii. O iubea şi era teribil de conştient de valoarea a ceea ce Oana îi dăruia lui. Prin ea acceda din nou la genul de bucurie ce-i alunga zonele întunecate din suflet, transforma clipele în veşnicii de lumină, ce se realcătuiau necontenit din alte veşnicii. Pasiunea exteriorizată cu toată energia posibilă unui îndrăgostit, îi alungă Oanei totte temerile adunate în absenţa lui. Iubitul meu, Noel al meu, îi murmura în urechi, pe buze, pe gât, copleşită de o fericire intensă, ceva ce merita trăit ca şi când ar fi fost ultima senzaţie vie de dinaintea morţii.

— Iubitul meu, opreşte clipa asta să ne amintească

mai târziu, la bătrâneţe poate, cât de tineri şi nebuni am fost cândva.

— Până să îmbătrânim voi face rost de elixirul tinereţii.

— Pentru mine vei fi întotdeauna cel mai frumos şi cel mai tânăr şi cel mai minunat dintre cei mai buni posibili. Tu eşti sufletul meu întregit.

Fireşte că şi-ar fi dorit să poată să oprească toate clipele ce treceau prea repede, când Oana era în braţele lui, oferindu-i cel mai bun remediu împotriva foamei de convingeri a inimii, fiindcă iubirea era ceva ce nu primea nimeni niciodată de ajuns. Numai în prezenţa ei, regăsea certitudinea că devenise nemuritor. Erau momente unice, nu se repetau, se adunau doar pentru a alcătui povestea lor de iubire, atât de comună tuturor îndrăgostiţilor, dar care lui Noel i se părea un miracol, un dar nesperat. Cine eşti Tu şi de ce tocmai tu eşti Tu al vieţii mele, destinul meu, iubirea mea nemărginită, fărâma mea de glorie, nădejdea mea de nemurire.

— Cum aşa? Crezi în soartă?

— O, da.

— May I ask why?

— Yes, you may, but I can’t say anything.

— Din pricina sorţii mi-e mereu dor de tine?

— Nu ştiu, dar voi tămădui dorul tău de mine, voi face ceva vrăjitorii, te voi micşora ca pe Degeţica şi te voi purta în buzunar.

— Aaa, ce răutăcios poţi să fii!!! Dar te iert.

— Nu ţi-ar plăcea să stai în buzunarul meu?

— Mi-ar plăcea să stau pe nasul tău!

Noel începu să râdă.

— Nu mai râde c-o s-o păţeşti.

— Ce să mai păţesc? Sunt deja copleşit de lanţuri. Mă tot întreb cum am ajuns aici? Şanse să mai scap de tine, niciuna…

— Mare îndrăzneală! Ai fost excesiv de curajos, dragul meu.

— Nu m-am temut de consecinţe, bine că măcar recunoşti.

— O, da, eşti cel mai viteaz. Vei rămâne în istoria îndrăgostiţilor drept Noel cel cu minte şi viteaz.

— Care va să zică râzi de mine, huh?

— Vai, nu! Noel cel viteaz mi-a venit aşa… din suflet.

— From the bottom of your soul, huh?

— Something like that.

— Bine, bine, perfect. Şi schimbând subiectul: Ştii ceva? Încerc să dorm un ceas sau două înainte să mergem undeva pentru cină. Mor de somn. Îţi recomand să dormi şi tu.

— Sunt atât de fericită că-mi vine să plâng. Nu există cuvinte precise să poată descrie ceea ce simt pentru tine.

— Nici nu trebuie, dragă, hai să dormim măcar un ceas. Sunt cam adormit deja.

Cu nasul în ceafa Oanei, strângând-o în braţe, adormi aproape vorbind. Nicio teorie, nicio grijă nu mai ajungea în mintea lui. Oana în schimb, până să intre în apele somnului de după amiază, cel mai dulce, cel mai moleşitor, avu încă timp să mediteze la fericirea nemărginită ce se abătuse asupra ei. Curajul de a-l iubi pe Noel, de a-i pune în palmă sufletul ei, fără spaima c-ar putea să i-l nimicească, voinţa de a-l iubi pentru ceea ce era el, nu pentru ceea ce îi dăruia necontenit, de a-i sta alături necondiţionat, constituia singura realitate pentru care merita să treacă prin viaţă. Alături de Noel descoperea secretul pentru care omul era fiinţa cea mai importantă din univers, pentru a cărei bucurie lucrau neobosiţi, armate întregi de îngeri, arhangheli, serafimi, heruvimi, din chiar sfânta poruncă a lui Dumnezeu. Căutase şi găsise tot ce era mai de preţ în împărăţiile lumeşti: puterea de a iubi, de a crede, de a fi răbdătoare. Chiar dacă nu ajunsese la adevăruri definitive,

stăpânea bine câteva adevăruri lumeşti care începeau, în sfera psihicului, să se autonege, se redimensionau, dar rămâneau ca o constantă verticală. Cu îndoială, cu însingurare, cu multă şi smintită suferinţă, cucerise puterea de a iubi, găsise, în fine, ceea ce căutase din adolescenţă, lumea căreia îi dăruia iubirea ei fără teamă şi fără ranchiună. Ştiuse că la valorile durabile se ajungea greu şi că trebuia mai întâi să se ţină bine în frâu cu cele grele şi bune, înainte de a se lăsa încântată de cele uşoare şi plăcute. Nu era de loc simplu să fii generos, nu era de loc facil să iubeşti, să scapi de egoismul persoanei tale, să-i dăruieşti semenului ceea ce ai dori ca el să-ţi dăruiască. Nici în momentele cele mai dificile ale existenţei, n-o părăsise speranţa că încă mai putea aştepta câte ceva de la mila lui Dumnezeu. Se ştie de asemeni, că nimeni nu primeşte de la soarta sa ceea ce merită ci ceea ce i se potriveşte şi poate duce.

Pe la şapte seara Noel se trezi.

— Nu-ţi închipui ce îngrijorat am fost pentru tine, spuse

Oana înălţă capul de pe braţul lui şi-l privi:

— De ce?

— Toată tevatura asta cu vânzarea locuinţei, nu m-a întrebat nimeni nimic. În altă ordine de idei, vezi ce face Daniel, telefonează-i, nu mergem nicăieri la cină, comandăm ceva frugal aici şi rămânem şi peste noapte.

— Ok.

— Trebuie să luăm o decizie. Eram încă în Hong Kong când mi-am dat seama că n-o mai putem duce aşa.

Oana se cutremură de spaimă, gândind tot ce putea fi mai rău, crezând că sosise momentul când el îi va spune că se vor despărţi. Brusc albită de frică abia îngăimă:

— Adică?

— Vreau să renunţi la postul tău de la bancă şi să lucrăm împreună.

— Vrei să mă sfâşie Ivona?

— Ce motiv ar avea?

— Presupun că vrea să fie rea şi-l convinge şi pe Gabriel să mă deteste. Nu-i plac ochii mei.

— Îmi doresc ca relaţia ta cu mama să fie perfectă. Mama-i mama şi trebuie s-o iubeşti necondiţionat.

— Tu o iubeşti cumva necondiţionat pe mama mea?

— Da.

— Dacă minţi, îţi creşte nasul ca lui Pinochio.

— Vezi că nu-mi creşte, logic, nu mint.

Pe moment Oana nu înţelese, dar simţi o atât de vastă recunoştinţă pentru vorbele lui încât expresia feţei i se transfigură semănând cu o fetiţă emoţionată pusă în mijlocul unei minunăţii ce-o bucura şi-o speria în egală măsură. Se ghemui la pieptul lui.

— Mă uimeşte să aflu, murmură ea, eşti o minune şi-ţi mulţumesc că exişti şi îmi îngădui să te iubesc.

Timpul zbura. Telefonară şi se asigurară că Daniel suporta mai bine absenţa maică-sii. Bona rămăsese cu el şi pentru noapte ca să-l liniştească dacă se trezea din somn.

Se apropia miezul nopţii, dar timpul nu conta, important era că nici ea, nici el nu voiau să renunţe la bucuria de a se strânge în braţe.

— Întotdeauna spui ce-mi place să aud. Cred că vreun înger păzitor îţi suflă în ureche ce trebuie să-mi spui ca să-mi amorţeşti suspiciunile. Sub unele aspecte eşti aceeaşi Oana din copilărie care spune adevărul, cruntul, crudul adevăr, fără niciun soi de prudenţă. Mi-amintesc cum te lamentai cât de singură ai rămas, fără de prieteni, pornită să-ţi faci unul în persoana mea chiar mituindu-mă cu nişte casete, cu ciocolată, cu orice.

— Nu fi îngâmfat.

— Mi-ai promis c-o să-mi scrii în fiecare zi şi naivul din mine te-a crezut. Să faci bine să nu mă mai minţi. Dacă mi-ai fi scris atunci, dac-aş fi aflat că-ţi pasă de mine, că ne

vom revedea în vara ce urma să vină, fiindcă numai la tine mă gândeam, cred că scăpam de foarte multe necazuri. Dacă te mai prind cu minciuna, devin Othelo.

— Oh, God! I'll never, neverlie anymore, never again.

— Really?

— But now I swear.

— În other words, you're scared.

— As a matter of fact, I'm scard of dead.

— Very good! You must be afraid of your husband.

— But you are not my husband.

— Not yet, but I hope, I'll be as soon as possible.

— What de you mean?

— I want merry you. I hope you îl be my wife.

— Eşti nemaipomenit. De fapt şi azi aş încerca să te mituiesc, dacă nu mi-ai dărui iubirea ta, ceea ce recunosc, mă scuteşte de mari cheltuieli, de spaimă în faţa zilei de mâine la gândul că n-aş mai avea resurse să te plătesc.

— Şi dacă în chiar acest moment te informez că nu mai primeşti nimic gratis, că vreau ceva în schimbul iubirii pe care greşit îţi închipui c-o primeşti gratis!

— Vom negocia.

— Explică-mi tu, care ai o ştiinţă atotcuprinzătoare asupra evenimentelor subiective, cum de-i cu putinţă să fiu atât de fericit cu tine? Eşti vrăjită?

Oana tremură în braţele lui, cuprinsă de un val de frenezie.

— Nu ştiu, murmură privindu-l ca printr-un binoclu întors. Se aplecă şi-l sărută pe gură, îndelung cu pasiune, într-un alt gen de abandon, dar la fel de copleşitor ca frica de moarte. Dacă nu mai exista timp pentru nimic, dacă numai clipa asta conta, la ce bun s-o laşi să dispară fără s-o reţii în memorie încărcată de tremurul nebun, extatic al fiecărei fibre.

Ceva şi mai târziu:

— Ştiu că trebuie să plecăm şi până mâine îmi va fi

într-una dor de tine.

— Dar ţi-am mai spus, în noaptea asta vom dormi aici împreună, nu te pot lăsa să pleci, nu pot şi nici nu vreau să pot. Adineaori, într-un fel foarte şmecher ai schimbat subiectul. Nu mi-ai spus ce doream să-mi spui…

— Anume?

— Nu ţi-ai arătat bucuria extremă când ţi-am declarat că mă voi însura cu tine.

— Nu? Nu ţi-am spus că te ador pentru asta?

— Nu, niciun cuvinţel.

— Noapte de noapte, zi după zi, o mie de ani şi poate şi mai mult până când timp nu va mai fi, te voi diviniza, te voi adora, te voi ocroti cu iubirea mea. Niciodată nu-ţi va mai fi frig fiindcă iubirea mea te va încălzi, niciodată nu-ţi va mai fi foame fiindcă iubirea mea te va hrăni, niciodată nu vei mai fi singur, fiindcă iubirea mea te va însoţi. Îmi pun inima în palma ta doar ca să vezi în ea chipul tău…

— Pentru totdeauna?

— Categoric. Definitiv. You are my love, my destiny for ever.

— Nu cumva te amăgeşti şi mă amăgeşti şi pe mine?

— Vai, cum poţi fi atât de nemilos?

— Pentru că mult îţi dăruiesc, mult îţi cer. Luă de sub perna lui cutiuţa roşie, pusă mai înainte acolo, o deschise şi scoase inelul, un diamant superb şlefuit, montat în aur alb şi galben. N-am cum să îngenunchez, continuă el, sunt deja la picioarele tale. Eram încă la Hong Kong înconjurat de nemţi, italieni, chinezi cât cuprinde şi nu mă puteam gândi decât la tine şi-atunci mi-a venit brusc în minte soluţia pentru ameliorarea destinului. Oana, iubita mea, scumpa mea, sunt recunoscător Cerului care-a făcut posibilă regăsirea noastră. N-aş putea să te mai pierd fără propria-mi pierzanie. De aceea te rog smerit, acceptă să te măriţi cu mine. Vezi cât sunt de dependent de iubirea ta, nu te întreb dacă vrei să fii soţia mea, te rog să vrei să fii.

Îi luă mâna şi-i puse inelul. I-o sărută, i-o strânse, o ţinu în mâna lui. Oana se lipi de el, avea faţa acoperită de lacrimi. Şoptea cât putea de des:

— Da, de o mie de ori da, vreau să fiu soţia ta, vreau, eşti cel mai scump om din lume…

Şi aşa mai departe.

A doua zi, la amiază se despărţiră doar pentru rezolvarea diverselor probleme administrative. Oana se duse la bancă, îşi dădu demisia, lăsându-şi şefii consternaţi, apoi se duse acasă să-şi facă bagajele pentru o nouă existenţă. Stabilise ca Noel să-i trimită şoferul cu maşina, s-o ia pe ea şi pe Daniel, cu bonă cu tot şi să-i aducă în vila de la Şosea, unde urmau să locuiască doar câteva zile, până plecau la Londra. În drum spre casă Noel se gândea cum să le spună a lor lui că hotărâse să renunţe la burlăcie.

Îşi găsi părinţii la dejun. Ivona se repezi şi-l îmbrăţişă.

— Ce bine c-ai venit, nu ştii ce grijă ţi-am dus, întotdeauna o să-mi fie frică de chinezi.

Gabriel se arătă o idee mai reţinut. După îmbrăţişări şi sărutări se reaşeză pe scaun trist, abătut, schimbat. Noel observă şi repetă de câteva ori: „Abia aşteptam să vă văd. Se aşeză şi el la masă. Ivona îi puse repede un tacâm şi-i aduse apetitivele. Discuţia se roti în jurul centrului de cercetări care nu se urnea din loc. Nic plecase în Scoţia fiindcă aştepta musafiri la castel. Noel tăcu o vreme apoi întrebă destul de abrupt:

— Spune-mi, de ce vrei să vinzi palatul?

— L-am şi vândut.

— De ce?

— E bântuit de fantoma animalului ăluia care-a ucis-o pe mama.

— Ai văzut tu fantoma?

— Au văzut-o şi Nic şi Augusta. Sunt cutrenurat de

oroare. Să nu discutăm, nu pot.

— Cu cât l-ai vândut?

— Zece milioane. Dar tu unde ţi-ai petrecut noaptea? Am căutat-o pe asistenta ta aseară, fiindcă tu, Noel eşti căpos, închizi telefonul una două, ea ne-a spus că v-aţi întors de ieri.

— Am stat cu Oana.

— Ai stat cu Oana?!!!

Gabriel se mohorî de-a binelea. Deveni tăcut şi se uită la fiul său cu o privire destul de crispată. Bănuia că relaţia lui cu Oana era serioasă şi de durată. Era bucuros să-l ştie fericit. Era înspăimântat la gândul că Oana nu-l merita, nu era destul de bună pentru el, nu-l merita, dar uite că-l avea.

— Ai stat cu Oana, repetă într-un târziu pe un ton mirat, resemnat.

— Vreau, începu Noel cu ton smerit, poate sincer, poate mimat, numai el ştia, să-mi dai binecuvântarea ta ca să mă căsătoresc cu Oana.

Tăcere, stupoare. Vorbi tot el preţ de vreo două minute pe tema iubirii pentru dragii lui părinţi, cei prin care primise şansa de a se întrupa, de a cunoaşte minunăţiile acestei lumi, cu bune şi rele, şi cuvintele lui îl impresionară pe Gabriel până la lacrimi. Ivona, în schimb devenea tot mai palidă. Părea să spună, iată de ceea ce mi-a fost frică, n-am scăpat. Dumnezeu, spuse Noel în continuare, îl ajutase să-şi găsească femeia potrivită şi şi-o dorea alături pentru a merge mai departe, cu alte cuvinte, îi ruga să fie alături de aleasa inimii lui, aşa cum erau, cum fuseseră întotdeauna, alături de el; statornicele sentimente pentru femeia cea mai dragă lui, îl determinau să creadă că exista destulă temeinicie, pentru a-şi asuma jurământul de fidelitate, ca soţ al ei, în faţa lui Dumnezeu.

— Abia ai picat acasă. N-ai vrea să vorbim altă dată?

— Nu, te rog, tată, trebuie să-mi dai acum

binecuvântarea ta.

— De ce atâta grabă? Nici măcar n-o cunosc pe respectiva…

— Ba o cunoşti şi încă foarte bine pe Oana.

— Oana who, făcu Gabriel, brusc enervat.

— Ce vrea să însemne acest Oana who?

— Îţi interzic, nu, niciodată, nici nu vreau să aud.

— Diana Tedesco speră atât de mult, te iubeşte atât de mult, interveni Ivona.

— Îmi interzici?!!!

— Da. Categoric. Definitiv. Fără drept de apel. N-o vreau pe Oana în viaţa ta, în viaţa noastră, gata, încetăm orice discuţie.

— Pot afla ce-i reproşezi ei personal?

— Nu contează. Poate să fie zâna zânelor. E cam prea deşteaptă, îşi fixează ţeluri la care, trece peste cadavre, biruie orice, şi ajunge acolo unde şi-a propus. Mă îndoiesc că te iubeşte pentru ochii tăi frumoşi. Ne mai punând la socoteală orgoliu. Şi capitolul cu copilul şi cu Dominic… Îţi poate face şi ţie ce i-a făcut lui… Când n-a mai avut nevoie de el l-a aruncat ca pe-o zdreanţă.

Tăcere consternată pretutindeni. Se auzi apoi vocea lui Noel:

— Te aştepţi să respect interdicţia ta de a mă însura cu Oana?

— Sigur. Trebuie s-o respecţi. N-ai de ales. Doar n-o să renunţi la mine pentru ea.

Oftă îndelung. Era tulburat peste orice limită. Locuise câteva zile în palat şi toate traumele îndurate în copilărie îi reveniră în memorie şi dezlănţuiseră în el o ură cumplită împotriva comuniştilor. Îi aruncase în faţă lui Poenaru: comunistule! Noroc că Poenaru avea căşti pe urechi, asculta ceva muzică şi nu auzise. Acum îl privi lung pe Noel şi spuse că era obligat să facă uz de autoritatea lui de tată, pentru a-l opri de la un pas nechibzuit, acela de a

se căsători cu Oana Poenaru. Ivona suspină un daaa prelung şi vag comic. Mai departe Gabriel îşi dezvoltă ideea afirmând că nu sosise momentul să se lege într-o relaţie de durată; se opri doar când simţi că nu trebuia spus mai mult. Noel reprezenta suprema justificare în faţa vieţii, care conta pentru el la Judecata de Apoi, niciodată nu negase că-l iubea pe Noel cu iubire omenească, dacă se putea spune aşa, alcătuită aproape exclusiv din jertfire. Era fiul pe care Dumnezeu i-l pusese în braţe altfel decât Ivonei a cărei inimă se nutrise din pasiunea născută de senzualitatea nemărginită a cărnii, ceva ce nu trebuia niciodată neglijat.

Dorinţa lui Noel de a se căsători, o emoţionă pe mamă până la lacrimi. Ea găsi în gestul lui mai mult decât nevoia unei familii, avu certitudinea că depăşise fundătura dezastruoasă în care îl dusese relaţia nesănătoasă cu Denisa, de al cărei sfârşit încă se cutremurau, prin efectele secundare, prin suferinţa devastatoare lăsată în sufletele părinţilor ei, a familiei Schielmann, a lor; ea avea încă în ochi faţa inundată de lacrimi a lui Franz. Franz acceptase fără murmur absolut orice îi ceruse Denisa, în speranţa că ea va supravieţui şi mai departe se vor descurca. N-a fost să fie, nu s-a putut să fie, aşa le-a fost scris şi numai Dumnezeu le dăduse forţa să-l scoată pe Noel din gropniţa în care căzuse; orice urma să vină nu mai trebuia să-i lovească la fel de dur, foarte bine că Gabriel veghea, foarte bine că nu-l lăsa pe Noel să se arunce orbeşte într-o altă relaţie cu şanse de a se degrada în cel mai josnic iad.

Deşi ştia că el reînnodase relaţia cu Oana, Ivona voia s-o întrebe pe Oana dacă se culca sau nu cu Noel. Nu îndrăznea să-l întrebe chiar pe el. Acum vru să ştie de ce se oprise Noel la Oana, când existau alte fete mult mai de soi. În timp ce vorbea îşi sufla nasul în batista fină, brodată la colţuri, după ce mai înainte îşi uscase lacrimile.

— O iubesc, răspunse el simplu.

I se întâmpla uneori, în momentele când era cu Denisa, concentrat asupra imenselor probleme ridicate de viclenia sorţii lor, să-i vină în memorie vreun gest al Oanei, felul cum îl săruta de pildă, noaptea, la despărţire, sau cum o surprindea privindu-l pe furiş, şi dac-o întreba de ce, îi răspundea ca un copil nebun, că-şi făcea provizii, îşi umplea sufletul cu imagini de-ale lui, cum făceau cei ce adunau bani albi pentru zile negre şi dacă murea în noaptea asta să nu-şi reproşeze că nu şi-a săturat privirea cu frumuseţea lui. „Până mâine nu-i o veşnicie, mâine ne vom întâlni din nou”. „Mereu, clipă de clipă, când nu-s cu tine, mi-e dor de tine, până şi în somn mi-e dor de tine. Uneori nu cred că eşti real, cred că te-am născocit. Iubirea e cel mai profund mister, cel mai cumplit, cel mai înfricoşător. Sunt convinsă că tu eşti alesul, am venit în lume ca să te găsesc şi să-ţi spun”. În momentele când era cu Denisa şi îşi amintea că Oana se măritase şi repeta cu altul tot ce făcuse cu el, cum se dăruia altuia, simţea o gelozie şi o durere cumplite. Şi mai ciudat ca toate era neputinţa lui de a şi-o şterge din minte. Dar dintr-o altă ciudată şi miraculoasă lucrare a aceleiaşi soarte, Oana nu-i părăsise de loc memoria, se ascunsese numai într-un cotlon al minţii şi se odihnise acolo fără să vrea să iasă la suprafaţa conştientului ca să nu provoace daune şi să nu trebuiască să fie alungată cu forţa celei mai sălbatice voinţe. Şi supravieţuise astfel, ca mai apoi, împinsă la suprafaţa memoriei, să-i dea senzaţia că între ceea ce fusese şi ceea ce se petrecea în prezent, nu se afla nicio breşă. În fine, viaţa de zi cu zi rămânea totuşi un mare mister, aşa cum adevărata iubire nu murea niciodată.

— O iubesc, repetă el, o iubesc.

— Într-o căsnicie niciodată nu-i de ajuns numai dragostea. Ziua are douăzeci şi patru de ore şi vreo şaptesprezece eşti treaz şi le împarţi cu persoana. Dragă, numai sexul, nu rezolvă toate neajunsurile. Gândeşte-te

cum eşti tu şi cum ai vrea să fie lumea din jurul tău. Căsnicia nu se poate bizui numai pe distracţie şi sex.

Noel nu răspunse. Gabriel îl privea cu aceeaşi neclintită iubire, gândind că nicio femeie din lumea asta nu era pe măsura lui şi nu-l merita şi că el era cel mai frumos, dintre cei mai frumoşi, dar tot ce era mai frumos în Noel, bunătatea, puterea credinţei, puterea de a iubi oamenii, de a le dărui tot ce era mai de preţ în mintea şi inima lui, enorma lui inteligenţă, nimic din toate astea nu se vedeau la fel de uşor ca trupul de atlet, capul frumos modelat cu trăsături expresive, numai linii perfecte, o armonie, un echilibru care înfiora ochiul şi sufletul în egală măsură. Tot ce era mai frumos în Noel, dorinţa lui de a-i sluji pe ceilalţi, nu de a fi slujit, de a da mai înainte de a primi, nu se vedea cu ochii trupului. Gabriel se înfiora uneori când se întreba ce s-ar fi ales de Noel, dacă educaţia lui ar fi rămas doar în seama Ivonei. Nutrea pentru Noel un sentiment ciudat, considera că prin el primise acel ceva ce-i fusese hărăzit acestui fiu al pământului în care se vedea o fărâmă din nemărginirea splendorilor cereşti. Şi pe urmă fusese şi iubirea lui Nic. Cu inteligenţă şi sensibilitate, intuise iubirea lui de înger pedagog pentru Noel, iubire cu care Nic îl învăluise din clipa în care îl văzuse prima dată, de când îl luase prima dată în braţe şi faţa i se acoperise de lacrimi de recunoştinţă.

— Vă cer mii de scuze, spuse Noel, dar mi-am amintit de o obligaţie care mă împiedică să-mi petrec restul zilei cu voi.

Împinse farfuria din faţă, n-apucase să mănânce mare lucru, băiatul care-i servea la masă se repezi şi-o ridică şi Noel se ridică şi el de pe scaun.

— Ce obligaţie? Vai Noel, nu pleca, suspină Ivona din nou, vizibil impresionată. Nu pleca, mai stai o clipă.

— Da, te rog, mama, despre ce-i vorba?

— Aş vrea să stabilim o întâlnire… la cină cu Monica

Tedesco şi cu Diana.

— Telefonează-i asistentei mele peste vreo trei, patru ore, şi-ţi spune ea ora şi locul unde ne întâlnim… Se întoarse la Gabriel. Îi întinse mâna, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Se long, father, to say good bye before we part. I love you. I'll always love you. You was and you are the best from the best fathers.

— Ce vrei să spui cu asta, copile.

— Plec şi cine ştie când ne mai vedem. Să ne despărţim prieteni. Să ştii că te iubesc. Vă iubesc pe amândoi ca întotdeauna. Sunteţi minunaţi, cei mai buni dintre cei mai buni. Mare noroc am să vă am ca părinţi. Mi-a fost tare dor de voi, cât am fost plecat.

O îmbrăţişă pe Ivona cu un entuziasm cam exagerat şi pe Gabriel la fel.

— Slavă domnului că nu te-ai supărat că-ţi interzic să te însori cu Oana. Poţi trăi cu ea şi poţi face câţi copii vrei, dar fără căsătorie. Nu-i da satisfacţia să te conducă ea pe tine.

Noel nu mai spuse nimic, întoarse capul de la uşă, le zâmbi şi plecă. Imediat după plecarea lui, Ivona izbucni în plâns.

— În privinţa fiului tău, spuse ea cu un viu reproş ai un talent fenomenal de-a te înşela.

— Ce vrei să spui, cum adică?

— Nu-l cunoşti, simplu de tot.

— Inteligenţa e o avere colosală, o putere colosală, Noel are din plin inteligenţă, bună educaţie, poate fi mai folositor lui Dumnezeu singur decât însurat cu o femeie nepotrivită, retras, în chip egoist, cum vrea el, pe-o insulă, de unde să-şi controleze afacerile prin internet.

Patru ore mai târziu Ivona afla de la miss Farley că domnul Cretzeanu aterizase cu bine la Londra împreună cu doamna Oana şi cu copilul. Pentru copil angajaseră o bonă româncă, o educatoare din Sibiu, tânără şi drăguţă. Miss

Farley era la Viena, rezolva ultimele probleme legate de firmă.

Ivona căzu pe un scaun şi minute în şir nu putu vorbi. Mai apoi se năpusti asupra lui Gabriel. Vorbea într-o asemenea viteză şi cu o asemenea disperare că el nu pricepea nimic.

— Ce-am făcut, ce-am făcut?

Se îmbrăcă într-o grabă de neimaginat, se urcă la volanul maşinii şi în vreme ce lacrimile izvorau abundente din ochi ajunse la scara blocului unde locuiau soţii Poenaru. Dar Ivona nu găsi nici urmă din soţii Poenaru. Vecinii pretindeau că ei plecaseră într-o excursie cu fiica şi cu ginerele lor. Cu sentimentul că se prăbuşeşte cerul peste ea, reveni acasă. Îl găsi pe Gabriel în stare de adevărat şoc. Tocmai vorbise la telefon cu Augusta. Îl informase că Noel se pregătea să se însoare cu Oana Poenaru.

— Trebuia să-mi dau seama din expresia lui din felul cum te-a întrebat, uluit, consternat aproape dacă îi interzici şi te aştepţi să respecte interdicţia, că va face exact pe dos. Ce mi-ai făcut, Gabriel, ce mi-ai făcut, cum am putut fi atât de superficiali, şi eu, eu care am fost martoră la toate, cum am putut să uit şi să nu-i spun un cuvânt bun. Dac-o iubeşte el atât de mult înseamnă că fata aia are nişte calităţi. Cum am putut fi atât de orbi, şi eu, eu de ce n-am intervenit, n-o să-mi văd copilul mire, n-o să-mi văd copii, Doamne, te implor, nu mă lăsa.

Plânse un timp apoi se linişti şi-i telefonă din nou lui miss Farley. Instinctul îi spunea că Noel nu se va căsători fără ei. Asistenta lui era în avion, nu putea fi contactată, n-avea semnal la telefon.

— Ce-i de făcut? Gabriel, mişcă-te, fă ceva.

— I-am trimis un mesaj lui Nic, să-l caute imediat să-l oprească, să-l aducă înapoi acasă.

— Nu ne asculta el când era mai mic, dar mite acum.

Spre miezul nopţii, Nic le dădu telefon. Era în castelul său din Scoţia. Le spuse că Noel îi telefonase, da, îi povestise toată tărăşenia, era teribil de marcat de refuzul lor de a o accepta pe Oana. Zicea că-l obligaseră practic să aleagă între ei şi ea. Şi Nic mai spuse ceva ciudat. Nu-i înţelegea pe ei cum de făcuseră o asemenea greşeală cu Noel, tocmai acum când miza era aşa de mare. Ivona începu din nou să plângă. Se temea pentru fericirea lui Noel. O îngrozea gândul unei alte aventuri similare celei cu Denisa. Plănuise o înţelegere cu Diana, fiind sigură că Noel n-o iubea pe Diana, n-avea cum, şi-atunci, prostiile Dianei nu l-ar fi afectat şi-ar fi rămas doar o prezenţă agreabilă fără implicaţii sufleteşti. Dar Oana era cu totul altceva. Noel fusese îndrăgostit de ea, o iubise şi probabil, gândi ea pesimistă, revăzând-o pasiunea se aprinsese din nou. Nu, n-o voia în viaţa lui mai mult de teamă decât din gelozie. Fiinţele omeneşti erau complicate, complexe şi sentimentele lor la fel. Oana reprezenta acum primejdia ce se aduna ca un nor deasupra capului Ivonei, prea buimăcită să admită simplu că Adoratul se va însura şi el până la urmă cu cineva, fără să-i pese foarte tare de eventualele oprelişti. Până acum, fiindcă totul fusese în stare de proiect vag şi îndepărtat, Ivona avusese puterea să cocheteze cu ideea căsătoriei lui, fiindcă îşi cultiva cu mare grijă convingerea că aceasta nu se va întâmpla, sau o plasa undeva într-un viitor nebulos, încât îi devenea suportabilă. Deşi Noel plecase o intuiţie aparte, un al şaselea simţ o avertiza că se va întâmpla ceva imposibil de prevăzut şi contracarat. Arătă deodată de parcă tocmai primise o lovitură în cap şi nu mai ştia ce-i cu ea. Îi venea să strige de mânie, „Stricata aia s-a suit călare pe el şi nu l-a mai lăsat să plece”. Nu striga numai de ruşine faţă de Gabriel şi oarecum atentă faţă de personalul casnic. Începu doar să plângă.

— Te rog, dragă, îi strigă Gabriel, destul de enervat,

nu mai plânge. Nic îl va convinge să ia legătura cu noi.

— Am bănuit ceva, inima mea de mamă m-a avertizat, mi-a dăruit diamante, el care-i economicos, ca să nu zic zgârcit. Voia să mă mituiască şi s-o accept pe Oana.

— Nu exagera, nu fi paranoică.

— Nu exagerez. Toată ziua de ieri am făcut planuri cu Monica, femeia a angajat deja cheltuieli pentru o recepţie la un restaurant scump, a vorbit cu Diana, fata vrea să se vadă cu Noel.

— Femei nebune!!! Te credeam cu mult mai deşteaptă. E Noel omul care să fie însurat de peţitoare? Păcatele mele!!! Aţi înnebunit? Diana? auzi, tocmai Diana! Fiul tău vrea să trăiască precum călugării, iar Diana, vorba lui Nic, s-a obişnuit să trăiască numai prin cazinouri, îşi doreşte pesemne să locuiască numai în Monte Carlo.

Deliberat, cu un efort uriaş de voinţă, Ivona îşi impuse tăcerea, din punctul ei de vedere nu mai era nimic de spus, ci de acceptat ceea ce nu se mai putea schimba, cuvintele nu erau obiecte, odată rostite nu mai puteau fi şterse, cel mult ameliorat efectul lor dezastruos. Sentimentul vinovăţiei faţă de Denisa, faptul că Denisa murise, muşca uneori din inima ei cu destulă cruzime, îi ajungea, nu trebuia să adauge acelei poveri încă una, o, nu, nu! Asta însă nu făcea să înceteze şuvoiul lacrimilor şi superbii ei ochi se înroşiră de atâta tamponat. Dar Noel nu veni s-o consoleze.

După o noapte agitată, de dimineaţă, Ivona puse mâna pe telefon şi începu să formeze numărul lui Noel. Zadarnic însă. Gabriel o urmărea şi nu mai ştia ce să spună. Multe şi felurite erau grijile lui. De când se mutase în vila de la Şosea, noapte după noapte, o visa pe maică-sa şi se trezea încărcat de o suferinţă stranie. Îngenunchea imediat lângă pat şi se adâncea în rugăciune, încercând să se liniştească. Avea senzaţia că maică-sa îi mângâia fruntea şi i-o răcorea. Grozăviei coşmarurilor li se adăuga

acum căsătoria lui Noel cu Oana. Îl mâhnea peste măsură gândul că trebuise să-l supere tocmai acum când Noel părea o idee mai consolat, eliberat de povara morţii Denisei. În plus, Ivona o ţinea într-un bocet ori de câte ori o întreba careva ce mai făcea Noel.

La capătul a nici două săptămâni de vise rele şi nopţi nedormite, Gabriel se simţea într-atât de istovit încât se decise să-i spună Ivonei c-ar vrea să se mute înapoi în apartamentul lor din Cotroceni şi să vândă şi vila.

Luă una din fotografiile lui Noel, şi-l privi aplecându-se într-o parte. Simţea că-l iubea într-atât că-l durea inima de teamă pentru viaţa şi fericirea lui. Şi-l amintea copil. Uneori când făcea vreo boacănă şi se lovea, venea la el şi-i spunea: Noel n-a fost cuminte… şi-l doare. Vorbea despre el la persoana a treia. Şi pe măsură ce crescuse, Noel fusese tot mai puţin cuminte. Iar acum el, tatăl, trebuia să-şi întărească sufletul ca să poată trăi cu dorul cronic de fiu. Întotdeauna îşi imaginase că va putea locui sub acelaşi acoperiş cu Noel, că se va bucura de nepoţi, că nu va îmbătrâni niciodată. Numai că veniseră altfel de timpuri şi părinţii trebuiau să accepte despărţirea de copiii lor. Cu sufletul plin de ranchiună, excedat de oboseală, începu să-i reproşeze Ivonei din senin că din cauza ei era Noel neascultător, că ea îl răsfăţase peste orice limită. Se gândi iar şi iar cum să facă să fie aproape de Noel, să găsească o soluţie care să rezolve toate problemele sau măcar o parte din ele. Nu se putea muta nici la Londra, nici la New York, avea nevoie de muncă, trebuia să-şi continue cercetarea şi activitatea didactică. Nu putea renunţa. Grijile veneau în cascadă. Se gândea numai la Noel, la furibunda lui disperare trăită după moartea Denisei. Probabil dispăruse alungată de iubirea Oanei. Dragostea ei îi oferise leacul şi răgazul vindecării. În primii doi ani după ce Denisa murise, o visase noapte de noapte. Unul din vise i-l povestise şi lui. Se aflau parcă, el şi Denisa, într-o încăpere albă şi

aşteptau să vină ciocli, s-o ia pentru înmormântare şi el o pregătea pentru asta, dar se întreba cum o vor înmormânta dacă era vie. Şi în momentul când veniseră s-o ia, Denisa se agăţase de el, îi înconjurase mijlocul cu braţele şi-l implora să nu-i lase s-o ia, iar el o sfătuia să accepte. Îi spunea că el rămânea în lume doar ca s-o plângă. Atunci în somn Noel a plâns cu o asemenea deznădejde că bodyguardul îl trezise scuturându-l de umăr. Noapte după noapte, timp de doi ani, în vis fusese cu Denisa şi la deteptare îşi dorise cu o mânie cumplită, să moară şi el ca să poată fi cu ea. Şi cum nu murea, începu să se ocupe de ceea ce i se întâmpla sufletului după ce îşi pierdea corpul fizic. Şi cum nu era omul jumătăţilor de măsură, adept al principiului ori tot ori nimic, plonjase în cercetarea vieţii de după moarte, îmbrâncit parcă în mrejele ocultismului de o chestiune extremă, una teribilă, puţin spus de viaţă şi de moarte. Cu mulţi ani în urmă, în adolescenţă, Noel rămânea treaz, mult după ora zece noaptea, în căutarea răspunsurilor la întrebări de genul: de unde venim şi de ce venim în lume, dornic să descopere o formulă concisă, coerentă, matematică, aptă să explice relaţia omului cu lumea vizibilă şi invizibilă. Aflase cu timpul răspunsuri la câteva din întrebările ce-l chinuiseră cândva. Ştia, de pildă, că numai iubirea dădea sens şi justificare călătoriei sufletului pe pământ, ascuns într-un corp fizic, plin de limitări, plin de poveri. Numai iubirea şi conştiinţa că dăruia bucurie alungau frigul şi zădărnicia fiecărei zile. Părea îndreptăţit să creadă că *ştie.* Trecuse prin experienţe aproape totale, împins în acţiune de imensa lui sete de cunoaştere, cultivând în sine principiul: ori tot, ori nimic. Ce-i drept, se antrena să poată trăi în extreme. Nu suporta jumătăţi de măsură. Îşi cerea lui însuşi imposibilul şi-l cerea şi celor care aveau curajul să-i stea alături. Nu era genul potrivit să-i roage pe sfinţi să-i intermedieze mila lui Dumnezeu. Căuta mereu să-şi facă

posibil dialogul cu cea mai înaltă instanţă a sfinţeniei: Fiul lui Dumnezeu. Biruise suferinţele, se ridicase susţinut de certitudinea că nimic nu era nou sub soare, cu excepţia a ceea ce n-ai aflat încă. După moartea Denisei avusese revelaţia că noutăţile care meritau reţinute pentru suflet veneau din emoţii, din festinul trăirilor oferite de iubire. Numai sănătatea, profesiunea, cariera, familia, credinţa, dragostea, meritau cultivate şi apărate. Sănătatea presupunea minte sănătoasă în trup sănătos. Munca îl împiedica pe om să înnebunească din nefolosirea minţii, iar familia îi dădea ceva de iubit, ceva ce-l făcea să devină mistic şi să-i implore lui Dumnezeu ajutorul.

Fire complicată, în sensul cel mai propriu al cuvântului, înainte să revină la Bucureşti, adus de dorinţa lui Gabriel de a se implica în afaceri, Noel se resemnase cu totul în privinţa bucuriei oferită de dragoste. O iubise pe Denisa în felul lui absolutist, fără jumătăţi de măsură şi nu se preocupase de loc dacă sentimentul fusese reciproc. După moartea ei, adoptase, pentru supravieţuire, mentalitatea americanilor devenind dependent de muncă. Ziua lui de lucru nu fusese nicio dată mai scurtă de optsprezece ore. Asemeni străbunului său, bancherul Amedeo Cretzeanu, avea şi el sufletul plin de dorinţe imposibil de împlinit şi, ca să nu moară de plictiseală, studia, cerceta, călătorea pe glob, mânat de urgenţele din afaceri, dar şi în chip terapeutic. Numai Noel şi Augusta, prin Şerban Cretzeanu, moşteniseră pasiunea lui Amedeo pentru trăirile limită, ceva intens, fascinant, ce-l împinsese pe Amedeo într-o existenţă plină de farmec şi primejdii, dar îl şi ajutase să descopere sensul adevărat al vieţii. Nici frumuseţea fizică, nici bogăţia nu însemnau mare lucru, nu-l ajutau pe un om inteligent să fie fericit. La nivelul simţurilor până şi plăcerea se izbea de adevăratele limitări ale corpului fizic. Augusta îl îndemnase mereu pe Noel să iubească, să se dăruiască iubirii fără nicio rezervă. Îi

spunea că era mult mai câştigat să aibă inima zdrobită din iubire decât să nu iubească de loc. Ivona nu pricepea nimic şi se sperea teribil când auzea cuvintele: inimă zdrobită.

*

Vara începuse prin a răspândi peste metropolă o căldură nesănătoasă. Trecuse o lună de când Gabriel nu mai avea nicio ştire directă de la Noel. Fiecare zi începea la fel şi la fel se sfârşea. Ivona slăbise şi se gălbejise de plâns şi de supărare. Ar fi fost gata să accepte de noră pe oricine, numai să se împace cu Noel, să-l revadă, să ştie că era fericit şi sănătos. Gabriel regreta amarnic felul cum îi vorbise. Îi telefona zilnic în speranţa că-l va găsi şi-i va cere să-l ierte şi să primească din partea lui felicitări şi urări de bine şi fericire. Îi lăsa pe robot mereu acelaşi robot: „Am greşit în privinţa Oanei. Iartă-mă. E o fată cumsecade şi de ispravă. Sunt fericit să am o fiică atât de frumoasă. Dă-mi un semn să ştiu că m-ai iertat”. Zadarnic. Semnul nu venea. Ivonei nu-i mai păsa de nimic. Acceptase cu o absenţă remarcabilă să renunţe la vila de la Şosea, la luxul exorbitant în care credea că va trăi până la sfârşitul vieţii împreună cu adoratul ei fiu. Când Gabriel îi spuse c-o va vinde ea îi răspunse că bine făcea, fiindcă, fără prezenţa lui Noel, totul o dezgusta. Noel dădea farmec şi culoare locului, dovadă că fără el, putea sta şi-ntr-o cocioabă. Se întorseseră în vechiul lor apartament din Cotroceni, şi deşi erau milionari în dolari, mâncau mai nimic toată ziua şi se prăpădeau de dorul fiului, şi culmea, şi-a nepotului.

Mai erau două trei zile din iunie, când, după o tăcere îndelungată, Nic sosi la Bucureşti. Se cruci găsindu-i în vechiul lor apartament. Se înspăimântă de gălbejeala Ivonei, de deznădejdea lor nemărginită.

— Am venit să vă iau şi să vă duc la castelul meu din Scoţia. Acolo e Noel şi toţi ai lui. Trebuie să-i luăm şi pe părinţii Oanei.

— De ce trebuia să vii. Crezi că dacă aveai

amabilitatea să ne chemi, n-am fi numerit şi singuri. Te-am rugat să te ocupi de Noel şi nu ne-ai mai spus nimic.

În stilul său sec, Nic le spuse că trebuia să vină să discute cu ei personal, fiindcă mai avea şi alte treburi. Le povesti pe scurt cum se dusese la Noel şi numai după discuţii aprinse reuşise să-l convingă să facă nunta la castel, în Scoţia, în prezenţa familiei, că era din cale-afară de trist să fie singur la cununie. De asta nu-l găsea la telefonul lui din Londra, de atunci el şi ai lui erau la castel. Nic vru să-i asigure că nicăieri în lume n-ar fi găsit o fată mai bună ca Oana. Era o persoană aspectuoasă, spectaculoasă chiar, dar cumsecade, generoasă şi altruisă şi-l iubea pe Noel şi era frumos şi felul în care se vedea că-l iubeşte. Când i s-a cerut să semneze contractul prenupţial, fără ştirea lui Noel, a acceptat imediat şi i-a spus avocatului textual: „n-aş vrea să mai trăiesc fără el, şi-atunci la ce mi-ar mai folosi averea lui”. Nic mai spuse că venise să-i invite personal la nuntă din parte lui Noel. Nunta urma să se celebreze sâmbătă, 25 iulie. Data fusese deja stabilită şi pregătirile intraseră în linie dreaptă. Venise personal la Bucureşti şi fiindcă voia şi doi preoţi ortodocşi pe care să-i angajeze să celebreze cununia religioasă. Trebuia vorbit din timp cu ei şi pregătiţi pentru călătorie. Se decisese ca dar de nuntă să-i dăruiască lui Noel, vila din Bel Air, castelul din Scoţia şi o parte din colecţiile de artă ale lui Amedeo. Cum nu avea alţi moştenitori mai târziu, după moartea sa, Gabriel şi Augusta vor împărţi totul între ei.

Ivona ascutase în tăcere. Înţelese esenţialul şi-şi spunea că se va reconcilia cu Oana, şi-o va primi ca pe o fiică indiferent ce preţ i se va cere. N-o iubea, dar asta nu însemna mare lucru. Se putea preface, de dragul lui Noel. Nu voia să-i mai strice în veci bucuria. Fiecare minut îi părea Ivonei o veşnicie. Ultima dată o văzuse pe Oana în ziua când o chemase în vizită, ca să-i spună de Georgiana

Fodor, care venise s-o implore să se întâlnească măcar câteva minute cu Dominic, şi să-l asigure că va putea să-l viziteze pe băiat. Îşi aminti brusc privirea de atunci a Oanei şi se cutremură. „Mi-a făcut plăcere s-o umilesc, s-o văd suferind ca-n iad”. Ceva o avertiza pe mamă că va afla veşti care-i vor sfâşia inima. Ştia de multă vreme cât de vulnerabil era Noel faţă de Oana şi ciudăţenia era cu atât mai mare cu cât ea însăşi, după ce-o iubise, o detestase şi-o urâse, fiindcă avea tendinţa de a-l acapara pe Noel, sau şi mai rău, prin cine ştie ce vicleşug vrăjitoresc, făcuse din Noel, un monogam. Până să plece în State, o înnebunise cu rugăminţi asidui, să-l lase să se mute împreună cu Oana. Şi, de parcă nimic nu era de ajuns, începuse cu nesfârşitele diligenţe şi pe lângă Nic să-i convingă, pe ea şi pe Gabriel, să-i îngăduie să se mute împreună cu Oana, undeva în oraş, să-l lase de capul lui. Ivona începuse atunci să tremure de spaimă că se repeta povestea cu Denisa, făcând din sufletul şi mintea ei, teatrul unor gelozii teribile. La ce-i mai trebuia Oana? Chiar nu era în stare să se detaşeze de obişnuinţa de a fi cu ea? Ce Dumnezeu avea Oana şi n-aveau celelalte fete care roiau în jurul lui? Fusese cu adevărat furioasă. Temerile se luptau în inima ei cu mândria de mamă a Adoratului, în ochii ei leit, poleit, cel mai cel dintre cei mai cei, cum se spune. Nicio fată, oricât de bună, oricât de bogată, oricât de frumoasă, nu era destul de bună, nimic nu era, în esenţă, suficient de bun pentru neasemuitul ei fiu, oricât de bun ar fi fost.

Numai o totală extenuare putea da o explicaţie raţională extazului ce-o cuprinse pe Ivona. Mai întâi vru să-l sărute pe Nic, se răzgândi, întinse mâinile spre el de parcă se îneca, spuse: îţi mulţumesc, în genunchi îţi mulţumesc, mi-ai salvat viaţa, izbucni de data asta în hohote sonore de plâns de bucurie. Şi apoi, răzbită de o nădejde nebună, îl îmbrăţişă, îşi lăsă capul pe umărul lui şi plânse de fericire. O bucurie mare, la fel ca mai înainte o

durere mare, nu-i dădu ocol Ivonei, o atacă drept din faţă silind-o să-i reziste. Rezultatul, chiar dacă nemulţumitor, era frumos. Se vedea c-o exceda bucuria, ba plângea, ba se înnămolea în noiane de planuri, ce începeau toate cu: Va fi o nuntă ca-n poveşti. Fericirea crea, reverbera în suflet, în minte, un sentiment de recunoştinţă infinită faţă de nemărginita bunătate divină.

Sosi, aşadar şi ziua nunţii. Persoanele care participaseră la cununia civilă, luară parte şi la ceremonia religioasă, oficiată în capela castelului, şi la petrecerea nupţială. Afară de membrii familiei erau prezenţi şi prietenii lui Noel, veniţi, la invitaţia lui, din multe părţi ale lumii, oameni de afaceri tineri şi foarte tineri, mari profesionişti ai inteligenţei artificiale, moguli ai informaticii, moguli ai electronicii, analişti programatori, mulţi necăsătoriţi, foşti colegi la Oxford şi la Harvard, în sfârşit, o lume diferită prin faptul că deţinea secretele unei ştiinţe ce revoluţiona cu adevărat modul de viaţă, sau crea în mare viteză un mod de viaţă diferit, nemaicunoscut în istoria devenirii umane. Oamenii aspirau la puteri nemărginite. Şi defrişau şi căile prin care le puteau obţine.

Erau de asemeni prezenţi cei doi prinţi ruşi, cu soţiile, ambii miliardari, figurând în fruntea tuturor tabloidelor de scandal, blonzi, petersburghezi la origine, ambii doctori în fizica cuantică, dar înnămoliţi în exploatarea Siberiei. Erau veri şi cumpăraseră o mare parte din Siberia şi acum voiau să cumpere o parte din Marea Britanie. Se împrieteniseră cu Noel în timpul studiilor la Oxford. Nu se lăsaseră de Noel până când nu-i acceptase pe amândoi drept naşi. Susţineau că numai ei îl puteau cununa deoarece erau de religie ortodoxă ca şi el. Erau cam nebuni, sentimentali, beţivi şi pupăcioşi, exact cum nu-i plăcea lui Noel, dar până la urmă, n-avusese încotro, şi pe lângă cuplul de naşi Dante şi Laura Visconti, fuseseră şi ei adăugaţi. Cununia religioasă se oficie de

către cei doi preoţi, aduşi de la Bucureşti cu o săptămână înainte, pentru repetiţii, la cererea expresă a celor trei perechi de naşi. Doi cameramani profesionişti, filmau fiecare amănunt, fiecare scenă a ceremoniei religioase. Toată lumea remarca frumuseţea mirilor şi se îndrăgostea de ei sau poate se entuziasmau de îndrăzneala lor de a-şi jura credinţă eternă. Oana purta voal şi o rochie de un alb untos, fără trenă, comandată la vreo celebră casă de modă, dar era clasică, nimic extravagand. Noel purta redingotă neagră şi părea şi mai înalt şi mai subţirel decât în realitate. Petrecerea nupţială începu cam pe la opt seara. Invitaţii se bucurară de tot ce li se putea oferi mai bun. Noel şi Oana îşi făcură datoria şi deschiseră petrecerea şi dansul cu o celebră melodie din repertoriul lui Nat King Cole preluată de cântăreţul angajat pentru nuntă. Formaţia muzicală care-l acompania era una de renume. Soliştii se extaziau, erau şi ei fericiţi, la fel ca toţi ceilalţi nuntaşi.

Nic o ţinu una şi bună şi stabili ca imediat ce mirii se întorceau din luna de miere să se repete petrecerea la Waldorf Astoria, în New York, după un scenariu scris şi regizat de un regizor profesionist, aşa că, nu era de glumă cu oamenii de genul ăsta şi Oana se ruga fierbinte bunului Dumnezeu s-o ajute să facă faţă distracţiei. Mai târziu, în luna de miere, în Tahiti şi în Bora-Bora, din nou singuri, liberi să se iubească, să stea toată ziua numai în pat, să se sărute până-şi pierdeau răsuflarea, să râdă, să glumească pe seama suferinţelor îndurate cândva în trecut, respectând canonul tradiţiei, se purtau ca nişte copii complet nebuni în entuziasmul lor de miri. Noel găsea mereu ceva vesel în fiecare moment al zilei, mereu dornic s-o facă să râdă, comentând cu haz peripeţiile nunţii, acuzând-o că prea se sărutase des cu lady Vanessa, făcând din frumuseţea naturală, carnală o adevărată religie, o mângâiere supremă pentru noi oamenii, căci era mai uşor

de iubit cineva frumos şi bun decât cineva plin de toate urâciunile lumii. Oana nu-şi amintea, ori nu ţinuse cont de numărul sărutărilor date la nimereală, nu comenta, se minuna, se amuza, mergea înainte pe minima rezistenţă. Constata simplu că viaţa de zi cu zi alături de Noel era pasionantă şi incitantă ca o călătorie într-o lume diferită din Africa, ori Perú, ori Alaska, unde el încă voia să ajungă, după ce, aşa cum îi promisese, îi va dărui o lună de miere profund burgheză, dar plăcută la maximum. Mai pe urmă destinaţia va fi Alaska. Începea să simtă că deja alerga din toate puterile după el ca să nu rămână prea tare în urmă. Într-o seară Nic îi vizită şi rămase să ia masa de seară cu ei, timp în care îl privise necontenit pe Noel de parcă se temea că nu va apuca să-l privească destul. Apoi îi spuse că reuşise să facă transferul de proprietăţi, castelul şi vila din Hollywood îi aparţineau trebuia numai să semneze actele.

Zece ani mai târziu.

Cea de-a cincisprezecea zi din februarie, două mii şapte, AD, căzu într-o joi. Pentru Noel şi Oana reprezenta o mare sărbătoare. Unica lor fetiţă, Laura, tocmai împlinea doi ani. Momentul era aşteptat cu mare bucurie şi nerăbdare de toată familia, dar mai ales de cei trei fraţi mai mari ai Laurei: Daniel, Andrew şi Christian. Îşi puseseră mari nădejdi şi visau cu multă frenezie la aniversarea surioarei lor, fiindcă, anul trecut, de ziua ei, avuseseră surpriza să constate că tatăl lor devenise extraordinar de generos şi le dăruise aproape tot ce-i ceruseră fără nicio restricţie. Anul acesta fiecare dorea să se întâmple acelaşi lucru. Fiecare avea o listă lungă de obiecte dorite. Christy, bunăoară, cerea, printre altele, nici mai mult, nici mai puţin decât o tobă mare şi galbenă. Daniel trecuse de treisprezece ani, din pubertate intra în adolescenţă, i se schimba vocea şi voia să capete un aparat de fotografiat foarte complicat. Crezuse că-l va primi de

Crăciun dar nici vorbă. Maică-sa îl asigurase că îl va primi când va fi pregătit pentru asta. Nu-i rămăsese decât să spere că de ziua Laurei, va putea căpăta aparatul, fiindcă ea era fată şi taică-său era gata să le cupere orice-şi doreau.

De dimineaţă, Noel se trezi, ca de obicei, în jur de şapte. Oana se deşteptse ceva mai devreme, făcând o excepţie; de regulă dormea ceva mai mult ca el. Prin gestul ei, dovedea cât de importantă era aniversarea adoratei Laura, prilej de bilanţ, de bucurie, de recunoştinţă, înălţată către cerul plin de îngeri protectori, pentru dărnicia lor nemărginită faţă de ea şi de Noel, îmbogăţiţi cu patru copii adorabili, dându-le sentimentul deplin al împlinirii.

Descoperind că Noel s-a trezit, Oana se grăbi să-l salute.

— La mulţi ani, Noel, la mulţi ani tăticule, la mulţi ani!

— Mersi! La mulţi ani şi ţie pentru fetiţa ta frumoasă ca tine.

— Ba frumoasă ca tine.

— Crezi că contează?

— Da. Din păcate. E mult mai uşor de iubit o fată frumoasă decât una mai puţin frumoasă. Cred că mereu va conta aspectul fizic. Aspectul comercial, cum spunea nu mai ştiu cine. Frumuseţea fizică a devenit o obsesie globală. Unde te duci unde te întorci, numai reclame pentru frumuseţe.

— O asemenea agitaţie pentru ceva ce nu durează decât câţiva ani. Frumuseţea fizică are ceva melancolic, lasciv, superficial în sine. Mă tot întreb dac-ai fi fost urâtă oare m-aş fi îndrăgostit de tine? Uneori zic da, cred că da, dar te-aş fi descoperit mai greu. Dar tu?

— Eu ce?

— Te-ai fi îndrăgostit de mine dacă eram ca bietul

Quasimodo?

— Ce idei groaznice îţi vin!!

— Măcar ai citit romanul lui Victor Hugo?

— Ce-i cu tine astăzi?

— Vreau să ştiu dacă mai eşti îndrăgostită de mine?

— Îţi poţi imagina c-aş putea să nu fiu?

— La vară sărbătorim zece ani de căsnicie. Când au trecut?

— Numără copii şi vezi cum au trecut. Se răsuci spre el şi începu să-l sărute. Sunt foarte îndrăgostită de tine, murmură. Dar tu, tu mai eşti îndrăgostit de mine?

Era a doua aniversare a copilei şi ziua începu altfel decât cea de anul trecut. Mai întâi că rămăseseră la Londra în ciuda vremii imposibile. Anul trecut sărbătoriseră aniversarea fetei la Barcelona.

— De ce nu răspunzi? Nu mă mai iubeşti?

— Cum ar fi să nu te mai iubesc?

Oana râse cu mare amuzament, apoi nu mai conteni cu comentariile, trebuie să facem asta, sau cealaltă, să verificăm dacă, să ştim exact etc., ameţindu-l pe Noel, administrându-i un număr nerezonabil de sărutări şi urări de la mulţi ani, iar el nu rămase mai prejos. De altfel, aproape imediat după ce sărbătoriseră aniversarea lui, începuseră să se preocupe de a Laurei, minunata lor fetiţă, a cărei naştere fusese îndelung dorită şi aşteptată. Dar mai înaintea ei, se născuseră doi băieţi. Andew avea acum opt ani. Semăna la faţă destul de bine cu bunicul său, Gabriel, şi moştenise de la toţi înaintaşii gustul pentru libertate de care era convins că avea nevoie. Era pasionat de computere, de jocurile virtuale şi le crea mari probleme. Christian avea cinci ani şi când se hotărâse să vină pe lume, o chinuise pe maică-sa vreo patru ore, făcând-o să scoată nişte strigăte sălbatice, iar pe taică-său să tremure de spaimă să nu i se întâmple ceva rău. Ce-i drept, Noel nu-şi dorise copii, dar după ce i-a avut simţise dintr-odată,

definitiv că nu exista, afară de băieţii lui, nicio altă prioritate în viaţă. Nimic nu-i procura o fericire mai adâncă, nimic nu-l înmărmurea de emoţie cum o făceau fii săi. Christian, al treilea băiat, n-ar fi avut nicio şansă să vadă lumina soarelui dacă n-ar fi trebuit să fie o fată. Toată familia, dar mai ales Ivona, aşteptase cu sufletul la gură prima ecografie ce le putea comunica sexul fătului. Vestea că era tot un băiat făcuse ravagii. Ivona suferise teribil. Oana, nu mai puţin. Îl rugase pe Noel să nu cumva să-i spună, cât de mult se rugase la Dumnezeu să fie fetiţă. La rândul ei Ivona plânse şi râse în poala Oanei rugând-o şi pe ea, ca şi pe toţi ceilalţi, să nu-i spună cumva lui Chris că-l implorase pe Dumnezeu să-i dăruiască o nepoată. Însă numai trei ani mai târziu, dorinţa Ivonei se împlini. Dumnezeu le-o dărui pe Laura, o fetiţă roz-aurie la fel cu Oana, dar mai ales cu ochii mari şi intens coloraţi că ai lui Noel şi că ai Ivonei. Bucuria familiei căpătase o amploare maximă. Prietenii de familie intrară şi ei în atmosfera exuberantă a fericiţilor părinţi. Fiecare vru s-o boteze, să-i dea câte un nume, nemaivorbind de daruri. Lordul Kean şi Lady Vanessa trecură de la biserica anglicană la cea creştin ortodoxă şi deveniră naşii micuţei Laura. Cameramani profesionişti imortalizară pe o peliculă specială fiecare moment al sacrului ritual de creştinare a micuţei, bucuria părinţilor, bucuria ambelor perechi de bunici, a lui Nic, care comenta cu oarecare umor starea lui de beatitudine, de parcă se ruşina să-şi recunoască mica slăbiciune şi limbajul puţin edulcorat, ce-i drept, dar cine ştie prin ce miracol, provocat întotdeauna de noii născuţi. Foarte curând, chipul micuţei Laura începuse să arate a fi o copie în miniatură a tatălui ei şi vai, şi-a bunicuţei, Ivona. Dacă Oana ar fi intenţionat să-şi cucerească soacra, făcând-o knock-out, cu siguranţă n-ar fi reuşit nici într-o mie de ani aşa cum o făcuse prin micuţă. Toată lumea care privea cu iubire şi bucurie feţişoara Laurei, îi spunea

Ivonei că-i semăna, ceea ce o umplea pe bunicuţă de un adevărat extaz şi-o cam enerva pe doamna Poenaru, care venea destul de des în vizită la Oana, ca nu cumva să moară de dorul ei.

De regulă, copiilor nu le era îngăduit să intre în dormitorul părinţilor decât în cazuri cu totul excepţionale. De vreo trei zile, Daniel şi Andrei o dăscăleau pe Laura că joi va fi ziua ei şi ea trebuia să facă ceva cu totul deosebit. Ea nu dovedea că înţelegea despre ce era vorba. Râdea sau le cerea să-i deseneze un pisic, un câine, o floare etc. Cum Daniel avea mari speranţe ca de ziua Laurei să primească o serie de lucruri la care râvnea de mult, inclusiv aparatul foto, şi i le tot ceruse lui taică-său, dar nu le căpătase nici de ziua lui, nici de Crăciun, pe motiv că nu era destul de mare, îşi mobiliză sora şi pe ceilalţi fraţi, ca să nu fie singur, pentru o acţiune în forţă. Drept care ignorând interdicţia şi profitând de absenţa bonelor, năvăliră în dormitorul părinţilor grupaţi în jurul Laurei, ca o gardă, apropiindu-se de patul lor, foarte hotărâţi, dornici să-i anunţe că azi era ziua Laurei, iar Daniel îşi asumase sarcina să vorbească în numele tuturor, căci Laura nu ştia că era ziua ei, însă ei ştiau, le-au spus şi guvernanta şi bucătăreasa că le va face un tort uriaş, şi ei toţi i-au tot spus Laurei ca nu cumva ea să fie nepregătită.

— Pentru ce, îl întrebă Oana.

— Pentru daruri.

— Numai la daruri te gândeşti, huh!

— Eu???!! Da!!! Nu!!!

Cum Laura nu stăpânea regulile mersului rapid la fel de bine ca fraţii ei, se împiedică în covor şi căzu pe burtică. Într-o clipă Noel sări din pat şi-o ridică în braţe. Fetiţa nu se lovise, dar arăta uimită de zarva ce-o făceau băieţii în jurul ei.

— La mulţi ani, scumpa mea, comoara mea, îngeraşul meu, să creşti mare şi să fii mereu sănătoasă şi bucuroasă!

O strânse la piept şi-i sărută obrăjorii roz aurii.

Experienţa cea mai pasionantă, viaţa în cuplu, era un prilej de fericire continuă pentru Noel şi Oana. Descopereau zilnic ceva nou, plin de farmec în felul lor de a fi împreună. Neobosiţi în duetul lor, obişnuiau să se anunţe în fiecare dimineaţă, după ce se trezeau, că se iubesc; lipiţi unul de altul, surâdeau sau râdeau de-a dreptul de fericire.

Preţ de zece minute, copii se întrecură în a vorbi toţi odată; de altminteri, orice ar fi spus, sensul era acelaşi. Băieţii nu mai conteneau să-şi prezinte doleanţele. Noel îi îndemnă să aibă puţină răbdare, că, o idee mai târziu, le va satisface toate cererile. Christian vru să fie şi el luat în braţe, drept care o împinse pe Laura şi reuşi să se lipească de taică-său. Îi şopti la ureche c-a fost cuminte şi vrea o tobă mare şi galbenă.

După vreo jumătate de oră, guvernanta şi dădaca, ambele mulatre, destul de tinere, una licenţiată în psihologie la universitatea din Londra, intrară şi-i luară pe copii, pentru a-i asista la micul dejun, lăsându-i pe părinţi să-şi facă toaleta, să se îmbrace, nu înainte de a-şi spune din nou şi din nou că se iubesc, cât de fericiţi sunt că se iubesc, că sunt împreună. El îi spunea, ea îi spunea, un duet, în duet, cuvintele, sfântă litanie, cu ochii închişi se sărutau îndelung, pierduţi, neatenţi... Iubirea era ceva de care nimeni nu se sătura niciodată.

Încă o bucată de vreme, comentară petrecerea pentru Laura, cum s-o mai îmbunătăţească, vorbiră de toate, în pat, pe urmă la duş, apoi în timp ce se îmbrăcau, sau stăteau la masă. Surprizele petrecerii aniversare începuseră să intre în peisaj. Familia se afla deja la Londra, venită de pretutindeni, ca nu cumva să piardă acest prilej fericit. Gabriel, Ivona sosiseră de la Bucureşti, Augusta cu Aristide de la New York, Poenaru din Paris-ul prin care-şi plimba adesea singur melancolia, nevastă-sa

era de vreo lună în vizită la Oana, ca să nu se simtă pierdută, Lordul Kean şi Lady Vanessa, naşii micuţei, veniseră de ieri la Londra de la castelul lor din Yorkshire. Şi fiecare îşi anunţa prezenţa trimiţând flori, iar comisionarii, cu buchete magnifice, soseau continuu la uşa sărbătoritei.